

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ПРИНЦ НА КРЪВТА

Част 1 от „Синове на Крондор“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2000

chitanka.info

*Тази книга е посветена
с любов на моята жена
Катлин Старбък,
която придава смисъл на всичко.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Както обикновено, дълбоко съм задължен на таланта на други хора за написването на тази книга. Ето защо искам да благодаря на:

Ейприл Адамс, защото ми сподели това, което мислеше за Кеш.

На Пат Лобруто, издателя ми, за това, че се примиряваше с всичките ми лудости.

На Джани Вуртс за това, че ми даваше време да се справя с един проблем преди да ми е посочила друг и защото толкова добре се грижеше за коня ни.

На Стивън Ейбрамс и Джон Еверсън за това, че ми помогнаха в цялата тази каша.

На останалите „бащи и майки“ на Мидкемия, които ми позволиха отново да си поиграя в техния свят.

На Питър Шнайдер за „обичайните“ му задължения и много повече.

На всички чудесни хора от „Графтън Буукс“, които така здраво се трудят, за да се получат нещата.

На Джонатан Матсън, моя агент и приятел, че ми сочеше правия път, когато трябва, и че ме оставяше да изпадам в амок, когато се наложеше.

И преди всичко — на Кати, моята съпруга, за която някъде в тази книга споменах, че придава реалност на всичко около мен.

Без добрата воля и грижовността на гореспоменатите всичко това нямаше да е възможно.

ГЛАВА 1

ЗАВРЪЩАНЕ

Ханът беше тих.

Стените, потъмнели с годините от саждите от огнището, попиваха светлината на фенерите и я правеха сумрачна. Гаснещият огън в камината хвърляше оскъдна топлина и ако се съдеше по поведението на тези, които седяха пред нея — още по-малко веселие. За разлика от настроението в повечето такива заведения, този хан беше почти мрачен. По тъмните ъгли си шушнеха хора — обсъждаха неща, които непосветени в разговора не биваше да чуят. Одобрителното ръмжене след нашепнатото на ухо предложение или горчивият смях на жена със съмнителна добродетелност бяха единствените звуци, натрапващи се в тишината. Повечето посетители на хана, известен с името „Спящия хамалин“, следяха внимателно играта.

Играта се наричаше покийр, широко известна в Империята на Велики Кеш и напоследък изместваща лин-лан и пашава в предпочитанията на комарджиите по хановете и кръчмите в Западните владения на Кралството. Един от играчите държеше пред себе си ветрилото на своите пет карти, присвил съсредоточено очи. Свободен от служба войник, той дебнеше за най-малкия признак за беда в гостилницата, а бедата се приближаваше стремглаво. Преструваше се, че уж си гледа картите, а всъщност следеше дискретно петимата други мъже, играещи с него на масата.

Първите двама вляво от него бяха грубовати мъжаги. И двамата бяха обгорели от слънцето, а ръцете им бяха груби и мазолести. Изтърканите ленени ризи и памучни панталони висяха свободно по мършавите им, но жилави тела. Нямаха нито ботуши, нито сандали, бяха съвсем босоноги въпреки хладината на нощния въздух — сигурен знак, че са моряци, чакащи да ги наемат на някоя гемия. Обикновено хора като тях бързо похарчваха платата си за пиене и на комар и се налагаше да тръгнат отново по море, но по всичко, което бяха залагали

тази нощ, войникът беше сигурен, че играят комбина с мъжа, седящ вдясно от него.

Мъжът седеше търпеливо и изчакваше да види дали войникът ще плати залога му, или ще хвърли картите си, отказвайки се от шанса да си прикупи две или три нови. Войникът беше срещал много пъти хора от неговата пасмина: синче на богат търговец или по-малкият син на дребен благородник, разполагащ с твърде много свободно време и твърде малко ум в главата. Беше се накиприл според последната мода сред младежите на Крондор, с къси тесни бричове, чиито крачоли се издуваха над прасците. Бялата му риза беше избродирана с перли и полускъпоценни камъни, а късият жакет бе скроен по най-новата мода, с безвкусно яркожълтеникав цвят и с бялосребрист брокат по маншетите и яката. Типично конте. И ако се съдеше по вида на сламанката, провиснала от ремъка, заметнат през рамо — опасен човек. Такива саби се носеха или от майстори във фехтовката, или от нещастници, които си търсят бързата смърт — в ръцете на експерт бяха страшно оръжие; в ръцете на неопитен новак си бяха чисто самоубийство.

Мъжът, изглежда, бе изгубил големи суми преди и сега се опитваше да си върне загубите, мамейки с картите. Един или друг от моряците от време на време печелеше по някоя ръка, но войникът беше сигурен, че това е скроено, за да не падат подозрения върху младото конте. Войникът въздъхна, уж затруднен в избора си. Другите двама играчи изчакваха търпеливо хода му.

Двамата бяха близнаци — високи по шест стъпки и половин педя отгоре, и здравеняци на вид. И двамата бяха дошли на масата въоръжени с рапири — отново предпочитание на майстори или на глупаци. Откакто преди двадесет години на трона на Крондор бе дошъл принц Арута, рапирите бяха станали предпочитаното оръжие — носеха се по-скоро заради модата, отколкото като средство за оцеляване. Но тези двамата нямаха вид на глезльовци, перчеци се с оръжията си като с декоративни дрънкулки. Бяха облечени като прости наемници, все едно че току-що са привършили службата си в охраната на някой керван. Туниките и кожените им жакети още пазеха прахта от пътя, а червеникавокафявите им коси бяха сплъстени. И двамата бяха небръснати. Но макар дрехите им да бяха груби и прашни, снаряжението и оръжието им изглеждаше прецизно поддържано;

можеше и да не бяха имали време да спрат, за да се изкъпят и изперат, но все бяха намирали по някой час да се погрижат за най-важното. Видът им беше съвсем истински, ако се изключеше едно смътно познато чувство, което караше войника да изпитва леко притеснение: и двамата не говореха с грубата реч, присъща на прости наемници, а по-скоро с изисканото, енергично остроумие, характерно за хора, прекарвали живота си в дворцова среда, а не в боеве с крайпътни разбойници. И освен това бяха млади, почти момчета.

Братята се бяха включили в играта с охота, поръчваха си халба след халба студен ейл и загубите им ги забавляваха не по-малко от печалбите, но сега, когато залогът в играта растеше, станаха сериозни и мрачни. Споглеждаха се от време на време и войникът беше сигурен, че си споделят нещо без думи, както често става при близнаци.

Войникът поклати глава.

— Без мен. — Хвърли картите и едната подскочи и се показва за миг, преди да падне на масата. — След час ме чака дежурство; трябва да се връщам в казармата.

Разбираше със сигурност, че белята е неизбежна и че ако се задържи, докато настъпи, нямаше да успее да се прибере навреме. А дежурният сержант не бе от хората, които приемат снизходително подобни извинения.

Очите на контето се извърнаха към първия от двамата братя.

— Плащаш ли?

Когато войникът се приближи до вратата, мерна двамата мъже, застанали тихо в ъгъла. Бяха се загърнали в широки наметала и лицата им бяха леко прикрити под сенките на качулките, въпреки че вътре все пак беше топло. И двамата си даваха вид, че следят спокойно играта, но очите им шареха по всяко кътче в гостилницата. Те също се сториха някак познати на войника, макар че не можеше да определи откъде и с какво точно. И в стойката им имаше нещо особено, сякаш всеки момент бяха готови да скочат и да се задействат, което допълнително убеди войника, че е крайно време да се връща в градската казарма. Той откряна вратата на гостилницата, излезе и я притвори зад себе си.

Мъжът, който стоеше по-близо до вратата, се обърна към другаря си и лицето му се освети смътно от светлината на фенера над него.

— По-добре излез. Скоро ще се почне.

Приятелят му кимна. През двадесетте години дружба се бе научил да не оспорва усета на приятеля си да надушва всяка предстояща неприятност в града, така че бързо излезе след войника.

А на масата наддаването стигна до първия от двамата братя. Той направи физиономия, уж затруднен в избора си. Контето повтори:

— Е, играеш ли, или се отказваш?

— Ами — отвърна младежът, — възниква един малък проблем. — Обърна се към брат си. — Ерланд, готов съм да се закълна в Асталон Добросъдния, че видях синя дама, когато войникът си хвърли картите.

— Че какво? — отвърна близникът му с крива усмивка. — Защо това да е проблем, Боррик?

— Защото и аз държа синя дама.

Тонът на разговора вземаше опасна посока и зяпачите около масата взеха да се отдръпват. Обсъждането кой какви карти държи не влизаше в правилата.

— Не виждам никакъв проблем — отбеляза Боррик. — В колодата има две сини дами.

А Ерланд каза със зла усмивка:

— Проблемът е, че нашият приятел отсреща — той посочи контето — също има синя дама, която се показва от ръкава му.

Мъжете наоколо се отдръпнаха колкото може по-надалече от игралната маса и гостилницата се взриви. Боррик скочи от стола си, хвана ръба на масата и я рязко я преобърна, принуждавайки контето и двамата му съучастници да се дръпнат. Ерланд вече бе извадил рапирата си и една дълга кама, докато контето измъкваше сламанката.

Единият от двамата моряци оплете крака и залитна. Докато се мъчеше да се изправи, Боррик го ритна в брадичката и той се срина на пода. Контето скочи напред и злобно замахна със сабята към главата на Ерланд. Ерланд ловко парира с камата, нападна с не по-малка злоба разкрилия се противник и той едва успя да отбегне удара.

И двамата моментално разбраха, че си имат работа със сериозен противник. Ханджията вече кръжеше из залата, стиснал с две ръце дебела сопа, с която да озапти всеки, който понечеше да се намеси в крамолата. Когато се приближи до вратата, мъжът в качулката със смайваща бързина пристъпи напред и го стисна за китката. Бързо му

прошепна нещо и лицето на гостилничаря се обезкърви. Собственикът кимна енергично и бързо се изниза през изхода.

Боррик без много усилия обезвреди втория моряк, извърна се и видя, че Ерланд се е вплел в близка схватка с контето.

— Ерланд! Да помагам ли?

— Мисля, че не — извика му Ерланд. — Освен това все разправяш, че ми трябва повече практика.

— Вярно — отвърна брат му ухилен. — Но не се оставяй да те убие. Ще трябва после да отмъщавам за теб.

Контето приложи комбинирана атака — високо, ниско и няколко къси удара, и принуди Ерланд да заотстъпва. В нощта отвън се чува подсвирвания.

— Ерланд — каза Боррик.

— Какво? — подвижна силно притиснатият му близък, докато отбягваше поредната майсторски изпълнена комбинирана атака.

— Идва стражата. Довършвай го по-бързо.

— Опитвам се — отвърна с пъшкане Ерланд, — но този тип, както виждаш, въобще не ми помага.

Докато го казваше, ботушът му се хлъзна по петно разлят ейл и той изгуби равновесие, залитна и съвсем оголи защитата си.

Контето се нахвърли върху брат му и Боррик се задейства. Ерланд се завъртя на пода, но сабята на контето го посече в хълбока и пареща болка прониза ребрата му. Но в същия момент противникът му се откри отляво за контраудар. Седнал на пода, Ерланд замахна нагоре с рапирата си и го улучи в корема. Контето се вкочани, изпъшка и на жълтия му жакет изби червено петно. В същия момент Боррик го удари по тила с дръжката на рапирата си и го приспа.

Откъм улицата вече се чуваше тропот на тичащи мъже.

— Давай бързо да се измъкваме — каза Боррик и подаде ръка на брат си да му помогне да се изправи. — Татко бездруго ще ни се ядоса много, само това сбиване ни липсваше.

Примижал от болка, Ерланд го прекъсна:

— Не беше нужно да го удряш. Мисля, че още малко и щях да го довърша.

— Или той теб. А и ако го бях позволил, нямаше да посмееш да се мернеш пред очите на татко. Освен това изобщо нямаше да го убиеш — липсва ти инстинкт. Щеше да се опиташ да го обезоръжиш

или нещо не по-малко благородно... и глупаво. Хайде, давай да се измъкваме по-бързо.

Ерланд стисна ранения си хълбок и двамата забързаха към вратата. Неколцина градски побойници забелязаха кръвта, стичаща се по панталона му и пристъпиха напред да преградят пътя на близнаците. Двамата снишиха върховете на рапирите си срещу бандата.

— Дръж сам за малко! — каза Боррик, хвана един от близките столове и го запокити в широкия прозорец, гледащ към улицата. Дъжд от стъкло и дървени парчетии се изсипа на улицата и преди дрънченето на строшеното стъкло да е секнало, двамата братя изскочиха навън. Ерланд залитна и Боррик трябваше да го хване под мишницата, за да не падне.

Пътят им обаче бе преграден от хора и коне. Двама от по-смелите побойници скочиха през прозореца след близнаците и Боррик цапардоса единия от страни с дръжката на рапирата, а другият бързо се дръпна назад, видял трите насочени в главата му арбалета. Пред вратата се бе подредил малък отряд от десетина яки градски стражи, известни като „Отряда за борба с безредиците“. Но онова, което накара половин дузината посетители на „Спящия хамалин“ да зяпнат в пълно удивление, бяха тридесетината конници зад Отряда за борба с безредиците. Един от мъжете в гостилницата овладя стъписването си, викна: „Кралската гвардия!“ и през задната врата на кръчмата започна всеобща евакуация, а смаяните лица изчезнаха от прозореца.

Двамата братя изгледаха конниците, въоръжени до зъби и готови да се справят с всяка неприятност. Водеше ги мъж, много добре познат на младите наемници.

— А-а... добър вечер, милорд — рече Боррик.

Командирът на отряда срещу безредиците пристъпи да задържи младежите.

Водачът на Кралската гвардия му махна с ръка да се дръпне.

— Това не ви засяга, стража. Можете да си отведете хората.

Командирът на стражата отвърна с лек поклон и поведе отряда си към бараките им в Бедняшкия квартал.

Ерланд присви леко очи от болка и каза:

— Барон Локлир, какво удоволствие!

Барон Локлир, рицар-маршалът на Крондор, отвърна с мрачна усмивка:

— Не се и съмнявам. — Въпреки ранга си мъжът изглеждаше не повече от година-две по-възрастен от момчетата, макар да беше с близо шестнадесет години по-голям от тях. Имаше къдрава руса коса и големи сини очи, които в момента се бяха присвили и оглеждаха близнаците с явно неодобрение.

— Предполагам това означава, че барон Джеймс... — промълви Боррик.

— Е зад вас — посочи Локлир.

Двамата братя се обърнаха към мъжа в сивото наметало, застанал в рамката на вратата. Той отметна качулката и откри лицето си, все още младежко донякъде, въпреки тридесет и седемте му години, с вече леко прошарена къдрава кестенява коса. Това лице също беше твърде познато на двамата младежи, защото барон Джеймс беше един от учителите им от ранно детство и нещо повече — един от най-близките им приятели. Той изгледа братята със зле прикрито неодобрение и каза:

— Баща ви заповяда да се връщате право в къщи. Имах сведения къде се подвизавате, откакто сте напуснали Висок замък чак докато преминахте градските порти... преди два дни!

Двамата близнаци се постараха да прикрият удоволствието си, че са се отървали от кралския си ескорт, но не можаха.

— Да пренебрегнем за момент факта, че баща ви и майка ви устроиха официален дворцов прием по случай завръщането ви у дома. Да забравим, че стоят и ви чакат от цели три часа! Много важно, че баща ви настоя барон Локлир от два дни да претършува целия град, за да ви намери. — Очите му пронизаха двамата младежи. — Но съм убеден, че ще запомните и най-малките подробности, когато баща ви ви привика утре на съвета и ви каже няколко думи.

Изкараха напред два свободни коня и един войник подаде почтително юздите на всеки от братята. Като видя кръвта на хълбока на Ерланд, лейтенантът на гвардията подкара коня си напред и подхвърли с насмешливо съчувствие:

— Има ли Негово височество нужда от помощ?

Ерланд се справи със стремето и се покачи на седлото без чужда помощ. След което отвърна раздражено:

— Чак когато се видя с татко, братовчеде Уили, а не мисля, че и тогава ще можеш да ми помогнеш особено.

Лейтенантът кимна разбиращо и прошепна, този път без съчувствие:

— Той наистина каза да се върнете веднага, Ерланд.

Ерланд кимна примирено.

— Искяхме само да се отпуснем ден-два преди да...

Уилям не можа да сдържи смеха си от наивното оправдание на младока. Неведнъж беше виждал близнаците да си навличат неприятности и така и не можеше да проумее откъде идва апетитът им към подобни неща.

— Защо не се опитате да побегнете към границата? Мога да се направя, че уж не съм могъл да ви намеря.

Ерланд поклати глава.

— Сигурно след утрешния съвет ще съжалявам, че не съм приел предложението ти.

Уилям отново се изсмя.

— Хайде, пердахът, който ви чака, едва ли ще е по-тежък от всички, които сте изтърпели.

Барон Джеймс, канцлерът на Крондор и пръв помощник на херцога на Крондор, бързо се метна на коня си и нареди:

— Към двореца.

Отрядът обърна и потегли да придружи двамата принцове до палата.

Арута, принц Крондорски, рицар-маршал на Западните владения и наследник на трона на Островното кралство, седеше смълчан и погълнат от държавните дела, разисквани от дворцовия съвет. В младостта си беше слаб и все още не беше натрупал тлъстините, присъщи обикновено на средната възраст, макар смекчаващото въздействие на младостта над мършавата му външност да се бе изгубило. Косата му все още беше черна, въпреки че вече я прошарваха немалко сиви кичури след двадесетте години управление на Крондор и Запада. Рефлексите му съвсем малко се бяха позабавили от годините и все още го смятаха за един от най-добрите фехтовачи в Кралството, въпреки че рядко му се налагаше да прилага уменията си с

рапирата. Тъмнокестенявите му очи се бяха присвили съсредоточено, в поглед, на който като че ли не убягваше нищо по мнението на повечето, които служеха при принца. Замислен, дори унесен понякога, Арута беше превъзходен пълководец. С право си беше спечелил тази слава през деветте години от Войната на разлома — приключила една година преди раждането на двамата близнаци, — след като бе поел командването на гарнизона в Крудий, семейния му замък, кажи-речи на възрастта на близнаците сега.

Смятаха го за твърд, но справедлив владетел, въздаващ бързо правосъдие, когато величината на престъплението го изискваше, но често податлив на милосърдие, особено когато отстъпваше пред молбите на съпругата си, принцеса Анита. И този съюз повече от всичко друго характеризираше управлението на Западните владения: твърдо, логично и хладнокръвно въздаване на правосъдие, смекчено от милостта. Макар малцина да възхваляваха открито Арута, той се радваше на уважение и почит, а жена му беше любимка на поданиците им.

Анита седеше спокойно на трона си, зареяла зелените си очи в пространството. Кралските ѝ обноски прикриваха тревогата ѝ за двамата ѝ синове от всички, освен от онези, които я познаваха съвсем отблизо. Това, че съпругът ѝ бе наредил да доведат момчетата на сутрешния дворцов съвет, вместо в родителските им покои, още снощи издаваше повече от всичко друго огорчението му. Анита се насили да се вслуша внимателно в словото на представителя на Гилдията на тъкачите; в задълженията ѝ влизаше и това да изслушва грижливо всяка петиция и молба, изречена пред съвета. От другите членове на кралската фамилия обикновено не се изискваше да присъстват на сутрешната аудиенция, но тъй като двамата им синове току-що се бяха завърнали от службата си във Висок замък, този път съветът се бе превърнал в повод за семейно събиране.

Принцеса Елена стоеше отстрани до майка си. Външността ѝ представляваше очевиден компромис между двамата ѝ родители, тъй като бе наследила рижокафеникавата коса и светлата си кожа от майка си, но имаше тъмните интелигентни очи на баща си. Онези, които добре познаваха кралската фамилия, често отбелязваха, че докато Боррик и Ерланд напомнят за своя чичо, краля, то Елена прилича

повече на леля си, херцогиня Карлайн Саладорска. А Арута по не един повод беше изтъквал, че по нрав също се е метнала на Карлайн.

Принц Николас, най-малкото дете на Арута и Анита, беше избегнал необходимостта да стои до сестра си и да се крие от бащиния си поглед. Стоеше зад трона на майка си, извън полезрението на Арута, на първото стъпало зад подиума. Вратата към кралските покои беше скрита от очите на присъстващите в залата три стъпала по-надолу и допреди няколко години и четирите деца обичаха да си играят на криеница на първото стъпало и да подслушват с любопитство как татко им води съвета. Ники очакваше с нетърпение пристигането на двамата си батковци.

Анита се озърна внезапно, обзета от онзи характерен майчин усет, че някое от децата ѝ е там, където не трябва. Забеляза застаналия до вратата Николас и му махна да се приближи. Ники изпитваше благоговение към братята си, въпреки че на тях почти не им оставаше време за него и непрекъснато го дразнеха. Но пък все пак той беше най-малкият, с цели дванадесет години по-малък от тях.

Принц Николас се закатери по трите широки стъпала към подиума, пристъпи до трона на майка си и както всеки ден след раждането му, сърцето на Анита се сви от болка. Момчето имаше вроден дефект на стъпалото и нито лекарските грижи, нито жреческите заклинания бяха помогнали, освен да може да проходи. Отказвайки да изложи недъгавото бебе пред любопитните хорски погледи, Арута бе пренебрегнал обичая и не беше показал публично бебето на Представянето, празника в чест на раждането на всеки член на кралската фамилия, традиция, която можеше и да отмре след раждането на Николас.

Когато вратата се откряна и Ерланд надникна от нея, Ники се извърна. Двата му батковци минаха плахо през прага и най-малкият принц им се ухили, смъкна се тромаво по стъпалата и ги прегърна един по един. Ерланд направи кисела физиономия, а Боррик го потупа небрежно по рамото.

Ники тръгна с двамата близнаци обратно по стъпалата зад двата трона и застанаха зад сестра си. Тя ги погледна през рамо и им се изплези и тримата братя едва сдържаха смеха си. Знаеха, че никой друг на аудиенцията не може да види смешното ѝ кривене. Дълга беше историята на страданията на малката принцеса, причинени от двамата

й братя, но и тя не им се даваше току-така. Можеше да ги посрами пред целия двор, без да й мигне окото.

Арута, усетил, че четирите му деца са се разшавали, се обърна към тях и ги възнагради с навъсения си поглед, достатъчно красноречив, за да спре всякакъв смях. Очите му се плъзнаха по лицата на големите му синове и разкриха в пълна мяра гнева му, макар че само най-близките му можеха да го разпознаят. После вниманието му отново се върна към дворцовите дела. Някакъв дребен благородник се издигаше на по-висок пост и макар четирите кралски деца да не смятаха случая за особено интересен и заслужаващ вниманието им, за човека това беше най-важният момент в целия му живот. През годините Арута се беше опитвал да им внуши това отношение на загриженост към хорските страсти, но така и не успяваше.

Дворцовата аудиенция на принца се ръководеше от лорд Гардан, херцога на Крондор. Старият войник беше служил на Арута, както и на баща му преди това, над тридесет години. Тъмната му кожа бе в ярък контраст с брадата му, почти бяла на цвят, но очите му все още бяха будни, като на човек, съхранил остротата на ума си, и винаги беше готов да се усмихне на децата на принца. Човек от простолюдието по рождение, Гардан се беше издигнал благодарение на способностите си и въпреки често изразяваното му желание да се оттегли на заслужена пенсия и да се върне в родния си далечен Крудий, беше останал на служба при Арута най-напред като сержант в гарнизона на Крудий, след това — като капитан на гвардията на принца и най-накрая — като рицар-маршал на Крондор. Когато предишният херцог на Крондор лорд Волней умря внезапно след седемте си години вярна служба на Кралството, Арута бе удостоил Гардан с поста. Въпреки протестите на стария ветеран, че не е подходящ за благородния сан, той се беше оказал не по-малко способен администратор, отколкото даровит войн.

Гардан приключи с изреждането на новите титли и длъжности на грейналия от щастие човечец и Арута се наведе да му връчи дебел свитък, отрупан с лентички и печати. Човекът си взе удостоверението и се върна при тълпата, сподирен от приглушените поздравления на другите участници в съвета.

Гардан кимна на церемониалмайстора Джером и стройният мъж се изправи в цял ръст. Длъжността напълно подхождаше на самоуверения нрав на Джером, някогашния съперник на барон Джеймс

в момчешките години. Всички го смятаха за пълен досадник и страстта му към тривиалностите го правеше напълно подходящ за тази служба. Любовта му към поста му се изразяваше преди всичко в изрядните гънки на служебната му пелерина и в острата му брада, която беше в състояние да подкастрира с часове. Джером подхвана помпозната си декламация:

— С благоволенieto на ваше височество, Негово превъзходителство лорд Торен Сие, посланикът на кралския двор на Велики Кеш.

Посланикът, който си шепнесе нещо със съветниците си, пристъпи към подиума и се поклони. Главата му беше избръсната. Под късото му пурпурно палто се показваха широки жълти панталони и под тях — бели чехли. Гърдите му бяха разгопени по кешийския обичай и ги красеше голям златен нагръдник. Всяка част от облеклото му беше деликатно и почти незабележимо извезана с дребни скъпоценни камъчета по всеки ръб и плоха и докато пристъпваше напред, се създаваше впечатлението, че е облян от сияещи разноцветни искри. Определено можеше да се каже, че е най-изящната особа в двора.

— Ваше височество — почна той с леко напевния си кешийски акцент. — Нашата господарка Лакейша, Онази, която е Кеш, пита за здравето на Техни височества.

— Предайте нашите най-топли поздравии и благопожелания на императрицата — отвърна Арута — и ѝ предайте, че сме добре.

— С удоволствие — отговори посланикът. — Сега имам задължението да помоля Негово височество за отговор на поканата, изпратена от нашата господарка. Седемдесет и пет годишнината от нейното великолепно рождение е повод за ненадмината радост в империята. Ще бъдем домакини на един юбилей, който ще се празнува цели два месеца. Ще благоволи ли Негово височество да бъде наш скъп гост?

Кралят вече бе изпратил извиненията си, също както всеки владетел на суверенна държава в съседство с Велики Кеш, от Квег до Източните кралства. Макар мирът, възцарил се между империята и нейните съседи, да беше траял необичайно дълго — цели единадесет години след последното по-значително погранично стълкновение, — никой от владетелите не беше толкова глупав, че да прекрачи

границите на най-страшната и могъща държава на Мидкемия. Тези откази се смятаха за съвсем уместни и разбираеми. Виж, поканата към принца и принцесата на Крондор беше друга работа.

Западните владения на Островното кралство бяха почти самостоятелна държава, след като цялата отговорност на управлението бе предоставена на принца на Крондор. Само най-висшата политика се диктуваше от кралския двор в Риланон. И най-често тъкмо на Арута се падаше да се оправя с посланиците на Кеш, тъй като повечето потенциални конфликти между Кеш и Кралството засягаха южната граница на Западните владения.

Арута погледна жена си и след това отново се обърна към посланика.

— Много съжаляваме, но тежестта на служебните ни задължения ни пречат да предприемем такова дълго пътуване, ваше превъзходителство.

Изражението на посланика не се промени, но лекото присвиване на очите подсказа, че кешиецът приема отказа почти като оскърбление.

— Това е достойно за съжаление, ваше височество. Моята господарка толкова се надяваше, че вашето присъствие ще се окаже жизненоважен, ако позволите да се изразя така, жест на приятелство и добра воля.

Намекът естествено не убягна на Арута и той кимна.

— И все пак бихме проявили пренебрежение към дълбоките си чувства на приятелство и добра воля спрямо своите съседи на юг, ако не изпратим представител на кралския дом на Островите. — Очите на посланика моментално се приковаха в двамата близнаци. — Принц Боррик, настоящият законен наследник на трона, ще бъде нашият представител на юбилея на императрицата, милорд. — Боррик, изведнъж оказал се център на внимание, неволно се изправи и изпита неочаквана нужда да изпъне гънките на туниката см. — Ще го придружи и неговият брат принц Ерланд.

Боррик и Ерланд се спогледаха изненадани.

— Кеш! — прошепна Ерланд, едва скривайки удивлението си.

Кешийският посланик склони глава пред принца, изразявайки съдържаното си одобрение.

— Подобаваш жест на уважение и приятелство, ваше височество. Моята господарка ще остане доволна.

Погледът на Арута обходи залата и за миг се прикова на един човек в дъното, след това продължи. След като посланикът на Кеш се оттегли, Арута се изправи и каза:

— За днес свършихме много работа; дворът ще се събере отново утре, в десетия час на стражата. — Подаде ръка на съпругата си, тя я пое и стана. Докато придружаваше принцесата по подиума, Арута се спря за миг пред Боррик и му прошепна: — Вие с брат ти: в покоите ми след пет минути. — Четирите деца на принца се поклониха официално на родителите си и тръгнаха след тях в процесията.

Боррик се обърна към Ерланд и долови собственото си любопитство, отразено като в огледало на лицето му. Близнаците изчакаха, докато напуснат залата, след което Ерланд сграбчи Елена и я прегърна в мечешка прегръдка. Боррик я плесна здраво по гърба, въпреки че дебелите гънки на роклята ѝ смекчиха удара му.

— Зверове! — възкликна тя и ги прегърна един по един. — Мразя да го признавам, но се радвам, че най-последно се върнахте. Откакто заминахте, тук стана адски скучно.

— Не чак толкова, както чух, сестричке — ухили се Боррик.

Ерланд хвана брат си за врата и зашепна насмешливо:

— Преди малко ми казаха, че двама от принцовете скуайъри се съдърпали преди месец. Причината, изглежда, била, че не могли да се разберат кой от двамата да придружи нашата мила сестричка на празника на Банапис.

Елена изгледа двамата си братя с присвити очи.

— Нямам нищо общо с тази идиотска свада. — След което лицето ѝ просветна. — А освен това прекарах деня със сина на барон Ловъри, Том.

Двамата братя се засмяха.

— И това го чух — каза Боррик. — Славата за теб се е разнесла чак до граничните баронства, мила ни сестричке! А нямаш още и шестнадесет.

Елена надигна широките си поли и се плъзна покрай братята си.

— Какво пък, почти съм на годините на мама, когато за пръв път се е срещнала с татко, а като стана дума за татко, ако не идете най-последно в кабинета му, може да ви изпече дробовете за закуска. — Отдалечи се на няколко крачки, завъртя се сред вихър от лъскави коприни и отново им се изплези.

Боррик се засмя, а Ерланд се обърна към застаналия наблизно Ники и каза:

— А, какво е това?

Боррик се престори, че се оглежда над главата на Ники.

— Какво искаш да кажеш? Нищо не виждам.

Личицето на Ники се сбърчи.

— Боррик! — почти проплака момченцето.

Боррик погледна надолу.

— Я, ами че то било... — Обърна се към брат си. — Какво е това?

Ерланд бавно обиколи Ники.

— М-м, не съм сигурен. За таласъм е много малко, а за маймуна — прекалено голямо... освен ако не е примерно някоя голяма маймуна.

— Не е достатъчно широко в раменете, за да е джудже, а е много фино облечено за просяче...

Личицето на Ники помръкна. От очите му закапаха сълзи.

— Ама вие обещахте! — проплака детето. Погледна през сълзи двамата си батковци, застанали ухилени пред него, после срита Боррик в пищяла, обърна се и заситни хлипайки през залата, без накуцващата му походка изобщо да го забави.

Боррик потърка с ръка пищяла си.

— Олеле! Това момче знаело да рита! — Погледна Ерланд. — Какво сме обещаали?

Ерланд завъртя очи към тавана и въздъхна.

— Да не го дразним. Пак ще има конско. Той, разбира се, ще изтича да се оплаче на мама, тя ще каже на татко и...

Боррик примижа уплашено.

— И пак ще ни се карат...

После двамата казаха едновременно: „Татко!“ и се втурнаха към личните покои на Арута. Стоящият пред вратата гвардеец им отвори.

Завариха баща си седнал на любимото си старо кресло: предпочиташе го пред дузината нови кресла в голямата зала за съвещания. Вляво от него стояха бароните Джеймс и Локлир.

— Я елате насам вие двамата.

Близнаците пристъпиха и застанаха пред баща си, Ерланд малко непохватно заради раната на хълбока си.

— Нещо не е наред ли? — попита Арута.

Двамата му синове се усмигнаха плахо. Нищо не можеше да убегне на баща им. Боррик каза:

— Той се опита да отбие и да контрира, когато трябваше да парира в „шестица“. И онзи тип му влезе в защитата.

Арута го прекъсна с хладен тон.

— Пак кръчмарски свади. Трябваше да го очаквам, както явно го е очаквал барон Джеймс. — Обърна се към Джеймс. — Убити има ли?

— Не, но пострада синът на един от най-влиятелните корабовладелци.

Арута бавно се надигна от креслото и гневът изби на лицето му. За човек като него, който умееше да сдържа чувствата си, подобна проява беше рядкост и тези, които го познаваха отблизо, знаеха, че тя не предвещава нищо добро. Той пристъпи пред двамата близнаци и за момент изглеждаше, че едва се сдържа да не ги зашлеви. Изгледа ги един по един в очите и заговори бавно, мъчейки се да овладее яда си:

— Какво си въобразявате вие двамата?

— Беше самозащита, татко — каза Ерланд. — Онзи се опита да ме намушка.

— Той мамеше — намеси се Боррик. — Криеше в ръкава си една синя дама.

— Не ме интересува какво е криел в ръкава си! — викна Арута. — Вие не сте обикновени войници, дявол да го вземе! Вие сте мои синове!

Обиколи ги, все едно че оглежда коне за продан или инспектира гвардията си. Двете момчета търпеливо изтърпяха огледа — добре знаеха, че това настроение на баща им не допуска никакви волности.

Накрая той вдигна ръце в примирителен жест и въздъхна:

— Не, това не са мои синове. — Мина покрай момчетата и застана до двамата барони. — Трябва да са на Луам — изсумтя той. Братът на Арута беше известен с буйния си и побойнически нрав на младини. — Не мога да разбера как Анита е родила тези изчадия. — Джеймс кимна съгласен. — Трябва да е някакъв божествен план, който не разбирам.

Обърна се отново към момчетата и каза:

— Ако дядо ви беше жив, щеше да ви свали гащите и лично да ви напердаши с камшика, без да го интересува нито ръстът, нито

възрастта ви. Вие отново постъпихте като деца и би трябвало да се отнесат с вас като с деца.

Пристъпи отново към тях и повиши тон.

— Аз ви изпратих заповед да се върнете веднага! Но вие подчинихте ли се? Не! Вместо веднага да се приберете в двореца, ми изчезвате в Бедняшкия квартал. Два дни по-късно барон Джеймс ви намира да се биете в някаква кръчма. — Замълча за малко, след което почти изрева: — Можеха да ви убият!

Боррик се опита да остроумничи.

— Само ако това париране...

— Млък! — изрева Арута, вече съвсем кипнал, сграбчи Боррик за туниката, дръпна го напред и момчето залитна. — Тази история няма да свърши с шеги и усмивчици! Предизвикахте ме за последен път. — И подчерта последното, като запокити Боррик назад и той почти падна върху брат си. Жестът му показва недвусмислено, че е изгубил търпение за хитруванията на сина си, които обикновено пренебрегваше. — Не съм ви извикал да се върнете, защото на двора му липсва странният ви вкус към хаоса. Убеден съм, че още една-две години по границата щяха да ви вразумят малко, но нямам избор. Имате задължения на принцове и имаме нужда от вас сега!

Боррик и Ерланд се спогледаха. Избухванията на Арута им бяха отдавна познати и те бяха изтърпявали гнева му — обикновено съвсем оправдан — и преди, но този път като че ли ставаше нещо сериозно.

— Молим да ни извините, татко — каза Боррик. — Просто не разбрахме, че сме извикани вкъщи заради задължения.

— И тъй като от вас не се очаква да разбирате каквото и да е, се очаква да се подчинявате! — сопна се баща му и явно окончателно изгубил търпение, добави: — Засега приключих с вас. Трябва да се успокоя малко и да се подготвя за срещата си с посланика на Кеш следобед. Барон Джеймс ще продължи тази беседа от мое име. — На вратата спря и се обърна към Джеймс. — Каквото е нужно да се направи, направи го! Но искам тези двама мизерници да са добили представа за сериозността на проблема, когато поговоря с тях следобед. — И излезе, без да изчака отговор.

Джеймс и Локлир пристъпиха от двете страни на младите принцове и Джеймс каза:

— Ваши височества, бъдете така добри да ни последвате.

Боррик и Ерланд погледнаха своите двама вечни наставници и „чичовци“, после се спогледаха мълчаливо. Баща им никога не ги беше налагал с камшик, нито ги беше пляскал, за огромно облекчение на майка им, но това далеч не ги предпазваше от обичайните изстъпления, наричани за по-цивилизовано „тренировки по бой“, когато сгрешаха — нещо, което се случваше твърде често.

Изчакалият ги отвън лейтенант Уилям закрочи спокойно с двамата близнаци и бароните по коридора. После притича напред да отвори вратата към гимнастическия салон на Арута — просторна зала, в която мъжете от кралската фамилия се упражняваха във фехтовка, бой с камии и с голи ръце.

Барон Джеймс поведе процесията по коридора. Пред самата врата към салона Уилям отново пристъпи да я отвори, защото макар да се падаше втори братовчед на близнаците, все пак беше прост войник в средата на благородници. Боррик пръв прекрочи през прага, следван от Ерланд и Джеймс, с Локлир и Уилям зад тях.

Озовал се в салона, Боррик се извърна пъргаво, пристъпи две крачки заднишком, вдигнал свити юмруци пред лицето си, и каза:

— Вече сме доста по-големи, чичо Джими. Едва ли ще можеш да ме фраснеш зад ухото като миналия път.

Ерланд се присви наляво, стиснал малко престорено раната на хълбока си, и чак закуца.

— А и сме по-бързи, чичо Локи. — И без предупреждение замахна с лакът към главата на Локлир. Баронът, с близо двадесетгодишен опит, се отдръпна и Ерланд залитна. После Локлир го сграбчи за ръката, завъртя го в пълен кръг и го избута в средата на салона.

Двете момчета вдигнаха юмруци, но бароните останаха настрана. Джеймс се усмихна коварно, вдигна ръце и каза:

— Е добре, добре. Много сте млади и бързи за нас. — Момчетата веднага усетиха сарказма му. — Но тъй като ние трябва да запазим умовете си ясни през следващите няколко дни, ще се наложи да се откажем от удоволствието да проверим докъде сте стигнали през последните две години. — Махна с палец над рамото си и посочи отсрещния край на залата. — Лично, искам да кажа.

Отсреща стояха двама войници, голи до кръста и по бричове. Бяха скръстили мощните си ръце пред мускулестите си гърди. Барон

Джеймс им махна да се приближат. Щом се отделиха от стената, двете момчета се спогледаха.

Двамата мъже се движеха плавно, като добре дресирани и гледани коне, с гъвкава походка, но със стаена и респектираща сила.

— Това не са хора! — прошепна Боррик. Ерланд се ухили — двамата бяха с яки челюсти, напомнящи издаденото напред долно чене у планинските троли.

— Тези бойци са от гарнизона на чичо ви Луам — каза Локлир. — Миналата седмица имаше показни игри на Кралския фестивал по юмручна борба и ги помолихме да останат още няколко дни. — Двамата мъже почнаха да се отдалечават един от друг, заобикаляйки двете момчета от противоположни посоки.

Джими поясни:

— Русокосият е сержант Обрегон от гарнизона на Родец...

— И е шампион сред мъжете с тегло под двеста фунта — намеси се Локлир. — Твоят обучаем ще бъде Ерланд, Обрегон. Хълбокът му е ранен, щади го.

— ... а другият — продължи Джими — е сержант Палмър, от Батира.

Боррик изгледа противника си с присвити очи.

— Чакай да се сетя... Той сигурно е шампионът сред мъжете над двеста фунта.

— Точно така — потвърди Джими със зла усмивка.

Полезрението на Боррик моментално се изпълни с връхлитация към лицето му юмрук. Опита се бързо да се отдръпне от пътя му, но изведнъж установи, че друг е намерил по пътя си слепоочието му. След което се замисли кой ли велик художник е изрисувал фреските по тавана на залата, която баща му бе избрал точно за гимнастически салон. Наистина трябваше да попита някого по въпроса.

Седна бавно на пода, разтърси глава и чу барон Джеймс да обяснява:

— Баща ви поиска да ви набием в главите важността на онова, което ви очаква утре.

— И какво ще да е то? — попита Боррик, оставяйки се на сержант Палмър да го вдигне на крака. Но сержантът не благоволи да пусне дясната му ръка, а вместо това я стисна здраво и собствената му дясна ръка се стовари с все сила в корема на Боррик. Лейтенант Уилям

видимо потрепера, щом дъхът на Боррик изригна от дробовете му и очите му се кръстосаха, след като се стовари още веднъж на пода. Ерланд взе да се отдръпва боязливо от другия шампион по юмручен бой, който вече крачеше към него.

— Ако случайно ви е убягнало от вниманието, вашият чичо, кралят, остана баща само на дъщери след кончината на младия принц Рандолф.

Боррик отказа предложената му от сержант Палмър ръка за помощ и заяви:

— Благодаря, ще се оправя и сам. — И успя някак да се вдигне на едно коляно. — Не ми е приятно да си спомням за смъртта на нашия братовчед, но съм в течение. — И още докато понечваше да стане, нанесе коварен удар в корема на сержант Палмър.

Боецът остана непоклатим като скала, само вдиша дълбоко и кимна доволно.

— Това беше добре, ваше височество.

Боррик завъртя очи нагоре.

— Благодаря.

След което нов юмрук изпълни полезрението му и той отново зяпна към майсторски рисувания стенопис на тавана. Защо ли изобщо не го беше забелязвал досега?

Ерланд се опитваше да запази дистанцията между себе си и сержант Обрегон. Изведнъж младежът спря да отстъпва, засили се напред и започна да нанася канонада от удари. Вместо да отстъпи, сержантът вдигна юмруци пред лицето си и го остави да го бие по ръцете и раменете.

— Това, че чичо ни си няма наследник, не ни е убягвало от вниманието, чичо Джими — подхвърли Ерланд, докато юмруците му блъскаха безполезно по мускулестия сержант и ръцете му почнаха да се уморяват. Сержантът изведнъж пристъпи напред и нанесе безмилостен удар в хълбока му. Лицето на Ерланд пребледня и всичко пред очите му се завъртя.

Забелязал реакцията му, сержант Обрегон каза:

— Извинете, ваше височество. Не исках да ви ударя точно в раната.

— Моля, много сте мил — едва отвърна с шепот Ерланд.

Боррик разтърси глава да си прочисти ума, след което бързо се превъртя на задно кълбо и скочи на крака, готов за бой.

— Така. Значи сигурно има някакъв смисъл в това повтаряне, че фамилията ни си няма кралски принц?

— Има, естествено — съгласи се Джеймс. — След като няма мъжки претендент, то принцът на Крондор все още е наследник.

Ерланд отвърна малко приглушено:

— Принцът на Крондор винаги е бил кралски наследник.

— А принц на Крондор е вашият баща — вметна Локлир.

Боррик направи лъжлив замах с лявата ръка, удари с десния си юмрук сержант Палмър в челюстта и той се олюля. Още един удар в тялото и боксьорът започна да отстъпва. Боррик доби самоувереност, пристъпи напред да нанесе довършващия си удар и изведнъж светът пак се обърна с главата надолу.

Гледката пред очите на Боррик придоби жълтеникав оттенък, после, кой знае защо, дълго се задържа в червения спектър и той увисна в пространството, а подът реши да се надигне и да го халоса по тила. След това в края на полезрението му взе да става много черно и той видя кръг от лица, които надничаха от отвора на някакъв дълбок кладенец надолу към него. Лицата му се сториха приятелски и той си помисли, че може би ги познава отнякъде, но не изпита особена нужда да се тревожи от това, защото си му беше много добре, докато потъваше в тъмната прохлада на кладенеца. Взря се през тези лица и някак разсеяно се зачуди дали някой от тях знае все пак името на великолепия художник, изрисувал фреските по тавана.

Очите му се подбелиха и Уилям плисна в лицето му ведро с вода. Малко по-големият близък се свести и почна да храчи да плюе вода.

Барон Джеймс помогна на принца да се изправи и попита:

— Още ли следиш мисълта ми?

Боррик разтърси глава и очите му се фокусираха.

— Мисля, че да — успя да промълви, след като си пое дъх.

— Много добре. Защото след като твоят баща все още е наследник на трона, тъп кралски инфанте — и той плесна Боррик по тила, за да подчертае това, което следваше — то ти все още си предполагаемият Наследник.

Боррик се втренчи в лицето на Джеймс. Същността на посланието му, кой знае защо, все още му се губеше.

— Е, и какво?

— Това, че, бебе такава, тъй като е малко вероятно нашият добър крал, вашият чичо, да стане тепърва баща на този етап от живота си, предвид възрастта на кралицата, ако Арута го надживее, той ще стане крал. — Помогна на Боррик да стане и добави: — И ако такава е волята на Богинята на съдбата — Джими зашлеви закачливо Боррик по бузата, — то ти почти със сигурност ще надживееш своя баща, което означава, че след време кралят ще бъдеш ти.

— Боговете дано да ни опазят — вметна Локлир.

Боррик се озърна. Двамата шампиони по бокс се бяха отдръпнали и преструвките, че става дума за урок по юмручен бой, бяха свършили.

— Аз крал?!

— Да, ти, твърдоглав тъпако — каза Локлир. — И ако ни е дадено все още да сме живи, ще трябва да коленичим пред теб и да се правим, че сме сигурни, че знаеш какво да правиш.

— Поради което — продължи Джеймс, — баща ви реши, че е време да престанеш да се държиш като глезеното дете на богат търговец на добитък и да започнеш да действаш като бъдещ крал на Островите.

Ерланд пристъпи и застана до брат си, леко приведен на една страна.

— Тогава защо просто не... — пристъпи малко накриво и присви очи от болката в ранения си хълбок. — Защо просто не ни казахте какво става?

— Аз убедих баща ви, че урокът ви трябва да е... подчертан — каза Джеймс и огледа двамата принцове. — Вие сте образовани, обучавани сте от най-добрите учители, които баща ви можеше да наеме. Говорите... колко?... Шест, седем езика? Можете да смятате като строители на обсадни машини. Можете да беседвате за древни учения и доктрини. Притежавате умения в музиката и изкуството и познавате дворцовата етикеция. Във фехтовката сте майстори и... — хвърли поглед към двамата боксьори — не сте съвсем зле в юмручния бой. Но през всичките деветнадесет години, откакто сте се родили, не сте показали нито веднъж, дори с едно нещо, че сте нещо повече от две самодоволни, глезени дечица. А не принцове на Владенията! — Тонът

му се повиши и стана гневен. — И когато приключим най-сетне с вас, ще се държиш като принц, а не като глезено дете.

Боррик изглеждаше смазан.

— Глезено дете?

Ерланд се ухили, забелязал притеснението на брат си.

— Е, значи това било работата, нали? Боррик ще си вземе бележка, ще си оправи поведението и вие с татко ще сте доволни и...

Злата усмивка на Джеймс се насочи към него.

— Както и ти, драги! Защото ако този тъп каприз на природата вземе, че се остави някой ревнив съпруг на кешийска дворцова дама да му пререже гърлото, ти си този, който някой ден ще носи короната на Кондуин в Риланон. А и да не стане така, все пак ти ще си кралският наследник, докато брат ти не се сдобие със син. Но дори и тогава най-вероятно ще свършиш някъде като херцог. — Гласът му малко се успокои и той добави: — Поради което трябва да започнете да се учите за бъдещата си служба.

— Разбирам — каза Боррик. — Още от утре. Хайде да отдъхнем малко...

— Не бързай толкова — каза Джими. — Урокът ви още не е свършил.

— Ама, чичо Джими — почна Ерланд.

— Разбрахме ви вече — каза Боррик ядосано.

— Не мисля — отвърна баронът. — Все още сте тъпи. — Обърна се към двамата сержанти и каза: — Продължете, ако обичате.

Барон Джеймс даде знак на Локлир да го придружи и двамата оставиха принцовете да се подготвят за боя, който ги чакаше. На излизане Джеймс каза на лейтенант Уилям:

— Като приключат с тях, отнесете ги в стаите им. Оставете ги да си починат добре и им осигурете храна, след което се погрижете да са готови да се явят при Негово височество следобед.

Уилям отдаде чест и се приготви да гледа „тренировката“. Поклати глава. Гледката нямаше да е от най-приятните.

ГЛАВА 2

ОБВИНЕНИЕ

Момчето извика.

Долу в двора мечемайстор Шелдън бе притиснал младия принц Николас с напористата си атака. Боррик и Ерланд, които следяха двубоя от прозореца на дневната на родителите си, ревнаха възхитени, когато малчуганът ловко парира, нанесе контраудар и принуди мечемайстора да отстъпи.

Боррик се почеса по брадичката и отбеляза:

— Скокливец е, дребосъкът му с дребосък, няма спор. — Свирепият оток от сутрешната „тренировка по бокс“ бе започнал да потъмнява.

— Наследил е уменията на баща ни с оръжието — съгласи се Ерланд. — Въпреки недъгавия крак, дяволски добре се справя.

Вратата се отвори, влезе майка им и двамата младежи се обърнаха. Анита махна с ръка на придворните си дами към отсрещния ъгъл на стаята и те се настаниха по диваните да обсъдят поинтересните клюки. Принцесата на Крондор се приближи до двамата си сина и надникна през прозореца тъкмо в момента, когато зарадваният от успеха си Николас изгуби равновесие и изведнъж се оказа обезоръжен.

— Ники, не! Трябваше да го предвидиш — изрева Ерланд, макар че прозорецът беше затворен и братчето му не можеше да го чуе.

— Толкова се старая! — засмя се Анита.

Отдръпнаха се от прозореца и Боррик сви рамене.

— Е, като за малко момче се справя доста добре. Не е много лош от нас на неговата възраст.

— Тази маймунка... — почна Ерланд.

Майка му изведнъж се извърна към него и го зашлеви. Жените в ъгъла моментално спряха да си шепнат и зяпнаха удивено принцесата. Боррик изгледа майка си с не по-малко удивление от брат си. През всичките деветнадесет години от живота им тя нито веднъж не беше

вдигала ръка срещу тях и Ерланд беше по-слисан от това, отколкото от болката. В очите на Анита се четеше и гняв и съжаление.

— Никога повече не говори така за брат си. — Тонът ѝ не оставяше място за спорове. — Подигравахте му се и му причинявахте повече болка от всичките зли подмятания на благородниците наведнъж. Той е добро момче, обича ви, а вие му отвърщате единствено с подигравки. Още първия ден, в който се прибрахте в палата, му поговорихте само пет минути и го разплакахте. Баща ви е прав: твърде дълго ви оставих ненаказани за грешките ви. — И им обърна гръб.

Боррик понечи да отърве и себе си, и брат си от неудобството и измънка:

— Ама, мамо, ти ни повика. Има ли нещо друго, за което да си говорим?

— Не съм ви викала — каза Анита.

— Аз ви повиках.

Момчетата се обърнаха и видяха баща си — стоеше на прага на кабинета си. Момчетата се спогледаха бързо, разбрали, че баща им ги е гледал достатъчно дълго, за да види малката размяна на любезности между тях и майка им.

След дълга пауза Арута каза:

— Ако ни извиниш, искам да поговоря насаме със синовете си.

Анита кимна и даде знак на дамите си да я последват. Стаята бързо се опразни и останаха само Арута и близнаците.

— Е, оправихте ли сте вече? — попита Арута.

Ерланд разпъна показно схванатите си мускули.

— След тазсутрешния „урок“ по-добре не можем и да бъдем, татко.

Арута се намръщи и поклати глава.

— Изрично помолих Джими да не ми казва какво има предвид. — Усмихна се на синовете си с кривата си усмивка. — Само го помолих да ви набие в главите, че ако не правите това, което се очаква от вас, може да има сериозни последствия.

Ерланд кимна мълчаливо, а Боррик каза:

— Е, не беше съвсем неочаквано. Ти наистина ни заповяда да се върнем право вкъщи, а ние взехме, че се отбихме да поиграем малко преди да се приберем в палата.

— Да поиграете... Опасявам се, че в бъдеще ще имате все по-малко време за игра.

Махна с ръка на момчетата и влезе в кабинета си. Те го последваха. Арута отиде зад писалището. Зад него в стената имаше тайна ниша, скрита хитро зад един отместващ се камък. Принцът извади от нея свитък с кралския фамилен печат и го връчи на Боррик.

— Прочети третия параграф.

Боррик го изчете наум и опули очи.

— Тъжна вест, няма съмнение.

— Какво е това? — попита Ерланд.

— Послание от Луам — каза Арута.

Боррик го подаде на брат си.

— Кралските лекари и жреците са убедени, че кралицата няма да има повече синове. В Риланон няма да има кралски наследник.

Арута пристъпи до една врата в дъното на кралските покои и каза:

— Елате с мен.

Изкачиха се по стръмно стълбище и скоро се озоваха на върха на старата кула почти в центъра на кралския палат. Виждаше се цял Крондор.

— Когато бях на вашите години, често заставах на стената на замъка на дядо ви — заговори Арута. — Заглеждах се към градчето Крудий и залива зад него. Колко малко кътче от широкия свят, а така огромно в спомените ми.

Арута се обърна към Боррик и Ерланд.

— Дядо ви обичал да прави същото, когато бил момче, или поне така ми каза веднъж мечемайстор Фанън. — Принцът замълча, потънал в спомени. — Някъде на вашата възраст ми се наложи да поема командването на гарнизона, момчета. — Двамата му синове бяха чували разкази за Войната на разлома и за участието му в нея, но сегашното не приличаше на приказките, разменяни между него и вуйчо им Лаури или адмирал Траск на вечерните пирове.

Арута седна между два от зъбците и въздъхна.

— Никога не съм искал да ставам принц на Крондор, Боррик. — Ерланд приседна между съседните зъбци, усетил, че думите на баща му са предназначени повече за брат му. И двамата бяха слушали достатъчно за нежеланието му да поема тежестта на управлението на

Западните владения. — Като момче — продължи Арута, — мечтите ми не стигаха по-далече от това да служа като обикновен войник, може би при някой от пограничните владетели. Едва когато срещнах барона на Висок замък, разбрах, че момчешките ни мечти не ни напускат дори когато станем възрастни. Трудно е да се отърсиш от тях, но за да видиш нещата в истинската им светлина, все някога трябва да се откажеш от детския си светоглед.

Арута зарея погледа си към хоризонта. Обикновено баща им беше пряк човек, не увърташе и не му липсваха думи да се изрази, но сега явно му беше трудно да говори.

— Боррик, като по-малък как си представяше живота на сегашните си години?

Боррик се обърна към Ерланд, после отново погледна баща си с недоумение. Полъхна лек ветрец и разроши буйната му рижа коса.

— Не съм се замислял много над тези неща, татко.

Арута въздъхна.

— Мисля, че направих ужасна грешка във възпитанието ви. Когато двамата бяхте много малки и пакостливи, веднъж ме ядоса — беше дреболия, една разлята мастилница, но се съсипа предълъг свитък и целодневното писане отиде по дяволите. Напердаших те по задника, Боррик. — Синът му се ухили, представяйки си картинката, но Арута не отвърна на усмивката му. — Майка ви ме накара да се закълна, че никога повече няма да посягам на двама ви в пристъп на гняв. Струва ми се, че по този начин ви разглеших и не ви подготвих добре за живота, който ви предстои.

Ерланд се смути. Вярно беше — непрекъснато ги гълчаха за какво ли не, но никога не бяха наказвани, особено с бой. Е, „тренировките“ бяха друга работа.

Арута кимна.

— Моето детство бе много по-различно от вашето. Чичо ви, кралят, често опитваше кожения колан на баща ни, щом го хванеха в пакост. Мен като момче са ме били само веднъж. Бързо се научих, че щом баща ни заповяда нещо, той очаква то да се изпълни без пререкания. — Арута въздъхна и двете момчета за пръв път усетиха, че баща им може да изпитва и неувереност. — Всички бяхме свикнали с мисълта, че един ден крал ще стане принц Рандолф. Когато се удави, очаквахме, че на Луам ще му се роди втори син. Дори когато на бял

свят дойдоха дъщерите и възможността да се роди кралски наследник в Риланон с годините започна да намалява, просто никога не сме си помисляли, че някой ден точно ти — той мушна с пръст Боррик в гърдите — ще трябва да управляваш държавата.

Обърна се към другия си син и с не особено характерен за него жест се пресегна и хвана ръката на Ерланд.

— Не обичам много да говоря за силни чувства, но сте ми синове и ви обичам и двамата, въпреки че понякога подлагате нервите ми на тежко изпитание.

Момчетата се почувстваха неловко пред това неприсъщо за баща им откровение. И на тях им беше трудно да изразяват чувствата си. Боррик само отвърна:

— Разбираме.

Принцът погледна Боррик право в очите.

— Нима? Наистина ли разбирате? Тогава трябва да разберете и че от днес нататък не сте само мои синове, Боррик. Двамата вече сте синове на Кралството. Всеки от двама ви е принц от кралската кръв. Един ден ще станеш крал, Боррик. Проумей го и си го набий добре в ума този факт, защото нищо освен смъртта няма да го отмени. И от този ден нататък бащината ми любов няма повече да ви засланы от жестокостите на живота. Да бъдеш крал означава да държиш съдбите на стотици хиляди хора. Един необмислен жест може да струва живота им.

После се обърна към Ерланд.

— Близнаците представляват сериозна заплаха за мира в Кралството, защото щом изплуват на повърхността стари вражди и съперничества, все ще се намерят такива, които да заявят, че редът на раждането ви е сменен умишлено, и ще подкрепят твоята кауза, без да си го искал, като повод да удовлетворят стари омрази и нови амбиции.

— И двамата сте слушали историята за първия крал Боррик, как бил принуден да убие собствения си брат, Джон Претендента — продължи Арута. — И също така много пъти сте слушали как бях застанал с краля и нашия брат Мартин пред Съвета на лордовете, и всеки от тях двамата имаше еднакво справедливи основания да претендира за короната. Само след благородния жест на Мартин я получи Луам и не се проля кръв. На косъм бяхме от гражданската война тогава.

— Татко, защо ни казваш всичко това? — попита Боррик.

Арута стана, въздъхна и сложи ръка на рамото на по-големия си син.

— Защото детството ви свърши, Боррик. Ти вече не си синът на принца на Крондор. Защото съм решил, че ако надживея брат си, ще откажа правото си над короната в твоя полза. — Боррик понечи да възрази, но Арута го прекъсна. — Луам е жизнен. Сигурно ще бъде старец, когато умре, ако не го изпреваря. Най-добре ще е да няма кратко управление между неговото и твоето. Следващият крал ще си ти.

После погледна Ерланд и каза:

— А ти винаги ще бъдеш в сянката на брат си. Завинаги ще останеш на едно стъпало от трона, но никога няма да можеш да седнеш на него. Винаги ще те търсят за услуги и постове, но никога няма да получиш своето. Ще гледат на теб като на последното стъпало към брат ти. Ще можеш ли да приемеш тази участ?

Ерланд сви рамене.

— Не ми изглежда чак толкова тежка, татко. Ще си имам имения, титла и достатъчно отговорности, сигурен съм.

— Много повече. Защото ще си длъжен да подкрепяш Боррик във всяко нещо, дори когато не си съгласен с него. Никога не ще можеш да изразяваш публично мнението си, ако се отличава от неговото. Така трябва да бъде. Не знам дали ме разбираш достатъчно добре. В бъдеще никога не ще можеш да се противопоставяш на волята на краля. — Арута се отдръпна и изгледа двамата си сина. — Войната ви е нещо непознато. От раждането ви досега в Кралството цари мир. Пограничните набези са дреболия.

— Не и за тези, които се бият с нападателите. По границите умират хора, татко — отвърна Ерланд.

— Сега говоря за държави и династии, за съдбата на цели поколения — каза Арута. — Да, умират хора, за да може тази държава и населението ѝ да живеят в мир. Но беше време, когато войната за нас бе ежедневие, когато стълкновенията по границата с Кеш ставаха ежемесечно, галерите на Квег пленяваха корабите ни, когато им скимне, а нашествениците от света на цураните бяха завладели част от земите на дядо ви... цели девет години! От вас ще се поиска да се откажете и примирите с много неща, синове мои. Ще се поиска да се

венчаєте с жени, които най-вероятно няма дори да сте познавали. Ще се поиска да се откажете от куп привилегии, достъпни за обикновения човек: възможността да влезеш в някоя пивница и да пиеш с непознати, да се вдигнеш и да посетиш който си искаш град, да се ожениш по любов и спокойно да отгледаш децата си, без да се страхуваш, че ще бъдат използвани за чужди замисли. — Загледа се към града и въздъхна. — Да си седиш по цял ден с жена си и да си говорите за дребните неща от живота, да се отпуснеш.

— Мисля, че разбирам — отвърна отпаднало Боррик, а Ерланд само кимна.

— Добре. Защото до седмица ще заминете за Велики Кеш. И от този момент вие сте *бъдещето* на Кралството. — Арута отиде до стълбището, спря и пак се обърна към тях. — Бих искал да можех да ви спестя всичко това, но не мога. — И заслиза надолу.

Двамата младежи поседяха още малко смълчани, загледани към залива. Следобедното слънце грееше жарко, но откъм Горчиво море вееше прохладен бриз. Из залива като малки точици щъкаха лодки, баржи превозваха товари и хора от един пристан към друг, големи платноходи стояха на котва. Още по-далече се виждаха белите петънца на пристигащите кораби — на търговци от Далечния бряг и Кралството на Квег, от Свободните градове на Ябон и от империята на Велики Кеш.

Лицето на Боррик се отпусна и той се усмихна широко.

— Кеш!

Ерланд се засмя.

— Да! Към самото сърце на Велики... Кеш!

И двамата се засмяха възбудено при мисълта за нови градове и непознати хора, за чакащото ги пътешествие към екзотичната и тайнствена страна. И морският вятър сякаш отвя думите на баща им.

Някои нрави и институции се задържат с векове, други отмират бързо. Някои се настаняват тихо в хорския бит, други идват с фанфари. Преди години се бе смятало за общоприето да се отпуска следобедът на шестия ден от седмицата на чираците и всякаква друга прислуга за лични нужди. Сега бе станало практика да се затварят дюкяните и да

се прекратява всякаква работа в шестък по обед, докато седмъкът се смяташе за ден на отдих и размисъл.

Но през последните десетина-петнайсет години се бе появила и една нова „традиция“, за която още от първия шестък след зимното равноденствие започваха усилено да се готвят момчета и младежи, чираци и слуги, прости граждани, както и благородници. Защото от празника на Първото топене на снега, в продължение на цели шест седмици на възбуда и буйни емоции, често въпреки немилостивото време, траеше сезонът на футбола.

Наричана някога „буребол“, тази игра се играеше от незапомнени времена от момчетата, ритащи парцалената топка, за да я вкарат в обърната буре. Преди двадесетина години Арута бе поръчал на тогавашния церемониалмайстор да изготви за играта стандартна система от правила, по-скоро заради сигурността на младите скуайъри и чираци, защото тогава играта беше изключително груба. В последно време играта се беше утвърдила в хорските умове — дойдеше ли пролетта, връщаше се и „ритнитопката“ или футболът.

На всички равнища, от голите полета та чак до Градската лига с отборите, подкрепяни от занаятчийски гилдии, търговски съюзи или богати благородници, умиращи от желание да се изявят като нейни щедри покровители, можеха да се видят тичащи насам-натам играчи, които се мъчеха да изритат топката в една голяма изпъната мрежа.

Тълпата зарева одобрително, щом най-пъргавият от Сините се отскубна от камарата играчи и бързо поведе топката към оголената „врата“. Пазачът на мрежата, или „вратарят“ на Червените, се приведе, готов за скок. С хитър финт Синият го принуди да се отнесе малко надясно и я изстреля покрай него. Червеният вратар клюмна, а играчите на Сините се скупчиха върху щастливия си съотборник.

— Ами че той трябваше да го предвиди! — възмути се Локлир.
— Беше толкова явно!

Джеймс се засмя.

— Защо не слезеш долу да поиграеш вместо него?

Боррик и Ерланд също се разсмяха.

— Вярно, чичо Локлир. Толкова пъти сме слушали как двамата с чичо Джими сте я измислили тази игра.

Локлир поклати глава.

— Едно време изобщо не беше така. — Огледа издигнатите преди години от някой предприемчив търговец платформи около игралното поле, които с времето се бяха разширили дотам, че вече можеха да побират до четири хиляди зрители. — Тогава в двата края на игрището имаше по едно буре и никой нямаше право да стои пред него. После дойде тази работа с мрежите, вратарите и всичко останало, дето го измисли баща ви...

Боррик и Ерланд довършиха думите му в хор:

— И вече изобщо не е забавно.

— Точно така си е... — рече Локлир.

— Защото няма кръвопролития — вметна Ерланд.

— Няма счупени ръце! Нито извадени очи! — засмя се Боррик.

— Е, това поне е за добро — промърмори Джими. — Понеже едно време...

Двамата братя отвърнаха с отегчени гримаси. Знаеха какво следва — до болка познатият им разказ как някога Локлир бил цапардосан с конска подкова от някакво чираче, което я скрило в ризата си. Това естествено на свой ред щеше да доведе до ожесточен спор между двамата барони за общата полза от всичките нововъведени правила и кои от тях подобряват качеството на играта и кои само и пречат.

Но това, че Джеймс замълча, накара Боррик да се обърне. Очите на барон Джеймс се бяха приковали не в играта долу, която вече отиваше към края си, а в някакъв мъж в края на реда, на който седеше самият барон, един ред зад двамата принцове. Високият ранг, както и добре премереният подкуп бяха осигурили на синовете на принца на Крондор две от най-добрите седалки за футболния мач, близо до средната линия и точно по средата на наклонените платформи.

— Локи, случайно да ти е студено? — каза Джеймс.

Локлир изтри потта от челото си и отвърна:

— Шегуваш ли се? Сега сме един месец след Средилетие. Направо ще се изпека.

Джеймс махна с палец към края на реда и рече:

— Тогава защо нашето приятелче ей там изпитва нужда да се облече в толкова тежък халат?

Локлир погледна над рамото на приятеля си и забеляза един човек накрая на пейката. Наистина бе загърнат в огромен халат.

— Може би е жрец?

— Не зная нито един орден, чиито членове да проявяват интерес към футбола. — Мъжът се извърна към тях и Джеймс отмести поглед. — Следи го над рамото ми, но се прави, че слушаш какво ти говоря. Е, какво прави той?

— В момента — нищо особено. — После изсвири рог, сигналът за края на играта. Сините — отбор, подкрепян парично от Гилдията на мелничарите и Благочестивия съюз на железарите, бе победил Червените, отбора, радващ се на подкрепата на някои знатни особи. И понеже тази подкрепа беше добре известна на всички зрители, резултатът от мача се посрещна с всеобщо одобрение.

Щом тълпата почна да се разпръсква, мъжът в дебелия халат се изправи. Локлир ококори очи и промълви:

— Вади нещо от ръкава си!

Джеймс моментално се извърна и видя как човекът поднесе някаква тръбичка към устните си и я насочи към принцовете. Без да помисли дори, Джеймс се хвърли върху двамата младежи на долния ред и ги събори. Човекът зад Ерланд изхърка и вдигна ръка към гърлото си, но движението му така и си остана недовършено, защото в мига, в който пръстите му посегнаха към стреличката, щръкнала от гърлото му, той рухна.

Локлир реагира само миг след Джеймс. Докато Джеймс блъскаше двамата близнаци, сред яростните викове на околните, той вече бе извадил сабята си и скачаше към непознатия нападател.

— Стража! — ревна той към гвардията, подредена под платформите за зрителите.

Тропотът на ботуши по дървените стъпала му отвърна почти моментално. Войниците на принца затичаха да хванат бягащия. Без да ги е грижа за пострадалите, гвардейците грубо разблъскваха невинната публика, която не възразяваше, защото всички разбираха, че става нещо нередно.

Видял, че стражите са само на няколко крачки от него, мъжът в халата прескочи перилото и полетя към земята, която бе на десетина стъпки. Чу се силен тътен и се разнесоха болезнени викове.

Двамата съборени граждани изгледаха слисано лежащото помежду им неподвижно тяло. Единият едва успя да се надигне, другият изпълзя настрана. Локлир се метна през перилото и скочи

леко, с насочена напред сабя. Фигурата в халата се размърда, после изведнъж се изправи и се хвърли върху него.

Изненадан, Локлир отстъпи и мъжът в халата го стисна здраво за кръста и го блъсна в дървеното скеле на трибуните.

Локлир удари гърба си в дебелите греди и въздухът излезе от дробовете му, но той все пак успя да фрасне нападателя си зад ухото с дръжката на сабята си. Той го пусна и отстъпи, с явното намерение да избяга, а не да се бие, но чу виковете на приближаващите се стражи, замагна и удари Локлир в слепоочието.

Болката прониза Локлир и го замая, а нападателят се втурна в тъмното под трибуните. Баронът тръсна глава, съвзе се, хукна след него и изрева на стражите:

— Насам!

Мъжете се пъгнаха приведени под трибуните, чиито първи редове бяха едва на четири стъпки от земята. Един от войниците започна да мушка със сабята си под най-предните седалки, да не би убиецът да се е напъхал там. Трополенето по дъските над главите им продължи още малко и затихна.

После някъде пред тях се чуха пышкания и шум от боричкане и Локлир с останалите забърза натам. Двама души, чиито лица не се виждаха в тъмното, се опитваха да задържат трети. Без да го е грижа кой кой е, Локлир блъсна с рамо най-близкия и събори и тримата на земята. Няколко души от стражата се хвърлиха в мелето и стражите бързо се надигнаха и издърпаха борещите се. Локлир се ухили, като видя, че единият е Джеймс, а другият — Боррик. После погледна просналото се на земята тяло в дебелия халат и каза:

— Извлечете го на светло. Мъртъв ли е, Джими?

— Едва ли, освен ако не си му скършил врата с тоя скок. Едва не прекърши моя.

— Ерланд къде е? — попита Локлир.

— Ето ме — отвърна му глас от тъмното. — Пазех да не би да се измъкне.

— Пазеше си безценния хълбок, искаш да кажеш — сряза го ухилено Боррик.

— И така да е — сви рамене Ерланд.

Излязоха след стражите, понесли неподвижното тяло, и завариха отвън плътен кордон войници.

Локлир се наведе.

— Я да видим какво имаме тук? — Дръпна качулката и се взря в оцъклените към небето очи на нападателя. — Мъртъв е.

Джеймс моментално коленичи, отвори устата на непознатия и подуши.

— Отровил се е.

— Кой ли е? — попита Боррик.

— И защо се опита да те убие, чичо Джими? — попита Ерланд.

— Не мен, идиот такъв! — сопна се Джеймс и посочи Боррик с пръст. — Опита се да убие брат ти.

Един от стражите се приближи.

— Милорд, човекът, улучен със стрелата, е мъртъв. Издъхнал е секунди, след като е бил ранен.

Боррик се ухили смутено.

— Че защо ще се опитва да убие пък мен?

— Някой ревнив съпруг може би? — опита се да се пошегува Ерланд.

— Не теб, Боррик Кондуин — каза Джеймс, изправи се и се огледа сякаш да се увери, че няма и други убийци. — Покушението беше срещу бъдещия крал на Островите.

Локлир разтвори халата на мъртвия, под който се показва черна туника.

— Джеймс, я погледни.

Барон Джеймс се втренчи в неподвижното тяло. Вярно, кожата на мъртвия беше черна, по-тъмна дори от тази на Гардан, и си личеше, че е с кешийско потекло, но хората с кешийско потекло бяха нещо обичайно за тази част на Кралството. Във всички слоеве на обществото в Крондор се срещаха хора с тъмнокафява и черна кожа. Но облеклото на този беше необичайно — туника от скъпа черна коприна и меки чехли — подобно облекло двамата млади принцове не бяха виждали.

Джеймс огледа ръцете на мъртвия, забеляза пръстена с тъмния скъпоценен камък и след това провери дали има и огърлица, но не намери.

— Какво правиш? — учуди се Боррик.

— Стари навици — отвърна кратко Джими. — Не е Козодой. Но случаят може да се окаже още по-неприятен от онези с Гилдията на

убийците.

— Защо? — попита Локлир, който много добре помнеше опита на Козодоите да убият Арута преди двадесетина години.

— Защото е кешиец.

Локлир се наведе, огледа пръстена, пребледня, изправи се и изпъшка.

— И не само това. Член е на императорския дом на Кеш.

В стаята цареше мъртва тишина. Седналите в кръг почти не помръдваха в креслата. Притеснението от опита за убийство на Боррик се долавяше дори в скърцането на кожата и дървото, в шумоленето на дрехите и в подрънкването на накитите.

Херцог Гардан потърка носа си и възкликна:

— Но това е нелепо! Какво може да спечели Кеш, като убие член на семейството ви? Нима императрицата иска война?

— Та тя полага толкова усилия да се запази мирът — подкрепи го Ерланд. — Поне така гласят донесенията. Защо ще иска смъртта на Боррик? Кой...

— Някой иска да подпали война между Кралството и Велики Кеш — прекъсна го брат му.

— Толкова плитка лъжа; толкова прозрачно, че чак не е за вярване — изсумтя Локлир.

— И все пак... — почна Арута — ами ако този убиец е избран нарочно, за да се провали? Жертва. Ако от мен се очаква да оттегля посланика си и да не пусна синовете си да отидат...

Гардан кимна.

— И по този начин да оскърбите императорския дом на Кеш.

Джеймс, който стоеше облеган на стената зад Арута, каза:

— Бездруго вече сме я оплескали здраво, след като очистихме член на императорската им фамилия. Вярно, някакъв много далечен братовчед, но братовчед все пак.

Гардан отново обезсърчено потърка носа си.

— Е, и какво да кажа сега на посланика на Кеш? „Вижте сега, намерихме един ваш младеж тука, който излезе, че е член на императорския дом. Много съжаляваме, обаче умря. А, и между другото се опита да убие принц Боррик.“

Арута се отпусна в креслото, сплете пръсти и погледна питащо Джеймс.

— Бихме могли да хвърлим трупа — предложи баронът.

— Моля? — рече Гардан.

Джеймс се протегна и отвърна небрежно:

— Просто ги отнасяме до залива и го хвърляме във водата.

— Доста грубичко за един член на императорския дом на Кеш — ухили се Ерланд.

— Защо? — попита Арута.

Джеймс седна на ръба на писалището на Арута. С годините принцът бе придобил навика да води беседите си с най-близките съветници и членовете на семейството съвсем неформално.

— Той официално не е гост на града. Не е трябвало да знаем, че е тук. Никой не е трябвало да го знае. Единствените кешийци, които ще знаят, че е тук, знаят също така защо е тук. И много се съмнявам, че някой от тях ще вземе да разпитва за него. Сега той е забравен човек, никой, освен ако сами не привлечем вниманието им, не би се интересувал за местонахождението му.

— И за състоянието му — добави сухо Боррик.

— Можем да заявим, че се е опитал да убие Боррик — съгласи се Джеймс, — но разполагаме само с един кешийски труп, една духалка и няколко отровни стрелички.

— И един мъртъв търговец — добави Гардан.

— Мъртвите търговци са обичайна гледка из Западните владения, ваша светлост — отбеляза Джеймс. — Аз предлагам да му свалим пръстена и да го хвърлим в залива. Нека кешийците, които са го пратили, да се почудят малко.

Арута отначало не отговори нищо, после кимна утвърдително. Джеймс кимна на Локлир да възложи работата на кралските гвардейци и баронът излезе, каза няколко думи на чакация отвън лейтенант Уилям и се върна.

Арута въздъхна, погледна Джеймс и отрони:

— Кеш. Друго какво.

Джеймс сви рамене.

— Намеци. Слухове. Новият им посланик е... изборът му е необичаен. От онези, дето ги наричат „истинската кръв“, но не е от имперския дом — този убиец щеше да е по-логичен избор за поста.

Посланикът е чисто политическо назначение. Говори се, че в двора на Кеш има може би по-голямо влияние от мнозина с императорска кръв. Не виждам никаква очевидна причина да му дадат такъв пост... освен ако не е направено, за да се удовлетвори някоя силна фракция в двора.

— Макар че всичко това е доста объркано и нелогично, все пак трябва да играем тази игра по правилата — каза Арута. — Известете хората ни в Кеш. Искам агентите ни там да се потрудят здраво, преди синовете ми да пристигнат. Ако някой се стреми да ни въвлече във война с Кеш, едно покушение срещу племенниците на краля би било логичен избор. Ти ще придружиш принцовете до Кеш. Не познавам друг, който би могъл да се оправи по-добре от теб в тази бъркотия.

— Ваше височество? — обади се Локлир.

Арута се обърна към него и продължи:

— А ти ще придружиш барон Джеймс в качеството си на церемониалмайстор, шеф на протокола и всички останали идиотщини. Имперският двор се управлява от жени. Може би най-после ще намерим някакво приложение за противния ти чар. Уведоми капитан Валдис, че докато отсъстваш, ще те замества като рицар-маршал. А братовчедът Уилям да поеме командването на домашната гвардия като действащ капитан. — Пръстите на Арута забарабаниха по писалището. — От теб искам — обърна се той към Джеймс — да зарежеш по време на това пътуване всякакви длъжности и протокол. Единствената ти титла ще е „наставник“. Трябва да имаш свободен достъп и излаз, ако се наложи.

Джеймс познаваше нрава и настроенията на Арута по-добре от всички извън семейството на принца. Сложният му и пронизателен ум работеше като на майстор в шааха — Арута се стараяше да предвиди колкото може повече ходове напред.

Джеймс даде знак на момчетата и Локлир да излязат с него и в коридора спря и им каза:

— Тръгваме утре сутринта.

— Нали щяхме да тръгнем след три дни? — учуди се Боррик.

— Официално. Ако нашето кешийско приятелче е дошло тук със съучастници, бих искал да не знаят какво сме намислили. — Обърна се към Локлир. — Малък конен отряд, двадесетима стражи, преоблечени като наемници. Бързи коне. И известете в Шамата, че ще ни трябва свежи коне и припаси за двеста души ескорт.

— Та ние ще стигнем в Шамата по същото време, докато съобщението за двестате...

— Няма да ходим в Шамата — прекъсна го Джими. — Те обаче трябва да си помислят, че заминаваме официално в Шамата. Всъщност ще отидем в Звезден пристан.

ГЛАВА 3

ЗВЕЗДЕН ПРИСТАН

Вятърът завихри прах по пътя.

Двете дузини ездачи напредваха по дългия бряг на Голямото звездно езеро. Десетте дни упорита езда ги бяха отвели на юг от Крондор, към Ландрет, на северния бряг на Морето на сънищата. След това възвиха от устието на Звездната река и тръгнаха срещу течението ѝ още на юг и острите планински зъбери на Сивите кули все още се виждаха, когато навлязоха в тучната Долина на сънищата. През дългите години на погранични войни между Кралството и империята Велики Кеш тази плодородна земя бе преминавала многократно от едни ръце в други. Обитателите ѝ говореха еднакво добре езика на Южното кралство, както и речта на северните части на империята, така че двадесет и четиримата конници не можеха да впечатлят никого — много въоръжени отряди преминаваха дълбокото дефиле.

При средното течение на реката, край един неголям водопад, пътниците я пребродиха и поеха по пътя покрай южния ѝ бряг. А когато стигнаха извора ѝ — Великото звездно езеро, се отправиха към точката, която бе най-близо до острова по средата на езерото — Звезден пристан. Там щяха да наемат сал, който да ги превози до острова.

Подминаха доста селца на рибари и селяни — струпани на едно място по няколко колиби и хижи. Общността на чародеите на Звезден пристан с годините се беше разраснала и с нея се бяха появили и тези малки селски общини, за да удовлетворят нуждите на хората на острова от продоволствие.

Щом заобиколиха малкото полуостровче и пред очите им се разкри гигантското здание на острова, Боррик спря коня си и го загледа смаяно. То сякаш сияеше, окъпано в оранжевата светлина на залеза, на фона на виолетово-сивото небе.

— Богове и демони, чичо Джими, виж само колко е голямо!

Джеймс кимна.

— М-да, чувах, че строят голям център за обучение, но приказките както винаги бледнеят пред истината.

Локлир също бе смаян.

— Херцог Гардан идва тук преди години. Разправяше, че издигали огромни темели, но... такава голяма сграда не бях виждал.

Джими погледна към гаснещото слънце.

— Ако побързаме, можем да стигнем до острова след два часа. Бих предпочел топла храна и чисто легло, вместо още една нощ спане край пътя. — Смуши коня си и препусна напред.

Скоро над тях се спусна звездният балдахин — беше една от редките вечери, когато щяха да изгреят и трите спътника на Мидкемия. Минаха през малката седловина между зъберите и навлязоха в китно и още на пръв поглед — благоденстващо градче. Пред всеки дюкян светеха фенери и факли — лукс, който си позволяваха само най-заможните градчета и големи градове — и след тях се затичаха тумби хлапета, чиито кръсъци само усилваха царящата наоколо весела шумотевица. Налетяха ги просяци и улични жени: първите молеха за милостиня, вторите предлагаха услугите си. Вратите на хановете зееха весело и мамеха уморения пътник със студено питие, гореща храна и топла компания.

Локлир се провикна, за да надмогне уличния шум:

— Виж ти какво благоденствие се е заформило тук!

Джеймс се огледа и изхъмка:

— Да бе. Даровете на цивилизацията.

— Защо да не проучим някоя от тези кръчмички... — предложи Боррик.

— А, не — отвърна Джеймс. — Ще ви поднесат напитки в Академията.

Ерланд се усмихна със съжаление.

— Някое подсладено и разрежено винце, без съмнение. Какво друго можем да очакваме от едно сборище престарели книжници, които си врат носовете из прашасали свитъци.

Джеймс само поклати глава. Излязоха на кръстовището на двете главни улици на градчето и поеха към езерото. На брега бе построен голям дървен кей и на него чакаха няколко сала с различна големина, за да превозят стока и хора към острова. Въпреки късния час носачите

мъкнеха чували с жито и ги трупаха по саловете, за да ги откарат на другия ден заранта.

Джеймс дръпна юздите и подвижна на най-близкия салджия:

— Добър вечер. Търсим някой да ни превози на острова.

Мъжът — мургав, с голям, закривен като клюн нос и дълги сплъстени кичури, които почти скриваха очите му, отговори:

— А, бързо ще ви прекарам, ваша милост. По пет медника на човек. Конете си ще трябва да оставите тук, в конюшните.

Джеймс се усмихна.

— Какво ще кажеш за десет жълтици за всички ни, но с конете?

Мъжът поклати глава и отново се захвана с работата си.

— Без пазарлъци, ваше благородие.

Боррик дрънна с рапирата на бедрото си и подхвърли полу на шега:

— Какво, гръб ли ни обръщате?

Мъжът отново се обърна към тях, докосна челото си с пръсти и отвърна почти със сарказъм:

— Прощавайте, ваше благородие, не исках да ви оскърбя.

Боррик понечи да му отговори, но Джеймс го потупа по рамото и посочи. В сумрака, малко извън петното светлина на факела, на кея седеше някакъв младеж в прост халат и кротко следеше размяната на учтивости.

— Какво? — попита Боррик.

— Това трябва да е местният началник.

— Тоя ли? — възкликна Боррик. — Че той прилича повече на просяк.

Салджията кимна.

— Много сте прав, ваша милост. Той е нашият Миротворец. — Погледна Джими и се ухили. — Оправен човек сте вие, ваша милост. Тъй де. Онзи там е един от чародеите от острова. Съветът, дето ги управлява, се грижи на нас тук, в града на Звезден пристан, нищо да не ни липсва. А той няма сабя, ваше благородие — обърна се той към Боррик, — но само да махне с ръка и така ще ви замае главата, че все едно с чук я е ударил. Повярвайте ми, ваше благородие, сам съм го опитвал. — След което промърмори едва чуто: — А не дай си боже да ви прати оная магия, от която така ще ви засърби, че ще ви се доще да умрете... — Върна се бързо на темата и поясни: — Колкото до

пазарлъка, ваша милост, колкото и да ми се ще да ви излъжа за платата и да взема някой и друг грош повече за гладните си дечица, всъщност Академията определя цените. — Салджията се почеса по брадичката. — Е, можете да се поспазарите с тоя млад заклинател, но сигурно и той ще ви каже същото. Пък и при тоя оживен трафик цените са си прилични.

— Къде ви е конюшната? — попита Джеймс и сякаш чакали тези думи, от тълпата зяпачи наоколо се втурнаха няколко хлапета да си предложат услугите.

— Момчетата ще се погрижат конете ви да се настанят в чисти ясли — каза салджията. Джеймс кимна и слезе от коня си, спътниците му го последваха. Две ръчички моментално дръпнаха юздите от ръцете на барона, други хлапета направиха същото с юздите на другите коне.

— Е, добре — каза Джеймс. — Но се погрижете да получат хубаво сено и достатъчно овес. И някой налбант да им види подковите, нали?

Нещо привлече погледа му и той млъкна, извърна се рязко, хвана хлапето до коня на Боррик, надигна го от земята и го погледна право в очите.

— Върни я веднага — прошепна той на сополанкото спокойно, но твърдо. Момчето понечи да възрази, но Джеймс го раздруса, хлапакът премисли, бръкна под ризата си и подаде на Боррик кесията му. Боррик зяпна изненадано и я взе.

Джеймс пусна провалилия се крадец на земята, но го задържа за ризата и се наведе към лицето му.

— Момченце, когато бях два пъти по-малък от тебе, знаех два пъти повече за този занаят, отколкото ти изобщо ще научиш. Вярваш ли ми? — Момчето само кимна: толкова беше уплашено, че го разкриха. — Щом ми вярваш, запомни каквото ще ти кажа. Липсва ти усет. Не я знаеш цаката. Преди да си навършил дванайсет години, ще свършиш на някое въже, ако и толкова оживееш. Така че си намери попчтен занаят. И ако нещо ни липсва преди да си тръгнем, ще знам кого да търся, нали ме разбираш? — Момчето пак кимна.

Джеймс го бутна настрана и се обърна към салджията.

— Е, карай ни на острова.

Младият магьосник се надигна от мястото си и се приближи към тях.

— Рядкост е в Академията да идват толкова много въоръжени войници. Може ли да попитам по каква работа?

— Можете — отвърна Джеймс. — Само че ние ще си спестим отговорите за пред други. А ако е нужно да получим разрешението ви, съобщете на чародея Пъг, че са му дошли на гости стари приятели.

Младият магьосник вдигна вежда озадачен.

— И за кого по-точно да му съобщя?

Джеймс се усмихна.

— Кажете му... Барон Джеймс Крондорски и... — погледна близнаците — и едни негови роднини.

Салът се блъсна леко в брега, на който ги чакаше малка група посрещачи. Дървеният кей беше единственият признак, че тук е входът към може би най-странната човешка общност в цяла Мидкемия — Академията на магьосниците. По стълбовете на кея висяха фенери и хвърляха смътна светлина върху групата на посрещачите.

В центъра на групата стоеше невисок мъж на средна възраст, облечен в прост черен халат и груби сандали. Вдясно от него стоеше жена с удивително тъмна кожа и стоманеносива коса. Вляво от него стоеше старец в широк халат, а до рамото му — едър мъж в ловджийска кожена куртка. Зад тях търпеливо чакаха още двама помлади мъже във фини халати.

Когато Джеймс, Локлир и близнаците слязоха от сала, niskият мъж пристъпи напред и леко се поклони.

— Висока чест ни оказвате, ваши височества. — И добави: — Е, добре дошли в Звезден пристан.

Боррик и Ерланд пристъпиха напред и малко смутено протегнаха ръце да се здрависат с посрещача. Макар да бяха принцове и да бяха свикнали да ги обграждат с благоговение, сега пред тях стоеше човек, за когото се носеха приказни легенди.

— Братовчеде Пъг — промълви Боррик. — Благодарни сме, че ни посрещате така сърдечно.

Магьосникът се усмихна топло и напрежението сред гостите спадна. Макар вече да приближаваше петдесетте, приличаше на тридесетгодишен. Очите му — с лешников цвят — грееха топло, а буйната му тъмна брада не можеше да скрие почти момчешките му

черти. Изглеждаше направо невъзможно това младежко лице да принадлежи на човека, смятан за най-могъщия чародей на този свят.

— Лорд Пъг... — почна Джеймс.

— Просто Пъг, Джеймс — прекъсна го с усмивка чародеят. — В нашата общност не държим на официалните титли. Въпреки щедрите намерения на крал Луам да превърне Звезден пристан в херцогство и да ме провъзгласи за негов владетел, ние тук рядко се замисляме за подобни неща. — Той хвана Джеймс за ръката. — Помниш жена ми, нали?

Джеймс и спътниците му сведоха леко глави в поклон и поеха един по един нежната ръка на жената. Като я видя отблизо, Джеймс се изненада от крехкостта ѝ. Виждал я беше за последно преди седем-осем години и я помнеше като здрава жена, в началото на четиридесетте, с потъмнели от слънцето бузи и катраненочерна коса. Сега изглеждаше с десет години по-стара от съпруга си.

— Милейди — каза Джеймс и ѝ целуна ръка.

Жената се усмихна и усмивката я подмлади с няколко години.

— Просто Катала, Джеймс. Как е синът ни?

Джеймс се ухили.

— О, Уилям е много добре, щастлив е. Сега е капитан в гвардията на Арута, имат добро мнение за него. Сигурно ще се издигне доста, след като Валдис се оттегли. И ухажва няколко великолепни дами от свитата на принцесата. Чудесен офицер е и ще се издигне наистина.

— Трябваше да си остане тук — рече Пъг, но видя, че лицето на Катала помръкна, и добави: — Зная, мила, този спор го оставихме да отлежи. Е? — обърна се той към принцовете. — Мога ли да ви представя останалите?

Боррик кимна и Пъг продължи:

— Момчета, мисля, че си спомняте Кълган, стария ми учител. Както и Мийчъм, който надзирава хранителните складове на общността ни и се грижи за още хиляди неща. — Двамата мъже се поклониха и Боррик се здрависа с всеки поотделно. Старият магьосник се движеше трудно, с помощта на тояжката в едната си ръка и подкрепян от Мийчъм.

Мийчъм, мъж в напреднала възраст, но все още як, сгълча стария магьосник като свадлива жена:

— Трябваше да си останеш в стаята...

Кълган обаче го бутна настрана, когато Ерланд пристъпи да се здрависа с него, и изръмжа:

— Стар съм, Мийчъм, но още не съм легнал да мра. — Косата му беше бяла като сняг, а лицето му — потъмняло и набръчкано като суха кожа. Но сините му очи все още светеха будно. — Добре дошли, ваше височество — поздрави той Ерланд.

Принцът отвърна с усмивка. Като малки момчета много ги радваха гостуванията на Кълган, защото старият маг ги забавляваше чудесно с разказите си, изпъстрени с чародейски подвизи.

— Нали тук нямало официалности, чичо Кълган? Радвам се, че те виждам. Толкова време мина...

Двамата по-млади мъже отзад бяха непознати за Джеймс. Пъг каза:

— Това са водачите на общността ни и едни от първите, които решиха да дойдат в Звезден пристан, за да учат Великото вълшебство. Сега те са учители на други. Това е Корш. — Първият мъж се поклони на двамата принцове. Очите му грейнаха светли на невероятно тъмното му лице, златните му обеци висяха чак до раменете.

Вторият мъж сякаш беше одрал кожата на първия, като близък, ако я нямаше гъстата черна брада, намазана и висяща на буйни къдрици по бузите му.

— А това е брат му Ватум.

— Сигурно сте уморени от пътуването — каза Пъг. — Очаквах с нас да дойде и дъщеря ни Гамина, но тя помага в храненето на децата и се забави. Скоро ще видите и нея.

— А сега да ви настаним — продължи чародеят. — Заделили сме ви стаи в Академията. Закъсняхте за вечерята, но ще ви пратим топла храна по стаите. Утре заран ще можем да се срещнем.

Тръгнаха покрай брега на езерото, откъдето се виждаше чудовищното здание, извисяващо се над острова. На места беше огромно: на над четиридесет етажа, а в центъра му на още сто стъпки нагоре се издигаше тънка кула. Приличаше най-вече на стълбище, виещо се без перила около единична колона, на върха на която имаше малка площадка. И беше осветено с призрачно синкава светлина, бликаща навсякъде отдолу, така че да наподобява по-скоро вълшебно

издигнала се към небесата водна струя, а не съоръжение от камък и мазилка.

— Всички се смайват, като видят Кулата на изпитанието — отбеляза Пъг. — На върха ѝ избралите Висшия път за пръв път узнават майсторството си и оставят чирачеството зад гърба си.

Двамата тъмнокожи братя се окашляха многозначително и Пъг се усмихна.

— Някои сред нас имат различно мнение за това доколко е редно „външните“ да знаят какво става тук.

Повървяха още малко и се озоваха в оживено градче от другата страна на огромното здание. По-спретнато и чисто от близнака си на сушата, то също така гъмжеше от хора.

— Градът на Звезден пристан — промълви с нескрита гордост Катала.

— Мислех, че градът на сушата се казва така — каза Локлир.

— Така го наричат обитателите му — поясни Пъг. — Но същинският град е тук, на острова. Тук живеят много от нашите братя и сестри в чародейството. Тук са и семействата им. Тук сме създали приют за онези, които са били прогонени от своите общности поради страх или омраза. — Пъг подкани с жест гостите да влязат през голямата двукрила порта в главното здание на Академията. Другите посрещачи им пожелаха лека нощ, а Пъг ги поведе покрай многобройните врати от двете страни на дългия коридор. — Боя се, че не можем да ви предложим царски условия — рече той, — но тези килии за гости са топли, сухи и удобни. Вътре ще намерите умивалници и ако оставите мръсни дрехи, ще минат да ги съберат, за да ги изперат. Гардеробът е в дъното на коридора. Е, сега си починете, а утре заран ще имаме достатъчно време да си поговорим.

Пъг също им пожела лека нощ и скоро коридорът се изпълни с шума на войниците, свалящи пътното си снаряжение и броните си, с плисък на вода и тракане на прибори. После всичко заглъхна и Локлир, който бе останал с Джеймс в коридора, попита:

— Какво те мъчи?

Джеймс сви рамене.

— Нищо особено. Уморен съм... — Гласът му заглъхна. Той си помисли за старостта на Кълган и за нездравия вид на Катала. — Просто годините не са били милостиви към някои чудесни хора. —

Гласът му се оживи. — Или пък младежките ми грехове са се върнали, за да ме поизмъчат. Май ме притеснява представата, че ще трябва да изкарам цяла нощ в стая, която наричат „килия“.

Локлир се подсмихна разбиращо, пожела на приятеля си лека нощ и се прибра в „килията“, а Джеймс остана още малко сам в дългия пуст коридор. Усещаше, че нещо тук не е както трябва. Но реши да остави това чувство, за да го анализира на заранта. Сега трябваше да се нахрани и да се измие.

Събуди го първата птича песен. За негова изненада дрехите му се оказаха изпрани, изсушени и надлежно сгънати до вратата. Барон Джеймс по принцип спеше леко и се беше научил да се буди и при най-лекия шум, затова не му стана приятно, че някой е успял да отвори вратата, без той да усети. Бързо навлече чистата туника и панталони и естествено заряза тежките ботуши. Още от дете бе свикнал да ходи бос и с годините сред дворцовия персонал бе добила популярност шегата, че влезе ли човек в кабинета на барон Джеймс, най-вероятно ще го завари бос, а ботушите му ще са изритани под писалището.

Излезе и закрачи безшумно към изхода. Беше сигурен, че всички останали още спят, но стъпваше крадешком не толкова преднамерено, колкото по навик. Като момче в Бедняшкия квартал на Крондор си беше изкарвал препитанието с кражби и безшумното ходене се бе превърнало в негова втора природа.

Отвори външната врата, излезе и тихо я затвори. Небето изсветляваше и хоризонтът на изток бе придобил бледата руменина на настъпващия изгрев. Чуваше се само птичийт зов и ударите на брадва отдалече. Джими тръгна по пътеката, водеща към селото.

Скоро неизвестният селяк или рибар си свърши работата и екът на брадвата заглъхна. След още стотина крачки пътеката се раздвои: едното разклонение водеше към селището, а другото — към брега на езерото. Джеймс реши, че няма настроение за празни приказки с местните хорица, и предпочете пътеката към водата.

В предутринния сумрак не забеляза фигурата в черния халат, докато почти не се сблъска с нея. Пъг се обърна, усмихна му се и посочи на изток.

— Най-много обичам този час на деня.

Джеймс кимна.

— Мислех, че съм първият събудил се.

— Аз спя много малко — каза Пъг без да откъсва очи от хоризонта.

— Умората не ти личи. Не забелязвам да си остарял и с един ден, откакто те видях преди седем години.

Пъг кимна.

— С мен стават някои неща, които аз самият тепърва откривам, Джеймс. Когато навремето облякох мантията на чародей... — Гласът му заглъхна. — Всъщност ние никога не сме си говорили с теб като хората, нали?

Джеймс поклати глава.

— Никога за нещо съществено, ако това имаш предвид. Пътищата ни като че ли не са се пресичали толкова често. Запознахме се на сватбата на Арута и Анита. След това се видяхме след битката при Сетанон. — Двамата се спогледаха мълчаливо: не бе нужно да си припомнят ужасиите, преживени по онова време. — И след това — още два пъти в Крондор.

Пъг отново зарея поглед на изток. Първите пурпурнооранжеви лъчи на изгряващото слънце вече осветяваха облаците.

— Като момче живеех в Крудий. Бях беден и самотен хлапак, обикновено селяче от Далечния бряг. Работех като ратайче в кухнята на цитаделата и амбициите ми не стигаха по-далече от това да стана войник. — Чародеят замълча.

Джеймс не отговори. Не изпитваше особено желание да споменава за миналото си, макар че то беше добре известно на всички знатни особи в Крондор и още повече на хората в двора.

— Аз пък бях крадец — каза баронът накрая.

— Джими Ръчицата — каза Пъг. — Да, това е известно. Но що за момче си бил?

Въпросът накара Джеймс да се замисли.

— Безочливо. Това е първата дума, която ми идва на ума. — Той също се загледа в изгрева. Двамата помълчаха няколко минути, очаровани от гледката на светлината, обагряща надвисналите на изток бели облаци. После над невидимата черта между небето и земята се надигна нажеженият диск на слънцето и Джеймс каза: — Бях... държах се глупаво понякога. Не си давах сметка, че не мога да си

позволя всичко, което ми хрумне. Струва ми се, че понякога издевателствах с късмета си. Ако бях продължил още малко така, сигурно отдавна щях да съм мъртъв.

— Безочлив — повтори Пъг. — И глупав понякога. — Кимна към Академията. — Почти като двамата близнаци.

Джеймс се усмихна.

— Да, почти като принцовете.

— И друго?

Джеймс помисли. И отвърна без фалшива скромност.

— Умен, би казал някой, или надарен най-малкото. Често неща, които объркваха хората около мен, ми се струваха съвсем очевидни. Най-малкото, тогава светът изглеждаше много по-понятен. Възможно е като момче да съм бил много по-интелигентен, отколкото сега като мъж.

Пъг му махна да тръгне с него и бавно закрачи към езерния бряг.

— Когато аз бях момче, скромните ми тогавашни амбиции ми изглеждаха най-великолепното нещо на света. Сега...

— Изглеждаш притеснен — вметна Джеймс.

— Не в смисъла, в който би го разбрал ти — отвърна Пъг. Джеймс го погледна. На сивкавата още светлина лицето на Пъг изглеждаше неразгадаемо. — Разкажи ми за опита за покушение срещу Боррик. Ти си бил най-близо до него.

— Бързо пътуват вестите — подхвърли Джеймс.

— Винаги е така. А всеки възможен конфликт между Кеш и Кралството е в състояние да ни притесни.

— Предвид местоположението ви, мога да го разбера. Вие сте като един прозорец към империята. — Той посочи мълчаливо на юг, към не толкова далечната граница. После разказа на Пъг всичко, което знаеше за опита за покушение, и завърши с думите: — Това, че убиецът беше кешиец, трудно може да се оспори, но всички податки, че императорският двор на Кеш е в основата на покушението... това е някак прекалено очевидно. Аз лично мисля, че някой се стреми да ни подведе. — Той се извърна към Академията и изгледа високите й етажи. — Много ли кешийци имате тук?

Пъг кимна.

— Също както и хора от Ролдем, от Квег и Висините на Квор, и от други места. Тук не се обръща много внимание кой от коя държава е

дошъл. Занимават ни други проблеми.

— Онези двамата, които ни посрещнаха снощи... — почна Джеймс.

— Ватум и Корш. Да, те са кешийци. От самата столица Кеш. — Джеймс отвори уста, но Пъг не го остави да проговори. — Не са имперски агенти. Иначе щях да го разбера. Вярвай ми. Политиката изобщо не ги интересува. Нещо повече, според нас дори проявяват прекалено усърдие да се държат колкото може по-надалече от мирските дела.

Джеймс все така гледаше огромното причудливо здание на Академията, надвиснало над острова.

— Това все пак е кралско херцогство, поне формално — каза той. — Но мнозина се чудят какво точно градите тук. И все още за мнозина в двора това място изглежда доста необичайно.

— И опасно — добави Пъг. — Тъкмо поради това се старая с огромно усърдие Академията никога да не се въвлеча в държавни конфликти. На която и да било страна.

Джеймс се замисли над думите му.

— Малцина от благородното съсловие приемат толкова спокойно самата идея за магьосничеството, колкото кралят и брат му. Двамата са отраснали с Кълган в бащиния им двор и затова то не ги смущава. Но виж, останалите...

— Останалите все още биха предпочели да видят как ни гонят от градове и села, или да ни видят избесени или изгорени на клади... Знам — каза Пъг. — За двадесетте години, откакто се трудим тук, много неща се промениха... И все пак колко малко неща са се променили...

След дълго мълчание Джеймс най-сетне се осмели да проговори:

— Пъг, чувствам, че в теб има нещо много особено. Долових го снощи. Какво е то?

Пъг го изгледа с присвити очи.

— Странно, че точно ти си го усетил, докато тези, които са най-близо до мен не го забелязват. — Той протегна ръка и посочи водата. В плитчините край брега се гмуркаха и пляскаха снежнобели чапли. — Красиви са, нали?

Джеймс не можеше да не се съгласи и огледа възхитен околността.

— Тук наистина е много красиво.

— Не беше така, когато за пръв път дойдох тук — отвърна Пъг. — Според легендата това езеро се е образувало от падаща звезда, оттам идва името му. Но този остров не е от охладената твърд на тази звезда, която според мен не е могла да бъде много по-голяма от ей толкова... — Той разпери ръце на две-три педи една от друга. — Мисля, че звездата е пропукала земната кора, изригнала е лава и от нея е възникнал островът. Когато за пръв път стъпих тук, островът беше скалист и гол, със съвсем рехава трева край водата и малко жилави храсти тук-там. Аз донесох всичко това, което виждаш сега — тревата, дърветата, животните. — Усмихна се широко и лицето му се подмлади още повече. — Виж, птиците сами намериха пътя си дотук.

Джеймс огледа замислено малките дъбрави наоколо и тучните ливади около тях.

— Доста сериозен труд е било.

Пъг махна пренебрежително, все едно че ставаше дума за най-обикновен фокус и попита:

— Война ще има ли?

— Това е въпросът, нали? — тежко въздъхна Джеймс. — Не, не това е въпросът. Винаги има по някоя война. Въпросът е кога и между кои държави. Ако точно аз би трябвало да кажа нещо по въпроса, то война между Кралството и Кеш няма да има, поне докато аз съм жив. Но пък едва ли точно аз бих могъл да кажа нещо по въпроса.

— Избрали сте опасен курс.

— Не е за пръв път. Жалко, че обстоятелствата не спестиха на принцовете необходимостта да тръгнат.

— Те са синове на своя баща — отбеляза Пъг. — Трябва да тръгнат натам, накъдето ги зове дългът. Дори това да означава да рискуват много срещу малка печалба.

Джими само кимна.

— Това е бремето на рожденото им право.

Пъг закрачи покрай брега и Джеймс бавно тръгна след него.

— Е — рече Пъг. — Слава на боговете поне, че се срещат малки кътчета за отдых по пътя, като това. Защо не се поразходиш ей дотам? — Посочи му няколко ниски върби край брега. — От другата страна има малък поток, подхранван от топли извори. Топни се малко в

горещата вода, а после скочи в езерото. Това ще те ободри преди закуската.

Джеймс се усмихна.

— Благодаря ти. Май точно това ми трябва. Свикнал съм да се потрудя яко преди да седна да закуся. Един приятен начин да си запълня времето ще е добре дошъл.

Пъг се обърна да си тръгне, но след няколко крачки спря и подхвърли през рамо:

— А, внимавай като плуваш в крайбрежните тревы. Можеш лесно да се заблудиш. Вятърът ги скланя към острова, така че ако се объркаш, просто заплувай в тази посока, докато усетиш дъно под краката си. И излизаш.

— Благодаря. Ще внимавам.

— Ще се видим на закуска.

И Пъг тръгна назад към Академията, а Джеймс продължи към върбите.

Премина между дебелия ствол, избута настрани надвисналата като завеса зеленина и пред очите му се разкри тясна гола пътека, водеща към малка долчинка, свършваща до брега на езерото. Недалече от брега видя вдигащата се сред утринния хлад бяла пара. Огледа малкото езерце, което явно извираше от земните недра, защото парата се издигаше само от това място. От единия му край към езерния бряг изтичаше малко поточе и се вливаше в езерото. Дължината му беше не повече от двадесетина разкрача. Джеймс се огледа. Изворът беше обграден от дървета и никой не можеше да го види. Той свали туниката и панталона си и предпазливо топна крак в извора. Беше доста по-горещ, отколкото вода за къпане. Той се потопи бавно и се остави топлината да го изпълни и да отпусне напрегнатите му мускули.

Напрегнати мускули? Джеймс се зачуди. Та той току-що бе станал от сън! Защо трябваше да се чувства напрегнат? Отвърна му собственият му глас: „Защото се поема твърде голям риск с това да се изпратят две момчета да влязат в играта на дворцова политика на Кеш, по-древна от тази на дома Кондуин.“ Джеймс въздъхна. Пъг беше странен човек, но мъдър и могъщ. При това беше осиновен родственик на самия крал и херцог. Навярно трябваше да се допита до неговото мнение. Но след това премисли. Колкото и да се бе прославил Пъг като

спасител на Кралството в миналото, около Звезден пристан витаеше нещо твърде необичайно, както и в начина, по който бяха уредени нещата тук. И Джеймс реши, че първо ще се постарее да научи колкото е възможно повече за това, което става тук, преди да поговори с магьосника откровено.

Богове, колко мразеше да се събужда уморен! Отпусна се колкото можа по-удобно по гръб, за да обмисли спокойно какво точно го тревожи. Успокояващата топлина на водата проникна чак до костите му и скоро умът му се унесе. Тичаше по някаква улица и нечия ръка го сграбчи за лакътя. Първият му спомен. Трябваше да е бил не повече от тригодишен. Беше майка му — дърпаше го обратно в курвенската си бърлога, за да не го видят търговците на роби, които обикаляха в нощта да търсят жертвите си. Спомни си как го бе притиснала здраво до себе си, как бе запушила устата му с ръка. А после бе изчезнала. Когато поотрасна, разбра, че е умряла, но единственото, което си спомняше от онзи момент, беше мъжът, който ѝ крещеше и я удряше, и червеното навсякъде. Джеймс прогони отвратителния спомен от мислите си, намести се по-удобно в горещата вода и скоро задряма...

И внезапно се събуди. Ако можеше да се съди по слънцето на небосвода, не можеше да е спал повече от няколко минути, най-много да беше четвърт час. Утрото беше тихо, но нещо го беше обезпокоило. С времето беше надмогнал някак детинския си навик като се събуди да скача от постелята си с кама в ръката — този навик се бе оказал доста плашещ за дворцовите слуги, — но продължаваше да си държи по някоя кама подръка. Не видя нищо. Извърна бавно глава, но отново не можа да види нищо над каменния ръб на извора. Надигна се бавно на лакти и се смъмри наум за глупостта си — кой можеше да го заплашва тъкмо тук, на острова на Звезден пристан?

Надникна над ръба и отново не видя нищо. Някакво странно усещане го облада, усещане, свързано с това място, но не можа да му намери име. Все едно че беше влязъл в някаква стая само мигове преди от нея да излезе друго същество, през друга врата; без да разбира защо, беше уверен, че някой току-що е бил тук.

Изградените му от ежедневните опасности на града инстинкти задействаха в ума му първичния сигнал за тревога — сигнала, който го бе спасявал твърде често, за да си позволява сега да прояви лекомислие и да го пренебрегне. И все пак в този сигнал не отекваше

съпътстващата го нотка за опасност, той по-скоро го възбуди. Още преди години Джеймс беше усвоил дисциплината на рискования нощен занаят — да останеш неподвижен, умът ти да не се поддаде на моментната тревога, така че внезапното ти движение да не предизвика реакцията на дебнещия те враг. Той се огледа отново над каменния ръб на басейна, но ехото от току-що преминалото непознато същество беше заглъхнало. Малкото поточе си изглеждаше кротко и самотно, както преди.

Отново се опита да попие в себе си спокойствието, което носеше топлината, но не можа да отпусне ума си. Някаква възбуда започна да расте в душата му, сякаш към него се приближаваше нещо възхитително, и някаква тъга го обзе също така, сякаш нещо чудодейно и неземно хубаво току-що го бе подминало на почти доловимо разстояние и го бе оставило самотен. Странни чувства на шеметна радост и на детски сълзи се сблъскаха в душата му.

Не намерил задоволителен отговор, той се надигна от каменния басейн, затича се към езерото и нададе момчешки вик, с който да надмогне безсилието си. Скочи, гмурна се и изплува на повърхността, плюейки вода. От гърдите му се изтръгна нов вик на облекчение — студеното езеро го беше разбудило напълно.

Като плувец не го биваше много, но плуването все пак му доставяше удоволствие. Като повечето хлапета от Бедняшкия квартал на Крондор, щом задухаха горещите летни ветрове, се беше спасявал от жегата на пристанището, скачайки от кейовете в солената мръсна вода на залива. Оpozнал бе усещането за чиста вода, обливаща тялото му, едва след като прехвърли тринадесет години.

Заплува. Залетите от водата дървета и тръстики тук-там се прорязваха от тесни канали, отварящи път към онова, което можеше да се намира на отвъдния бряг. Той запляска по един от тях и къде с плуване, къде с цапане, се озова сред гъсталак от тръстики и треви. Крайезерната растителност се простираше надлъж и шир. Джими се изтегна по гръб във водата и зарита лениво. Слънцето вече бе изгряло в пълния си блясък и утринното небе сияеше. Красиви бели облаци препускаха, подгонени от лекия вятър. Джими се връза сред тръстиките и усети коравата милувка на стеблата и листата им по гърба си. След няколко минути плуване се изправи и се огледа.

Нещата така изглеждаха по-различно, а пътят не му беше ясен нито напред, нито назад. Той беше човек с вродено самообладание и мисълта, че е плувал в кръг из тръстиките, му се стори неприятна, но не го изплаши особено. Веднага си припомни думите на Пъг и забеляза накъде се скланят тревите. Трябваше просто да плува натам и да излезе на брега.

Заплува, после закрачи през гъстите тръстики към дърветата покрай брега. Надвисналите клони на върбите го обгърнаха в сенките си още докато водата беше до гърдите му. Можеше да вижда едва на няколко стъпки във всички посоки и утринната светлина превръщаше всичко наоколо в шарка от сумрачни зеленикави сенки и ослепителни проблясъци светлосиньо небе отгоре. Джеймс продължи нагоре по коритото на потока, докато водата не стигна до кръста му. Почувства се глупаво, че е тръгнал гол, но пък нали наоколо нямаше никого. След малко щеше да отиде да вземе дрехите си.

Направи още една крачка и изведнъж пропадна в някаква дупка — течението беше изровило дъното на дълбочина един човешки бой. След миг подаде глава на повърхността и захрачи вода, зацапа напред и краката му скоро отново стъпиха на твърдо.

Чуруликането над главата му го накара да се учуди дали птичето не му се присмива, че се оправя толкова мудро. Въздъхна и продължи към брега, който беше само на няколко крачки пред него, ако се съдеше по сушата, мяркаща се сред гъстите дървета. Когато водата стигна до коленете му, се озова пред непреодолима преграда от дървета и тръстики, а на височина до рамото му се издигаше камениста издатина. Джеймс пристъпи надясно, откъдето му се стори, че ще може най-лесно да заобиколи капана на гъстата растителност, и отново пропадна в някаква дупка. Затъна до гърдите и продължи с мъка напред през гъстите тръстики. Почувства се съвсем глупаво, че толкова се е отдалечил от мястото, където искаше да стигне. Приятно плуване преди закуска, няма що.

Разгърна поредните тръстики и изведнъж се озова пред неочаквана гледка. Само на крачка пред него се разкри светла плът, почти като на новородено — гола млада жена. Русата ѝ, почти бяла коса висеше мокра почти до кръста ѝ и тя изцеждаше водата от нея, застанала в поза, подчертаваща с невероятна съблазнителност извивките на бедрата ѝ.

Дъхът на Джеймс секна. Одевешното чувство на тревога и възбуда го удари като чук. Почувства се смутен, че се е натрапил, също както щеше да се смути, ако тя го беше видяла гол преди малко в горещия басейн. Противоречиви пориви — да остане неподвижен, да се отдръпне, да ѝ каже нещо, да не се остави да го види — всичко това се сблъска в ума му и го вцепени.

И отново хлапашкият му опит се върна и той замръзна на място. След което нова мисъл го порази неканена, сви стомаха му на топка и го обля горещата вълна на възбуда. И той си каза почти на глас: „Та това е най-красивият задник, който съм виждал!“

Младата жена се обърна, сякаш стресната от неочакван шум, и вдигна ръце към устата си. И в същия миг Джеймс видя, че останалото от нея не отстъпва на всичко, което вече беше видял. Тялото ѝ беше стройно и гъвкаво като на танцорка, ръцете и шията и — дълги и нежни, гърдите — не големи, но пълни и красиви. А щом дланите се отдръпнаха от лицето ѝ, се видя високо чело, нежно изваяни скули и бледорозови сочни устни. Очите ѝ, разширени от удивление, бяха сини като зимен лед. Всички тези подробности се врязаха в ума му само за миг. Миг, в който хиляди мигове на осъзнаване пронизаха Джеймс и във всеки от тях той разбра, че младата жена пред очите му е едновременно най-възхитителната и най-ужасната гледка, пред която се е изправял. А после тези красиви светлосини очи се присвиха и изведнъж главата на Джеймс се взриви от болка.

Той падна по гръб, поразен сякаш от смъртоносно оръжие, и собственият му глас отекна глухо в ушите му, докато потъваше под водата. Устата му загълта вода и остри, нажежени ножове на смъртна болка пронизаха ума му. Джеймс потъна в сумрачната вода и изгуби съзнание...

Плуваше в някакво място, което не беше място. Потъваше в спомени. Играеше си на улицата и нямаше и един миг, в който да не го дебне опасност. Непознатите мъже бяха опасност и въпреки това всеки ден в дома им при майка му идваха непознати мъже. Гръмогласни и страшни мъже. Едни изобщо не му обръщаха внимание, други се опитваха да си поиграят с него, да го потупат по главичката в рядък изблик на нежност или да му подхвърлят някоя странна дума.

После — нощта, в която тя умря и не дойде никой: онзи мъж с кривата усмивка го беше чул да плаче и беше избягал. Джеймс беше успял някак да се измъкне от къщата, краченцата му прецапаха през лепкавата локва кръв на пода.

После — битките с другите улични момчета за огризките и корите хляб, изхвърлени в задните улички край гостилници и кръчми, дъвченето на суровото жито и царевича, изсипано от пълните коли със зърно край пристанището. И капките горчиво вино от някоя захвърлена, почти празна бутилка. И рядко подхвърленият от някой милостив минувач петак, за да си купи парче баница. И вечен глад.

Нечий глас в тъмното, безлик глас, го беше попитал дали е умен. Умен беше. Много умен. После просията му при Шегаджиите.

Опасностите — непрестанни. Без приятели, без съюзници. Само суровите правила на гилдията пазеха Джими Ръчицата. Но той беше надарен, а Праведника бе склонен да прощава малките грехове на един хлапак, който носеше толкова приходи за невръстните си години.

След това човекът с кривата усмивка отново се появи. Джими бе на дванадесет години. Не беше въпрос на гордост, чест и пламенно възмездие. Просто един невръстен крадец се беше промъкнал и бе сипал в чашата вино на пианицата отровата, която бе купил от човек, разбиращ от такива неща. Мъжът с кривата усмивка умря, без да разбере мотивите на убиеца си, лицето му почерня, езикът му се изплези през подутите му устни и очите му се оцъклиха, а синът на една убита с безсмислена жестокост уличница гледаше през процепа в тавана на порутената къща. Никакъв триумф не бе изпитал Джими, но се надяваше, че поне душата на майка му ще почива по-спокойно. Името на майка си не помнеше. Като че ли му се доплака, но не знаеше как се плаче. Плакал беше само два... не, всъщност три пъти. Когато Анита бе улучена от стрелата и когато си беше помислил, че Арута е мъртъв. Но онова беше скръб, а не признак на слабост или на срам. Беше плакал и в тъмното, когато се озова сам в пещерата със скалното влечуго, преди да го спаси херцог Мартин. Така и не можа да си признае страха, който бе изпитал.

Нови образи: невероятните му, почти нечовешки способности в занаята на крадец. Откритието му, че съдбата му е свързана с позначими неща, когато бе помогнал на сегашния принц и принцесата на Крондор да се скрият от похитителите си при царуването на лудия

крал Родрик. Двубоят му на живот и смърт с Козодоя на покрива, когато бе спасил живота на Арута. Двете му пътешествия в Северните земи и битките за Арменгар и Сетанон, и мирът, последвал след битката, с която се пресече завръщането на Драконовите пълчища.

Сега бе станал Джеймс.

Служенето му на Арута и награждаването му, когато го издигнаха в дворцовата свита, и титлата, и по-късно втората титла, и когато го провъзгласиха за канцлер на Крондор, втори по ранг след херцог Гардан в двора на принца — всичко това премина през ума му като мъгла от приятни спомени, единствените приятни неща в живота му. Преминаха през ума му лица, някои с имена, други — безименни. Крадци, убийци, благородници и селянци. Жени. Помнеше много жени, защото твърде рано бе познал жените, прелестите им и тяхното внимание, а като издигащ се млад благородник бе имал богат избор. Но все нещо липсваше. Нещо важно. А после — нечия голота сред езерото. Тя изстискваше вода от косата си. Най-потресаващата хубост, която бе зървал.

След това — лице с бледосини очи и устни като розов цвят, току-що напъпил. Едно угрижено лице се взря в душата на Джеймс. Нещо вълшебно красиво лумна в душата му и отново му се доплака. Изпълни го тъга, смесена с безкрайна радост, и той се присви пред тези неподобно красиви и ясни очи. А те сезираха в него и виждаха всичко, и той нямаше повече тайни. Нямаше тайни! „Загубен съм!“ — проплака той и едно невръстно дете зариде пред смъртта на своята майка, и едно хлапе заплака пред гледката с една млада жена, умираща от смъртоносната стрела на убиеца, и един младеж заплака горчиво заради единствения човек, комуто се бе доверил, и един възрастен мъж заплака заради всичката стара болка и страдание, заплака заради страха от самотата, избуяла в гърдите му от часа на раждането му.

И Джеймс се събуди на брега с вик на болка и страх на устните. Изправи се рязко, вдигнал ръка над главата си като малко дете, понечило да избегне удара. Беше мокър и гол. И един глас промълви:

— Болката ще мине.

Джеймс се извърна рязко и щом го направи, ужасната болка, която го пронизваше, спря. И видя младата жена, седнала само на няколко стъпки от него. Седеше присвила нозе пред себе си, обгърнала коленете си с ръце и все още без дрехи.

Никога в живота си Джеймс не беше искал толкова отчаяно да избяга. Никое изпитание досега не го беше изпълвало с толкова неназовим ужас, както гледката на тази неземно красива жена. От очите му бликнаха неканени сълзи.

— Коя си ти? — прошепна той. И колкото му се искаше да избяга, толкова неудържимо му се доця да е близо до тази жена.

Тя стана бавно, без да обръща внимание на голотата си, пристъпи и коленичи пред него. И в ума му прокънтя глас:

„Аз съм Гамина, Джеймс.“

Страх го скова отново и Джеймс усети, че не може да помръдне. Устните му прошепнаха сами:

— Ти проговори в ума ми!

— Да — отвърна му тя на глас. — Трябва да разбереш, че мога да виждам мислите ти, да ги усещам... — Като че ли й беше трудно да намери най-точното обяснение. — Тези думи са неподходящи. Но знам какво мислиш, освен ако не се опиташ да скриеш мислите си от мен.

Той се помъчи да се овладее, бореше се с болезнения ужас в душата си.

— Какво стана... там? — И посочи обраслия с тръстика поток.

— Мислите ти ме стреснаха и реагирах, без да мисля. Просто за да се защита.

Джеймс вдигна ръка към главата си при спомена за внезапната болка и промълви:

— Разбирам.

А тя се пресегна и го погали нежно по бузата.

— Съжалявам. Не исках да го направя. Мога да причинявам много болка на ума. Това е един от начините да се злоупотреби с дарбата ми.

Милувката й му вдъхна увереност и в същото време ужасно го обезпокои. Ужасяваща тръпка го прониза от гърдите до слабините и той попита тихо:

— Коя си ти?

Тя се усмихна и всякаква болка и страх го оставиха.

— Аз съм Гамина. Дъщерята на Пъг и Катала. — След това се наведе към него и леко го целуна по устните. — Аз съм онази, която търсеше, и ти си този, когото търсех.

Джеймс усети, че го обзема палеща страст, но заедно с нея отново го прониза неустоим страх. Познал неведнъж женските прегръдки, той внезапно се почувства като недорасло момче след първия откраднат миг на любов. И от устата му излязоха нечакани думи, слова, които никога не беше мислил, че е способен да изрече:

— Страх ме е.

— Не се бой — прошепна му тя.

Притисна го до себе си и тихо заговори в ума му.

„Когато те зашеметих, ти падна във водата. Ако не те бях измъкнала, щеше да се удавиш. След като те съживих, умът ти се разтвори за мен, и моите мисли — за теб. Ако имаше моята дарба, щеше да ме познаваш също толкова добре, колкото аз теб, мой Джими.“

Собственият глас на Джеймс прозвуча плахо и съкрушено в ушите му.

— Но как...

— Просто така — отвърна тя и изтри солените сълзи от лицето му. — Ела, ще ти покажа. — Той се остави като бебенце да го притисне до гърдите си и щом ръцете ѝ го загалиха, гласът ѝ отново проговори в ума му: „Никога вече няма да си сам.“

Боррик и Ерланд седяха един до друг и се тъпчеха с богатия избор блюда, поднесени на закуската. Освен обичайните за Кралството ястия, тук имаше и всевъзможни кешийски деликатеси. Заедно с гостите се хранеше семейството на Пъг, а също Кълган и Мийчъм. Празни бяха останали само две места — до Катала и до Локлир.

Докато Боррик дъвчеше късче ароматно сирене и го поливаше със студено вино, Ерланд попита:

— Чичо Пъг, колко души живеят тук сега?

Пъг, който почти не се хранеше, се усмихна на жена си и отвърна:

— Катала се занимава с ежедневните неща. Тя ръководи живота в общността.

— Вече наброяваме около хиляда семейства, заедно с хората по брега — каза Катала. — Тук, на острова... — Гласът ѝ изведнъж секна и всички се обърнаха да видят каква е причината да спре.

На прага стоеше Джеймс и държеше под ръка млада жена, облечена в семпла ленена дреха в синкаво-пурпурен цвят, пристегнатата на кръста с коланче с цветовете на дъгата.

Боррик, Ерланд и Локлир станаха, а девойката отиде до Пъг, наведе се и го целуна по бузата. След това се вгледа в очите на Катала и сякаш ѝ проговори нещо, макар че не промълви нито дума. Очите на състарената жена се премрежиха от сълзи и лицето ѝ грейна в усмивка.

Пъг вдигна глава и изгледа Джеймс с очакване.

— Джеймс... — почна Локлир.

Джеймс се окашля и заговори полузамаяно, с пресипнал глас, като ученик:

— Лорд Пъг, аз... имам честта да ви помоля за съгласието... да ви помоля за ръката на вашата дъщеря.

Боррик и Ерланд се ококориха невярващо и като по сигнал се обърнаха едновременно към Локлир. Неразделният спътник на Джеймс, откакто той беше дошъл в двореца на Крондор, бе не по-малко слисан от двамата братя и само поклати глава и промълви:

— Вдън земята да потъна дано!

ГЛАВА 4

ТРЕВОГИ

— Какво те притеснява? — попита Ерланд.

— Защо?

— Ами само мълчиш и тръскаш глава. Май пак си почнал да си говориш сам.

Боррик издаде странен звук, нещо средно между въздишка и пъшкане.

— Тревожа се за чичо Джими.

Вечерното небе бе тъмносиньо, средната луна още не бе изгряла. Но нежно ухаещата вечер предвещаваше романтика за онзи, който би поискал да намери изпълнен със същите чувства партньор. Точно в такава търсене се бяха впуснали в момента двамата близнаци. Когато приближиха вързания за кея сал, Ерланд подхвърли:

— Не е много обичайно за теб да се тревожиш за други хора, особено за толкова оправен човек като чичо Джими.

— Точно това ме тревожи — отвърна с рязък тон Боррик и спря, за да подчертае думите си. И не само, че спря, ами тикна пръста си в гърдите на Ерланд. — „Няма нищо по-тъпо на този свят от мъж, който мисли с оная си работа“, това ни казваше той, нали?

Ерланд се засмя и кимна.

— Освен чичо Локи. Това само го прави още по-умен.

— Само докато си намери някое топло местенце, в което да прибере големия си меч. Иначе е също толкова глупав, колкото всички.

— Всички освен чичо Джими.

— Точно така — съгласи се Боррик. — Точно това имах предвид. Взел си е пая достатъчно, знаем го и двамата. Но винаги ги е държал на разстояние и никога не е давал глупави обещания. А сега среща тази жена и... — Замълча, без да може да намери подходящите думи.

— Като магия.

— Точно така! — възкликна Боррик. — А какво по-подходящо място да се натъкне на магия от острова на магьосниците?

Ерланд сложи ръка на рамото на брат си да го успокои и попита:
— Смяташ, че това е някакво заклинание? Че са го омагьосали?

— Аха. Много могъщо заклинание — чу се нечий гробовен глас от тъмното.

Братята се обърнаха едновременно и видяха една дебела фигура, приседнала на един пън край пътеката няма и на десетина стъпки от тях. Тъй като мъжа бе седял неподвижно, не бяха го забелязали в мрака, преди да проговори. Беше старият магьосник Кълган.

— Какво искаш да кажеш? — попита Боррик, все едно че подозренията му се бяха потвърдили.

Кълган се засмя, после размаха нетърпеливо ръка.

— Хайде де, не стойте така! Помогнете на стареца. Коленете ми са по-древни от сътворението!

Ерланд помогна на стария чародей да се изправи и Кълган се надигна, с една ръка опрян на рамото му, а с другата — на тоягата.

— Ще дойда с вас до сала. Доколкото разбирам, сте тръгнали да се прехвърлите на брега, за да си потърсите белята. Момчетата на вашата възраст винаги си търсят белята.

— А заклинанието? — подсети го нетърпеливо Боррик.

Старецът се засмя.

— Знаете ли, когато дядо ви беше малко по-голям от вас, и той беше точно толкова нетърпелив. Когато очакваше отговор, искаше да го получи веднага, по дяволите. Доста години трябваше да изтекат, докато се научи да го преодолява. Баща ви имаше същата слабост, но поне я прикриваше по-добре. Арута винаги е бил от най-добрите, които съм познавал, в осъзнаването на границите.

— Е, да, той го умее това, освен когато става дума за нас двамата — каза Ерланд.

Кълган изгледа и двамата с убийствен поглед и изсумтя:

— Границите? Какво могат да знаят две разглезени момчета като вас за границите? О, може да сте се понаучили да въртите сабите, но границите? — Старецът спря и се подпря на тоягата си, потупа челото си с пръст и изсумтя: — Това. Мозъкът ви. Когато впрегнете всичките си способности, за да се справите с един проблем, да подложите на изпит всяко мислимо решение в ума си и все пак да не можете да се домогнете до решението, едва тогава ще разберете за какви граници говоря.

— Татко все ни разправя, че си бил един от най-взискателните му учители — каза с усмивка Ерланд.

— Ха! — изсумтя Кълган. — Виж, отец Тъли, това му се викаше взискателен учител. — Старецът зарея поглед в далечината, унесен в спомени, след което продължи: — Колко жалко, че така и не го помните. Бяхте бебета, когато почина. Трагична загуба. Един от най-великолепните умове, които познавах... въпреки че беше жрец — добави той: явно не можеше да устои да се заяде с вечния си опонент в споровете дори след смъртта му, но и очевидно изпитваше тъга, че вече го няма.

— Вие пошегувахте ли се за заклинанието над Джими? — попита Боррик.

— Много си млад, млади ми принце — въздъхна Кълган, удари го закачливо с тояжката по бедрото и добави: — Още не са ти познати и половината неща в този живот.

— Оу! — извика Боррик и отскочи.

Ерланд се засмя, но Кълган шибна и него по прасеца и рече:

— Така, да сте наравно.

Братята се престориха, че ги е заболяло много, а Кълган продължи:

— А сега малко по-сериозно и внимавайте какво ще ви кажа. Много съм стар вече и не мога да си губя времето да повтарям.

И след като близнаците спряха да подскачат и да охкат, Кълган заговори:

— Заклинанието, за което ви говоря, не може да се научи, нито да се обясни. Не е като магиите, които човек може да приложи, когато му скимне. Това е магия, с каквато боговете са дарили едва малцина мъже и жени. То е магията на любовта, така дълбока и съкровена, че познаеш ли я, нищо не може да те върне назад. — Очите му отново затърсиха далечни хоризонти и старецът продължи: — Вече съм толкова стар, че трябва здраво да се потрудя, за да си спомня снощните си сънища. Но понякога момчешките ми спомени ме спохождат така ясно, че сякаш се е случило току-що. — Той се загледа в Боррик, сякаш търсеше в лицето му нещо познато, помълча малко и продължи: — Дядо ти беше подвластен на страстта, както и чичо ти. Също и баща ви, въпреки че ще ви е трудно да го доловите в него — заплепен беше от майка ви още в мига, в който се срещнаха, макар да беше толкова

задръстен, че сам не го разбра. А леля ви Карлайн бе решена да се омъжи за вуйчо ви Лаури само няколко дни, след като го срещна. Вижте, работата е в това, че когато пораснете, ще изпитате нужда в себе си, копнеж, който не ще задоволите с натискането на щерки на плетачи на рибарски мрежи по селските пивници, колкото и да са розови бузките им и да е сладък смехът им, колкото и да са нежни милувките им. А и копринените постели на благородните дами ще загубят лъскавината си.

Боррик и Ерланд се спогледаха и Ерланд каза:

— Май доста време ще трябва да мине дотогава.

Кълган отново го шибна по прасеца, за да млъкне.

— Няма да ме прекъсваш! Изобщо не ме интересува, че си принц. Знаеш ли колко по-добри мъже от теб съм пердашил, и с по-висок ранг? Сам чичо ти, кралят, беше посредствен ученик и неведнъж е опитвал силата на ръката ми. — Кълган въздъхна. — Та докъде бях стигнал? Ах, да, истинската любов. Когато поостарееете, ще разберете, че страстта се усилва и нуждата от истинска близост става все по-дълбока. Баща ви го разбра, Карлайн го изпита, чичо ви Мартин — също. Само кралят — не.

— Но той обича кралицата. Сигурен съм — каза Боррик.

— О, по свой начин да, разбира се. Тя е чудесна жена и не съм чувал нито един човек да е казвал обратното, но на света съществува и друга обич — тази, която вашият барон Джеймс откри преди малко. Сега той се е променил, не се съмнявайте в това. Само гледай и се учи, Боррик. С малко късмет може би ще разбереш това, което е възможно и да не изпиташ.

Боррик въздъхна и сведе поглед към земята.

— Защото ще ставам крал, нали?

Кълган кимна.

— Точно така. Не си чак такъв задръстеняк, за какъвто те взех. Ти точно ще трябва да се ожениш за доброто на държавата. О, несъмнено ще имаш много възможности да задоволиш сърбежа си с дами от най-различен ранг, които ще ти се отдават с охота. Зная, че чичо ви е дал живот поне на половина дузина ваши братовчеди, родени в грешна постеля. Когато всичко свърши, немалко от тях ще се издигнат до висок ранг. Но това не е същото. А виж, Джеймс е намерил онази личност, която боговете са поставили тук, за да направи живота

му пълен. Нито за миг не се съмнявайте, че това не е било предопределено от съдбата, и не си помисляйте, че просто са го хванали неподготвен. Това, което на вас ви се струва прибързан акт и плод на припряно безразсъдство, всъщност е осъзнаване на нещо толкова дълбоко, че само който го е изпитал, може да го разбере. Е, разбрахте ли ме?

— Трябва да го оставим на мира, така ли? — каза Ерланд.

— Точно така — отвърна Кълган доволно, усмихна се и изгледа принца за миг. — Знаете ли, вие двамата изобщо не сте били толкова тъпи, колкото изглеждате. Кръвта в края на краищата ще си каже своето, предполагам. Сега обаче най-вероятно ще забравите всичките ми приказки само пет минути след като намерите някоя пивница с игра на карти и две щедро надарени от природата слугинчета, които гледат да измъкнат някой подарък от двама млади благородници.

— Но с малко късмет, в някой критичен миг в живота ви ще си спомните какво съм ви говорил — продължи Кълган. — И това ще ви помогне да вземете решението, което се налага, както за самите себе си, така и за доброто на държавата.

Боррик сви рамене.

— Напоследък май всички са се наговорили постоянно да ни напомнят за задълженията ни.

— И така е редно. — Кълган изгледа момчетата. — Ти си сложен да седиш на висок стол, Боррик, а ти — само една стъпка под него, Ерланд. Цялата власт на ранга ви не ви се дава заради простичките ви лични удоволствия и забава. Те се заплащат с цената на ужасни жертви. Дядо ви ги направи, както и чичо ви, и баща ви. Духовете на много мъже, загинали под негова команда, обитават нощите му. И макар всички тези мъже да са загинали драговошно в служба на своя крал и на своя принц, все пак смъртта им е тежко бреме за Арута. Ето какъв е вашият баща. И когато пораснете, ще го разберете много по-добре.

Двамата братя не отвърнаха нищо. Кълган се извърна към огромното здание на Звезден пристан и каза:

— Става студено. Ще ида да се постопя някъде. Пък вие вървете да си дирите белята. — Кълган тръгна, после спря, обърна се и добави: — И внимавайте с рибарчетата. Само да посегнете на някоя от невестите им, ще наизвадят ножовете си за кормене преди да са се

сетили, че сте кралски издънки. — Старецът изгледа продължително близнаците и въздъхна: — Пазете се, момчета.

Боррик и Ерланд погледаха мълчаливо как старият магьосник открета към Академията, а после продължиха към сала.

— Какво си мислиш? — попита Ерланд.

— За това, което ни каза ли? — Боррик сви рамене. — Мисля, че вече е изкуфял.

Ерланд кимна и двамата дадоха знак на салджията, че искат да ги превози до мамещите ги светлини на града.

Гамина и Джеймс крачеха мълчаливо по брега в топлата, ароматна вечер. Джеймс се чувстваше едновременно изпълнен с живот и изтощен. За своите тридесет и седем години не беше споделял почти нищо от личните си тайни с никого. Истинската интимност и близост с някого му се струваше невъзможна, но в Гамина бе намерил личност, способна да превъзмогне доскорошните непоклатими прегради на душата му. Не, не беше точно така. Нищо не беше превъзмогвала тя. Просто бе намерила врата, която отдавна я беше чакала, отворена само за нея.

От юг задуха прохладен, изпълнен с благоухание вятър, понесъл аромата на далечните градини и поля из Долината на сънищата. На изток изгря средната луна, меден диск сред тъмнината на настъпващата нощ. Джеймс погледна бъдещата си съпруга и се възхити на извивката на шията ѝ, на светлата ѝ коса, заплувала из въздуха покрай лицето и раменете ѝ като бял ореол, прошарен с тъмните нишчици на здрача. Светлите ѝ очи се взряха в него, после тя се усмихна и душата му се възрадва.

— Обичам те — промълви тя.

— Обичам те — отговори той, неспособен да повярва на радостта си. — И трябва да те оставя.

Тя се загледа в луната, а после мислите ѝ го докоснаха. „Не, обич моя. Ще тръгна за Кеш с теб.“

Джеймс я прегърна.

— Опасно е. Дори за жена с твоите дарби. Ще ни дебнат заплахи. — Целуна я по шията и усети как тя потръпна от желание. — Ще съм по-спокоен, ако останеш тук в безопасност.

„Нима? — попита тя. — Не мисля.“ Отстъпи една крачка и се вгледа в лицето му.

— Мисля, че ще се върнеш към себе си, Джими, и след време ще успееш да се самоубедиш, че това, което намерихме двамата тук, е една илюзия, и преградите ти срещу любовта и болката отново ще се издигнат, по-силни и по-непреодолими отпреди. След това ще си намериш поводи да се върнеш в Крондор и други поводи, за да отложиш връщането си в Звезден пристан. Известно време ще се убеждаваш, че си искал да дойдеш за мен колкото може по-скоро, но все ще се намира по някой повод, а после друг, за да те задържи. И винаги ще се намира един или друг повод да ти пречи да ме повикаш. И след време просто ще изтласкаш всичко от сърцето си и ще забравиш.

Джеймс се стъписа. Новите чувства го разкъсаха и не можеше да възвърне обичайната си поза на спокойна самоувереност. Отново заприлича на онова момче, каквото беше винаги, смутен и объркан от обичта и загрижеността на тази жена.

— За толкова ли нищожен ли ме смяташ след всичко, което се случи с нас?

Тя го погали по бузата, усмихна се и топлотата на погледа ѝ отново отми от душата му всичките страхове, както бе ставало безчет пъти през този ден. Гамина бе прочела сърцето и душата на Джеймс и сама му се беше отдала, както с тяло, така и със сърцето си. И все пак Джеймс отстъпваше неохотно пред порива за близост и доверие, дори пред жената, която бе докоснала така дълбоко душата му.

— Не, обич моя, не те подценявам. Но също така не подценявам страха. Дарбата ми не е така вълшебна като на други на този остров. Уменията ми се крият в ума и в сърцето. Мога да споделям неща с онези, които са слаби духом и умът им е заболял. Мога да им помагам, да ги церя понякога. Мога да се вслушвам в сънищата им. И съм виждала какво може да причини страхът. Ти се боиш да не бъдеш оставен отново сам, както си бил оставен от майка си.

Джеймс знаеше, че е права. Споменът за онази ужасяваща нощ се върна: той, мъничко дете, се измъкна от бедната съборетина на майка си, прецапа през лепкавата ѝ кръв на пода, ужасът от това да познаеш пълната самота на изоставения го връхлетя отново. Сълзите

му неканени бликнаха. Гамина го прегърна и го остави да излее болката си. „Никога повече няма да си сам“ — прокълтя в ума му.

Той стоеше неподвижен, беше я прегърнал, сякаш държеше в ръцете си единствената си връзка с живота. И както бе ставало вече този ден, болката се изцеди, оставяйки след себе си странното, топло чувство на облекчение. Сякаш стара и гноясала рана вътре в него бе отворена с нож и отровата на страха и самотата се бяха изцедили. Раната нямаше да се изцери за ден, нито дори за повече, но с времето щеше да се излекува и Джеймс Крондорски щеше да е здрав. А гласът на Гамина отново докосна ума му: „И моят глас ми говори. Съмнението може да направи и двама ни уязвими.“

— Несъмнено — отвърна той. Тя се усмихна и го притисна до себе си.

Тихи стъпки по пътеката и многозначително окашляне предизвестиха появата на Локлир.

— Простете ми, че се натрапвам, но Пъг иска да те види, Джеймс. — Приятелят му се усмихна извинително. — А майка ви помоли да идете при нея в кухнята, Гамина.

— Благодаря — отвърна Гамина, дари Локлир с топла усмивка и целуна Джеймс по бузата. — Ще се видим на вечеря.

Той също я целуна и тя забърза към кухнята, а Джеймс и Локлир тръгнаха към кабинета на Пъг. Локлир се окашля отново, този път доста театрално.

— Нещо ти се върти в ума — каза Джеймс. — Хайде, казвай.

— Виж какво, ние с тебе се знаем от... колко, двасет и две години? — почна Локлир. — През цялото това време не съм забелязвал да проявяваш и най-малък интерес към жени... — Джеймс го изгледа странно и той побърза да се поправи: — Имам предвид интерес към женитба. А сега изневиделица, изведнъж влизаш и обявяваш пред всички, че ще се жениш! Искам да кажа, тя, разбира се, е красавица с тази почти бяла коса и прочие, но ти си познавал...

— Не съм познавал никоя като Гамина — прекъсна го Джеймс, спря приятеля си и се взря в очите му. — Не знам дали човек като теб може да го разбере, Локи, но нейният поглед проникна в мен. Тя видя в мен всичко, което има за виждане, всичко лошо, което съм сторил и изпитал, неща, за които само съм ти намеквал, и въпреки всичко това

ме обича. — Джеймс вдиша дълбоко. — Ти никога няма да разбереш какво означава това.

Продължи напред и Локлир се поколеба за миг, преди да го настигне.

— Какво искаш да кажеш с това „човек като теб“?

Джеймс отново се спря.

— Виж какво, ти си най-добрият ми приятел... може би единственият истински приятел... когото имам, но стигне ли се до жени... ти просто... не мислиш. Чаровен си, привлекателен си, настоятелен си и когато поредната дама се събуди в леглото ти, теб вече те няма, запитал си към новото си завоевание. Защото братът на някоя жена или баща ѝ все още не те е наръгал със сабята си... Стане ли дума за жени, Локи, ти просто си непостоянен.

— А ти си постоянен, така ли?

— Вече съм — отвърна Джеймс.

— Добре, ще видим какво ще каже Арута за това твоє стремглаво хвърляне в брака. Не забравяй, че като барон трябва да получиш неговото разрешение за женитба.

— Знам.

— Добре, оставям те да се срещнеш с чародея — каза Локлир. Вече бяха стигнали портата на Академията. — Подозирам, че ще ти каже някоя дума за това как си взел ума на щерка му.

Джеймс влезе в сградата и закрачи по дългия коридор към основата на кулата, под чийто връх се намираше кабинетът на Пъг. Тръгна нагоре по виещото се стълбище, изкачи го и стигна до вратата на кабинета. Вдигна ръка да почука, но вратата се отвори сама. Той прекрачи прага и не се изненада, че завари Пъг на известно разстояние от вратата. Не се изненада и че вратата сама се затвори зад гърба му, без видимата помощ на магьосника.

— Трябва да поговорим. — Пъг прикани Джеймс до един от широките прозорци и посочи светлинките, осяели далечния бряг. — Хора.

Джеймс сви рамене. Знаеше, че чародеят не го е поканил, за да обсъждат очевидното.

— Когато преди повече от двадесет години дойдохме в Звезден пристан, това тук беше голо късче земя сред пусто езеро. Брегът бе относително гостоприеман, но долината беше арена на постоянни

стълкновения между Кралството и Велики Кеш, между съперничаещи си лордове или банди ренегати. Тук върлуваха ловците на роби от Дърбин и разбойниците опустошаваха имотите на селяните като скакалци. — Пъг въздъхна. — Сега хората живеят сравнително спокоен живот, в мир. Е, има и проблеми понякога, но в общи линии нещата в околностите на Великото звездно езеро са спокойни. — Чародеят помълча и попита: — И какво според теб доведе до тази промяна?

— Не е нужно човек да е гений, за да съобрази, че тази промяна е довело вашето присъствие.

— Джими — каза Пъг, — когато за пръв път се срещнахме, аз бях млад мъж, а ти — още момче. Но оттогава преживях повече изпитания, отколкото повечето хора биха могли да си представят, дори да живееша дузина пъти по-дълго от един обикновен живот. — Чародеят махна с ръка и посред стаята се появи облак мъглявина с диаметър не повече от две стъпки. Сивата мъгла затрептя и заблещука, след това се превърна в дупка, в която Джеймс видя някакъв странен коридор. Коридорът сякаш висеше във въздуха и от двете му страни се виждаха безкрайни редици врати. Между вратите зееше сивкава празнота. — Коридорът на световите — рече Пъг. — По този път съм прониквал в места, каквито никой човек не е зървал, нито е вероятно някой да зърне отново. Стъпвал съм из пепелищата на древни цивилизации и съм виждал раждането на нови разумни раси. Броил съм купища звезди и песъчинки и съм се уверил, че вселената е толкова огромна, че ничий ум, навярно дори умът на някой бог, не би могъл да я обхване.

Пъг махна отново с ръка и призрачният облак изчезна.

— Човек много лесно би могъл да пренебрегне тревогите на обитателите на толкова мъничко място като тази долина, нали?

Джими скръсти ръце на гърдите си и отвърна:

— В сравнение с вселената наистина е дреболия.

Пъг поклати глава.

— Не и за хората, които живеят тук.

— Знам, че с всичко това клониш към нещо, Пъг — каза Джими.

Пъг седна на креслото зад писалището си.

— Да. Катала умира.

Новината, така неочаквана и потресаваща, завари Джеймс неподготвен.

— Стори ми се, че не изглежда добре, но... чак да умира?

— Много неща можем да направим в това отношение, Джеймс, но всичко си има граници. Никаква магия, цяр, вълшебство или молитва не могат да направят за жена ми повече от това, което вече е направено. Скоро тя ще отпътува през разлома към родната си земя, висините на Турил на Келеуан. Не е виждала свой родственик вече от близо тридесет години. Ще се върне, за да умре там.

Джеймс поклати глава. Не знаеше какво да каже. Накрая промълви:

— А Гамина?

— Жена ми се състари преждевременно пред очите ми, Джеймс, макар че и да не беше се развила тази нейна болест, един ден пак щеше да ме споходи това бреме. Сам виждаш, че аз не съм се състарил съответно на възрастта си. Нито ще се състаря, докато ти си жив. Може и да не съм безсмъртен, но силите ми са ме направили твърде дълголетен. Не бих могъл да понеса да гледам как децата и внуците ми се състаряват и изсъхват, докато аз си оставам все същият.

Пъг помълча и продължи:

— Ще напусна Звезден пристан часове след като Катала замине. Уилям е тръгнал твърдо по войнишкия си път, като заряза магическите си дарби. Искаше ми се да не е така, но като повечето бащи съм длъжен да приема, че собствените ми мечти и стремежи не са задължително мечтите на сина ми. Гамина също притежава талант, не точно магически, а произтичащ по-скоро от един необикновен ум. Мисловната ѝ реч е толкова магическа, колкото и обикновена, но чувствителната ѝ природа, вроденото ѝ съчувствие и грижовност... тези дарби са изключителни.

— С това не мога да споря. Нейният ум е... някакво чудо.

— Така е — каза Пъг. — Проучвал съм дарбите на дъщеря си позадълбочено от всеки друг на този свят и знам по-добре и от самата нея колко могъщи са... и колко ограничени. Тя щеше да предпочете да остане тук, ако не беше те срещнала, за да поеме бремето, което майка ѝ ще остави след себе си — защото Катала беше истинският водач на нашата общност през повечето време, откакто сме тук. Бих искал да

спестя това на Гамина. Като дете тя бе обременена с много тъга и болка още от ранна възраст... почти като теб, предполагам.

Джеймс кимна.

— Споделихме някои неща...

— Не се съмнявам — отвърна Пъг с крива усмивка. — Но така и би трябвало да е между влюбени, между съпрузи. Ще загубя много, когато Катала си замине, много повече, отколкото тя подозира. — За миг Пъг млъкна и баронът съзря в лицето му човек, изолиран от всички от тежестта на непозната за никой друг смъртен отговорност. И един от малкото хора, които можеха да го облекчат от това неимоверно бреме, съществува, което можеше да му предложи няколко мига на топлина и утеха, бавно го напускаше. Само за миг Пъг разкри дълбочината на болката си, след което маската отново се върна на незасегнатото му от годините лице. — Защото щом тя си тръгне, аз ще се заловя с онези значими проблеми, които ти дадох възможност току-що само да зърнеш, и ще оставя зад гърба си тревогите за Звезден пристан и дори за Кралството. Но бих искал обичните ми същества да имат всичко онова, което всеки човек би пожелал за себе си — сигурен дом и добри деца, живот, несъсипан от смутове и беди. Накратко, иска ми се да са колкото може по-щастливи. А Гамина ми показва какво й е на сърцето — и това си ти. Искам да ви дам благословията си.

Джеймс въздъхна облекчено.

— Дано само и Арута прояви такова разбиране. За да се оженя, ми е нужно и неговото съгласие.

— Това е лесно. — Пъг размаха ръце и сътвори във въздуха сиво кълбо дим. Вътре в кълбото започнаха да се очертават контури и след малко Джеймс видя седящия в кабинета си в Крондор Арута, все едно че се беше появил прозорец между двете стаи, разделени само от една стена. Арута вдигна очи към тях и с нехарактерна за него изненада се надигна от креслото си.

— Пъг?

— Да, ваше височество — каза Пъг. — Простете за натрапничеството, но си позволявам да ви помоля за нещо.

Арута се отпусна в креслото си видимо облекчен, че поводът за внезапното видение в кабинета му е едновременно разумен и несвързан с нещо неприятно. Остави перото, с което пишеше, и рече:

— Какво има?

— Помниш ли дъщеря ми Гамина?

— Да, разбира се — отвърна Арута.

— Бих искал да я видя омъжена... за човек с ранг. За един от твоите барони.

Арута погледна зад гърба на Пъг, забеляза Джеймс, усмихна се и очите му грейнаха.

— Предполагам, че можем да уредим държавен брак с някой от нашите умни младежи, Пъг. Имаш ли някого предвид?

— Барон Джеймс ми се струва твърде обещаващ младеж.

Арута почти се ухили — нещо съвсем непривично за него.

— Повече от обещаващ — отвърна той с насмешлива сериозност. — Някой ден дори може да стане херцог, стига напористият му нрав да не го убие... или някой разгневен монарх да не го заточи на островите в Соленото блато. Една жена може да се окаже подходящата юзда, с която да озаптим най-последно този безразсъден тип. Вече се бях отказал от всякакви надежди, че ще развие някога в себе си интерес към семейния живот. Радвам се, че съм сгрешил. Аз лично на неговата възраст имах зад гърба си десетгодишен брак. — Арута замълча за миг, потънал в спомена за младежките си чувства към Анита, после очите му се заряха премрежени над Пъг и Джеймс, пълни с толкова рядко проявяваната от него топлина и привързаност. След което си възвърна по-присъщото му сдържано поведение. — Е, стига и той да е съгласен, имате разрешението ми.

Пъг се усмихна.

— Съгласен е той, не се безпокой. По този въпрос двамата с дъщеря ми са в пълно съгласие.

Устните на Арута се извиха в характерната му полуусмивка.

— Разбирам. Все още помня чувството, което изпитах към Анита, когато я срещнах за пръв път. Може да се случи внезапно. Много добре. Значи ще вдигнем дворцова венчавка веднага щом Джими се върне от пратеничеството си в Кеш.

— Всъщност мислех си да го направим по-бързичко. Още повече че тя желае да ги придружи.

Арута се намръщи.

— Не бих казал, че одобрявам. Джеймс сигурно не те е предупредил за опасностите...

— Имам пълна представа за възможните опасности, Арута — прекъсна го Пъг. — Но смятам, че ти нямаш представа за дарбите на дъщеря ми. Твърде много знам за това, което става напоследък в Кеш. Тя само ще помогне на синовете ти и на цялата мисия, ако възникне някаква неприятност.

Арута се замисли за миг, после кимна.

— Предвид това, че ти си бащата на момичето, предполагам, че притежава някакви способности, които може да се окажат от полза, ако се наложи. Добре, да направим тогава така. Оженете ги толкова бързо, колкото прецениш, а после, като се върнат, ще вдигнем дворцова сватба и празнично пиршество в тяхна чест. Жена ми и дъщеря ми никога няма да ми простят, ако им откажа подобен повод да покажат новите си тоалети. Ще трябва да направим и двете неща.

Джеймс се изненада.

— Дворцова сватба?

Арута кимна отсечено.

— Гамина е осиновена кралска братовчедка — освен ако не си го забравил — както и цялото семейство на Пъг. Нашият братовчед Уили един ден ще бъде херцог на Звезден пристан. Следователно ти се жениш във фамилията. — След което въздъхна насмешливо и добави: — Въпреки че от тази мисъл ме побиват тръпки.

— Благодаря ти, Арута — отвърна Пъг, видимо развеселен от закачката.

— Няма за какво, Пъг. А-а... Джими — каза принцът и се усмихна.

— Да? — отвърна Джеймс също с усмивка.

— Дано да си толкова щастлив в брака си, колкото съм аз.

Джеймс кимна. Макар Арута да беше сдържан човек, Джеймс помнеше как преди години Анита бе на ръба на смъртта и споменът за скръбта на Арута го опари. Едва малцина освен него знаеха колко дълбока е любовта на принца на Крондор към неговата принцеса.

— Мисля, че ще бъдем щастливи.

— Тогава имам един дар за теб, подарък преди сватбата. — Арута отвори малкото ковчеже върху писалището си и извади от него един свитък. — Ще ти го връча когато се върнеш, но сега...

— Мога да му го прехвърля, ако желаеш, Арута — прекъсна го Пъг.

Дори принцът да се изненада от това предложение, не го издаде, а само каза:

— Ако обичаш.

Пъг махна с ръка, притвори за миг очи и документът изчезна от ръката на Арута и се появи в неговата. Очите на Арута се разшириха — единственият признак на изумлението му, че чародейт наистина е способен да премести свитъка на толкова голямо разстояние само за миг.

Пъг го подаде на Джеймс и каза:

— За теб е.

Джеймс разгъна свитъка, прочете го и се ококори.

— Но с това ставам граф! И кралски съветник.

— Бездруго щях да ти го връча, когато се върнеш, Джеймс. Заслужил си тази титла. Владенията и доходите ще обсъдим, когато се върнеш в Крондор. Също така ще поемеш задълженията на канцлер на Западните владения, щом Гардан се оттегли.

Джеймс се ухили и Пъг и Арута веднага си спомниха за малкия крадец, какъвто беше бил някога.

— Благодаря, ваше височество.

— Е, сега ме оставете да си върша работата — каза Арута.

— Желая ви лека вечер, ваше височество — рече Пъг.

— Лека вечер и на вас, ваша светлост. И на вас, графе.

Пъг махна с ръка и образът на принца се стопи.

— Удивително — каза Джеймс. — С този фокус... — Погледна пергамента в ръката си. — С това... цели армии...

— Тъкмо поради това трябва да поговорим и за други неща освен за сватбата, Джеймс. — Пъг се премести до една маса и посочи каната на нея. Джеймс напълни два бокала с чудесно гъсто червено вино със силни подправки. Отпиха и Пъг седна и посочи на Джеймс да заеме стола срещу него. — На Звезден пристан не бива никога да се позволи да се превърне в инструмент на една или друга държава. Възнамерявам да предотвратя това. Виж, синът ми няма да наследи титлата херцог на Звезден пристан. Мисля, че ще предпочете кариерата на професионален воин. Управлението на този остров, след като аз си замина ще се предаде на двамата мъже, с които се запознахте на идване, Ватум и Корш, и ще бъде избран още един. Триумвират от магьосници, от които ще зависи добруването на хората тук. По-късно

те могат да разширят състава на този съвет, ако сами решат. Но Луам няма вечно да седи на трона, а аз не бих дал силата на Звезден пристан в ръцете на някой като лудия крал Родрик. Познавах го. Ако той бе имал възможността да прибегне до мощта на магьосници като тези, които са събрани тук, щеше да настане истински ужас. Също така си спомням добре хаоса, предизвикан от магьосниците на Келеуан, които предпочетоха да изпълняват повелите на Властелина на войната по време на Войната на разлома. Така че Звезден пристан трябва да остане политически необвързан. Завинаги.

Джеймс стана и рече:

— Като благородник на Кралството се опасявам, че намерението ти граничи с измяна. — Направи няколко стъпки към един от отворените прозорци и се загледа в нощта навън. После се усмихна. — Но като човек, който се е научил да мисли самостоятелно още от ранна възраст, горещо приветствам мъдрото ти решение.

— Тогава навярно ще разбереш и защо се надявам, че ще останеш един глас на разума в Съвета на лордовете.

— Малък глас — отвърна Джеймс, — но глас, който ще се постарее да защитава твоята позиция. — След това добави: — Все пак ще се опитам да накарам останалите да разберат. Но сигурно разбираш, че мнозина ще са на мнение, че след като не си очевидно лоялен на Кралството, най-вероятно си негов враг, нали?

— Знам — каза Пъг. — Дай сега за други неща. Ще поканим един жрец от селището на брега — на самия остров няма представители на нито един от храмовете, а отношенията ни с онези, които практикуват жреческа магия, са, как да го кажа, не съвсем сърдечни.

Джеймс се усмихна.

— Бъркаш им се в работата.

Пъг въздъхна.

— Мнозина мислят точно така. Във всеки случай единствените жреци, които съм признавал за разумни хора, са или мъртви, или далече. Боя се, че колкото повече расте силата ни тук, толкова повече растат и подозренията на великите храмове в Риланон и в Кеш. Но отец Мариас от малкия параклис на Килиан в селището е свестен човек и ще се съгласи да проведе церемонията. — Пъг се усмихна

широко. — Да не говорим, че с преголяма охота ще се съгласи да участва в празничното пиршество.

Джеймс се засмя и мисълта за предстоящия брак с Гамина го изпълни едновременно с възхита и с наслада.

— Не очаквам да разбереш това, което ще ти кажа сега — продължи Пъг сериозно. — Но ако дойде ден, в който да ти се наложи да се изкажеш в моя защита, кажи следното: „Последната истина е, че не съществува никаква магия.“

— Не разбирам — отвърна Джеймс.

— Просто го запомни. Ако разбираше какво имам предвид, сега нямаше да пътуваш за Кеш. Щях да убедя Арута да те задържи тук. — Пъг изгледа изпитателно лицето на бъдещия си зет и рече: — Сега отиди да намериш дъщеря ми и ѝ кажи, че брачната церемония ще е вдругиден. Няма причини да чакаме чак до идния шестък — бездруго вече нарушаваме достатъчно традиции.

Джеймс остави недопития бокал на масата и излезе. Когато забързаните му стъпки заглъхнаха по коридора, Пъг бавно се извърна към прозореца, погледна навън и промълви:

— Струва си всички да си дадем глътка веселие. Твърде много мрачни дни предстоят.

Цялото градче на Звезден пристан, както и повечето хора от брега, успели да дойдат на острова, стояха в кръг около жреца. Той се усмихна и подкани Джеймс и Гамина да се приближат и да застанат пред него. Беше розовобузест мъж и приличаше на така и не успяло да порасне бебе, макар че косата му бе оредяла и вече побеляла. Зеленият му халат бе овехтял и омачкан, но той го носеше с гордостта на владетел. Очите му светеха от радост заради сватбата. Паството му се състоеше главно от рибари и селяни и твърде често задълженията му се свеждаха до това да ги погребва, така че по-редките сватби и посвещения на новородени на Богинята на всичко живо бяха особено радостни събития.

— Елате, чеда — рече той на пристъпващите бавно към него Гамина и Джеймс.

Джеймс беше облякъл дрехите, които си носеше за представянето си пред императрицата: светлосиня туника, тъмносин

клин, черни ботуши и отгоре бяло палто, извезано със златни нишки. А на главата си според последната мода носеше голяма барета, висяща почти до лявото му рамо, със сребърно украшение и бяло перо.

До него стоеше Локлир, облечен почти като младоженеца, макар че дрехите му бяха още по-пищни, с пурпурни и златни цветове. И все се озърташе, убеден, че в тази среда новите им премени изглеждат крайно тъпо, но като че ли никой друг не го забелязваше. Очите на всички бяха втренчени в булката.

Гамина беше облякла просто скроена сиво-зелена рокля, украсена с великолепен наниз от перли около шията. Роклята ѝ беше пристегната на кръста с широк колан, отрупан с перли и с голяма сребърна тока. Носеше и венче от цветя — традиционната „булчинска корона“.

— И така — рече високо Мариас, — като виждам, че идвате при мен с драговошно и ясно изразеното си желание да се съедините в брак, имам да ви кажа няколко неща. — Той подкани Джеймс да вземе дясната ръка на Гамина в ръката си и положи своята пухкава длан върху техните. — Килиан, богинята, на която служа, погледнала от небесата мъжа и жената, когато те били сътворени от Ишар, Единствения над всички, и видяла, че са разделени. Мъжът и жената извърщали очи към небесата и плачели в своята самота. Като ги чула и ги съжалила, Богинята на зелената тишина проговорила и им казала: „Вие не ще живеете сами“. И създала институцията на брака, за да съедини мъжа и жената. Той е сливане на души, на умове и сърца. Той е, когато двама души се превърнат в едно цяло. Разбирате ли? — Жрецът погледна всеки от двамата поотделно и Гамина и Джеймс кимнаха.

Мариас се обърна към събралото се множество и рече:

— Граф Джеймс Крондорски и Гамина, дъщерята на херцог Пъг и на херцогиня Катала, са дошли тук пред нас, за да се обрекат един на друг, и ние трябва да свидетелстваме за този техен оброк. Ако тук сред нас има някой, който знае защо това не бива да бъде, нека да го изрече сега или да го премълчи завинаги. — Дори да съществуваше някакво възражение, Мариас не изчака да го чуе и продължи развълнувано: — Джеймс и Гамина, знайте, че от този момент нататък всеки от вас вече е част от другия. Никога вече не се разделяйте, защото вие вече сте едно.

— Джеймс — високо заяви жрецът, — тази жена желае да преживее живота си с теб. Взимаш ли я за своя спътница и съпруга, без задръжка и знаейки, че сега тя е едно с тебе, че ще я държиш при себе си и ще отхвърляш всякоя друга от днес и до смъртта си?

Джеймс кимна и промълви:

— Да.

Мариас махна с ръка на Локлир да подаде на Джеймс един златен пръстен.

— Постави го на ръката на невестата си. — Джеймс се подчини и постави пръстена на безимения пръст на лявата ръка на Гамина.

— Гамина, този мъж желае да преживее живота си с теб. Взимаш ли го за свой спътник и съпруг, без задръжка и знаейки, че сега той е едно с тебе, че ще го държиш при себе си и ще отхвърляш всякоя друг, от днес и до смъртта си?

Гамина се усмихна и отвърна:

— Да.

Мариас подкани и Гамина да сложи пръстен на ръката на Джеймс и тя го направи.

— В това, че Джеймс и Гамина се врекоха да живеят като един, пред очите на богове и хора, ние тук сме свидетели.

Събраното множество гости повтори в хор:

— Свидетелстваме.

Червенобузият жрец се ухили широко и рече:

— Ами, това е. Вече сте женени.

Джеймс се озърна.

— И това е всичко?

Мариас се засмя.

— Милорд, по селата обичаите ни са простички. Хайде, целунете сега жена си и да почваме веселбата.

Джеймс се засмя, сграбчи Гамина и я целуна. Тълпата завика одобрително.

Но в края на тълпата двама мъже изобщо не се радваха, а гледаха мрачно церемонията. Кльоцавият, с ъгловато лице и небръсната от три дни четина, хвана другия за лакътя и го отведе малко встрани. Двамата бяха облечени в дрипави мръсни дрехи и всеки с по-чувствително

обоняние щеше да остане на прилично разстояние от тях. Кльощавият се огледа боязливо да не би някой да ги подслушва и каза:

— Граф Джеймс Крондорски. И барон Локлир. Това ще рече, че онези двамата рижи нахакани хлапаци трябва да са синовете на Арута.

Вторият, набит и нисък, но с яки рамене, явно се впечатли от проникателността на спътника си и с почти невинно изражение на херувимското си лице отвърна:

— Вярно бе, Лейфи. Рядко се мяркат тъдява толкоз много принцове.

— Рийзи, ти си тъпак — отвърна му другият с гробовен глас. — Има хора, които ще платят добре за тая новина. Иди в хана „Дванадесетте стола“ край пустинята — почти съм сигурен, че ще тръгнат натам. Кажи на нашите кешийски приятелчета, че принцовете на Крондор и свитата им тръгват от Звезден пристан и че се движат не официално, а крадешком. И че са малко. Ще ме изчакаш там. И да не си и помислял да изпиеш всичките пари, дето ще ти ги дадат, че ще ти извадя карангията.

Рийзи изгледа спътника си така, сякаш подобно двуличие от негова страна е нещо немислимо.

Лейфи продължи:

— Аз ще ги проследя като тръгнат и ако променят посоката, ще пратя вест. Сигурен съм, че носят злато и дарове на императрицата за рождения ѝ ден. Не са повече от двадесетина въоръжени мъже, тъй че можем лесно да забогатеем за цял живот, само разбойниците да им срежат гърлата и да си ни платят дела.

Рийзи погледна към пустия бряг и рече:

— Че как да стигна дотам бе, Лейфи? Нали салджията е на сватбата.

Кльощавият просъска през черните си прогнили зъби:

— Открадни някоя лодка, тъпак такъв!

При този иначе очевиден отговор очите на Рийзи просветнаха от радост.

— Добре. Ами тогава първо ще взема да хапна нещо и после...

— Заминавай веднага! — заповяда спътникът му. — В града е празно, открадни си нещо за ядене. Всички са дошли тук за пира, тъй че няма да е трудно. Но все ще се мотаят неколцина, така че се пази. —

Рийзи се обърна и махна с ръка, след което се затътри към брега да намери някоя достатъчно малка лодка, за да се оправи сам.

Лейфи изсумтя презрително и се запъти обратно към сватбеното празненство. Гладът му подсказваше, че идеята на Рийзи не е чак толкова лоша, но алчността му го караше да следи нащрек всеки ход по време на пиршеството.

Двамата принцове седяха умърлушени на празничната маса, без да ги трогва радостта на младоженците. И двамата горяха от нетърпение най-после да тръгнат. Изобщо не ги свърташе. Джеймс не благоволи да им каже кога точно ще потеглят, въпреки че Локлир ги увери, че няма да се задържат дълго, независимо от неочакваните събития от последните два дни.

Макар двамата близнаци да се изненадаха от внезапното влюбване на своя наставник, припряното разрешение, дадено от баща им, и бързата венчавка изобщо не ги учудиха. Повечето неща в живота им ги бяха убедили, че нищо не става току-така, от само себе си.

Близнаците живееха в един свят на неочаквани събития, в който спокойствието на мига можеше изведнъж да се разтърси от някое бедствие. Война, природни катаклизми, глад и болести представляваха постоянни заплахи и те непрекъснато наблюдаваха как баща им ежедневно се справя с такива проблеми. От най-сериозното гранично стълкновение с Кеш до решението на коя от гилдиите да се дадат нови патентни права, баща им непрекъснато трябваше да се справя с проблем след проблем.

Но също както когато наблюдаваха баща си, и сегашното им настроение не отразяваше възбудата на мига. По-точно казано, изпитваха отегчение.

Боррик отпи от ейла си и изсумтя:

— Това ли е най-доброто, което имат тук?

Ерланд кимна.

— Май да. Според всичко, което виждам, тук добрият ейл не е главната грижа. Я да видим дали няма да намерим по-добър в селото. — Братята се надигнаха от пейката, поклониха се на графа и съпругата му и напуснаха празничната трапеза.

— Къде отиваме? — попита Боррик.

— Не знам — отвърна Ерланд. — Да се позавъртим наоколо. Сред толкова народ все трябва да се намерят една-две по-засукани рибарски щерки. Всъщност мернах няколко хубави личица. Не може всички да са омъжени, нали така?

Настроението на Боррик вместо да се подобри, помръкна още повече.

— Това, което всъщност ми се ще, е час по-скоро да се махнем от това гнездо на заклинатели и най-после да тръгнем.

Ерланд се съгласи мълчаливо, прегърна брат си през рамото и двамата тръгнаха. След всичките настойчиви лекции напоследък за тяхната отговорност се чувстваха като в капан и не ги сдържаше на едно място. Исаха да предприемат каквото и да е, стига да напомня за движение, за промяна и възможност за приключение. Просто животът беше твърде кротък за нрава им.

ГЛАВА 5

НА ЮГ

Гвардейците се разсмяха.

Джеймс се обърна да види какво е предизвикало смеха им и се втренчи невярващо в двамата приближаващи се принцове. Ерланд беше с някаква невероятна плетена ризница, тежаща може би пет пъти повече от обикновеното му кожено снаряжение, и с яркочервено наметало. Брат му пък се беше загърнал в халат, покриващ го от главата до петите. Беше в някакъв отблъскващ оттенък на червеното, с извезани със златни нишки около качулката и ръкавите тайнствени символи. Дрехата, красяла доскоро туловището на някой скитащ маг, явно помнеше и по-добри времена. На мястото на обичайната сабя на хълбока му висеше странна тояга с млечнобяла стъклена топка на края. На гърба на Кълган или някой кешийски магьосник този халат щеше да изглежда съвсем подходящо, но при Боррик ефектът беше повече от комичен.

Локлир също се разсмя и попита:

— Защо са се маскирали така?

Джеймс въздъхна.

— Представа нямам. — Обърна се към момчетата. — Е, защо е този маскарад?

Ерланд се ухили.

— Намерихме игра на покойр... между другото тук я наричат „покер“. Но късметът ни малко се обърка.

Джеймс сви рамене, зачуден колко още ще го кара Гамина да я чака. Тя беше в покоите си и събираше последните си вещи, които трябваше да вземе със себе си за Кеш. Останалите ѝ принадлежности щяха да бъдат изпратени в двореца в Крондор.

— Загубих си наметалото срещу един лодкар, а рапирата ми я спечели някакъв тип, който сигурно ще я продаде за бутилка вино — поясни Боррик. — Но пък после попаднах на един магьосник, който

малко прекалено вярваше в късмета и нищо не разбираше от карти. Вижте само това.

Джеймс погледна разсеяно по-големия от близнаците и видя, че е протегнал смешната тояга със стъклената топка.

— Това пък какво е?

Боррик извади тоягата от калъфа ѝ и я подаде на Джеймс да я разгледа.

— Вълшебно устройство. Като се стъмни, този кристал започва да свети, така че не ти трябва никакви фенери и факли. Снощи се убедихме сами, че работи. Много е добро.

Джеймс кимна, че уж и на него му харесва.

— И какво друго може да прави?

— Нищо. Е, може и да се подпираш на нея — отвърна Ерланд и се обърна към брат си. — Но бас държа, че ще съжалиш, че ти я няма рапирата, ако те подгони някой негодник с ятаган.

— И аз така мисля — съгласи се Локлир.

— Добре де, ще си купя друга, като стигнем цивилизация — отвърна Боррик.

— И нови дрехи — въздъхна Джеймс. — Това облекло изглежда абсурдно.

— Ха, абсурдно! — засмя се Ерланд. — Боррик, я им покажи ботушите.

Боррик се ухили, надигна халата и Джеймс слисано поклати глава. Боррик беше обул ботуши от червена кожа, покриващи прасците му до средата и извезани с жълти орли.

— И тях ги спечелих.

— Предишният им собственик сто на сто се е зарадвал, че му се е паднала губеща ръка — каза Джеймс. — Приличаш на пътуващ шут. Скрый ги, моля ти се. Цветовете са невероятни. — Той посочи убийствено червените ботуши с гадното жълто под пурпурния халат. Обърна се към Ерланд и добави: — А пък ти все едно че си тръгнал да превземаш сам Кеш. Такава ризница като твоята не съм виждал от битката при Сетанон.

Локлир, който също като Джеймс си беше облякъл проста кожена туника, каза:

— Знаеш ли колко ще ти хареса тази ризница като стигнем пустинята?

Отговорът на Ерланд бе прекъснат от появата на Гамина и родителите ѝ. Пъг държеше Катала за ръка и сега Джеймс се убеди, че тя наистина е болна. Дали беше заради сватбата на дъщеря ѝ предния ден, дали защото разбираше, че децата ѝ вече нямат нужда от нея, или просто болестта ѝ се беше усилила, не знаеше. Но за всеки, който имаше очи, беше ясно, че на Катала ѝ остава да живее не повече от няколко седмици.

Те дойдоха при чакация Джеймс и Катала тихо каза на зет си.

— Сбогом, Джеймс.

Джеймс само кимна мълчаливо. Народът на Катала беше народ на воители — горди и винаги прями хора. Така му беше казал Пъг и точно така се държеше и тя.

— Ще ни липсваш — отрони той.

— И на мен ще ми липсват всички. — Тя протегна ръка и я опря на гърдите му и Джеймс усети лекото докосване на крехките ѝ пръсти над сърцето си.

— Ние просто си отиваме, изчезваме от погледа. Но оставаме да живеем тук, докато ни помнят.

Джеймс я целуна по бузата, нежно и много почтително, и промълви:

— Винаги ще те помним.

Тя също го целуна и се обърна, за да се сбогува с дъщеря си.

Пъг даде знак на Джеймс да се отдалечат малко и му каза:

— Катала се връща тази нощ в родния си свят, Джеймс. Няма причини да се бавим, а ако се позадържи, могат да не ѝ стигнат силите да измине пътя от другата страна на разлома на Келеуан до границата с Турил. Имам там приятели, които ще ѝ помогнат, но все пак е тежко пътуване за човек в нейното състояние.

Веждите на Джеймс се повдигнаха изненадано.

— Ти няма ли да отидеш с нея?

Пъг поклати глава.

— Трябва да оправя други неща.

Джеймс въздъхна.

— Ще се видим ли? — Искеше да каже „скоро“, но нещо в изражението на Пъг го накара да го премълчи.

Пъг погледна над рамото му към жена си и дъщеря си, които стояха хванали се за ръце. Мълчаха. Знаеше, че си говорят с умовете

си.

— Вероятно не. Виждаш ли, ако отново намина насам, малцина ще се зарадват, че ме виждат, защото това ще предвещава за тях най-гибелни обстоятелства, може би нещо близко до ужасите, които преживяхме при Сетанон.

Джеймс не каза нищо. Беше още почти момче, когато пълчищата на моределите бяха тръгнали под знамената на своя лъжепророк Мурмандамус. Но това време завинаги се беше всякло в спомените му. Все още помнеше като вчера битките за Арменгар и Сетанон и съвсем живо можеше да събуди в паметта си гледката с разкъсаното небе при завръщането на Властелините на драконите и почти катастрофалния край на живота, който това завръщане бе предвестило. Невероятната победа, извоювана от тях под водачеството на Пъг, Томас Елвандарски, Макрос Черния и Арута, все още си оставаше не съвсем ясна за него. Най-сетне Джеймс отрони:

— Но ще се върнеш, когато си най-нужен, нали?

Пъг сви рамене, сякаш искаше да каже, че и това не е задължително.

— Други ще продължат работата, започната под мое ръководство. Ти обаче трябва да помогнеш.

— Какво мога да направя пък аз?

Пъг се усмихна малко тъжно и каза:

— Първото не би трябвало да е проблем. Обичай дъщеря ми и се грижи за нея.

— Винаги — увери го Джеймс.

— И дръж под око брат й.

— Уили е много способен офицер, Пъг. Едва ли е нужно някой да го надзирава. Очаквам след няколко години да командва гвардията на Арута.

Пъг сви рамене — съвсем бегъл намек за разочарованието му от това, че синът му не е останал да продължи пътя му.

— Второ, имам нужда от гласа ти в поддръжката на автономията на Звезден пристан.

— Съгласен.

— И не забравяй какво ти казах, когато се наложи да говориш в моя подкрепа. Тайната, която ти споделих.

— Както искаш. Ще го запомня. Макар че е странно да стоя на един остров, на който е пълно с хора, вършещи ежедневно какви ли не заклинания, и да ме карат да запомня такава безсмислица.

— Не е безсмислица. Никога не попадай в капана да преценяваш като глупост нещо, което не разбираш. Тази грешка може да те унищожи.

Скоро след това потеглиха. Докато вървяха към трите сала, чакащи да ги превозят през езерото, Джеймс погледна двамата принцове.

Боррик и Ерланд си бърбореха оживено за предстоящото пътуване, явно облекчени, че най-после ще се отърват от онова, което им се струваше нежелано спокойствие, и Джеймс се зачуди дали скоро всички няма да съжалят, че никога вече няма да го имат.

Поривът на вятъра навя щипещ очите пясък и близнаците дръпнаха юздите на конете си. Гамина огледа хоризонта и каза достатъчно високо, за да я чуят всички:

— Бурята няма да е сериозна. Небето не изглежда буреносно. Но може да се окаже досадно.

Яздеха покрай границата на пустинята Джал-Пур към Нар-Аяб, най-северния голям град в империята. Унилият пейзаж беше почти толкова лишен от живот, колкото и самата пустиня, с много редки дръвчета и храсти, а и повечето от тях растяха сгущени около малкото поточета, спускащи се от планините, наричани от кешийците „Звездните стълбове“.

Джеймс посочи конниците, които се приближаваха към тях по склона на отсрещния хълм, и каза:

— Кешийска гранична стража! Сержант! Време е да развеем пряпорците.

Сержантът даде знак на двама от гвардейците да тръгнат напред и те бързо измъкнаха сглобемите дръжки и вдигнаха малките знамена тъкмо когато кешийските конници започнаха да се изкачват по склона, на чието било беше спряла дружината на Джеймс. Знамената бяха с различен цвят и герб — кралските щандарти на Боррик и на Ерланд.

Тъмнокожият водач на кешийците — брадата му бе посивяла от праха на пустинята — даде знак на отряда си да спре. Групата

изглеждаше доста свирепо. На седлото на всеки от бойците висеше къс лък и кръгъл кожен щит; от колана на всеки от мъжете стърчеше дръжката на извит ятаган и всеки стискаше в ръка късо копие. Всички носеха торбести панталони, затъкнати във високи ботуши, бели ленени ризи, кожени елеци и метални шлемове с дълги ленени кърпи, покриващи вратовете им.

— Умно, нали? — каза Боррик на Ерланд. — Пазят им вратовете от жегата и могат да ги спуснат пред лицата си, когато вятърът стане много зъл.

Ерланд само въздъхна тежко. Здравно се потеше в този зной под тежката ризница.

Водачът на кешийския патрул подкара коня си в лек галоп напред и дръпна юздите му точно пред Джеймс. Огледа подозрително раздърпаната група, все още неубеден, че толкова мръсни и уморени пътници наистина е възможно да са кралски пратеници, после отдаде чест, без да се обръща изрично към някого — просто вдигна в ленив жест десницата си към главата с дланта напред и я остави да падне върху шията на коня.

— Добре сте дошли, лордове и... лейди.

Джеймс излезе напред.

— Аз съм Джеймс, граф на Крондор, и имам честта да ви представя Техни кралски височества принцовете Боррик и Ерланд.

Двамата принцове кимнаха, водачът на кешийския патрул отговори със също толкова небрежно кимване.

— Аз съм сержант Рас-ал-Фави, милорд. Какво е довело благородници като вас в това мизерно място?

— Пътуваме към град Кеш за юбилея на императрицата.

Сержантът сви рамене в знак, че делата на боговете са непонятни за смъртните, както и делата на благородниците не са напълно смислени в очите на простите войници.

— Знатни особи като вас би трябвало да тръгнат на такъв път с по-... величава свита.

Вятърът се усили и конете почнаха да пристъпват на място и да цвилят. Джеймс повиши глас да надмогне шума.

— Решихме, че ще е по-добре да се придвижим бързо и без показ, сержанте. Надига се буря. Ще може ли да продължим?

— Естествено, милорд. Ние с хората ми сме тръгнали към хана „Дванадесетте стола“, там ще изчакаме на спокойствие да отmine бурята. Мен ако питате, ще е по-добре да дойдете с нас.

— Опасна ли ще е?

Сержантът погледна към хоризонта и сви рамене.

— Кой може да каже? Прашните бури от Джал-Пур може да спрат бързо или да беснеят дълго. Ако обичах да залагам, щях да се обзаложа, че тази ще е кратка. Но все пак бих предпочел да я изчакам на завет.

— Е, ние ще продължим — рече Джеймс. — Вече се забавихме повече отколкото очаквахме, а няма да е прилично да закъснеем за юбилея, нали?

Сержантът пак сви рамене, показвайки, че му е все едно.

— Тъй де, оскърбленията към императрицата, благословена да е дано, не бива да се допускат в никой случай. Тя често е милостива, но рядко прощава. Дано боговете ви закрилят в пътя ви.

И махна с ръка на патрула си да отвори път на кралската група.

Докато подминаваха смълчаните кешийци, Боррик кимна на Ерланд, който също като него оглеждаше с интерес лицата на уморените, потънали в прах войници. Всички изглеждаха опитни бойци, нито едно младежко лице не се мяркаше в отряда. След като се отдалечиха, Ерланд каза на брат си:

— Държат ветераните си по границата.

Джими ги чу и подвикна високо, за да го чуят всички:

— Те си имат предостатъчно ветерани и във вътрешността, така че внимавайте. За да се оттегли един военен от служба при тях, трябва да е прекарал двадесет години, че и повече, в потушаване на бунтове и граждански войни. Само една десета от ветераните им са по нашите граници.

— Тогава защо се боят от нас? — попита Боррик.

Джеймс поклати глава.

— Държавите винаги се боят от съседите си. Това е факт, също както трите луни на небето. Ако съседът ти е по-голям от теб, боиш се да не би да нахлуе и да те завладее. Ако е по-малък, боиш се от завистта му, затова го завладяваш ти. Така че рано или късно винаги има война.

— Все пак е по-добре, отколкото да няма какво да правиш — засмя се Ерланд.

Джеймс хвърли поглед към Локлир. И двамата бяха виждали твърде много война преди да стигнат възрастта на близнаците. И не можеха да се съгласят с възгледите на Ерланд.

— Конници!

Войникът посочи напред към тъмната стена завихрен пясък, заплашваща да връхлети върху тях. Сред прашната мъгла се виждаха очертанятия на препускащи към тях ездачи.

— Гамина! Остани в тила — извика Джеймс и извади сабята си. Само миг след него войниците пуснаха товарните коне и също извадиха оръжията си, готови да отблъснат атаката.

— Разбойници! — извика един от тях и подкара коня си до Боррик.

Принцът инстинктивно посегна към сабята си, но вместо нея напипа глупавата тояга, изруга, обърна коня си и се отдръпна назад при Гамина, която се мъчеше да задържи цвилещите от страх товарни коне. Четирите коня бяха твърде много за нея и Боррик скочи на земята и хвана юздите на двата от тях.

Зазвънтя стомана в стомана и Боррик се опита да намери Ерланд в суматохата, но не можа.

Един от войниците падна от седлото с гръмка ругатня. Дрънченето на мечове върху щитовете и усиленото пъшкане почти не се чуваха в усиливащия се вой на вятъра. Бандитите бяха избрали момента на нападението си съвсем точно — в мига, в който пътниците да са най-уязвими и почти заслепени от пясъчната буря.

Но мъжете от гарнизона на Арута бяха опитни бойци и бързо се прегрупираха, като слушаха командите на барон Локлир. А после върху отряда връхлетя огромна стена от жилещ пясък и прах и слънцето изчезна.

Сред хапещия пясък Боррик се мъчеше да задържи обезумелите от шума на вятъра и битката и от мириса на кръв коне и не спираше да им вика.

Двата обучени за бой коня, останали без ездачи, го чуха и спряха, но товарните коне продължаваха да се дърпат.

Боррик изгуби равновесие, изтърва поводите, падна, превъртя се и отново скочи на крака. Сети се за Гамина и се уплаши да не би разбеснелите се коне да я стъпчат. Огледа се, но видя само сражаващите се ожесточено ездачи. Извика Гамина и чу гласа ѝ в ума си: „Добре съм, Боррик. Ще се опитам да задържа товарните коне.“

Той също се опита да ѝ проговори в ума си, не успя и изрева:

— Внимавай! Ще се опитат да ги хванат! — Озърна се с надеждата да намери някое изтървано оръжие, но такова нямаше.

И изведнъж един ездач се понесе право към него и му извика нещо. Боррик не можа да го разбере, но усети нещо зад себе си. Обърна се светкавично и видя двама разбойници, връхлитащи върху него; единият вдигна ятагана си срещу конника, който препускаше към тях, а другият нападна принца.

Боррик се присви, скочи, хвана юздите на коня и животното се закова на място и изхвърли ездача си. Гърдите на коня обаче удариха принца и Боррик отхвърча назад и падна на земята. Скочи бързо на крака и се присви да посрещне атаката, за която беше сигурен, че ще последва, вдигна светещата тояга и се опита да я използва за защита. Бандитът размаха дивашки ятагана си, но Боррик ловко отбягна удара, ръгна го с кристалния глобус в корема и разбойникът рухна на земята, останал без дъх. За всеки случай Боррик го удари още веднъж, по главата, взе оръжието му и се изправи.

Мъчеше се да разбере какво става, но не можеше да види нищо освен блъскащи се и сипеци люти проклетия сенки. В следващия миг по-скоро усети, отколкото чу нещо зад гърба си, сниши се и ударът, насочен да разцепи черепа му, го забърса по слепоочието. Боррик падна тежко и се опита да се претърколи по-надалече от ездача, който го беше изненадал откъм гърба, надигна се на колене и почти успя да се изправи, но конят го блъсна, повали го и конникът скочи от седлото, застана над принца и го изрита по главата.

Джеймс пришпори коня си, за да пресрещне един от бандитите, втурнал се към товарните коне. Доколкото беше видял, бяха пострадали двама от войниците, а Локлир тъкмо довършваше един от нападателите. За миг Джеймс се озова сред остров на относително спокойствие в суматохата на битката, огледа се да разбере къде са се

дянали двамата принцове и зърна Ерланд, който тъкмо събаряше със здрав удар по главата един от разбойниците. Но Боррик не се виждаше никакъв.

През дивия вой на пясъчната буря Джеймс чу командата на Локлир:

— Към мен!

Джеймс пришпори коня си и препусна към него. Раздадоха се бързи команди и скоро обърканата допреди малко тълпа отново се превърна в добре обучена част на най-добрите конници на Кралството, готови да отблъснат атаката на разбойниците.

Нападателяте връхлетяха отново и сега вече битката се разгоря с пълна сила. Свирепи псувни, резове и писъци на болка прорязаха непрестанния вой на бурята. И Джеймс отново изпита омайващата смесица на възторг и страх, непрехивявана след битката за Сетанон. Замахна срещу един от ездачите, повали го, а бурята се усили, още по-яростна. Всичко се превърна в безумен вихър от прахоляк и шумове. Сражаваха се почти слепешком и напразно се мъчеха да покрият лицата си с кърпи и с ръкави — единственото спасение бе да извърнеш гръб на бурята. Вятърът изпищя още по-диво, след което позатихна.

Нечие изненадано изпъшкване и хъхрещият звук на кръв, изпълнила нечие гърло, зяпнало да си поеме дъх, бяха последвани от дрънченето на стомана в стомана и отново хора се впуснаха в безумен порив да избиват други, непознати им хора.

След което бурята се развилня безумно и всички забравиха за битката, защото да отвориш очи значеше да рискуваш да ослепееш. Покрил лицето си, Джеймс извърна коня си с гръб към вятъра, съзнавайки съвсем ясно, че оставя тила си незащитен, но нищо друго не можеше да се направи. Донякъде го утешаваше това, че и останалите ездачи са не по-малко заслепени от него.

Вятърът отново стихна и Джеймс бързо обърна коня си, за да срещне възможния нападател. Но като призраци в кошмарен сън, конниците бяха изчезнали сред бурята.

— Ранен ли си? — подвикна му Локлир.

Джеймс махна с пръст, че не е, и попита за Гамина.

— Беше с товарните животни. Боррик отиде при нея.

После гласът на Гамина прозвуча в главата на Джеймс. „Тук съм, мили. Не съм ранена. Но Боррик и един от стражите бяха отвлечени от

нападателите.“

— Гамина казва, че принц Боррик и един гвардеец са отвлечени!
— извика Джеймс.

— Нищо не можем да направим, докато бурята не спре.

Джеймс се опита да погледне през прашната мъгла, но нищо не се виждаше на повече от десет стъпки. Наистина не можеха да направят нищо, освен да изчакат.

Грубият ритник в ребрата го върна в съзнание. Вятърът продължаваше да пищи свирепо и пясъчната буря се вихреше с пълна сила, но в долчинката, където разбойниците бяха намерили подслон, беше сравнително спокойно. Боррик се надигна с усилие на лакът и разбра, че ръцете му са стегнати с някаква странно изработена верига.

До него овързан с въжета лежеше в безсъзнание един от стражите от отряда. Петната засъхнала кръв по косата му показваха, че е получил жесток удар по главата. Нечия груба ръка сграбчи Боррик за брадичката и рязко извърна лицето му нагоре — сигурно беше мъжът, който го беше изритал. Беше слаб, брадата му беше много късо подстригана, почти като неколкодневна небръсната четина. Главата му беше покрита с тюрбан, който преди време трябваше да е изглеждал фин, но сега беше ухабен и въшлясал. Носеше груби панталони, туника и високи ботуши. Над рамото му стърчеше друг мъж, навлякъл прост кожен елек на голи гърди. Главата му беше бръсната, освен дългия кичур, падащ от темето, а на лявото му ухо висеше голяма златна халка. Очевидно беше от Гилдията на търговците на роби от Дърбин.

Първият мъж кимна към Боррик, след което погледна войника с окървавеното лице и поклати глава отрицателно. Търговецът на роби дръпна грубо Боррик да се изправи, а мършавият извади кама и преди Боррик да разбере какво възнамерява да прави, преряза гърлото на изпадналия в несвяст войник.

— Никакви хитрини, вещер — прошепна дрезгаво в ухото на Боррик търговецът. — Тези вериги или ще ти спрат магията, или търговецът Москатони ще ми гризне камата за вечеря. Изчезваме преди приятелчетата ти да са ни намерили. Само да гъкнеш и ще те убия. — Говореше на севернокешийски диалект.

Боррик, все още зашеметен от удара по главата, само кимна немощно. Мъжът го повлече към групата конници, които ровеха из вързопите с багаж, и попита:

— Какво намерихте?

— Женски парцали, малко сушено месо и пити. Ама къде е златото, дето ни го обещаха?

Мършавият, който явно им беше водачът, изруга.

— Тоя Лейфи ще го убия! Каза, че били благородници и носели злато за императрицата.

Търговецът на роби поклати глава, сякаш беше очаквал да ги сполети това разочарование.

— А вие мислете с главите си, вместо да вярвате на глупци. — Огледа се и продължи: — Бурята отминава. Само на няколко крачки сме от спътниците на тогова. — Посочи с глава Боррик. — Трябва да се махаме.

— Слушай, Касим, аз съм главатарят тук — каза мършавият. — Изглеждаше готов да избухне. — Аз казвам кога да вървим и кога да стоим.

Другият сви рамене.

— Ако останем, ще трябва да се бием, Лутен. А този път те ще са готови. Пък и по нищо не личи, че ще намерим злато и скъпоценности.

Лутен се огледа с почти дивашки блясък в очите. Личеше, че е човек със свиреп нрав, който властва над бандата си по-скоро с жестокост и заплахи, отколкото с качества на водач. После кимна към Боррик и изръмжа:

— Този го убийте и да бягаме.

Касим дръпна Боррик зад себе си, сякаш искаше да го предпази, и отвърна:

— А, не. Разбрахме се да задържа пленниците за роби. Иначе моите хора нямаше да се включат.

— Ба! — изсумтя Лутен. — Много пък са ни притрябвали. Ние си бяхме достатъчно за тия стражи. Само дето глупакът Лейфи подведе и вас, и нас.

— Не знам кое е по-лошо, глупакът или този, който слуша глупака, но този мъж ще го задържа. Той ще си ми донесе печалба в Дърбин.

Лутен се извърна към Боррик и изсъска:

— Ти бе, къде е златото?

Боррик си придаде невинен вид и отвърна:

— Злато ли?

Лутен пристъпи към принца и го зашлеви грубо през лицето.

— Не ми се прави на ударен. Златото, което някакви благородници носели за юбилея на императрицата.

Боррик реши да импровизира.

— Благородници ли? А, вярно, подминахме едни благородници по пътя. Двама ли, трима ли благородници бяха, със стражи, отиваха към някакъв хан. „Дванадесетте стола“, струва ми се. Ние... ние с търговеца на кожи избързахме...

Лутен изкрещя от яд и двама от мъжете наблизко стреснато стиснаха дръжките на сабите си.

— Тихо — рече Касим.

Лутен се извърна рязко, с кама в ръката, и я насочи към гърдите на Касим.

— Не ми заповядвай! — После пак се обърна към Боррик. — Този тук нещо ме лъже и аз ще получа много повече от тия скапани ботуши заради тримата мъже, които изгубих! — Боррик погледна надолу и видя, че ботушите, които беше спечелил на комар, са на краката на Лутен. — И освен това ще изтръгна истината от него. — Вдигна камата, за да я забие в Боррик, но изведнъж се вкочани, на лицето му за миг се изписа тъжно, почти извинително изражение, след което главатарят падна на колене.

Касим издърпа камата, която току-що беше забил в гърба му, сграбчи го за косата и каза:

— Никога повече недей да ме заплашваш, глупак такъв. — Дръпна рязко главата на Лутен назад, клъцна шията му и от раната швирна фонтан от кръв. — И никога не се обръщай с гръб към мен. — Очите на Лутен се оцъклиха и Касим го пусна да падне в краката на Боррик. — Това да ти е за урок в следващия живот.

Обърна се към другите от бандата на Лутен и заяви:

— Сега аз съм водачът. — Възражения не последваха. Той се огледа и посочи една яма в дъното на долчината. — Хвърлете го ей там. — Двама от мъжете надигнаха Лутен и го хвърлиха в ямата. — И другия. И ги затрупайте с камъни.

После се обърна към Боррик и каза:

— Ако не ми създаваш неприятности, ще живееш. Иначе ще умреш. Ясно?

Боррик кимна. Касим се обърна към останалите и заповяда:

— Тръгваме веднага. Към Оазиса на скършените палми.

— Какви са ти уменията?

Търговецът на роби стърчеше над Боррик, скръстил ръце на гърди. Младежът едва си поемаше дъх. Беше тичал вързан зад един от конете с часове, докато стигнат този странен оазис, обграден от дънерите на три скършени палми, пострадали от опустошителна буря явно преди много години.

— Какви умения? — отговори Боррик на кешийски.

— Номера някакви. Какви магии правиш?

Боррик разбра. Търговецът на роби го беше взел за магьосник от Звезден пристан, с което се обясняваха възпиращите магии белезници. За миг му се дощя да обясни кой е, но мисълта как баща му ще получава искания за откуп го спря.

Мъжът замахна и го удари през лицето.

— Слушай, вещер, нямам време за нежности с тебе. Твоите хора са само на няколко часа след нас и несъмнено ще те търсят. А и да не таят чак толкова любов към теб в сърцата си, все пак наоколо е пълно с имперски патрули. Трябва да се махнем далече оттук, и то бързо.

— Касим, защо просто не вземеш да го убиеш и да го оставим тук — обади се един от разбойниците. — Никой няма да ти даде и една жълтица за магесник на тържищата за роби. Вземеш ли си за роб вещер, само беля ще си навлечеш.

— Сега аз водя тая банда — каза Касим. — Аз решавам кого ще убиваме и кого ще водим на пазара.

— Чакайте. Аз не съм магьосник — каза Боррик. — Този халат го спечелих на покер.

Разбойникът поглади замислено тъмната си брада.

— Лъже. Това е някакъв магеснически трик, за да му махнем белезниците и да ни избие с магиите си. Аз викам, дай да го убием веднага...

— А аз пък викам, че ако не млъкнеш, ще оставим още една мърша за храна на лешоядите. Веднага щом конете се напоят и

отдъхнат, тръгваме пак. Трябва да се отдалечим колкото се може повече от ония войници. — Обърна се към Боррик. — Намерихме няколко хубави джунджурийки в дъното на багажа, магьоснико. Дамата, с която яздеше, е имала, оказа се, достатъчно злато, за да платя на тези главорези. Но ти си моята плячка.

— Казах ти вече. Не съм магьосник.

— Е, може да не си магьосник, ама не си и войник. За да тръгне човек без оръжие покрай Джал-Пур, трябва да е или с много стражи, или с много силна вяра. Вярата е за жреците, какъвто ти не си. На глупак не ми приличаш, макар че не съм от тия, дето съдят от пръв поглед. — Превключи от кешийски на кралски и попита: — Я кажи, откъде си?

— От Крондор. Но много съм пътувал.

— Като те гледам, си почти момче. Кешийския го говориш като знатна особа, а и кралският ти не е по-лош. Щом не си заклинател, какъв си тогава?

— Аз съм... учител. Зная няколко езика. Мога да чета, да пиша и да смятам. Знам история и география. Мога да кажа наизуст родословието на краля и на императрицата, имената на по-важните благородници, на повечето търговски къщи...

— Достатъчно! — прекъсна го Касим. — Убеди ме. Даскал значи, а? Ами добре, ще се намерят богати хора, на които им трябва роби, които да учат децата им. Ако умреш, нищо не печеля от тебе, даскале. Но да знаеш, че не съм от търпеливите. Не ми създавай неприятности и ще живееш. Създадеш ли ми неприятности, смачквам те като гнида. — После викна: — На конете! Тръгваме за Дърбин!

ГЛАВА 6

ДИЛЕМА

— Боррик! — Ерланд надвика все още виещия вятър.

Възбудената кобила подскачаше и цвилеше, уплашена от писъците на вятъра, въпреки че беше добре обучена, но Ерланд я държеше здраво.

— Боррик!

— Трудно е да се съсредоточа при този вятър, но има някакви мисли, които идват от... там — каза Гамина, покри лицето си с лакът и се обърна на запад.

— Боррик ли е? — попита Локлир, който стоеше до Джеймс и жена му.

— Не. Съжалявам — каза тя. — Не познавам тези хора, но никой от умовете, които успях да докосна, не е неговият. Когато се опитам да се съсредоточа върху онова, което си спомням като негови мисли по време на битката...

— Не става нищо — довърши Джеймс.

— Ако е много далече, не бих могла да го усетя. Възможностите ми са ограничени от силата и подготовката на ума на другия. С баща си мога да говоря от сто мили, а той може да ми говори от невероятни далечини. Но онези, които ни нападаха, са само на неколкостотин стъпки отгук; хващам образи и откъслечни думи, свързани с битката. — И тя добави с тъга: — Но от Боррик не мога да доловя нищо.

— Моля се само боговете да го опазят жив — промълви Джеймс.

Още цял час продължи да вие вятърът, а Ерланд обикаляше и обикаляше във все по-широки кръгове и напразно викаше брат си. После, също толкова внезапно, колкото бе задухал, вятърът спря и в последвалата тишина дрезгавите му викове се понесоха над пустинята:

— Боррик! Боррик!

Локлир даде знак на командира на отряда да докладва и офицерът каза:

— Трима загинали или липсващи, милорд. Други двама са тежко ранени. Останалите са в добра форма и готови.

Джеймс обмисли набързо възможностите и каза:

— Вие оставате тук с Ерланд и претърсвате района, но без да се отдалечавате много. Аз ще взема двама души и ще отида до хана „Дванадесетте стола“ да видя дали онзи кешийски патрул може да ни помогне да намерим Боррик. — Огледа се и добави: — Представа нямам откъде да започнем търсенето.

През следващите няколко часа на Локлир му се наложи да впрегне цялата си способност за убеждение, примесено с не съвсем безобидни заплахи, за да сдържи Ерланд да не се отдалечава в пустинята. Младият принц неудържимо напираше да търси брат си, да не би да лежи някъде в несвяст, само на няколко крачки, в някое дере или долчинка, и да има нужда от помощ. Локлир прати хората си да претърсят района, като остави двама души да пазят импровизирания бивак, в който Гамина се грижеше за ранените.

Най-сетне Джеймс се върна с кешийския патрул. Сержант Расал-Фави бе явно недоволен, че са му прекъснали почивката и че началниците му може да преценят, че е виновен за допуснатата в неговия район разбойническа атака. Искаше му се да разкара тези проклетни поданици на Кралството, но възможността от международен инцидент между империята и най-големия ѝ съсед бе достатъчна причина да потисне раздражението си и да помогне в издирването на изгубения принц.

Опитните му следотърсачи бързо откриха долчинката, в която се бяха крили бандитите, и цялата група се събра там. Единият кешиец донесе някакъв ботуш, чиято пурпурно-жълта окраска не можеше да се сбърка с нищо, посочи камарата камъни и рече:

— Само това намерих. Никой не може да оцелее под толкова камъни.

Ерланд мълчеше потресен, а Джеймс попита:

— Можем ли да го изровим?

Кешийският съгледвач поклати глава.

— Няма смисъл, милорд. Който е отдолу, е мъртъв и погребан.

— Искам да бъде изровен — рече Ерланд.

— Разбирам — каза Джеймс. — Но...

Ерланд го прекъсна.

— Не, не разбираш. Онзи отдолу може да не е Боррик.

— Знам какво изпитваш... — почна и Локлир.

— Не — каза Ерланд. — Не знаеш. — И се обърна към Джеймс.

— Не знаем дали Боррик е долу. Може да е изгубил ботуша си по време на боя. Може да е пленник. Ние просто не знаем дали онзи долу под камъните е той.

— Гамина, има ли някаква следа от Боррик? — попита Джеймс.

Гамина само поклати глава.

— Мислите, които засякох по-рано, идваха отгук. Но в тях не долових нищо познато.

— Това не доказва нищо — непреклонно каза Ерланд и пак се обърна към Джеймс. — Знаеш колко силна е близостта между двамата ни. Ако той беше загинал, аз... щях да почувствам нещо. — Огледа каменистия пейзаж и добави: — Той е някъде наоколо. И аз ще го намеря.

— И какво смятате да направите, милорд? — попита кешийският сержант. — Да тръгнете сам из тази пуста земя без вода и храна? Може да не прилича на такава, но си е точно толкова пустиня, колкото и Джал-Пур. Отвъд ей онази верига хълмове нагазвате в пясъците и ако не знаете накъде точно е Оазисът на скършените палми, няма да можете да преживеете достатъчно дълго, за да стигнете Оазиса на гладните кози. Наоколо има тридесетина места, където може да се намери вода и в няколко от тях — и плодни дървета, но можете да минете само на няколко крачки покрай повечето, без изобщо да ги забележите. Вие просто ще умрете, милорд.

Сержант Рас-ал-Фави извърна коня си натам, откъдето бяха дошли, и каза:

— Господа, скърбя за вашата загуба, но дългът ме зове да продължа и да издиря онези, които нарушават мира на империята. Когато приключа с този патрул, ще изготвя рапорт за инцидента. Ако пожелаете, мога да ви оставя съгледвач и да продължите търсенето. Когато решите, че нищо повече не може да се направи, той ще се върне при мен. — Посочи на юг и добави: — Пътят продължава покрай склоновете на Звездните стълбове към град Нар-Аяб. По този маршрут поддържахме много станции и патрули. Между тези станции и

вътрешността на империята се движат много куриери. Пратете вест за пристигането си и управителят на Нар-Аяб ще ви посрещне. Оттам ще прати конен ескорт да ви защити, докато стигнете столицата. — Пропусна да уточни, че ако това беше станало в самото начало, бандитите изобщо нямаше да могат да ги изненадат. — А когато му дойде времето, императрицата, благословена да е дано, ще заповяда да извадят вашия принц и да го върнат в родината му за прилично погребение. Дотогава мога само да ви пожелаая боговете да ви закрилят по пътя.

Махна им с ръка, смуши коня си и поведе дружината си. Джеймс се обърна към останалия до купчината камъни съгледвач и попита:

— Ти какво ще кажеш?

Кешиецът огледа още веднъж следите.

— Били са много. Имало е убийство, ето там. — Той посочи едно тъмно петно на вече изсъхналата земя.

— Убийство? — каза Локлир. — Откъде си сигурен?

— Кръв, милорд — отвърна съгледвачът. — Което не би трябвало да е необичайно след тази битка, но това тук е било голяма локва, без следи от ранен, който да се е приближавал до петното. Сигурно са прерязали нечие гърло. — Посочи двете дири, издраскани в прахта, водещи от петното кръв до купчината камъни. — Това са бразди от пети, някой е бил влачен дотам преди да нахвърлят камъните. Тръгнали са на юг, към Оазиса на скършените палми.

— По какво разбра? — попита Локлир.

Войникът се усмихна.

— Това е единственото място, където могат да отидат, милорд, защото се движат през пустинята, а без товарни коне не могат да носят достатъчно вода, която да им стигне до Дърбин.

— Дърбин! — изсумтя Ерланд. — Това гнездо на плъхове! Защо ще рискуват през пустинята, за да отидат там?

— Защото — отвърна Джеймс — това е най-безопасната бърлога за всеки главорез и пират от всяка държава, граничеща с Горчиво море.

— И най-добрият пазар за роби в империята — каза следотърсачът. — Във вътрешността на империята роби има в изобилие, но тук се намират трудно. Само Кеш и Квег имат пазари за роби. В Свободните градове и Кралството тази практика е спряна.

— Не разбирам — каза Ерланд.

— Ако двама гвардейци... — почна Джеймс и бързо се поправи:
— Ако Боррик и някой гвардеец са останали живи, ще донесат достатъчно печалба на пазара за роби в Дърбин, за да се изплатят разходите за това нападение. Ако ги отведат навътре в империята, парите ще са по-малко от една трета от това, което биха взели в Дърбин, и тогава водачът им ще трябва да се оправя с хората си, а това може да е опасно.

— Тогава защо Боррик просто не им каже кой е? — попита Ерланд. — Той определено е много по-ценен при откуп, отколкото би им донесъл като роб.

Джеймс огледа замислено пустата околност и отвърна:

— Ако е жив, щях да очаквам известие от разбойниците, нещо, което да ни подсказва, че е добре и че не бива да ги преследваме, и че скоро ще съобщят искането си за откуп. На тяхно място щях да постъпя точно така... Щях да се погрижа да не ме гонят въоръжени войници.

— Тези разбойници може и да не са толкова умни като вас, милорд — намеси се кешиецът. — Вашият принц, дано да е жив, може да е решил, че е опасно да им каже кой е. Могат да му прережат гърлото, за да избегнат неприятности, и да побягнат в пустинята. Може да е в безсъзнание, но да не е чак толкова тежко ранен, че да го изоставят. Възможно е да има и други отговори, милорд.

— Тогава трябва да бързаме — каза Ерланд.

— Трябва да продължим предпазливо, за да избегнем засади, милорд — каза кешиецът. — Търговците на роби се събират в оазисите или в някое от пресъхналите речни корита и правят кервани. Много банди с много разбойници докарват плячката си, за да бъде откарана в Дърбин — много повече бойци, отколкото можем да надвием, дори сержантът да беше останал — много повече, отколкото двата ни отряда могат да надвият заедно. Поне по стотина въоръжени мъже.

— Ще го намерим — възкликна Ерланд. — Не може да е умрял!
— Но в думите му звучеше отчаяние.

— Ако яздим бързо, милорд, по залез ще стигнем Оазиса на скършените палми — каза кешиецът.

Джеймс нареди на двама от войниците да откарат двамата ранени до хана, където да се възстановят и да се върнат в Кралството, пресметна набързо и видя, че вече разполага само с дузина здрави

войници. Глупаво положение, но нямаше как и той поведе малката група към пустинята.

Съгледвачът се върна по залез, дръпна юздите и каза:

— В коритото на Вади ал Шафра се събира керван... Стотина бойци, ако не и повече.

Джеймс изруга, а Ерланд попита:

— Някакви следи от брат ми?

— Не можах да се приближа достатъчно, за да мога да кажа, принце.

— Има ли начин да се доближим до стана им? — попита Локлир.

— Една тясна долчинка минава успоредно на коритото, а в другия край става дере, съвсем близо до стана, милорд. Четирима-петима души могат да се приближат незабелязано. Но е опасно. В отсрещния край става достатъчно плитко, за да може човек да се изправи и да огледа лагера, но също е толкова близко, че лесно може да ни видят.

Ерланд понечи да отвори уста, но Джеймс го спря.

— Не. Ти ще дрънчиш като цял оръжеен фургон с тази ризница. Ще чакаш тук.

— Аз би трябвало да отида, обич моя — намеси се Гамина. — Мога да разбера дали Боррик е в кервана, ако се доближа достатъчно.

— Колко значи „достатъчно“? — попита Джеймс и присви очи.

— Един хвърлей камък — отвърна Гамина.

Джеймс погледна кешиецата и попита:

— Можем ли да се приближим толкова?

— Можем да се приближим толкова, че да им видим и пъпките по лицата, милорд — каза кешиецът.

— Добре — каза Гамина, вдигна подгъва на роклята си високо над коленете и го затъкна в широкия си колан като жените рибарки, когато газят из плитчините.

Джеймс се примири с малко непристойната гледка на двата й стройни крака, оголени над бедрата и се помъчи да измисли някакъв повод да й забрани да тръгне с него, но не можа. „Голям проблем е, когато имаш логичен ум и признаваш на жените правото да не отстъпват в дарбите си на мъжете — каза си той, докато слизаше от

коня. — Не можеш да изтъкнеш разумна причина да ги опазиш читави.“

Локлир даде знак на двама от бойците да придружат Джеймс, Гамина и кешиеца и петимата тръгнаха пешком по пътеката. Слънцето вече потъваше зад хоризонта, небето посивяваше, а пустинята се обагреше в пурпурни и розови цветове.

Чуха шума на хората от кервана и Джеймс се огледа да се увери, че всички са около него. Гамина леко докосна ръката му и той чу мислите ѝ. „Усещам много умове, обич моя.“

„Боррик?“ — попита я той.

„Нищо — призна тя. — Но трябва да се приближа още, за да съм сигурна.“

Джеймс стисна ръката на кешиеца и прошепна:

— Можем ли да се приближим още малко?

— Можем — отвърна му също шепнешком боецът. — Но внимавайте, милорд, защото сигурно има стражи.

Джеймс кимна и кешиецът ги поведе напред.

Джеймс си спомняше много случаи, в които секундите сякаш траеха цяла вечност, но никой не му се бе струвал толкова дълъг, колкото това преминаване на късото разстояние до края на дерето. Чуваше как си говорят бойците горе.

Надигна се предпазливо и надникна. На фона на лагерните огньове се очертаваха два изправени силуета. Около тях се бяха свили тридесетина окаяни пленници, но Джеймс не можа да зърне сред тях Боррик. Не всички лица можеха да се видят ясно, но Джеймс беше сигурен, че лесно щеше да отличи рижата му коса сред морето от черни глави.

До двамата стражи се приближи някакъв мъж в пурпурен халат и за миг гърдите на Джеймс се свиха. Но не беше Боррик. Навлеклият халата беше отметнал качулката си и тъмното брадато лице, което се смръщи на стражите, бе съвсем непознато. Мъжът — носеше сабя на бедрото си — заповяда на часовите да спрат да дрънкат и да се пораздвижат.

После се приближи още един — едър мъжага в кожен елек, с кастовия белег на дърбинските роботърговци на ръката. Този белег

Джеймс не беше виждал от момче, но като всички членове на Шегаджиите, крондорската Гилдия на крадците, го знаеше по описание. С хора като дърбинските търговци на роби човек не биваше да си прави шеги.

Джеймс рисковано се надигна да огледа още веднъж стана, след което се сниши до жена си. Очите ѝ бяха притворени, лицето — съсредоточено: търсеше следа от мислите на Боррик сред пленниците в лагера. Накрая отвори очи и умственият ѝ глас стигна до Джеймс. „В стана няма мисъл, която мога да разпозная като принадлежаща на Боррик.“

„Сигурна ли си?“

„Ако беше в стана, след като сме толкова близо, щях да го усетя. Дори да спеше, щях да усетя присъствието му.“ Гамина въздъхна мълчаливо и той долови ехото на мъката в ума ѝ. „Никакво обяснение не може да има, освен да е погребан под онази купчина камъни, където намерихме ботуша. Мъртъв е.“

Джеймс се вцепени за миг, после даде знак на съгледвача, че трябва да се връщат. Издирването бе приключило.

— Не! — Лицето на Ерланд се изопна. Момчето отказваше да приеме присъдата на Гамина. — Не можете да сте сигурни.

Джеймс описа наблюденията си за трети път, откакто се бяха върнали при групата.

— Видяхме друг разбойник, който беше навлякъл онзи глупав халат, така че можем да заключим, че е възможно по същия начин да са му взели и ботушите, с това съм съгласен. Но в стана нямаше никаква следа от него. — Обърна се към кешийския съгледвач. — Има ли някаква вероятност бандитите, които ни нападнаха, да не са част от този робски керван?

Кешиецът сви рамене, сякаш искаше да каже, че всичко е възможно.

— Вероятно не, милорд. Ако са отвели хората ви, не е възможно нападението върху вас да е било чиста случайност. Всички ваши хора, които са останали живи, със сигурност трябва да са в онзи лагер.

— Ерланд, ако Боррик беше жив, Гамина щеше да може да поговори с него.

— Откъде все пак сте сигурни?

Гамина изрече наум, но така, че да могат да я чуят всички в бивака: „Умея да владеея дарбата си, Ерланд. Мога да избирам с колко души да говоря и докосна ли веднъж нечий ум, мога да разпознавам неговите мисли. Мислите на Боррик ги нямаше в лагера.“

— Може да е бил в безсъзнание.

Гамина тъжно поклати глава.

— Пак щях да усетя присъствието му. Там той... там просто го нямаше. По-добре не мога да го обясня.

— Милорд, мога да остана с вас тази нощ, но утре трябва да се върна в частта си — каза съгледвачът. — Сержантът трябва да научи за тези дърбинци. Губернаторът на Дърбин си е чист разбойник и рано или късно новината за това поредно вероломство ще стигне до Двора на светлината. Когато императрицата, благословена да е, реши накрая да предприеме мерки, ще последва жестоко възмездие. Зная, че това няма да облекчи бремето ви, но да бъде похитена особа от кралска фамилия на път за *нейния* юбилей е нещо много по-сериозно от престъпление. Императрицата, благословено да е името ѝ, без съмнение ще го приеме като акт на лично оскърбление и ще предприеме действия да отмъсти.

Това ни най-малко не уталожил яростта на Ерланд и той възкликна:

— И какво? Ще накаже губернатора на Дърбин? Всичко ще свърши с едно формално извинително писмо.

— По-вероятно ще заповяда градът да бъде изгорен до основи с цялото му население, ваше височество. Или ако реши да прояви милост, сигурно ще изпрати само губернатора на Дърбин със семейството му и слугите, разбира се, при вашия крал за наказание, като пощади града. Всичко ще зависи от настроението ѝ.

Ерланд беше толкова съсипан от потреса от явната смърт на Боррик, срещу която не бяха му останали никакви аргументи, че безразличието, с което съгледвачът описа огромната власт в ръцете на някаква си жена, не му направи впечатление. Успя само да кимне тъпо.

Джеймс, притеснен от ужасните дипломатически усложнения, които можеше да предизвика гибелта на Боррик, побърза да промени насоката на разговора и каза на кешиеца:

— Ще ви помолим да отнесете писма, които да се препратят до принца на Крондор, за да се опитаме да смекчим евентуалните затруднения между нашите две държави.

Съгледвачът кимна.

— Като човек, служещ на границата, ще го направя с удоволствие, милорд.

Джеймс кимна на Локлир да си поговорят насаме и се дръпнаха на няколко крачки настрана.

— Голяма каша се забърка — каза Локлир.

— Е, имали сме трудности и в миналото. Нали за това сме се учили — да вземаме решения.

— Предлагам да обмислим дали да не се върнем в Крондор — рече Локлир.

— Ако го направим и Арута нареди Ерланд все пак да присъства на юбилея, рискуваме да оскърбим императрицата, като пристигнем късно.

— Празникът ще продължи повече от два месеца — изтъкна Локлир. — Ще стигнем преди да е свършил.

— Все пак мисля, че ще е по-добре да пристигнем в началото. — Джеймс се озърна в тъмната нощ. — Нещо става. Не мога да се отърва от това чувство. — Опря пръст в гърдите на Локлир. — Слушай, прекалено голямо е това съвпадение, че точно нас ни нападнаха.

— Може би — съгласи се Локлир. — Но ако сме били преднамерена цел на нападението, то тогава тези, които стоят зад него, са същите, които се опитаха да убият Боррик в Крондор.

— Които и да са те. — Джеймс помълча и после каза: — Изглежда ми съвсем нелогично. Защо им е притрябвало непременно да убиват момчето?

— За да предизвикат война между Кралството и империята.

— Не, това е очевидно. Искам да кажа, защо някой ще иска война?

Локлир сви рамене.

— А защо изобщо съществуват хора, които предизвикват войни? Трябва да открием кой в империята ще се облагодетелства най-много от дестабилизирането на северните граници и това ще е нашият най-вероятен подстрекател. А това няма да можем да го направим в Крондор.

Джеймс се обърна, видя, че Ерланд стои сам, зареял тъжен поглед в нощта, и отиде при него. Заговори му спокойно.

— Трябва да превъзмogneш това, Ерланд. Трябва бързо да надмogneш скръбта си и да приемеш промяната на обстоятелствата, която ти наложи съдбата.

Ерланд примигна объркано.

— Какво искаш да кажеш?

Джеймс сложи ръка на рамото на младежа, стисна го здраво и каза:

— Сега ти си наследникът. Ти ще бъдеш следващият ни крал. И ще носиш на плещите си съдбата на нашето кралство. Тръгваме за Кеш.

ГЛАВА 7

ПЛЕННИК

Боррик се събуди.

Остана да лежи неподвижно и се напрегна да долови нещо през суматохата от човешки гласове и звуци, неизменни за един лагер дори през нощта. За миг му се бе сторило, че някой го вика.

Седна, примигна и се огледа. Повечето пленници продължаваха да седят сгущени и притихнали около лагерния огън, сякаш топлината му можеше да прогони хладния страх от душите им. Той беше предпочел да легне колкото може по-далече от вонята на колибата, използвана за отходно място, от другата страна на гмежта от нещастници, изловени за да бъдат продадени като роби. Раздвижи се и отново изпита болката от стягащите китките му пранги; странният сребрист метал имаше свойството да възпира магическата сила на този, който ги носеше. Боррик потръпна и си даде сметка, че нощта в пустинята наистина е студена, както му бяха разправяли. Бяха му взели халата, както и ризата, и го бяха оставили само по панталон. Затътри се към лагерния огън, предизвиквайки вяли ругатни и мърморене, докато си пробиваше път сред нежелаещите да се отдръпнат от пътя му пленници, но тъй като цялата им борбеност ги беше напуснала, провирането му през тях не му навлече нещо повече от някой сърдит поглед и изсумтяна под нос ругатня.

Седна между двама мъже, които се направиха, че не забелязват натрапничеството му. Всеки тук вече живееше за мига, потопен в собствения си окаян свят.

Вик разцепи нощта и принцът разбра, че стражите отново насилват някоя от петте пленени жени. Вечерта шестата пленничка бе решила да се възпротиви и в яростта си беше разкъсала със зъби шията на бандита, който я насилваше, което бе довело до смъртта и на двамата, неговата — по-бърза и не толкова болезнена.

По жалния плач, последвал вика, Боррик реши, че загиналата жена е извадила по-добър късмет. Усъмни се, че някоя от жените ще

оцелее, докато стигнат Дърбин. Търговецът на роби просто си спестяваше излишни проблеми през следващите дни, като ги подхвърляше от един охранник на друг. Ако някоя от жените изобщо оцелееше след изнурителния път, щяха да я продадат съвсем евтино в кухнята на някоя долнопробна кръчма. Някоя от петте не беше достатъчно млада или привлекателна, за да си струва търговецът да я пази от ръцете на стражите.

Сякаш призван от мисълта на Боррик, търговецът дойде до огъня и осветен от златистия отблясък на пламъците, взе да си пресмята печалбата. След като остана доволен от видяното, тръгна обратно към шатрата си. Касим. Принцът го беше запомнил добре, запечатал си беше външността му в ума си и беше сигурен, че един ден ще го убие.

Един мъж спря Касим. Казваше се Салая и тъкмо той носеше пурпурния халат, който Боррик беше спечелил на покер преди две нощи в Звезден пристан. Когато го докараха в лагера, Салая веднага му беше взел халата и го беше набил, въпреки че Боррик беше окован във вериги, което, изглежда, изобщо не го притесни. Тъпа свиня!

На няколко пъти през този ден принцът се бе замислял дали да не разкрие самоличността си, но всеки път предпазливостта го възпираше. Твърде голяма беше вероятността да не му повярват. Не носеше пръстена с печат — винаги го беше смятал за неудобство по време на езда или на път, затова пръстенът с бащиния му герб беше останал в багажа, сред вързопите, които разбойниците не бяха успели да отмъкнат. Макар рижата му коса да можеше да ги накара да се позамислят дали пък претенциите му, че е от кралско потекло, не са основателни, този цвят все пак не беше рядкост сред обитателите на Крондор. А да им доказва, че не е магьосник, щеше да му струва доста усилия, защото каква е разликата между човек, който не може да прави магии, и някой, който може, но се преструва, че не може?

Щеше да изчака докато стигнат в Дърбин, и след това да потърси някой, за когото щеше да е по-вероятно да разбере състоянието му. Наистина се съмняваше, че Касим или някои от хората му — особено ако всички бяха толкова тъпи, колкото Салая — ще го разберат или ще му повярват. Но някой достатъчно интелигентен, за да е господар на такива като тях, сигурно щеше да схване. И ако това станеше, Боррик все щеше да успее да си откупи някак свободата.

Поуспокоен от тази мисъл, принцът избута полузадрямалия до него пленник настрани и легна. Ударите, които бедната му глава бе изтърпяла през този ужасен ден, го бяха съсипали и сънят го примамваше напористо. Той притвори очи и само след миг усещането, че земята под него се върти, го замая. После и това отмина и той потъна в поредния си трескав сън.

Слънцето печеше като яростния Прандур, Бога на огъня, и безмилостно изгаряше светлата кожа на Боррик. Още на втория ден гърбът му се бе покрил с мехури, а главата му се люшкаше от болка. Първите два дни, докато керванът бавно се влачеше към пясъчната пустош, която местните пустинни хора наричаха „Дюните на Джал-Пур“, бяха особено тежки. Петте фургона се тътрузеха с убийствена мудност по пътя, спечен като тухла от същото това слънце, което бавно убиваше пленниците роби.

Предния ден бяха загинали трима. Салая изобщо не държеше на слабаците — само здравите и силни работници се търсеха на робските пазари в Дърбин. Касим беше тръгнал напред по някакви свои дела и оставеният за заместник-водач на кервана Салая бързо бе доказал, че е точно такава садистична свиня, за каквато го мислеше Боррик. Вода им се даваше само по три пъти на ден: преди зазоряване, на обедната почивка и след това на вечеря — единствената храна за деня. Даваха им клисави питки от неизвестно какво брашно, които нямаха никакъв вкус. Боррик можеше само да се надява, че меките нещица в питките наистина са стафиди; не си направи труда да погледне. Храната обаче все пак го поддържаше жив, колкото и безвкусна да беше.

Робите бяха окаяна и примирена маса, всеки потънал в собственото си страдание. Бяха изнемощели от жегата и почти не си говореха — приказките бяха излишно и ненужно хабене на енергия. Но Боррик все пак бе успял да измъкне няколко интересни факта от двама от тях. Стражите вече не бяха толкова бдителни, след като навлязоха надълбоко в пустинята — дори някой от робите да успееше да избяга, къде щеше да отиде? Самата пустиня беше най-сигурният пазач. Стигнаха ли в Дърбин, щяха да ги оставят да си починат няколко дни, може би цяла седмица, за да зараснат окървавените нозе и изгорелите

им кожи и да си възвърнат донякъде теглото преди да ги предложат на търговете. Изнурените от пътя роби не носеха добър приход.

Зноят и слънчевите изгаряния го бяха изтощили, а от оскъдицата на храна и вода бе затъпял. Разтърси глава и се помъчи да се съсредоточи над мисълта за бягство, но единственото, което съумяваше да постигне, бе да движи краката си.

Накрая слънцето залезе и се стъмни. Насядаха около лагерния огън, както всяка нощ. Слушаха как пазачите им се забавляват с петте все още живи пленнички. Жените вече нито се съпротивляваха, нито пицяха. Боррик изяде клисавата питка и изпи на бавни глътки дажбата си вода. Първата нощ след като навлязоха в пустинята един човек беше изгълтал водата си наведнъж и само след няколко минути я беше повърнал. Стражите не му дадоха повече. На следващия ден нещастникът издъхна. Така че Боррик беше научил този урок. Колкото и да му се искаше да изгълта водата до капка, я изпи много бавно. Сънят го навести бързо — дълбокият и лишен от сънища сън на умората, който не носеше никакъв отдих. Всеки път, щом се размърдаше, го събуждаше някое парещо изгаряне. Ако легнеше с гръб към огъня, всяко докосване на топлината само дразнеше изгорената кожа, но отдръпнеше ли се по-надалече — смразяваше го нощният хлад. Умората обаче бързо го надвиваше и той задрямваше, докато не се размърдаше отново и цикълът не се повтаряше. Събудиха го върховете на копията и ритниците и керванът тръгна наново.

Преди да изтече и един час паднаха още двама от мъжете. Оставиха ги сред пясъците.

Умът на Боррик отказваше да работи. От него като че ли бе останало само първичното животно, което не искаше да умре. Всяка капка енергия, която все още притежаваше, беше впрегната в една-единствена задача — да се движи и да се движи напред, без да пада. Да падне означаваше да умре.

После, след безумно дълго вървене, нечий ръце го спряха и нечий глас изкомандва:

— Спри.

Боррик примигна и през жълтеникавата светлина видя нечие лице. Беше съставено от възли и буци, от ъгли и плоскости, от тъмна като абанос кожа над къдрава черна брада. Най-отвратителното лице,

което бе виждал. Беше направо величествено с отблъскващата си грозота.

Боррик започна да се кикоти истерично, но единственото, което излезе от пресъхналата му уста, беше хриплив вой.

— Седни — каза надзирателят и му помогна да се смъкне на пясъка с изненадваща грижовност. — Време е за обедната почивка. — Огледа се да се увери, че никой не го наблюдава, след което отпусна меха си и отля малко живителна течност в шепата си. — Вие северняците много лесно мрете в пустинята. — Намокри врата на Боррик и изтри ръката си в косата на младежа, с което малко поохлади главата му. — Вече много изпопадаха по пътя. Касим няма да е доволен. — Даде на младия принц да пийне глътка вода от шепата му след което се отдалечи, все едно че не беше се спирал при него.

Друг пазач донесе мях и чаши и врявата за водата се почна. Всеки роб, който все още можеше да говори, завика, че е жаден, сякаш се бояха, че ако замълчат, ще ги забравят.

Боррик едва можеше да мръдне — всяко движение предизвикваше вълни от яркожълта и бяла светлина, примесени с червени искри, зад очите му. Все пак, почти слепешком, протегна ръка за чашата. Водата беше топла и горчива, и въпреки това — по-сладка от най-хубавото наталийско вино върху напуканите му устни. Отпи от „виното“, насила задържайки първата глътка в устата си, както го беше учил баща му, като остави тъмночервената течност да потече по езика му, за да улови сложните и смътно загатнати съставки на вкуса. Усети тънката горчива нотка, останала навярно от дръжките и малкото листа в кацата с ширата, докато винарят изчаква кипенето да стигне подходящия си връх, преди да преточи виното в бурето. А можеше и да е недостатък. Боррик не можа да разпознае сорта на виното — нямаше я тръпчиво-киселата нотка, която да балансира вкуса. Не беше от най-добрите вина. Трябваше да провери дали баща му не ги изпитва двамата с Ерланд, поставяйки на масата лошо вино, за да види дали внимават.

Примигна и се помъчи да види къде е ведрото за плюене. Как да изплюе виното, след като го нямаше ведрото? Не трябваше да го изпива, защото щеше да се напие и главата му да се завърти, беше още малко момче. Може би ако се наведеше и го изплюеше под масата, никой нямаше да забележи...

— Ей! — извика нечий глас. — Тоя роб си плюе водата!

Нечии ръце издърпаха чашата от ръцете му и Боррик падна по гръб. Лежеше на пода на бащината си трапезария и се зачуди защо каменните плочи са толкова топли. Трябваше да са студени. Винаги бяха студени. Как бяха станали толкова топли?

Две ръце го вдигнаха грубо, още някой помогна да го изправят.

— Опитваш се да се самоубиеш, като не пиеш ли? — викна някой. Боррик отвори очи и видя смътните контури на нечие лице.

— Не мога да кажа какво е виното, татко — едва промълви той.

— Топлинен удар — каза гласът. Нечии ръце го надигнаха и го понесоха и след това той се озова в някакво по-тъмно място. Плиснаха вода в лицето му и намокриха шията, китките и ръцете му. Нечий далечен глас каза: — Кълна се в демоните и боговете, Салая, нямаш мозък колкото и една умряла котка. Ако не бях препуснал да ви срещна, щеше да оставиш и тоя да умре, нали?

Боррик усети, че в устата му се стича вода, и загълта. Не беше горчивата половин чашка, а цял поток почти прясна вода.

Гласът на Салая отвърна:

— Слабите не ни носят нищо. Спестяваме пари, като ги оставяме да измрат по пътя и не ги храним.

— Идиот! — изрева другият. — Това е първокласен роб! Погледни го. Млад е, не повече от двадесетгодишен, и не изглежда зле въпреки изгарянията, здрав е... или поне е бил здрав допреди няколко дни. — Последва пренебрежително сумтене. — Тези белокожи северняци не могат да понесат жегата като нас, родените в Джал-Пур. Малко повече вода и някаква дрипа да се загърне, и щеше да е наред за търга идущата седмица. А сега ще трябва да го държа още две седмици, докато му се изцерят изгарянията и си възвърне силите.

— Господарю...

— Млък! Остави го тук под фургона, докато огледам останалите. Може да оцелеят и други, ако ги намеря навреме. Не знам що за съдба е сполетяла Касим, но денят, в който те е оставил за водач, е горчив ден за гилдията.

Този разговор прозвуча много странно в ушите на Боррик. И какво беше станало с виното? Умът му се унесе, докато лежеше на сянка под фургона, а на няколко крачки от него майсторът на

дърбинската Гилдия на търговците на роби оглеждаше събратята му по участ, които на другия ден щяха да бъдат доставени в робските бараки.

— Дърбин! — рече Салман и на тъмното му грубо лице се изписа широка усмивка. Той караше последния фургон в кервана, същия, в който се возеше Боррик. Двата дни, след като Боррик бе отнесен на сянка под фургона, го върнаха от ръба на смъртта. Сега се возеше в последния фургон с още трима роби, пострадали от топлинен удар. Даваха им повече вода и бяха намазали изгорелите им кожи с мехлем, който намали ужасната болка до лек сърбеж.

Боррик се надигна и погледна навън. Фургонът трополеше по каменистия път. В околностите на града нямаше нищо забележително, освен че обкръжаващите го земи вече бяха повече зелени, отколкото пясъчливи. От половин ден минаваха покрай малки ферми и Боррик се мъчеше да си припомни всичко, което беше учил като момче за тази радваща се на лоша слава пиратска твърдина.

Дърбин господстваше над единствената обработваема земеделска земя между Долината на сънищата и подножията на Планините на тролите и под негов контрол също така беше единственият безопасен пристан между Края на сушата и Ранъм. По протежение на южното крайбрежие на Горчиво море измамни рифове дебнеха корабите, имали нещастieto да ги понесат неочакваните северни ветрове. От векове Дърбин се беше превърнал в дом за пирати, мръсни отрепки и търговци на роби.

Боррик кимна на Салман. Щастливо ухиленият дребничък разбойник се беше оказал дружелюбно настроен и словоохотлив.

— Цял живот съм живял тук — каза бандитът и се ухили още по-широко. — Баща ми също се е родил тук.

Когато преди стотици години номадите от Джал-Пур бяха завладели Дърбин, бяха намерили в този град своя праг към търговията в Горчиво море, а когато империята бе завладяла пустинния народ, Дърбин вече се бе превърнал в техен столичен град. Сега в него се намираще домът на имперския губернатор, но нищо не се беше променило. Дърбин си беше Дърбин.

— Кажете ми — попита Боррик, — все още ли Трите гилдии контролират града?

Салман се засмя.

— Много си образован, момко! Малцина извън Дърбин го знаят това. Гилдията на търговците на роби, Гилдията на корабовредителите и Гилдията на Крайбрежните капитани. Да, Трите гилдии все още управляват в Дърбин. Тъкмо те, а не губернаторът решават кой да живее и кой да умре, кой да работи и кой да яде. — Човекът сви рамене. — Така е било винаги. Преди империята. Преди номадите от пустинята. Винаги.

Боррик си спомни за властта на Шегаджиите, Гилдията на крадците в Крондор, и попита:

— Ами просяците и крадците? Те нямат ли власт?

— Ха! — отвърна Салман. — Дърбин е най-почтеният град в света, образовани ми приятелю. Ние, дете живеем там, си лягаме нощем с отворени врати и можем да се разхождаме по улиците в пълна безопасност. Защото който краде в Дърбин, е глупак и или е мъртъв или става роб след няколко дни. Така са постановили Трите гилдии и кой ще е толкова глупав, че да оспорва тяхната мъдрост? Във всеки случай не и аз. И така трябва да бъде, защото Дърбин си няма други приятели освен рифовете и пясъците.

Боррик кимна и седна. От четиримата болни роби той се беше възстановил най-бързо, защото бе най-млад и силен. Другите трима бяха възрастни селяни. „Отчаянието те лишава от сила по-бързо и от най-тежката болест“ — помисли си Боррик.

Наближаваха градските порти. Един от съветниците на баща му и учител по корабоплаване на Боррик и Ерланд, Амос Траск, на младини беше бил пират и имаше зад гърба си многобройни набези над Свободните градове, Квег и Кралството, под името капитан Тренчард, Камата на моретата. Беше изтъкнат член на Гилдията на Крайбрежните капитани. Но макар да им беше разказвал много истории за премеждията си в открито море, почти нищо не беше разправял за Капитаните. Все пак някой можеше да си спомни за капитан Тренчард и това даваше добри шансове на Боррик.

Боррик беше решил да скрие още за известно време самоличността си. Макар да не се съмняваше, че търговците на роби ще изпратят искане за откуп до баща му, смяташе, че може да избегне международните затруднения, които щяха да възникнат, ако това се случеше. Вместо това можеше да изкара няколко дни в робските

бараки, докато си възвърне силите, и след това да избяга. Въпреки че пустинята беше непреодолима преграда, някоя малка лодка в залива можеше да се окаже неговата врата към свободата. От Дърбин до Края на сушата, най-далечния град от бащините му владения, родното място на барон Локлир, имаше цели петстотин мили плаване срещу неблагоприятни ветрове, но все някак щеше да се справи. Боррик премисляше всичко това с увереността на деветнадесетгодишен младеж, за когото думата „поражение“ не означава нищо. Пленничеството му беше само временно отстъпление, нищо повече.

Робските „бараки“ се оказаха дървени навеси върху високи пилони, които трябваше да пазят робите от дневния пек и от изненадващите бури откъм Горчиво море. Но стените им бяха дървени решетки, за да могат пазачите да наблюдават робите. Един здрав мъж можеше лесно да се изкатери по високата десет стъпки ограда, но докато стигне догоре и се промъкне през откритото пространство между оградата и кръстосаните греди, поддържащи покрива три стъпки по-нагоре, стражите вече щяха да го чакат долу.

Боррик прецени положението си. Продадяха ли го, новият му господар можеше да се окаже по-нехаен в пазенето му, но и много по-стриктен. Логиката диктуваше да се опита да избяга, докато е затворен недалече от морето. Новият му собственик можеше да се окаже някой квегански търговец, пътник от Свободните градове и дори благородник от Кралството. А в най-лошия случай можеха да го отведат във вътрешността на империята. Не гореше от желание да остави на съдбата да предопределя избора му.

Имаше план. Единствената трудност бе в това да влезе в контакт с другите затворници. Ако можеше да организира достатъчно дълга суматоха, която да отвлече вниманието на пазачите, можеше да прехвърли оградата и да избяга в града. Боррик поклати глава. Веднага прецени, както често става при съставянето на планове, че точно този не е най-добрият.

— Пссст!

Боррик се извърна да види откъде идва звукът. Не видя нищо и отново започна да мисли как да усъвършенства плана си.

— Пссст! Насам, млади благороднико. — Боррик отново погледна през решетките и забеляза сред рехавите сенки една дребничка фигура.

Някакво момченце, не повече от дванадесетгодишно, му се хилеше. Ако помръднеше само на няколко пръста наляво или надясно, някой от пазачите щеше да го забележи.

Боррик се огледа и забеляза двамата стражи, които бяха спрели на ъгъла и си говореха.

— Какво? — прошепна той.

— Ако отвлечете вниманието на пазачите само за миг, благородни ми господине, ще ви бъда вечно задължен — отвърнаха му с шепот.

— Защо? — попита Боррик.

— Трябва ми само миг отвличане, ваша милост.

Боррик прецени, че това едва ли ще му навлече повече неприятност от някой и друг удар заради проявената дързост, кимна, стана, отиде към двамата стражи и подвикна:

— Ей! Ние кога ще ядем?

Двамата примигнаха объркано, след което единият се озъби, тикна дръжката на копие то през дървената решетка и Боррик се дръпна да не го ударят.

— Извинявам се, че попитах — рече принцът.

Изкиска се наум и размърда рамене под грубата риза, която му бяха дали да облече, надмогвайки желанието да се почеше. Раните от слънчевите изгаряния вече зарастаха от мехлема, но белещата се кожа и сърбежът го дразнеха. Следващата разпродажба на роби щеше да е след седмица и той знаеше, че ще го изкарат на площадката. Възстановяваше се бързо.

Някой го дръпна за ръкава, той се обърна и видя момчето до себе си.

— Какво търсиш тук?

Момчето го изгледа въпросително.

— Какво искате да кажете, ваше благородие?

— Мислех, че се опитваш да избягаш — прошепна му дрезгаво Боррик.

Момчето се засмя.

— Не, млади ми благороднико. Трябваше ми да ги отвлечете, което вие направихте толкова великодушно, за да мога да вляза.

Боррик завъртя очи към небесата.

— Двеста души пленници мечтаят непрекъснато да се измъкнат оттук, а аз трябва да срещна единствения луд на света, който иска да влезе вътре! Защо точно аз?

Момчето погледна нагоре, накъдето гледаше Боррик, и попита учудено:

— С кое божество говори негово благородие?

— С всички. Слушай, за какво беше цялата тази работа?

Момчето хвана Боррик за лакътя и го придърпа към другите роби, където щяха да са по-малко подозрителни за пазачите.

— Нещата са малко сложни, милорд.

— И защо се обръщаш към мен с „милорд“?

Момчето се усмихна широко и Боррик го огледа отблизо. Кръгли, зачервени от слънцето бузи и кафеникавото лице. Това, което можеше да се види от очите на момчето, присвити насмешливо, намекваше, че са кафяви или почти черни на цвят. Под качулката, няколко пъти по-голяма от главата на собственика ѝ, се показваше рошава черна коса.

Момчето леко се поклони.

— Всички хора са по-горни от човек с такова долно потекло като моето, милорд, и заслужават почит. Дори и онези свине, стражите.

Боррик не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Е добре, тогава обясни ми защо точно ти от всички здравомислещи хора реши да се напъхаш в нашата окаяна компания?

Момчето седна на земята и махна с ръка на Боррик да седне до него.

— Казвам се Сули Абул, млади ми господине. По занаят съм просяк. И освен това, срам ме е да го призная, съм заплашен да получа наказание от Трите. Знаете ли за Трите? — Боррик кимна. — Тогава значи знаете, че гневът им трае дълго и ръката им стига далеч. Видях един стар търговец, спрял да поспи под слънцето посред бял ден. От скъсаната му кесия бяха изпаднали няколко монети. Ако бях изчакал, докато се събуди и да рискувам да не ги забележи, щях да мога да си ги прибера от земята и никой нямаше да си помисли нещо лошо за мен. Но не се доверих на боговете, че ще му попречат да ги забележи, и

предпочетох да ги прибера, докато дремеше. Но по повелята на Господарката на късмета, той, разбира се, се събуди точно в най-неподходящия момент и се развика. Един от околните ме позна, включи и името ми във виковете и ме подгониха. Сега Трите ме издирват за наказание. Къде по-добре бих могъл да се скрия, освен сред тези, които вече са осъдени на робство?

Боррик помълча малко, без да знае какво да отговори. Накрая поклати удивено глава и попита:

— А след девет дни, когато ни продадат, какво ще правиш?

Момчето отвърна със смях.

— Дотогава, благородни ми господине, отдавна ще съм се махнал.

— И къде ще отидеш? — попита с присвити очи принцът.

— Никъде, млади ми господине. Пак ще съм си в града. Защото моето прегрешение е дребно, а Трите имат да се занимават с много по-сериозни неща. В момента се решава някакъв много важен проблем, в палата на губернатора, така поне се разправя по улиците. Влизат и излизат много важни особи от Трите, както и имперски пратеници. Във всеки случай след няколко дни тези, които сега ме търсят, ще си имат друга работа и аз ще мога спокойно да се върна в града и да се заема със занаята си.

Боррик поклати глава.

— А можеш ли да се измъкнеш оттук толкова лесно, колкото влезе?

Момчето сви рамене.

— Сигурно. Е, в живота нищо не е сигурно. Предполагам, че ще мога. Ако не — каквото са отсъдили боговете.

Боррик хвана малкия просяк за ризата, придърпа го към себе си и му каза шепнешком:

— Тогава, млади ми философе, ще сключим с теб сделка. Аз ти помогнах да влезеш, сега ти ще ми помогнеш да изляза оттук.

Тъмното лице на момчето преbledня.

— Господине — почти изсъска хлапакът през зъби. — Може и да измислим някакъв начин да ви измъкнем от пленничеството, но ръстът ви е колкото на могъщ воин, а и тези пранги на ръцете ви само ще пречат на движенията ви.

— Можеш ли да измислиш някакъв начин да ме отървеш от тях?

— Как? — попита го изплашено хлапакът.

— Защо не? Що за крадец си, като не знаеш?

Момчето поклати нажалено глава.

— Лош, много лош, господарю, ако трябва да сме честни. Врѳх на глупостта е да краде човек в Дърбин, следователно съм и глупав на всичко отгоре. Дарбите ми на крадец са от най-ниска категория. В душата на родната си майчица се кълна, господине! Днес беше първият ми опит.

Боррик поклати глава и отвърна:

— Само това ми трябваше. Некадърен крадец. Ако можех да си движа ръцете, и сам щях да се измъкна. — Той си пое дъх, за да се успокои и да не плаши повече момчето. — Но засега ми трябва някакво здраво парче тел. И някой пирон може да свърши работа. — Показа на момчето с палеца и показалеца си около половин пръст дължина. Само че от прангите жестът се получи трудно.

— Това мога да го намеря, господарю.

— Добре — рече Боррик и пусна момчето. То веднага се обърна, сякаш искаше да побегне, но предвидил тази реакция, Боррик протегна крак и го спъна. Докато момчето се изправи, принцът го беше сграбчил за рамото. — Недей да ми хитруваш — рече принцът и му посочи стоящите недалече стражи. — Знам какво ще направиш, приятел. Не се опитвай да ми се измъкнеш. Ако ще ме продават на търга след седмица, предпочитам да си имам компания. Само ми дай повод да те предам на стражите и ще го направя. Ясно?

— Да, господарю! — прошепна хлапакът, вече съвсем уплашен.

Боррик му каза:

— Момченце, ясен си ми. Мен ме е учил един, пред когото такива като тебе са като бълхите в ризата ти. Вярваш ли ми? — Сули само кимна. — Ако се опиташ да ме измамиш или оставиш, ще се погрижа да не отида сам на търга. В тази работа двамата вече сме едно, ясно ли ти е? — Момчето пак кимна и този път Боррик се увери, че мълчаливото му съгласие не е само за да се измъкне, но че е убедено, че Боррик ще го издаде на пазачите, ако се опита да го изостави. Боррик го пусна изведнъж и момчето падна на земята. Този път изобщо не се опита да побегне, а седна върху отъпканата пръст. На лицето му бе изписан страх и безизходица.

— О, Отче на милостта, прости ми за тази глупост. Защо, ох, защо ме свърза с този луд господар?

Боррик се смъкна на коляно пред него.

— Можеш ли сега да ми намериш тел, или само ме лъжеше?

Момчето поклати глава.

— Мога. — Изправи се и махна на Боррик да го последва.

Боррик отиде с него до оградата. Момчето застана с гръб към стражите, за да не могат да видят лицето му, след което посочи летвите и прошепна:

— Някои са изкривени. Потърсете каквото ви трябва.

Боррик също се извърна с гръб, но заоглежда летвите с крайчеца на окоето си. Една от тях се беше огънала малко и пиронът се беше показал.

Боррик избута момчето до летвата и с едно рязко движение закачи пилона с ръба на металната белезница.

— Сега се моли да не изпраци — прошепна той, дръпна рязко и пиронът се извади.

Боррик се наведе да го вземе, след което се прибра сред другите роби да скрие плячката си от очите на пазачите. С облекчение забеляза, че никой не си е направил труда да обърне внимание на странното му поведение.

С няколко пестеливи движения успя да свали първо едната пранга, а после и другата. Бързо разтри отеклите си китки, след което отново си постави белезниците.

— Какво правиш? — прошепна малкият просяк.

— Ако стражите забележат, че прангите ми ги няма, ще дойдат да проверят. Искан само да видя дали се свалят лесно.

— Откъде един син на благородник се е научил на такива неща? — учуди се Сули.

Боррик се усмихна.

— Един от учителите ми е имал... доста колоритно детство. Не всички негови уроци бяха присъщи за... — за малко да каже „принцове“, но в последния момент каза: — синове на благородници.

— Аха! — възкликна хлапакът. — Значи наистина сте с благородно потекло. Познах го по говора ви.

— По говора ми? — удиви се на свой ред Боррик.

— Говорите като обикновен човек, преблагогородни ми господарю. Но интонацията ви издава, че сте от доста знатна фамилия, може би кралска дори.

Боррик се умисли.

— Виж, това ще трябва да го поправим. Щом ще се налага да се крием дълго из града, ще трябва да минавам за човек от простолюдието.

Момчето седна на земята.

— Аз мога да ви науча. — Сведе очи към белезниците и каза: — И защо са тези специални мерки, сине на най-благороден баща?

— Мислят си, че съм магьосник.

Очите на момчето се опулиха.

— Тогава защо не са ви убили? Магьосниците създават големи неприятности, когато ги плениш. Дори най-слабите могат да докарат мехури и космати бенки по тези, които ги дразнят.

Боррик се усмихна.

— Защото почти ги убедих, че съм само един беден учител.

— Тогава защо не са ви свалили прангите?

— Защото почти ги убедих.

Момчето се засмя.

— Е, какво ще правим, господарю?

— Бягаме към залива, където смятам да откраднем някоя малка лодка и да поемем към Кралството.

Момчето кимна одобрително.

— Чудесен план. Аз ще ви бъда слуга, млади ми господарю, а вашият баща ще ме възнагради пребогато за това, че съм помогнал на сина му да избяга от тъмната бърлога на мракобесните убийци.

Боррик започна да се смее.

— Ей, ей, вместо мен да учиш, ти обърна приказката си като благородник, нали?

Лицето на момчето светна.

— Човек трябва да има дар слово, за да може да си припечелва хлебеца като просяк, преславни ми господарю. Ако само молиш за милостиня, ще си спечелиш единствено ритници и шамари дори от най-милостивите господа. Но виж, ако ги заплашиш с по-завързани проклетия, няма как да не те възнаградят. Ако река „Дано да погрознее хубавата ти женичка“, какво толкова ще накара търговеца да се

поспре? Но виж, ако му кажа: „Дано любовницата ти да заприлича на жена ти! И нека щерките ти кожицата ѝ да одерат“, виж, тогава ще ми плати много медници, за да ме уговори да отменя проклятието си, инак щерките му току-виж наистина станали като жена му и после няма да може да ги ожени, а любовницата му ще заприлича на жена му и няма да му носи никакво удоволствие.

Боррик се ухили, искрено развеселен.

— Наистина ли имат такава сила проклятията ти, че хората да се боят от тях?

Момчето се засмя.

— Знае ли човек? Но не е ли по-добре човек да хвърли няколко медника срещу риска проклятието да вземе наистина да подейства?

Боррик приседна до него.

— Храната си ще делия с теб, защото държат сметка за хляба и кашата. Но трябва да се измъкна оттук преди последното броене за търга.

— Тогава ще вдигнат тревога и ще почнат да ви търсят.

Боррик се усмихна.

— Точно това искам да направят.

Боррик изяде половината си вечеря, а останалото даде на момчето. Сули изгълта храната и дори облиза чинията.

През седемте дни си делия дажбите на Боррик и макар и двамата да изпитваха глад, стигаше им — търговците на роби хранеха щедро пленниците си, чиято продажба предстоеше. Не можеха да си позволят тъмни кръгове под очите, хлътнали бузи или отпуснати рамене да им смъкнат цената, след като това можеше да се оправи с малко по-щедри дажби.

Дори някой от затворниците да бе забелязал необичайния начин, по който момчето се бе вмъкнало при тях, никой не го коментира. Робите се държаха кротко, всеки потънал в мислите си, и почти не говореха помежду си. Защо да си правят труд да се сприятеляват с тези, които може би никога повече нямаше да видят?

Шепнешком, за да не го чуе някой, Боррик каза:

— Трябва да избягаме преди сутрешното преброяване.

Момчето кимна, но отговори:

— Не ви разбирам.

През седемте дни Сули се беше крил сред купчината пленници, снишаваше се, за да не го включат в общата бройка. Сигурно го бяха зърнали веднъж-дваж, но пазачите им нямаше да си направят труда отново да проверят броя им при толкова много глави само заради допускането, че са сбъркали. Виж, ако робите бяха по-малко, щяха да броят по два пъти.

— Искам да се объркат колкото се може повече при издирването ни. Но ми трябва повечето стражи да се върнат на търга на другия ден. Сещаш ли се?

Момчето не се престори на особено умно.

— Не, господарю.

През изминалата седмица Боррик беше използвал всеки удобен случай, за да измъкне от детската му глава всяко късче информация, която можеше да му даде за града и за района около затвора им.

— Зад тази ограда е улицата, водеща към залива — каза Боррик и Сули кимна, че е така. — След минути дузини стражи ще се затичат по нея, за да ни хванат преди да сме отмъкнали някоя лодка и да се отправим към Квег или някъде другаде, нали?

Момчето кимна. Предположението беше логично.

— Никой здравомислещ човек не би рискувал да побегне към пустинята, нали така?

— Разбира се.

— Следователно ние тръгваме към пустинята.

— Господарю! Ще загинем!

Боррик поясни:

— Не съм казал, че ще влезем в пустинята, само ще тръгнем натам и ще си намерим някое скривалище.

— Но къде, господарю? Оттук до пустинята са само къщи на богати хора и на властници, както и войнишките бараки до къщата на губернатора.

Боррик се ухили.

Очите на момчето се разшириха.

— О, боговете да ни опазят дано, господарю, не искате да кажете, че...

— Разбира се — каза Боррик. — Единственото място, където няма да търсят избягали роби.

— О, милостиви господарю! Сигурно се шегувате, за да измъчвате душата на бедния ви слуга.

— Не се прави на ударен, Сули — отвърна Боррик и се огледа, за да се увери, че никой не ги наблюдава. — Тъкмо ти ми даде идеята.

— Аз ли, господарю? Никога не съм ви предлагал да се предадем сами в ръцете на губернатора.

— Не, но ако не се беше опитал да се скриеш при робите, изобщо нямаше да се сетя за това.

Боррик свали белезниците и кимна на момчето да става. Пазачите играеха на някаква игра, а оставеният уж да бди дремеше. Боррик посочи нагоре и момчето кимна. Съблече халата си и остана голо, само по препаска около слабините, а Боррик сплете ръцете си на столче и му помогна да се метне към надвисналите греди, поддържащи покрива. Хлапакът запристъпва ловко по гредите към най-отдалечения от играещите комар пазачи ъгъл, почти над мястото, където дремеше часовият.

Всякакво вдигане на шум щеше да ги издаде и Боррик усети, че неволно си поема дъх. После бързо се покатери на няколко стъпки по оградата, пресегна се с едната ръка и се хвана за халата, вързан от момчето за гредата, прехвърли се през оградата и се люшна надолу към спящия надзирател. Сули Абул също се смъкна надолу, увисна над спящия пазач и внимателно свали металния шлем на пазача от главата му. Боррик замахна с прангите. Желязото удари слепоочието на пазача с тъп пукот и той се смъкна на земята и заспа окончателно.

Без да чака да се уверят, че не са ги забелязали — ако някой от другите стражи ги беше видял, щеше да е по-добре да се откажат веднага — Боррик се издърпа до момчето, спря за секунда да глътне въздух и кимна. Сули започна да се промъква напред присвит и съвсем безшумно по гредата, минаваща по дължината на покрива. Боррик го последва.

Минаха над увлечените в комара пазачи, после се смъкнаха от покрива, прехвърлиха и външната стена и затичаха все едно че целият гарнизон на Дърбин е хукнал по петите им, право към дома на губернатора.

Планът на Боррик подейства точно така, както го бе замислил. В дома на дърбинския губернатор вреше и кипеше, суматохата беше пълна и навсякъде щъкаха хора. Двамата безименни роби, пресекли двора към кухнята, не можеха да привлекат ничие внимание.

След десетина минути се вдигна тревога и градските стражи наизлязоха по улиците с викове — някакъв роб бил избягал. Междувременно Боррик и Сули вече си бяха намерили едно удобно таванче в крилото за гости на голямата къща — ако се съдеше по дебелия слой прах на пода, неизползвано от много години.

Сули прошепна:

— Вие май наистина сте магьосник, господарю. Макар и не от вида, за който са ви взели, а по инакъв. Никой няма да се сети да ни търси в къщата на губернатора.

Боррик кимна, даде му знак, че трябва да мълчат, и се изтегна, канейки се да заспи.

Възбуденото момче почти не повярва на очите си, като видя, че младежът потъва в дълбока дрямка. Сули беше твърде напрегнат — и възбуден от успеха, както и уплашен донякъде, за да може да заспи. Надникна през малката капандура на таванската стаичка, през която се бяха промъкнали и която предлагаше добра гледка към част от двора на губернаторския дом и другото крило на къщата.

След като погледа известно време влизащите и излизащите слуги, реши да проучи останалата част от тавана. Можеше да стои изправен без трудности, макар че на Боррик му се беше наложило да се наведе. Запристъпва внимателно по гредите, за да не би някой отдолу да чуе стъпките му.

Стигна до един капак, приклепна, опря ухо на дъската, но не чу нищо. Изчака продължително, след което полека надигна капака. Помещението долу беше празно и тъмно. Момчето внимателно отмести капака, старейки се да не вдига прах в стаята долу, и наведе глава през отвора.

И за малко не изпищя, когато видя само на няколко пръста пред себе си нечие лице. Слава на боговете, беше само статуя, от тези, дето ги внасяха от Квег, с естествени размери и изваяни от мрамор или някакъв друг камък.

Сули се опря с ръка на каменната глава и се смъкна в стаята. Огледа се и остана доволен от откритието си, че помещението се използва за склад. В един ъгъл под няколко топа плат намери тъп кухненски нож. Реши, че едно лошо оръжие все пак е по-добро от никакво, и го затъкна в колана си.

Като стъпваше колкото можеше по-тихо, момчето огледа грижливо единствената врата в стаята. Не бе заключена. Открехна я бавно и се измъкна в празния тъмен коридор.

Запристъпва предпазливо и скоро стигна до пресечката с друг коридор, също така тъмен. Ослуша се. Май никой не използваше това крило на губернаторския дом. Продължи, надничайки ту в една, ту в друга стая, докато не се увери, че всички са празни. В някои имаше мебели, покрити, за да не прашасват.

Сули се почеса и се огледа отново. Нищо не му изглеждаше подходяща плячка и той реши да се върне на тавана и да се опита да поспи.

И в същия момент зърна в дъното на коридора бледа резка светлина и чу нечий далечен сърдит глас.

Предпазливостта и любопитството в душата му започнаха да се борят. Любопитството, разбира се, надделя. Момчето се прокрадна по коридора и се озова до една врата, зад която се чуваха приглушени гласове. После някакъв мъж извика:

— Глупаци! Ако знаехме, щяхме да се подготвим.

Отвърна му втори, по-спокоен глас.

— Стана случайно. Никой не разбра какво точно има предвид онзи идиот Рийзи, когато ни донесе вестта от Лейфи, че идвал керван от принца на Крондор и само чакал да го нападнем.

— Не от принца на Крондор — отвърна първият глас с едва сдържан гняв. — А с принцовете на Крондор. Това е искал да каже.

— И пленникът, който е избягал снощи, е бил принцът?

— Да. Боррик. Или Богинята на късмета се забавлява с нас повече, отколкото мога да си представя. Беше единственият червенокос роб, когото пленихме.

По-спокойният глас каза:

— Лорд Огньо много ще се ядоса, че още е жив. Докато се смята, че Боррик е мъртъв, мисията на нашия господар е изпълнена, но ако

един жив принц на Островното кралство се измъкне и се добере до дома си...

Ядосаният глас каза:

— Тогава трябва да се погрижите да бъде спрян. И за всеки случай брат му също трябва да умре.

Сули се наведе и надникна през ключалката. Видя само един гръб и мъжка ръка, лежаща на писалище. След това човекът зад писалището се наведе напред и Сули разпозна лицето на губернатора на Дърбин. Ядосаният глас беше неговият.

— Никой извън тази стая не бива да научава, че избягалият роб е принц Боррик. Не бива да се допуска той сам да разкрие самоличността си. Пуснете слух, че е убил един от стражите при бягството си, и заповядайте да бъде убит веднага щом го заловят.

Мъжът със спокойния глас помръдна и закри гледката на Сули. Просячето се дръпна назад, уплашено, че вратата ще се отвори, но гласът каза:

— Търговците на роби няма да харесат заповед за убийство веднага при залавянето. Ще поискат публична екзекуция, за предпочитане смърт в клетка пред очите на всички, за назидание на други, които биха се опитали да избягат.

— Аз ще се справя с тях — каза губернаторът. — Но не бива в никой случай да му се позволява да говори. Ако някой разбере, че сме замесени във всичко това... Искам устите на Лейфи и Рийзи също да млъкнат завинаги.

Сули се отдръпна от вратата. Боррик! Значи неговият нов господар бе... принц Боррик от дома Кондуин, синът на принца на Крондор!

Малкият просяк никога не беше изпитвал такъв страх. Това беше игра между дракони и тигри, а той се беше напъхал точно в средата. Сълзи потекоха по лицето му, докато бързаше към тавана, изгубил ума и дума.

Наведе се над спящия принц и прошепна в ухото му:

— Боррик?

Младежът моментално се събуди и скочи.

— Какво?

Със сълзи на лицето, Сули прошепна:

— О, превелики ми господарю. Имайте милост. Те знаят кой сте и ви търсят навсякъде. Искат да ви убият преди някой друг да е разбрал кой сте.

Боррик примигна и стисна момчето за раменете.

— Кой знае за мен?

— Губернаторът и още един. Не можах да видя кой е. Говореха за роба с червената коса, който е избягал тази нощ, и говорят за принца на Кралството. Вие сте, нали?

— Това нищо не променя.

— Всичко променя, господарю! — проплака момчето. — Няма да престанат да ви търсят след ден, а ще душат толкова дълго, колкото се наложи. И ще убият и мен, защото и аз го знам.

Боррик пусна изплашеното момче и се постара да потисне собствения си страх.

— Тогава ще трябва да бъдем малко по-умни, нали?

Въпросът прозвуча кухо в собствените му уши, защото, честно казано, нямаше никаква представа какво да прави.

ГЛАВА 8

БЯГСТВО

Момчето поклати отрицателно глава.

— Да — повтори Боррик.

Сули отново поклати глава. Почти беше загубил дар слово, откакто се върна на тавана. Каза с дрезгав шепот:

— Принце, ако отида, ще ме убият.

Боррик го хвана здраво за раменете и се постара да вложи колкото може повече заплаха в гласа си:

— А ако не отидеш, ще те убия аз! — Ако се съдеше по ужаса, който блесна в очите на детето, изглежда, тактиката успя.

Проблемът бе отказът на момчето да се върне до покоите на губернатора, за да подслуша още неща. Боррик му беше обяснил, че колкото повече информация получат, толкова по-добри са шансовете им да оцелеят, но тази теория, изглежда, се оказа неусвоима за ужасеното хлапе.

Откритието, че избягалият пленник всъщност е принц от съседното кралство, само по себе си беше потресаващо. Толкова потресаващо, че бе довело момчето до ръба на истерията. А после, докато се връщаше на тавана, Сули осъзна, че всички сили в град Дърбин са хвърлени в това да бъде намерен въпросният принц, и то с една-едничка цел — да бъде убит! Това вече го бе докарало до самия ръб на истерията. А после изведнъж го беше поразила мисълта, че всеки, който бъде хванат с принца, ще бъде ликвидиран заедно с него, за да не проговори, и момчето със сетни сили се мъчеше да се удържи за последната трошичка разум, която все още му беше останала. Седеше, хлипаше и само страхът да не ги открият го задържаше да не завие като попарена котка.

Боррик най-после разбра, че детето се е побъркало от страх, поклати отвратно глава и каза:

— Добре. Ти оставаш тук, аз ще отида. Къде каза, че било?

Перспективата едрият принц да почне да трополи из стаите, да се блъска в мебелите и да вдигне достатъчно шум, за да разбуди всички, обля момчето като ведро студена вода. Тази възможност му се стори още по-страшна от риска да го хванат. Момчето потръпна, преглътна страха си и каза:

— Не, добри ми господарю, аз ще отида. — Помълча един миг и после добави: — Вие стойте тук тихо, а аз ще ида и ще подслушам какво говорят.

И взело решението си, момчето без колебание се промъкна през капака.

Времето затече бавно. Мина почти цял час и Боррик започна да се тревожи. Ами ако бяха хванали малкия му съучастник? Ами ако вместо кръглобузестия малък просяк от отвора се покажеше я въоръжен войник, я някой убиец?

Боррик здраво стисна тъпия кухненски нож. Не го утеши много.

Изтекоха още няколко минути и Боррик остана съвсем сам с туптенето на собственото си сърце. Някой искаше смъртта му. Беше го разбрал още от онзи футболен мач в Крондор. Някой, когото наричаха „лорд Огньо“. Тъпо име, явно предназначено да скрие самоличността на онзи, който бе заповядал да бъде убит синът на принца на Крондор. Съучастник в заговора беше губернаторът на Дърбин, както и някакъв мъж в черно наметало. Навярно пратеник на този лорд Огньо. Главата на Боррик го болеше от потреса, от умората, глада, както и от последствията от мъчителното пътуване през пустинята. Но той все пак се помъчи да се съсредоточи. Защото за да бъде замесен губернаторът дори на такова гнездо на оси като Дърбин в подобен заговор, това означаваше две неща: че авторът на замисъла да бъде тласната империята във война с Кралството е достатъчно високопоставен, за да може да влияе на хора с висок ранг, и че заговорът е широкообхватен, тъй като малко бяха местата в империята толкова отдалечени от столицата, колкото Дърбин.

Капакът се надигна и Боррик се стегна и стисна ножа.

— Господарю! — прошепна Сули възбудено.

— Какво?

Момчето се присви до Боррик, за да може да му прошепне новините в ухото.

— Голяма суматоха из града заради вашето бягство. Утрешният търг се отменя! Такова нещо не е бивало никога. Всички фургони и кервани, тръгващи от града, ще бъдат претърсвани. Всеки червеносек ще бъде задържан веднага, ще му запушват устата да не може да говори и ще го отвеждат в палата, за да установят кой е.

— Май наистина се стараят никой да не разбере, че съм тук.

Боррик почти усети широката усмивка на момчето.

— Трудничко ще им е, господарю. При тази олелия из града рано или късно някой ще разбере причината. Крайбрежните капитани са се съгласили да преметат морските пътища между рифовете и Квег, оттук до Крондор, за да намерят избягалия роб. И ще бъде претърсена всяка сграда в града, търсенето вече е почнало! Това вече не го разбирам.

Боррик сви рамене.

— Аз също. Как могат да накарат толкова много хора да се съгласят да участват в тази работа, без да им кажат какво точно търсят... — Боррик погледна към капандурата. — Остават още пет-шест часа до зазоряване. Най-добре ще е да поспим.

— Господарю! — изсъска момчето. — Как можете да спите? Трябва да бягаме!

Боррик отвърна тихо.

— Те точно това очакват, да побягна. Те търсят човек, който бяга. Сам. И с червена коса.

— Да — съгласи се момчето.

— Така че ще останем тук, ще си откраднем храна от кухнята и ще изчакаме, докато търсенето отшуми. В едно такова голямо домакинство с толкова много слуги би трябвало да останем незабелязани още няколко дни.

Момчето въздъхна тежко. Ясно беше, че това никак не му харесва, но пък и не можеше да предложи нищо по-умно.

Боррик се събуди сепнато, пое си дъх уплашено и сърцето му се разтуптя. Все още беше тъмно.

Беше сънувал как с брат си като деца си бяха играли из палата, използвайки така наречените „тайни проходи“, предназначени за слугите, за да се придвижват невидимо по задачите си. Момчетата се бяха разделили и Боррик се беше изгубил. Беше останал да чака дълго

сам в тъмното, докато най-сетне чичо Джими не бе дошъл да го потърси. Усмихна се на спомена. Тогава Ерланд беше по-разтревожен от него.

— Сигурно ме мисли за умрял — промърмори тихо Боррик.

След което осъзна, че е сам. Момчето! Сули го нямаше!

Опипа в тъмното за ножа и го намери там, където го беше оставил. Стисна го и се зачуди какво ли може да е намислило момчето. Може би се канеше да спазари собствения си живот и в замяна на това да издаде местонахождението на един червенокос роб?

Лошо. Ако на момчето наистина му беше хрумвало да се спазари за живота си, и двамата все едно бяха мъртви. Постара се да се успокои и надникна през капандурата. Слънцето вече изгръваше и прислугата на губернатора се беше разшетала, слуги щъкаха забързани между пристройките, кухнята и главната сграда. Нищо обаче не подсказваше някаква по-особена дейност от обичайното. Не се мяркаха въоръжени хора нито се чуваха викове.

Боррик седна и се замисли. Момчето можеше и да е необразовано, но съвсем не изглеждаше глупаво. Несъмнено си даваше сметка, че животът му е застрашен, ако някой разбере, че е съучастник на избягалия роб. Най-вероятно се беше скрило в някоя друга част на града или дори се бе качило на някой кораб като юнга.

Апетит никога не му беше липсвал и сега Боррик усети, че стомахът му къркори. Докато пътуваха към Дърбин, се беше чувствал твърде окаяно, за да се занимава много с глада си — той просто беше една от многобройните неприятности. Но сега, след като слънчевите му изгаряния се бяха превърнали в тъмночервен тен и силата му почти се беше възстановила, празният му стомах започваше да го тормози. Помисли си дали да не се промъкне сред царящата долу сутрешна суматоха и реши да не опитва. Червенокосите роби с ръст над шест стъпки определено не бяха обичайна гледка за този град и със сигурност щяха да го спипат още преди да се е приближил до кухнята. И сякаш съдбата тъкмо в този момент реши да го измъчи още повече, защото утринният полъх довя до ноздрите му твърде позната миризма. В кухнята приготвяха бекон с яйца. Устата на Боррик се напълни със слюнка и той отчаяно замечта за мед, варени яйца, плодове със сметана, пържена шунка, топъл хлебец и димяща каничка кафе.

„Нищо добро няма да ти донесе това“ — сгълча се той наум и се отдръпна от капандурата. Сви се в тъмното и се постара да насочи ума си в друга посока, по-надалече от изтезанието на глада. Трябваше само да изчака, докато падне нощта, и тогава да се промъкне до кухнята и да си открадне храна. Да, това трябваше да направи. Да чака.

Скоро установи, че също като глада, чакането никак не му харесва. Лежеше, после пак ставаше и отиваше до капандурата, надничаше навън и се чудеше колко ли време е минало. По едно време дори успя да дремне малко и с разочарование откри, че — ако се съдеше по това, че ъгълът на сенките почти не беше се променил — са изтекли едва няколко минути, след като се беше надявал да са часове. Сви се пак в кътчето, което си беше избрал — една част от тавана, където подът изглеждаше по-малко неудобен от останалата част по-скоро заради въображението му, едва ли съществуваше особена разлика — и зачака. Беше гладен. Не, по-лошо — беше гладен като вълк.

Отново задряма. После, за да убие времето, се захвана с упражнения по стягане и отпускане на мускулите, на които ги беше учил с Ерланд преди време един хадатски воин. Бяха предназначени да се поддържат мускулите гъвкави тогава, когато ти липсва място за упражнения във фехтовка или други обичайни войнишки тренировки. Редуваше напрегане и отпускане. За своя изненада установи, че упражненията не само го отвлякоха от мисълта за празния стомах, но дори му помогнаха да се чувства по-добре и по-спокоен.

След това близо четири часа стърча до капандурата и наблюдава шетнята на слугите из двора. На няколко пъти претичаха войници, разнасящи съобщения. Прецени, че ако успее да се задържи тук достатъчно дълго — при положение, че успееше да отмъкне храна, без да го хванат — след още няколко дни сигурно ще решат, че им се е измъкнал някак. След което щеше да се промъкне на някой отплаващ кораб.

И след това какво? Нямахше да е от голяма полза да се върне у дома, дори да успееше. Баща му щеше само да изпрати бързи вестовои на юг до Кеш, с предупреждение към Ерланд да бъде предпазлив. А той без съмнение не можеше да стане по-предпазлив, отколкото вече беше. Чичо Джими със сигурност вече бе предположил най-лошото и бе приел, че той е мъртъв. А трябваше да се намери доста надарен

убиец, за да се промъкне покрай граф Джеймс. Като момче, Джеймс с пълно право си беше спечелил почти легендарна слава в града. С няколко години по-малък от Боррик сега, той вече беше станал майстор крадец и сред Шегаджиите го бяха смятали за пълноправен и пълнолетен. Това постижение беше наистина сериозно.

— Не — прошепна той. — Трябва да намеря Ерланд, и то бързо. Твърде много време ще се загуби, ако първо се върна у дома. — После се замисли дали да не опита първо да стигне до Звезден пристан. Магьосниците можеха да правят смайващи неща и сигурно щяха да му осигурят някакъв по-бърз начин да стигне до Кеш. Но Джеймс бе споменал, че Пъг си тръгва един ден след тяхното заминаване, така че вече го нямаше там. А двамата кешийски магьосници, които Пъг беше оставил да ръководят Академията, не му се струваха особено подходящи кандидати за щедра помощ. В тях имаше нещо определено отблъскващо. И при това бяха кешийци. А кой знае докъде стигаха пипалата на заговора на този лорд Огньо?

Вече се смрачаваше. В кухнята приготвяха вечерята и миризмата на печашо се месо едва не го подлуди. „Само след няколко часа — каза си той. — Само се отпусни и изчакай... Няма да е дълго.“ Само след още някой и друг час слугите щяха да си легнат. Тогава щеше да настъпи подходящият момент да се промъкне навън и да...

Изведнъж капакът се размърда, сърцето на Боррик подскочи и той стисна ножа. Капакът се надигна и се показа дребничка фигура. Сули Абул.

— Господарю? — каза момчето.

Боррик едва не се разсмя от облекчение.

— Тук съм.

Момчето пропъзля до него и прошепна:

— Уплаших се да не са ви намерили, макар да предположих, че ще сте достатъчно умен да си стоите тук и да чакате, докато се върна.

— Къде ходи? — попита Боррик.

Сули носеше някаква торба.

— Измъкнах се преди изгрев-слънце, господарю, и тъй като спяхте дълбоко, реших да не ви безпокоя. Бях на много места. — Отвори торбата и извади от нея самун хляб. Боррик си отчупи голям комат и започна да яде, без да чака покана. После момчето му подаде парче сирене и малък мях с вино.

— Това къде го намери? — попита с пълна уста Боррик. Момчето въздъхна, сякаш връщането му на тавана го беше успокоило.

— Преживях ужасен ден, милостиви господарю. Най-напред избягах с намерението да ви оставя, след което поразмислих каква съдба ме чака. Ако ме хванат, ще ме продадат като роб, щото за крадец никак не ме бива. Ако ме свържат с вашето бягство, загивам. И тогава какви са рисковете? Ако се крия, докато ви хванат, с надеждата че няма да изречете името на Сули Абул преди да ви убият, залагам смъртното наказание срещу възможността да си върна живота отпреди последните събития, което, ако си помисли човек, не е кой знае каква печалба. Или мога да рискувам този мизерен живот и да се върна да помогна на своя млад господар и в замяна на това да се надявам, че в деня, в който се върнете при баща си, ще възнаградите великодушно верния си слуга.

Боррик се засмя.

— И каква награда ще поискаш, ако се върнем живи и здрави в Крондор?

С тържественост, която почти накара Боррик отново да се размее, момчето отвърна:

— Искам да стана ваш слуга, господарю. Искам да стана известен като личния слуга на принца.

— А злато не искаш ли? Или някаква търговия?

Момчето сви рамене.

— Че какво разбирам аз от търговия, господарю? От мен ще излезе лош търговец и сигурно до една година ще се разоря. А злато? Само ще го прахосам. Но да си слуга на голям човек е като да си се приближил сам до величието донякъде. Не разбирате ли?

Смехът на Боррик замря в гърлото му. Принцът изведнъж осъзна, че за това улично хлапе положението на слуга на „голям човек“ е най-върховната цел в живота, каквато можеше да си представи. Боррик се замисли за безбройните и безименни хора, които го бяха обкръжавали през целия му живот, слугите, които му носеха дрехите сутрин, които го къпеха, които приготвяха всеки ден храната му. Съмняваше се, че знае повече от един-двама от тях по име и може би не повече от дузина по външност. За него те бяха... част от пейзажа, не по-значими от някой стол или маса. Принцът поклати глава и въздъхна.

— Какво има, господарю?

— Не знам дали мога да ти обещаю толкова близка до мен служба, лично, но ти гарантирам, че ще получиш място в дворецовото ми домакинство и че ще израстеш толкова високо, колкото ти позволят способностите — отвърна Боррик. — Това достатъчно ли е?

Момчето се поклони тържествено.

— Моят господар е прекалено щедър.

След което извади парче наденица от торбата си и каза:

— Знаех си аз, че ще сте щедър, господарю, затова се върнах с повечко неща...

— Чакай малко, Сули. Откъде взе всичко това?

— В една от стаите долу, женска спалня, както изглежда, намерих един гребен с тюркоаз в сребърен обков, оставен от някоя разсеяна дама, когато стаята е била опразнена за последен път. Продадох го на един човек на пазара и с парите, които ми даде, накупих доста неща. А, не се притеснявайте. Обиколих целия пазар и купувах всяко нещо от различен търговец, така че никой да не се усъмни с какво съм се захванал. Дръжте. — Сули подаде на Боррик някаква риза.

Не беше кой знае какво, но му стоеше много по-добре от грубата дреха, която му бяха дали търговците на роби. След това момчето му подаде памучни панталони, каквито носеха моряците из Горчивото море.

— Не можах да намеря ботуши на прилична цена, господарю, но пък за храна имах достатъчно.

Боррик се усмихна на хлапака.

— Добре си направил. Мога да мина и без ботуши. Ако ще се правим на моряци, босите крака изобщо няма да привлекат внимание. Но ще трябва да се промъкнем до залива през нощта и да се надяваме, че никой няма да забележи тази моя червена коса под някоя лампа.

— И за това се погрижих, господарю. — Момчето му подаде стъкленица с някаква течност и гребен. — Това го взех от един човек, който продава такива неща на старите курви край пристанището. Нямало да се отмие от вода и било много трайно. Казват му „масло от Макасар“.

Боррик отвори шишенцето и в ноздрите го удари лютива миризма.

— Дано да подейства. Но ще ме усетят дори само по миризмата.

— Това щяло да се махне според търговеца.

— Я по-добре ти ми го намажи по косата, че ще взема да го разлея по пода.

Момчето се премести зад него и доста грубо взе да разтърква съдържанието на шишето по косата на принца. След това го разреса многократно, за да разнесе боята колкото може по-равномерно.

— С този загар, ваше височество, ще приличате досущ на дърбински моряк.

— А с теб какво да правим? — попита Боррик.

— За мен също има панталони и риза в торбата, господарю. Сули Абул го познават по просешкия му халат. Достатъчно е голям, за да си скрия някой крайник, когато се правя на сакат.

Боррик се засмя, въздъхна облекчено и си помисли: „Какво пък, може наистина да извадим късмет и да се измъкнем.“

Малко преди да се съмне един моряк и по-малкият му брат се появиха по улиците недалече от имението на губернатора. Както беше предположил Боррик, около дома на губернатора беше сравнително спокойно, тъй като беше логично да се предположи, че беглецьт едва ли ще е близо до центъра на властта в Дърбин. Сега вървяха обратно към кошарите за роби. Ако къщата на губернатора беше неподходящо място за избор на скривалище от бегълци, то загражденията за роби изглеждаха още по-неподходящо. Боррик обаче не се чувстваше много спокойно в богатския квартал, защото присъствието на две опърпани фигури край резиденциите на богати и влиятелни хора само по себе си можеше да събуди подозрения и да привлече нежелано внимание.

Изведнъж Боррик спря. На стената на някакъв склад бе окачена обява. Беше изписана от опитни майстори и съобщаваше с големи червени букви наградата. Сули попита:

— Какво пише, господарю?

Боррик зачете на глас.

— Убийте мръсния престъпник! Това казва. Казва, че съм убил жената на губернатора. — Лицето му преbledня. — Богове и демони! — Прочете цялата обява и каза: — Според тях един роб, роден в Кралството, е изнасилил и убил госпожата на губернатора, след което е

избягал в града. Дават награда от хиляда екю! — Боррик не можеше да повярва на очите си.

Очите на момчето се разшириха.

— Хиляда? Та това е цяло състояние!

Боррик се опита да пресметне. Равняваше се на около пет хиляди кралски суверена или на годишния доход на едно неголямо имение — наистина потресаваща сума за пленяването, жив или мъртъв, на един избягал роб, но пък роб, убил най-влиятелната дама в града. Боррик поклати глава и прошепна:

— Този мръсник е убил собствената си жена само за да даде на стражите повод да ме убият още щом ме видят!

Сули сви рамене.

— Никак не е чудно, ако знаеш, че губернаторът си има метреса, която е ненаситна, иска от него все повече и повече. Като отстрани първата си жена и се ожени за любовницата си — е, след съответния траур, разбира се — ще се отърве от две грижи: хем ще задържи любовницата си, хем ще задоволи лорд Огньо. И макар да е страшно красива, метресата му ще трябва добре да помисли за бъдещето си, след като се омъжи за човек, който е убил първата си жена, за да се ожени за нея. Когато остарее и лицето ѝ се сбръчка...

Боррик се огледа.

— Дай да побързаме. След час градът ще заври.

Сули, изглежда, не можеше да сложи юзди на непрекъснатото си бърбрене, освен при крайно въпиещи обстоятелства и Боррик дори не направи усилие да го спре, понеже реши, че едно бърброво хлапе ще изглежда по-малко подозрително, отколкото ако се оглежда уплашено във всички посоки.

— Сега вече, господарю, знаем как губернаторът е убедил Трите гилдии да му помогнат да ви заловят. Трите и губернаторът никак не се обичат, но още по-малко обичат роби, които убиват законните им господари.

Боррик се съгласи мълчаливо. Но средствата, приложени от губернатора, за да си спечели тази поддръжка, му се сториха смразяващи. Дори да не обичаше тази жена, все пак беше живял с нея. Никакво ли състрадание нямаше у този човек?

Завиха на ъгъла и видяха стената на загражденията за робите. Тъй като търгът беше прекратен, „кошарите“ бяха препълнени. Боррик

се обърна към Сули и продължи да върви с широка крачка, но без да бърза, за да не привлече нечие внимание. За всеки от пазачите, който можеше да погледне към тях, той беше моряк, говорещ с някакво момче.

Двама от стражите тръгнаха към тях и изведнъж Сули заговори високо:

— Не. Каза, че ще получа пълна плата за това излизане. Вече съм пораснал. Работя като мъж! Не съм виновен аз, че се скъсаха мрежите. Раста е виновен. Беше пиян и...

Боррик се поколеба само за миг, след което му отговори с колкото може по-дрезгав глас:

— Казах, че ще помисля. Млъкни вече, че ще те оставя, нищо, че си ми брат! Да видим дали ще ти хареса цял месец в кухнята да търкаш тави...

Стражите изгледаха бегло забързаната двойка и продължиха обиколката си.

Боррик едва устоя на изкушението да погледне през рамо да види дали не са привлекли вниманието им. После зави на следващия ъгъл и се сблъска с някакъв човек. За миг непознатият се взря в очите му и промърмори нещо заплашително, пияният му дъх лъхна Боррик в лицето, след което изражението на мъжа се промени от пиянско раздражение в открита омраза.

— Ти! — изръмжа Салая и посегна към камата в колана на халата си.

Боррик реагира моментално. Сбра пръстите си в едно и удари с все сила Салая в слънчевия сплит. Дъхът на Салая се изтръгна от дробовете му, лицето му стана мораво, а очите му се изцъклиха. Боррик го удари здраво в гърлото, дръпна го и нанесе трети удар — под тила. Прихвана търговеца на роби под мишницата преди да падне на земята, така че ако някой от стражите се озърнеше насам в този момент, нямаше да види нищо подозрително освен двама души, мъж и момче, които помагат на своя подпийнал приятел.

Влязоха в една крива уличка и там вече повлякоха изпадналия в несвяст мъж като чувал с картофи. Боррик го пусна върху една купчина смет и бързо свали кесията му. Оказа се добре натъпкана с кешийски и кралски монети и той я прибра под ризата си. След това свали камата от колана му с канията, като съжали, че търговецът не

носи и сабя. Докато се колебаеше какво да направи по-нататък, Сули прибра пръстените на Салая, всичко четири, както и двете халки от ушите му. След това свали ботушите му и ги скри в торбата.

— Ако оставим нещо ценно по него, ще изглежда подозрително. — Отстъпи една крачка назад и рече: — Господарю, защо не го убием?

— Да го убием ли? — поколеба се Боррик. И изведнъж се сети. Беше мечтал да си отмъсти на тази свиня, но всички онези видения бяха свързани с убийство в двубой или като го заведе пред съдия и го обвини. — Че той е в несвяст...

— Толкова по-добре, господарю. Тъкмо няма да пречи. — Забелязал колебанието на Боррик, Сули добави: — Да побързаме, господарю, преди някой да ни е видял. Градът ще се размърда и дори тук скоро ще се появят хора. Някой скоро ще го намери. Ако не е умрял... — Последствията ги премълча.

Боррик се вкочани, извади ножа, който беше взел от Салая и замахна. Но отново го спря съвсем неочаквано притеснение: как да го направи? Стомаха ли да му прободете, гърлото ли да му среже или какво?

Сули каза:

— Ако не искате да убиете едно псе, господарю, позволете на слугата си да го направи вместо вас, но трябва да го направим, веднага! Моля ви, господарю!

Мисълта да остави това на момчето му се стори още потблъскваща, затова Боррик замахна и заби ножа в гърлото на роботърговеца. Салая дори не помръдна. Боррик зяпна удивено, след което промълви с горчив смях:

— Та той вече е бил мъртъв! Вторият удар сигурно му е скършил врата. — Боррик поклати глава удивен. — Ударът в гърдите и в гърлото беше един от мръсните бойни трикове, на които ме научи Джими — обикновено синовете на благородници не ги учат на такива неща, — но се радвам, че ме е научил. Не знаех обаче, че ударът по врата може да е смъртоносен.

Без да слуша обясненията му, Сули го подкани:

— Хайде да тръгваме, господарю! Моля ви! — Задърпа Боррик и бързо излязоха от уличката.

Когато се отдалечиха достатъчно от мъртвия, Боррик престана да мисли за отмъщението и насочи ума си към бягството. Сложи ръка на

рамото на Сули и го попита:

— Накъде е заливът?!

Сули посочи по една дълга улица и отвърна:

— Натам.

— Води тогава.

И просячето поведе принца през освирепелия град, готов да убие и двамата само ако ги спипа.

— Онзи там — каза Боррик и посочи малкия платноход до един сравнително спокоен кей. Беше пинака, от тези, дето ги използват за превоз между по-големите кораби на котва в залива и брега, да прекарват пътници и малки товари. Но при добро управление можеше да издържи и в открито море, стига да не го подхване някоя по-силна буря. Тъй като цялата пиратска флота на Дърбин се бе отправила предния ден да залови убиеца роб, заливът беше почти пуст, но Боррик беше сигурен, че това положение няма да трае дълго, защото имаше и обикновени граждани, за които залавянето на убиеца на губернаторската жена едва ли бе първа грижа. Скоро кейовете щяха да загъмжат и кражбата на кораба щеше да се забележи.

Боррик се огледа и посочи някакво старо мръсно въже, въргалящо се наблизо. Сули го вдигна и го преметна през рамо. Боррик пък вдигна някакъв захвърлен сандък и каза:

— Давай след мен.

Никой не обърна внимание на двамата моряци, крачещи към малкия съд в края на кейовете. Боррик остави сандъка и скочи в лодката, след което бързо развърза въжето. Извърна се и видя Сули, застанал в задния край на лодката. На лицето му се бе изписало пълно объркване.

— Господарю, аз какво да правя?

Боррик изстена.

— Ти никога ли не си плавал в открито море?

— Аз никога в живота си не съм стъпвал на кораб, господарю.

— Наведи се и се престори, че вършиш нещо — каза Боррик. — Само това остава, да забележи някой, че не си моряк. Като тръгнем, просто ще правиш каквото ти кажа.

Боррик бързо вдигна платното и корабът пое към устието на залива. Принцът набързо изброи на Сули кое как се казва и за какво служи и му описа как да борави с всичко. След като и това свърши, каза:

— Хайде, дръж кормилния лост. — Момчето седна до принца и Боррик му подаде кърмовия лост и бумхойзера — пръта за опъване на платното. — Дръж под този ъгъл — посочи му принцът към устието на залива, — а аз ще поразгледам какво имаме тук.

Отиде в предната част на лодката и издърпа малкото долапче под фордека. Сандъчето се оказа незаклучено, но вътре нямаше нещо особено ценно — едно резервно платно, нож за чистене на риба и оплетена корда. Усъмни се, че рибата, която би се хванала на такава корда, ще е по-голяма, освен колкото за стръв. Имаше и едно малко, обковано с желязо дървено ведро, използвано за изгребване на вода или да се държи уловът свеж, когато лодката се използва за риболов. Единственото му по-ценно откритие, последно при това, се оказа един ръждясал фенер, при това без масло. Той се обърна към момчето, което се беше стегнало свирепо, без да откъсва очи от платното и кормилото, и каза:

— И нямаш още хляб и сирене, нали?

Момчето го изгледа гузно и отвърна:

— Не, господарю.

Нещо много характерно за тази промяна на обстоятелствата, отбеляза си Боррик наум: гладът започваше да се превръща в начин на живот.

Вятърът духаше напористо от североизток. Докато излизаха от залива, момчето изглеждаше едновременно изплашено и изпълнено с радостна възбуда и не спря да бърбори, което явно бе неговият начин да се справи със страха си, но след като преминаха устието, сподирени от случайните погледи на екипажа на една голяма каравела, страхът му изчезна. Боррик се беше постарал преднамерено да минат близо до кораба, все едно че присъствието му не ги притеснява, а по-скоро ги е подразнило, че им се налага да го заобиколят.

Сега, след като заливът остана зад гърба им, Боррик попита Сули:

— Можеш ли да се катериш?

Момчето кимна и Боррик му нареди:

— Откъм носа — и внимавай с платното — качи се по мачтата до онази халка горе, хвани се за нея и увисни там. Огледай във всички посоки и ми кажи какво виждаш.

Момчето ловко се изкатери и стисна халката на върха на малката мачта. Тя се разлюля силно от допълнителната тежест, но това, изглежда, не притесни хлапака.

— Господарю! Ей натам има едни малки бели неща! — извика Сули и посочи на изток, след което разтвори широко ръката си към север.

— Платна?

— Така мисля, господарю. Доколкото мога да видя, осеяли са целия хоризонт.

— А на север?

— Мисля, че и натам виждам платна, господарю!

Боррик изруга.

— А на запад как е?

Момчето се извърна и извика:

— И натам се мяркат няколко, господарю.

Боррик прецени възможностите си. Смяташе да побегне към Ранъм, малко търговско пристанище на запад, или ако се наложеше — към Лимет, скромнен градец на южния полуостров под Тъмните проливи. Но ако се окажеше, че са поставили външни постове точно срещу този избор, трябваше да опъне платно още по на север, може би дори да се опита да се добере до Свободните градове или да рискува да мине проливите. По това време на годината проливите бяха едва умерено опасни, не като през зимата, когато ставаха направо непроходими, освен за някой изключително храбър или просто глупав мореплавател.

Боррик даде знак на Сули да слезе и щом момчето се озова при него, му каза:

— Мисля, че ще трябва да продължим на северозапад и да се опитаме да заобиколим постове. — Погледна към слънцето. — Ако свърнем покрай западните постове, те, разбира се, ще ни подгонят, но ако продължим на постоянен курс, все едно че просто си плаваме по

работата, може и да ги излъжем. — После погледна към водата. — Виждаш ли как водата променя цвета си ей оттук до ето там?

Момчето кимна.

— Това е така, защото тук минава дълбок канал, а онова там е коралов риф. Тази лодка има много плитко газене, така че можем да се промъкнем над ония рифове, но онзи, големият кораб, който подминахме в залива, ще заседне тук и ще се разбие. Ние обаче също трябва да внимаваме — някои рифове са твърде близо до повърхността. Но ако внимаваме, можем да ги избегнем.

Момчето го погледна със страх в очите. Явно беше стъписано от думите му, а и едва ли разбираше всичко.

— Спокойно, всичко е наред — каза Боррик. — Ще ти кажа какво да следиш, ако ни се наложи да бягаме. — Загледа се към хоризонта на запад, където върху синьо-зелената повърхност смътно се виждаше бяла точица. — Всеки съд близо до брега трябва да е също толкова малък колкото нашия и може би по-бърз. — Боррик нагласи платното на подходящ ъгъл спрямо вятъра за максимална скорост и каза: — Сули, ти само продължавай да наблюдаваш онова бяло петънце на западния хоризонт и ми кажи, ако почне да се уголемява.

Съсредоточило цялото си внимание в задачата, момчето се хвана за борда и се втренчи в далечния кораб. Мина близо час, през който бялото петно нито се смаляваше, нито растеше, след което изведнъж се понесе към тях.

— Господарю! — изрева хлапакът. — Идат!

Боррик извърна пинаката, мъчейки се да хване вятъра под най-подходящ ъгъл, но платното зад тях бавно нарастваше. Преследвачът беше по-бърз.

— По дяволите! — изруга принцът. — Ако продължаваме да бягаме, ще ни догонят.

— Господарю, още един! — извика Сули.

Сякаш привикан от първия кораб да прихване пинаката, на хоризонта от север се появи втори.

— Обкръжени сме! — изрева Боррик. Завъртя силно кормилния лост и се изруга наум за глупостта си. Разбира се, че пазачите при устието на залива щяха да проявят небрежност. На тях им беше наредено да прихващат само онези, които приличат на беглеца, и толкова отблизо бяха видели много добре, че никой от двамата на

лодката не е червенокос. Но корабите на външния патрул можеха да забележат само платно на хоризонта. Щяха да ги прихванат, а Боррик не можеше и да допусне да го проучват отблизо. В Дърбин, ако се наложеше, щеше да се опита да блъфира с някоя съчинена версия, но тук, толкова близо до свободата, и дума не можеше да става да рискува да го пленят отново. Да го хванат означаваше да го убият.

Боррик се огледа бързо и каза:

— Ела тук!

Момчето бързо се премести при него и принцът му подаде лоста и въжето на платното.

— Поддържай този курс.

После бързо отиде при носа на лодката, извади второто платно от долапа, окачи го на мачтата, но не го вдигна.

— Побързайте, господарю! — извика момчето.

— Не сега. Сега само ще ни забави. Ъгълът ни не е подходящ. — Боррик се върна при кърмата.

Другите два съда вече обръщаха, за да се впуснат в гонитбата, и Боррик успя вече да ги различи. Прихващачът от север беше голям двумачтов галеон, бързоходен на вятър, но със слаба маневреност и с дълбоко газене. Беше сигурен, че капитанът няма да се осмели да го преследва през рифовете. Но първият съд беше с извити нагоре нос и кърма, пъргав едномачтов слуп. Моделът, появил се в Горчиво море едва в последните двадесет години, се ценеше от пиратите, действащи из плитчините на южното крайбрежие. По-бързи от пинаката на лек вятър, те бяха и по-маневрени и с почти същата проходимост в плитки води. Единственото, на което Боррик се надяваше, бе да подмине слупа, да опъне второто платно и да навлезе колкото се може по-навътре в плитчините.

По-големият съд тръгна да им отреже пътя за отстъпление и Боррик отпусна кормилния лост, извърщайки още и още повече срещу вятъра. Пусна рязко платното и лодката дръпна назад, принуждавайки приближаващия се галеон да се повлече от вятъра и скоростта му да се изпари като вода върху нажежен камък.

Слупът се завъртя да му отреже пътя, докато се носеше назад към рифа, и Боррик отпусна платното, за да внуши на капитана на по-големия съд, че е прерязал пътя на бегълците. Съсредоточи се изцяло в маневрата — рискът щеше да е огромен и всеки грешен ход щеше или

да остави твърде голямо пространство между слупа и пинаката, така че по-големият съд да може отново да извърне и да ги прихване, или щеше да ги доведе достатъчно близо, за да могат да ги вземат на абордаж. Боррик задърпа силно лоста, все едно че се опитваше да върне назад. Единственият начин да вдигне по-голяма скорост от слупа на този лек вятър беше като извърне платното съвсем леко спрямо вятъра. Но нямаше да е с много. А и ако продължеше по такъв курс, накрая отново щеше да се озове в обсега на галеона.

Боррик остави преследващия ги кораб да ги доближи достатъчно, за да може да огледа екипажа — тридесетина главорези с не особено привлекателен вид, всички въоръжени с мечове и копия. Ако имаше и лъкометци на борда, живи нямаше да се измъкнат.

След това изненада както екипажа на едномачтовия слуп, така и Сули, като остави пинаката да поднесе назад право към по-големия кораб. Сули извика и покри лицето си с длани в очакване на неминуемия сблъсък, но вместо пукота на кършещи се греди единственият звук, надмогнал шума на морето, бяха гръмките ругатни на изненадания екипаж на слупа. Кормчията им реагира точно както Боррик се надяваше — завъртя силно руля, а ругатните на капитана изпълниха въздуха. Кормчията извъръщаше настрана от връхлитащата пинака, която допреди малко искаха да доближат и прихванат с куките. Но белята вече беше станала.

Малката платноходка на Боррик остана неподвижна, треперейки в зъбите на вятъра, след което започна леко да се отдръпва. Като танцьорка, завъртяла се на пети, пинаката свърна настрани и бързо заобиколи големия едномачтов кораб. Плясъкът на силно изпънатото платно отекна над водната шир и пинаката сякаш подскочи напред и се понесе, подгонена от вятъра. Смаяните моряци стояха на перилото и гледаха със зяпнали уста. Един от тях се оказа достатъчно смел, за да скочи в тясната ивица между двата съда, и цопна само на няколко стъпки от кърмата на пинаката.

— Сули! Ела тук! — изрева Боррик.

Момчето се втурна да поеме лоста от Боррик, а принцът се затича към мачтата. В момента, в който се увери, че отново е увеличил дистанцията, вдигна второто платно. Надяваше се, че по този начин ще придаде достатъчно допълнителна скорост на пинаката, за да се измъкне от преследвача.

Капитанът на слупа изруга гръмко и заповяда на хората си да завият. Бързоходният съд завъртя мигновено и се втурна да ги преследва. Боррик раздвои вниманието си между носа и кърмата, като поглеждаше да види дали ги застигат и след това обръщаше очи напред да се увери, че не са застрашени от опасните плитчини. После викна на Сули:

— Дай още малко на щирборд!

— Какво, господарю? — изрева момчето и зяпна объркано принца: не разбираше моряшките му термини.

— По-надясно! — ревна в отговор Боррик, след което отново насочи вниманието си към опасността, която ги грозеше напред. И продължи да вика на Сули, насочвайки го да даде първо малко надясно, после наляво, след това отново надясно, въртейки на зигзаг по влудяващия си курс през плитчините.

Обърна се назад и изруга. Дори с допълнителното платно не се движеха достатъчно бързо.

— Обръщай към брега! — изрева той.

Момчето реагира моментално и завъртя лоста толкова бързо, че Боррик почти изгуби равновесие. Огледа се за скали, скали точно под повърхността, които те можеха да избегнат, но които щяха да спрат преследвача им по много неприятен начин.

Вече ясно чуваше шума на прибоя в крайбрежните скали.

— Натам! Завий натам! — викна Боррик, посочи и изрече наум кратка молитва към Богинята на късмета. — Да хванем гребена на ей онази вълна!

И сякаш Смеещата се господарка наистина го чу, защото Боррик усети как пинаката се надигна и вълната ги прехвърли през петното, което беше посочил. И въпреки това, когато започнаха да се спускат, от дъното се разнесе разкъсващ стон на дърво, стържещо в камък, последван от ужасно разтърсване на корпуса.

Сули се беше присвил с посивяло лице и стискаше кормилния лост, сякаш той беше единствената му останала връзка с живота. Боррик изрева:

— Дай наляво! — Момчето здраво натисна лоста. Стържещият звук на дърво в камък отново изпълни ушите им, но лодката прескочи подводната скала и се надигна без повече трудности.

Боррик се обърна назад. Слупът се бе наклонил, а капитанът му крещеше заповеди на изпадналия в паника екипаж да извият настрани от гибелните плитчини. Принцът въздъхна облекчено.

Отново насочи вниманието си напред и даде команда на Сули да поеме курс малко настрани от брега, набирайки скорост извън дърпащите ги към скалите вълни и под по-добър ъгъл спрямо вятъра. Пинаката се понесе напред, а слупът изостана, защото капитанът му бе принуден да го задържи надалече от рифа.

Боррик свали подръчно пригоденото предно платно и пое лоста от Сули. Момчето му се ухили хем радостно, хем ужасено. Боррик избърса потното си чело, насочи пинаката по вятъра и видя, че преследвачът им изостава още повече, тъй като линията на рифа продължаваше навътре, на северозапад. Засмя се от радост. Макар екипажът на слупа да беше изпънал всички платна, беше много късно. Докато заобиколяха рифа, пинаката щеше да се отдалечи толкова, че нямаше да ги хванат в открито море до мръкване.

Следващите два часа минаха без произшествия, докато Сули не реши да остави мястото си при носа и да отиде при Боррик и принцът не чу шляпането на вода под босите му крака.

Погледна надолу и видя, че дъното на лодката, билжът, се пълни с вода.

— Почвай да гребеш билжа! — изрева той.

— Какво, господарю?

— Вземи бързо ведрото от долапа и почни да изгребваш водата!

Момчето се върна отпред, взе ведрото и се залови да изгребва. В продължение на около час като че ли се справяше с процеждащата се вода, но след още час изнурителен труд водата вече покри глезените му. Боррик го смени, но след още час стана ясно, че колкото и яростно да изгребва, начинанието в един момент ще се окаже безнадеждно. Рано или късно пинаката щеше да потъне. Въпросът беше само кога и къде.

Боррик се огледа и видя, че не само крайбрежната линия възвива на югозапад, все по-надалече от тях, но и че курсът им е на северозапад, към Тъмните проливи. Пресметна набързо, че сега се намират възможно най-далече от бреговата линия, малко на североизток от Ранъм, където линията на брега щеше да завие на север. Трябваше да реши бързо дали да поемат към южния бряг, или да

се надява, че ще успеят да стигнат до брега някъде южно от Лимет. Тъй като се намираше почти на еднакво разстояние от двата бряга, реши, че е най-уместно да подкарат колкото може по-бързо и да се придържат към сегашния курс.

Слънцето започна да се снишава. Боррик и Сули продължаваха да се редуват с изгребването на водата и да поддържат курса към Лимет. Някъде по залез откъм север се появиха рехави облаци и вятърът промени посоката си и задуха в лицата им. Пинаката продължаваше да се държи прилично, но Боррик се съмняваше, че ще оцелеят достатъчно дълго, за да стигнат сушата, ако завали. И тъкмо докато си го помисляше, първите дъждовни капки го удариха в лицето и след миг заваля пороен дъжд.

По изгрев ги настигна кораб. Принцът и Сули, и двамата изтощени до изнемога от изгребването през цялата нощ, едва можеха да помръднат. И все пак Боррик събра последните си сили и се изправи.

Вдигнали бяха платното призори, решили, че в тъмното ще е по-добре да стоят на място и да се редуват с изхвърлянето на водата, отколкото да плават слепешком. Шумът на прибоя щеше да ги предупреди, ако се приближаха твърде опасно до крайбрежните плитчини. Проблемът беше, че Боррик нямаше никаква представа как въртят теченията в тази част на Горчиво море.

Корабът бе неголяма тримачтова търговска шхуна с квадратни платна. Можеше да е от всяка държава по бреговете на Горчивото море и можеше да им носи или спасение, или гибел.

Когато се доближи достатъчно, за да могат да го чуят, Боррик извика:

— Кой е корабът?

Капитанът заповяда да завъртят руля и да доближат потъващата пинака и извика:

— „Добрият пътник“, на път от Бордон.

— Накъде сте?

— За Фарафра — последва отговорът.

Сърцето на Боррик заби лудо. Оказа се търговски кораб на Свободните градове, на път към един от големите търговски центрове

на Кеш на брега на Драконово море.

— Каюти за двама имате ли?

Капитанът огледа потъващата пинака и отвърна:

— А можете ли да си платите превоза?

На Боррик никак не му се искаше да се раздели с монетите, които беше прибрал от Салая, защото знаеше, че ще му потрябват и отвърна:

— Не, но можем да работим.

— Имам си достатъчно хора — извика капитанът.

Боррик знаеше, че капитанът няма да ги остави да се удавят — моряшкото суеверие не го допускаше, — но можеше да изиска в замяна договор за няколко курса. Моряците бяха непостоянна пасмина и стабилни екипажи се съставяха трудно. Капитанът просто се пазареше. Боррик извади от долапа ръждясалия рибарски нож и го размаха.

— Тогава ви заповядвам да си свалите флага! Всички сте мои пленници!

Капитанът го зяпна опулено, след което се разсмя. Всички моряци по палубата също взеха да се смеят гръмогласно. След миг на искрено веселие капитанът изрева:

— Качете този луд и момчето на борда. И право към Проливите!

ГЛАВА 9

ПОСРЕЩАНЕ

Тромпетите заехтяха.

Хиляда войници застанаха мирно, с взети „за почест“ оръжия. Сто барабанчици на коне забиха барабаните си. Ерланд се извърна към яздецкия до него Джеймс и промълви:

— Това е невероятно!

Пред очите им се издигаше столицата Кеш. Преди час бяха навлезли в „Долния град“, където ги посрещна делегация начело с губернатора на града и неговата свита. Беше същата церемония, която бяха принудени да изтърпяват при всяко свое спиране по изнурителния си път от Нар-Аяб до столицата. Когато губернаторът на Нар-Аяб ги бе посрещнал в околностите на града, Ерланд намери в това тържествено посрещане малък отдушник за мрачното си настроение: смъртта на Боррик го беше държала вцепенен цяла седмица, отдаден на скръб, омесена с яростта от цялата несправедливост на случилото се. Пищното посрещане, устроено им от губернатора, за известно време го беше отвлякло от спомена за зловещата засада и новостта на гледката го беше поразсеяла за няколко часа.

Но тези пищни церемонии вече бяха започнали да му омръзват. Предложили му бяха ново екстравагантно посрещане пред градовете Кх'мрат и Кхаттара, и още половин дузина прояви на гостоприемство из по-малките селища, които макар и да не бяха толкова разкошни, все пак бяха твърде формални и отегчителни. Ерланд беше длъжен да изслушва предългите поздравителни речи на всички официални лица, от губернаторите до селските старейшини.

Той погледна към Локлир, който яздеше малко по-назад с едно официално лице, кешиец, изпратен да ги посрещне при портите на Долния град, махна им с ръка и двамата смушиха конете си и се изравниха с него. Представителят на императорския двор беше някой си Кафи Абу Харез, благородник от Бени-Вазир, едно от пустинните племена на Джал-Пур. През последните стотина години мнозина

жители на пустинята бяха получили висши служби в империята поради качествата си в областта на дипломатията и преговорите. Предишният посланик на Кеш в Западните владения, Абдур Рахман Мемо Хазара-Хан, починал преди десет години, веднъж бе казал на Ерланд и брат му:

— Ние сме конен народ и като такива сме безпощадни конетърговци.

Ерланд неведнъж беше чувал баща си да ругае Хазара-Хан с нескрито уважение и беше склонен да му повярва. Даваше си сметка, че какъвто и да се пада този техен спътник по протокол, в никакъв случай не е глупак и че трябва да бъде държан под око. Хората от Джал-Пур бяха опасни противници.

— Да, ваше височество? — каза Кафи. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Това е доста по-различно от всичко, което видяхме дотук — отвърна Ерланд. — Какви са тези войници?

Кафи оправи полите на халата си. Облеклото му не се отличаваше от това, което Ерланд вече бе виждал в Крондор — тюрбан, туника, панталони, дълъг елек, високи до коленете ботуши. Но това, по което се отличаваха одеждите му от всичко, което Ерланд бе виждал, беше пищното вземо и безбройните украси. Официалните лица на кешийския двор, изглежда, проявяваха почти неестествена привързаност към златните гайтани и перлените нанизы.

— Това е Имперската лична гвардия, ваше височество.

— Толкова много? — подхвърли небрежно Ерланд.

— Да, ваше височество.

— Прилича ми на цял гарнизон — отбеляза Локлир.

— То си зависи от града, милорд — каза кешиецът. — За един град в Кралството си е пълен градски гарнизон. За един кешийски град — не чак толкова. А за град Кеш — само малка част.

— Ще издадете ли военна тайна, ако ви попитам колко войници пазят лично императрицата? — попита Ерланд.

— Десет хиляди — отвърна без притеснение Кафи.

Ерланд и Локлир се спогледаха.

— Десет хиляди! — възкликна принцът.

— Това е Дворцовата гвардия, която е част от Имперската лична гвардия, която на свой ред е само малка част от градския гарнизон —

тоест ядрото на армиите на Кеш. Зад стените на Горния и Долния град десет хиляди войници винаги стоят в готовност и пазят сигурността на Тази, която е Кеш.

Яздеха през безкрайния шпалир от войници и любопитни граждани. Пътят водеше нагоре — гигантски каменен булевард, виещ се към голямо плато. Някъде по средата се вееше знаме със златни и бели квадрати и принцът забеляза, че униформите на войниците понагоре от знамето са различни от тези под него.

— Това сигурно са различни полкове? — попита той.

— В древни времена първоначалният народ на Кеш е бил само един от многото народи, обитаващи Овернската глъбина — каза Кафи. — Когато враговете ги притискали, те се оттегляли на платото, където сега се намира дворецът. Оттогава е останала традицията всички, които служат на империята, но не са от истинско кешийско потекло, да живеят в града под двореца. — Той посочи знамето в златно и бяло. — Всички войници, които виждате тук, са от Имперския гарнизон, но онези над Имперското знаме са до един войници от истинската кръв. Само те могат да служат и да живеят в двореца. — И добави с лек трепет: — Никой, който не е с истинска кешийска кръв, не може да живее в двореца. — Ерланд го погледна втренчено, но не забеляза нещо, което да издава чувства в изражението му. Сякаш искаше да им каже, че това е най-обикновен факт от живота на Кеш.

Ерланд забеляза и че тези, които стояха на почетна стража по маршрута им, не се отличават по външност от онези, които бяха видели по пътя си през империята досега: хора от всякакви раси и с всякаква външност — тъмнокожите и тъмнокосите определено бяха много повече, отколкото в Кралството, но се мяркаха също така и червенокоси, и руси граждани. Но онези над знамето бяха с почти еднаква външност: мургава кожа, но нито черна, нито тъмнокафява, нито светла. Косите им бяха еднакво тъмнокафяви, понякога с червеникав оттенък, но не се мяркаха рижи, руси или с кестенява коса. Явно беше, че тази войскова част е съставена от хора с родословие, което почти не се бе смесвало с другите народи на Кеш.

Ерланд огледа с любопитство крепостната стена, опасваща ръба на платото, и многобройните кули, извисяващи се зад нея, и попита:

— Значи всички, които живеят в града, но извън двореца, също са от „истинската“ кръв?

Кафи се усмихна снизходително.

— Никакъв град няма на платото, ваше височество. Всичко, което виждате там, е дворецът. Някога е имало и други сгради, но с разрастването и разширяването на двореца са ги съборили. Дори храмовете са били преместени долу, за да могат тези, които не са от истинската кръв, да отдават почит към боговете.

Ерланд беше впечатлен. По време на царуването на лудия крал Родрик столицата Риланон беше започнала да се разкрасява с цел да се превърне в най-процъфтяващия град на Мидкемия, или поне такава беше била амбицията на Родрик, но Ерланд беше принуден да признае, че дори планът на Родрик да беше се осъществил докрай, с мраморните фасади по всички сгради, с плавателните канали около двореца, дори с всичко това Риланон щеше да си остане нещо дребно и незначително в сравнение с Кеш. Не че Кеш беше красив град; не беше. Много от улиците, по които бяха минали, бяха мръсни, с наблъскани плътно една до друга занемарени малки постройки и изпълнени с миризмите на ежедневния бит — с дъх на гозби, с лютивия пушек на ковачниците или киселата миризма на табакчийниците, дори с неизменната воня на немити човешки тела и на изпражнения.

Малко неща в Кеш можеха да се нарекат красиви. Но градът беше дъвен. В него се съдържаше ехото на многовековна история, на могъщ народ и държава, превърнала се във велика империя. Въздухът тук беше просмукан с култура, създавала художници и музиканти още по времето, когато прадедите на Ерланд бяха били прости рибари, токущо захванали се с набези срещу по-слабите си съседи, използвайки за изходен пункт безопасния залив на Риланон. Това му го беше изтъкнал още като дете учителят му по история, но принцът чак сега разбираше какво точно бе имал предвид старецът. Камъните под копитата на коня му се бяха изтрили от преминаването на щурмови отряди, на пленени чуждоплеменни главатарии и на триумфиращи военачалници още преди Риланон да се окаже под господството на рода Кондуин. И завоевателски армии бяха преминавали оттук, предвождани от легендарни пълководци, тръгнали да покоряват други народи и страни, преди Риланон и Батира да подхванат войните помежду си за контрол над търговските пътища — двата града-държави, стремящи се към

надмощие над онова, което много по-късно щеше да се нарече Кралското море. Кеш беше древен. Много древен.

— Разбира се, ваше височество, тези, които са гости на императрицата, ще бъдат настанени в едно специално крило на двореца, с изглед над Овернската глъбина — каза Кафи. — Би било неучтиво да ви принуждаваме да изминавате този път ежедневно.

Ерланд се отърси от унеса си и вметна:

— Но вие изминавате този път ежедневно, нали?

Устните на мъжа леко се присвиха, но той отвърна равнодушно:

— Разбира се, тези от нас, които не са от истинската кръв на Кеш, знаят мястото си. Ние служим всеотдайно и подобни малки неудобства дори не подлежат на обсъждане.

Ерланд схвана деликатния намек и изостави темата. Да ги посрещнат пред стените бяха наизлезли придворни от всякакъв ранг, един от друг по-пъстро и пищно облечени. Барабаният тътен секна и внушителен оркестър засвири нещо, което му се стори подозрително позната мелодия, но изсвирена от хора, които никога не са я чували.

— Много пищно посрещане — подхвърли Ерланд на Джеймс. В отговор графът само му кимна разсеяно.

Откакто бяха влезли в града, старият му навик да е нащрек се беше събудил. Очите му не спираха да шарят из тълпата, готови да засекаат и най-малкия намек за възможна заплаха за Ерланд. Бяха изпратили писма до Крондор и отговорът ги беше застигнал по пътя, тъй като кешийците бяха проявили удивително старание да отнесат на Арута вестта за смъртта на Боррик и да върне отговора му. Торбата, която им бяха донесли, се оказа пълна с писма. Кралският ездач беше съвсем изтощен, тъй като му бяха заповядали да не предава съдържанието на дипломатическата поща на никой друг освен на граф Джеймс, барон Локлир или принц Ерланд. През целия път беше придружаван на смени от кешийски вестоносци, като бяха сменяли конете на всяка пътна станция. Човекът беше яздил, без да спира, цели три седмици. Джеймс го беше похвалил за усърдието и беше пратил с него писмо до Крондор, като му бе наредил да се върне с по-умерен ход. Писмото съдържаше препоръка за издигане в службата и възнаграждение за героичната езда.

Отговорът на Арута по повод вестта за гибелта на Боррик се оказа точно такъв, какъвто Джеймс беше очаквал: инцидентът за него

беше приключен и в писмото му не се долавяше никаква лична реакция. Принцът на Крондор нямаше да позволи да бъде отклонен от трудния избор, който бе длъжен да направи като владетел на Запада. Съвсем предпазливо беше указал на граф Джеймс да се опита много дискретно да издири тленните останки на Боррик, но при условие, че това няма да промени в значителна степен поведението им. Първото и основно задължение на пратеничеството беше да изрази почитта на Кралството към императрицата по повод нейния седемдесет и пет рожден ден и в никакъв случай не биваше да се допуснат повече търкания между двете държави. Във всичко това Джеймс беше подушил неприятности. Боррик беше убит, за да бъде тласната империята във война с Кралството, но Арута беше отказал да се хване на въдицата. Това можеше да означава само ескалация на провокациите. А единствената по-голяма провокация от убийството на Боррик, която Джеймс можеше да си представи, беше да бъдат убити и двамата братя. Чувстваше се лично отговорен за смъртта на Боррик и беше оставил личната си скръб настрана, за да може да предпази Ерланд... Усети, че жена му го гледа, мисълта му се насочи към нея. „Как си, обич моя?“

„С удоволствие бих слязла най-после от този кон, любими“ — последва отговорът, въпреки че лейди Гамина външно не показваше никакви признаци на досада или неудобство. Беше понесла трудностите на дългото пътуване, без да се оплаква, и всяка нощ, когато си лягаше до Джеймс, положила глава на рамото му, си даваше ясна сметка, че щастието им от това, че са заедно, изкупва ежедневните неудобства, но не може да изкорени болката на Джеймс от смъртта на Боррик, нито тревогата му за сигурността на Ерланд. Тя му кимна мълчаливо към челото на процесията. „Най-официалното посрещане до този момент, скъпи.“

Зад белозлатното знаме стояха поне сто официални лица, за да посрещнат принца и свитата му. Ерланд не повярва на очите си, сякаш виждаше някаква странна шега. Защото пред него стояха мъже и жени, облечени съвсем оскъдно, но за сметка на това — отрупани със скъпоценни накити. Обичайната дреха беше или къса пола, или препаска от полупрозрачна коприна, увита само веднъж около слабините, от кръста до средата на бедрото. Препаската се държеше от стегнати, отрупани с блестящи камъчета колани със златни токи. Но от

кръста нагоре не само мъжете, а и жените, бяха голи и всички бяха обути в прости сандали с кръстосани връзки. Косите на всички мъже бяха обръснати до голо, а на жените — късо подстригани и стигащи или до раменете, или до средата на ушите, с пищни геми и златни украшения, вплетени в кичурите.

— Навярно на Негово височество не е известно, но обичайната възбрана на голотата, характерна за вашата страна и за част от населението на империята не съществува сред носителите на истинската кешийска кръв — каза Кафи. — Навремето и на мен ми се наложи да привиквам с тази гледка — сред моя народ да видиш дори лицето на нечия жена означава сигурна смърт. — След което добави с нотка на ирония: — Земята на тези хора е топла, ваше височество, но не толкова гореща, колкото родната ми пустиня, където подобно облекло би било гибелно. Когато сам преживеете дългите горещи нощи горе на платото, ще разберете защо тук обличането на каквито и да било дрехи е по-скоро въпрос на мода, отколкото на необходимост. А истинската кръв на Кеш никога не се е интересувала особено от чувствата на подчинените народи. „В Кеш правиш това, което прави истинският кешиец“, гласи една древна поговорка.

Ерланд кимна сдържано, стараейки се да не се заяпва в толкова многото разголена плът. Напред пристъпи някакъв мъж, не много по-възрастен от него. Беше мускулист и държеше овчарска гега и лък, които изглеждаха по-скоро церемониални. Главата му беше обръсната като на останалите, само с един перчем на тила, овързан с нанизиди от скъпоценни камъни. Миг по-късно напред пристъпи друг мъж, набит, дебел и явно затруднен от дългото стоене под горещото слънце, и застана до първия. Без да обръща внимание на обилната пот, стичаща се по почервенялото му лице, той рече:

— Добре дошли на нашите гости.

Кафи се обърна към дебелия:

— Милорд Нироме. Имам честта да ви представя Негово височество принц Ерланд, наследник на трона на Островното кралство, рицар-капитан на Армиите на Запада и почетен пратеник при Тази, която е Кеш.

— Ваше височество — каза дебелият Нироме. — Да зачете вашето пристигане е дошъл да ви посрещне един от Имперската кръв.

За мен е огромна чест да ви представя принц Авари, син на Тази, която е Кеш.

Младият мъж пристъпи напред и заговори пряко към Ерланд.

— Посрещаме с добре дошъл нашия брат принц. Дано престоят ви тук да е щастлив и толкова дълъг, колкото благоволите, принц Ерланд. Защото за нас е истинска чест кралят на Островното кралство да изпрати своя наследник. Тази, която е майка на всички нас, е предоволна от този жест и изпрати мен, недостойния си син, да ви посрещна с добре дошли. Упълномощен съм да ви предам, че сърцата на всички в Кеш са възрадавани от мига, в който идвате при нас, и че всеки миг от вашия престой е като безценно богатство в нашата съкровищница. Вашата мъдрост и храброст са ненадминати и Тази, която е Кеш очаква с преголямо нетърпение да ви посрещне в своя двор.

След като изреди всичко това, принц Авари се обърна и закри нагоре по пътя. Мъжете и жените от имперския придворен кортеж по посрещането отстъпиха в шпалир, за да направят път на принца и лорд Нироме, а Кафи даде знак на Ерланд и на барон Локлир да ги последват. Двата с граф Джеймс поеха след тях.

Докато се изкачваха по рампата, Джеймс се обърна към Кафи.

— Всъщност ние знаем толкова малко за империята, ако изключим онова, което виждаме по северните граници. Негово височество ще бъде доволен, ако е възможно да останете с нас и вероятно да ни обясните повече неща за това възхитително място.

Мъжът се усмихна и Джеймс долови нещо в очите му.

— Желанието ви беше предвидено. Всеки ден призори ще бъда пред вратата ви и няма да си тръгвам преди да благоволите да ме освободите. Императрицата, да е благословено името ѝ, се разпореди да бъде така.

Джеймс се усмихна и сведе глава в учтив поклон. „Това значи е хрътката, която ще ни следи през цялото време.“

„Един от многото, сигурна съм в това, скъпи.“ — обади се Гамина в ума му.

Джеймс отново насочи вниманието си към челото на групата, където Ерланд следваше почетната имперска делегация по посрещането. Разбираше много добре, че умът и дарбите му ще бъдат подложени на много сериозно изпитание през следващите два месеца и

половина. А имаше само две основни задачи: да опази Ерланд жив и да не допусне Кралството да бъде въввлечено във война.

Ерланд почти беше изгубил дар слово. Така наречените му „покои“ се състояха от шест стаи, а „крилото“ на двореца, отделено специално за тях, беше почти колкото бащиния му палат в Крондор. Имперският дворец наистина се оказа сам по себе си цял град. А покоите за гости тънеха в неописуем разкош. Каменните стени бяха облицовани с мрамор, излъскан до блясък, така че да отразяват светлината на факлите като блещукането на хиляди разноцветни скъпоценни камъчета. За разлика от крондорския стил с многобройните малки стаички, тук всички стаи бяха просторни, но можеха да се разделят на части с помощта на завеси с различна плътност. В момента единствените завеси бяха отляво и отдясно: и двете бяха полупрозрачни и през тях се виждаха всевъзможни дивани и кресла, подготвени в случай, че му се наложи да организира съвещания или приеми. А вляво от него един огромен балкон предлагаше зашеметяваща гледка към Овернската глъбина, гигантското езеро в самото сърце на империята. Спалнята се намираще зад двойната врата на тази огромна зала, в която можеше да се среща със съветниците си, ако му се наложеше.

Ерланд даде знак на двамата си пазачи, назначени същевременно за негови слуги, да отворят вратата, но преди те да реагират, до него се появи млада жена.

— Милорд — каза тя и плесна с ръце.

Двете крила на вратата се разтвориха и Ерланд пристъпи в спалнята си. И замря на място пред гледката, която се разкри пред очите му. Накъдето и да обърнеше очи, виждаше само злато и злато. С позлата бяха покрити маси и дивани, столове и кресла, грижливо подредени из стаята за всевъзможните нужди, които можеше да има, докато се преоблича, съставя послания или се храни. Високо по стените мраморът преливаше в пясъчник, върху който бяха изрисувани стенописи с ярки цветове на приглушения ръждивокафяв фон на камъка. В стилизирания стил на Кеш те изобразяваха воини, крале и богове, много от които с животински глави: кешийците придаваха на

божествата образи, твърде различни от представите за тях в Кралството.

Ерланд стоеше онемял и очите му поглъщаха невероятния разкош. В центъра на огромното помещение се издигаше гигантско ложе, обкръжено от три страни с полупрозрачни копринени завеси, висящи от таван на двадесет стъпки над главата му. Леглото беше два пъти по-голямо от собственото му у дома, което му се беше сторило огромно след завръщането му с Боррик от службата им при господаря на Висок замък, при положение че бяха привикнали да спят върху тесните нарове във войнишките гарнизонни бараки.

Щом си помисли за Боррик, Ерланд се натъжи, защото му се дощя да сподели удивлението си със скъпия си брат. Както вече му се беше случвало твърде често след трагичното нападение, той все още не можеше да приеме, че Боррик е мъртъв. Просто беше сигурен, че е жив и че... Младата жена, която беше влязла с него, плесна още веднъж и изведнъж стаята се изпълни с оживена шетня.

Стражите на принца стояха и гледаха с нямо удивление тази като че ли безкрайна процесия: най-напред заради ловкостта и бързината, с която разопаковаха багажа на принца и подредиха официалните му дрехи редом до въоръжението, но преди всичко заради факта, че всички бяха жени, всички красиви и всички до една облечени в същия оскъден тоалет като свитата, която ги беше удостоила при посрещането. С малката разлика, че ги нямаше бижутата. Обикновените препаски бяха притегнати с ленени коланчета. Като се изключеше това, жените си бяха направо голи.

Ерланд се позамисли, след което пристъпи към двамата стражи и им каза:

— Отидете да хапнете нещо. Ако ми потрябвате, ще ви извикам.

Двамата отдадоха чест и се обърнаха, явно колебаейки се накъде да тръгнат, но сякаш прочела мислите на принца, една от младите жени каза:

— Насам, моля. — И ги отведе.

Друга млада жена с кафяви като махагон очи пристъпи и застана пред Ерланд.

— Ако благоволи милорд, банята му е готова.

Ерланд забеляза, че коланът ѝ е червен и със златна тока, за разлика от простите бели коланчета на останалите, и реши, че трябва

да е нещо като началничка.

Изведнъж се почувства прекалено облечен в този толкова топъл дворец, и при това мръсен след дългата езда, затова кимна и последва жената към следващата стая. Там го чакаше басейн за къпане, дълъг поне тридесет стъпки. В отсрещния му край някаква златна статуя, изобразяваща може би воден дух или нещо подобно, държеше ваза, от която в басейна се изливаше вода. Ерланд се огледа малко смутено, защото в басейна го чакаха пет-шест жени, всичките без дрехи.

Други две пристъпиха от двете му страни, докато тази, която го водеше, се обърна и започна да развързва туниката му.

— Ама... — заекна Ерланд и неволно отстъпи.

— Нещо не е наред ли, господарю? — попита жената с махагоновите очи и Ерланд изведнъж забеляза, че цветът на кожата ѝ е с различен оттенък: червеникавата топлина от слънчевия загар върху естествения меко мургав, маслинен цвят. Черната ѝ коса беше стегната назад в плитка и Ерланд забеляза също така, че има много дълга и нежна шия.

Понечи да заговори, но спря, понеже не знаеше какво да каже. Виж, ако Боррик беше с него, двамата отдавна щяха да пляскат из басейна и да пробват границите на... правата си над тези хубави слугинчета. Но сам... чувстваше се неловко.

— Как се казваш?

— Мия, господарю.

— Тъ... Мия... — Той погледна жените в басейна, коя от коя похубава и чакащи го да изрази предпочитанията си. — ... В моята страна не е обичайно толкова много слуги да... няма нужда чак от толкова...

Очите на младата жена се взряха за миг в неговите и тя каза тихо:

— Ако господарят благоволи да покаже коя от слугините му харесва, ще отпратя останалите. — Поколеба се за миг, след което добави: — Или ако си пожелаете само една, за мен ще бъде голяма чест да... удовлетвори нуждите ви, господарю. — Последното го каза съвсем недвусмислено.

Ерланд поклати глава.

— Не, искам да кажа... — После въздъхна примирено. — А бе карай, то се е видяло.

Ловки ръце го разсъблякоха и щом се оказа съвсем гол, той побърза да влезе в басейна. Чувстваше се неловко, дори гузно. Водата беше почти гореща. Той седна на най-долното стъпало и водата го покри до гърдите. Мия откопча колана си и препаската ѝ се смъкна на пода. Без капка смут тя влезе във водата, седна на стъпалото зад Ерланд, плесна с ръце и друга от слугините даде знак на стоящите отвън да донесат благовонни масла, сапуни и мазила.

Мия докосна леко раменете му и го придърпа назад, докато главата му се отпусне върху меките ѝ гърди. После пръстите ѝ нещо зашариха по темето му и започнаха да втриват благовония в косата му. Други две слугини вече бяха седнали от двете му страни и триеха гърдите му със сапуни, ухаещи на горски цветя. Още две започнаха да почистват и пилят ноктите на ръцете му, а трета двойка се зае да разтрива уморените мускули на краката му.

След първоначалното напрежение от това, че го обслужват толкова интимно седем непознати жени, Ерланд вдиша дълбоко и се постара да се отпусне. Всъщност всичко това не беше кой знае колко по-различно от вкъщи, когато някой от мъжете слуги изтриваше с четка гърба му, нали така? После погледна десетината красиви жени, стоящи покрай басейна и седемте във водата с него и се изкикоти. Да бе, съвсем като вкъщи си беше, няма що.

— Господарю? — промълви Мия.

Ерланд въздъхна тежко.

— Ще ми трябва малко време да привикна с това.

Жената спря да мие косата му, изплакна я с вода от една златна купа, след което започна да разтрива мускулите на врата и раменете му. Въпреки цялото неудобство и срам, че е в басейна с голи слугини, той скоро установи, че от нежния и неспирен масаж клепките му натежават. И докато вдишваше чудесния аромат на слънчевия загар по влажната кожа на Мия, смесен с мириса на благовонията, Ерланд притвори очи и усети как умората и притеснението бавно се отцеждат от тялото му.

Въздъхна дълбоко, а Мия промълви в ухото му:

— Желаете ли моят господар още нещо?

Ерланд се усмихна за пръв път след атаката на разбойниците и отвърна:

— Не. И така ми харесва.

— Отдъхни си тогава, красиви млади господарю с коса като пламък — прошепна тя в ухото му. — Почини си и се освежи, защото тази нощ Тази, която е Кеш ще те приеме.

Ерланд се отпусна в мекото тяло на слугинята и се остави на топлината на басейна и ловките пръсти на жените, опипващи с вещина уморените му мускули. Скоро потъна в мъглата на чувствения сън и след като се отпусна напълно, усети, че се отзовава на нежните милувки на жените. Видя изпод отпуснатите си клепачи усмихнати лица, които го гледаха с очакване, и две от слугините си прошепнаха нещо и едва стаиха тихия си смях. „Да — помисли си той. — Така наистина ми харесва.“

Една от слугините го задърпа за крака и прошепна:

— Господарю!

Ерланд се надигна на лакът, примигна и попита:

— Какво има?

— Господарят Джеймс извести, че ще бъде тук след половин час, господарю. Каза да сте готов за представянето ви пред императрицата. Трябва да се облечете.

Ерланд погледна първо надясно, после наляво и видя, че вдясно от него спи Мия, а отляво друга слугиня — онази със смайващо зелените очи, спомни си той, но за името ѝ не можа да се сети — тя го гледаше през премрежените си мигли. Ерланд плесна игриво Мия по задника и каза:

— Време е да ставаме!

Мия моментално се събуди, изхвърча от огромното легло с едно плавно движение, плесна с ръце и веднага се появиха още няколко робини с дрехите на Ерланд, почистени и изгладени. Ерланд скочи от леглото, махна им с ръка да го изчакат и забърза към стаята с басейна. Кимна на слугините да се разкарат от пътя му и се бухна под водата, за да се изплакне. На Мия, която го последва, обясни:

— Малко съм се поизпотил.

Тя се усмихна.

— Вие бяхте... много активен известно време, милорд.

Ерланд също се усмихна и попита:

— А бе при вас винаги ли е толкова горещо?

— Сега е лято, затова е така. Използваме ветрила, ако човек иска да го разхладят. Виж, през зимата нощем наистина става много студено и в постелите се използват много кожи, за да топлят.

На Ерланд му беше трудно да си го представи, докато излизаше от басейна. Три от жените го подсушиха набързо и той се върна в спалнята.

Това, че му помагаша в обличането, се оказа по-трудно, отколкото си го беше представял. Непрекъснато се опитваше да се оправи сам, което пречеше на усилията на жените да завързват разните дантели и да го закопчават. Но когато обявиха за пристигането на граф Джеймс, все пак беше напълно облечен.

— Я, изглеждаш доста по-добре — каза Джеймс от прага. — Хубаво ли подремна?

Ерланд огледа изобилието от женска плът из стаята и каза:

— Много добре всъщност.

Джеймс се засмя.

— Гамина не остана никак доволна от толкова многото красиви млади жени в покоите ни, затова изпратиха няколко красиви млади мъже. Тя много се смути, когато ѝ предложиха да ѝ помогнат да се изкъпе. — Графът се огледа. — Бих могъл да ги нарека развратен народ, но за тях всичко това е нормално. За тях ние сигурно изглеждаме... и аз не знам как точно изглеждаме.

Графът махна с ръка на Ерланд да го последва и го заведе в един широк коридор, където си говореха Локлир и Гамина. Щом влязоха в коридора, умът на Гамина заговори на Ерланд: „Ерланд, Джеймс забеляза вече два подслушвателни поста в покоите ни. Внимавай много какво казваш на глас.“

„Готов съм да се обзаложа, че поне една от слугините ми е офицер от кешийското разузнаване“ — отговори той.

Един кешийски дворецов служител, в същото облекло, каквото бяха видели навсякъде из двореца — бяла препаска и сандали — дойде да ги вземе. За разлика от другите обаче той носеше изкусно изработен нагръдник от злато и тюркоаз и държеше жезъл.

— Насам, ако обичате, ваше височество. Господа, госпожо...

Поведе ги по дълъг коридор, по който входовете към огромни зали се редуваха с врати към открити тераси.

— Гледайте да свикнете с тези тукашни „дремвания“, ваше височество — каза Джеймс. — Това тук си е обичайно. Дворцов съвет преди обяд, на императрицата с най-близките ѝ сановници, после обяд, следобедна дрямка до вечерта, пак дворцов съвет от залез-слънце докъм деветия час, после вечеря.

Ерланд хвърли поглед към няколко слугини, които ги подминаха — бяха си голи, ако не се брояха препаските — и каза:

— Ще се справя.

Откъм Гамина дойде мисъл — доста неодобрителна.

Завиха и продължиха по още по-широк коридор. Обкръжаваха ги колони, до една облицовани с мрамор и издигащи се цели три етажа нагоре. Стените от двете страни бяха изрисувани със стилизирани изображения на велики събития и на митични битки между богове и демони. Вървяха по средата на коридора по килим с приказна изработка и невъзможно дълъг.

На всеки двадесетина стъпки стоеше мирно кешийски страж. Ерланд веднага забеляза колко нищожна е приликата на тези мъже с воините-псета, пазещи границата с Кралството. Тези войници, изглежда, бяха подбрани по-скоро по външност, отколкото заради опита им. Всеки от тях беше само с препаска, подкъсена отпред, за да могат краката да се движат свободно. Освен това всеки беше обут в клин до коленете от същия плат като препаската, стегнат на кръста с пъстър красив колан със сребърна тока. И освен това всеки беше обут в същите прости сандали с кръстосани връзки. На главите си носеха шлемове със смайваща според Ерланд форма — с варварски, примитивен вид. Един например носеше на главата си череп на леопард и кожата на звяра падаше свободно по раменете му. Други по подобен начин носеха еленски и мечи глави. Мнозина се бяха накичили с ястребови или орлови пера, или с шлемове, направени от яркоцветни пера на папагал, а неколцина бяха с високи конични шлемове, направени от сух папур, оцветен с ярки бои, които изглеждаха съвсем непрактични за бой.

— Пищна гледка, нали? — каза на глас Джеймс.

Ерланд кимна. Всичко, което беше видял досега в Горния град, говореше за безгранично изобилие и разкош. Толкова по-смайващо изглеждаше той в контраст с онова, което бяха видели в Долния град. Дори в най-малките подробности всичко бе подчинено на идеята за

богатство и изобилие. И най-простата вещ тук беше заменена с нещо благородно: злато на мястото на обикновеното желязо, кристал на мястото на стъклото, коприна там, където следваше да се очаква, че памукът е предостатъчен. И след като преминаха през още зали и коридори, той се убеди, че същото е в сила и по отношение на слугите. Ако беше нужен за някаква работа мъж, той не можеше да бъде какъв да е, а непременно трябваше да е снажен и красив. Ако пък видеха жена, минаваща по коридора, тази жена трябваше задължително да е хубавичка и млада. „Още няколко дни сред всичко това — помисли си Ерланд — и ще ми се доще да видя най-последно нещо по-грозно.“

Стигнаха до масивна двукрила врата, цялата облицована с листа от златен варак, и служителят, който ги беше довел, удари с металния връх на жезъла си по пода и извести:

— Принц Ерланд, граф Джеймс, графиня Гамина и барон Локлир!

Вратите се разтвориха широко и Ерланд видя огромна зала, дълга поне сто разкрача от прага до противоположната стена. А пред тази далечна стена се възправяше висок подиум, на който стоеше златен трон.

Ерланд изкриви устни и промълви:

— Не ми каза, че това е официален прием.

— Не е — отвърна Джеймс. — Това е само една неформална вечеря.

— Изгарям от нетърпение за официалния прием. — Ерланд си пое дълбоко дъх и каза: — Е, ами да хапнем тогава с нейно величество.

И принц Ерланд пристъпи напред и поведе своите съветници в залата на императрицата на Велики Кеш.

Звукът от токовете на ботушите му по каменния под изглеждаше непривичен, като гръмко и грубо натрапване в тази зала, за която очевидно беше обичайно нежното шумолене на кожени сандали и копринени чехли. Пълната тишина наоколо попиваше шума, тъй като никой в залата не проговаряше; очите на всички се бяха приковали в пратениците от Кралството.

На подиума под златния трон бяха подредени в привидно безредие куп възглавнички. А върху тях беше полегнала една старица.

Ерланд се постара да гледа право в нея, без да се вторачва, както го бяха инструктирали, но задачата му се стори непосилна. Тук, върху възглавничките пред най-могъщия трон в познатия свят, се беше изтегнала най-могъщата владетелка на цяла Мидкемия. И се оказа дребничка, покрита с бръчки женица. Облеклото ѝ беше подобно на обичайната за двореца къса бяла препаска, само че нейната беше малко по-дълга и стигаше почти до коленете. Освен това коланът ѝ беше отрупан с великолепни геми, които улавяха светлината на многобройните факли и мятаха по стените и тавана танцуващи разноцветни искри. На раменете си носеше свободно падащ елек от бяла тъкан, стегнат отпред с голяма златна брошка с рубин. На главата имаше златна диадема, украсена със сапфири и рубини — толкова много несметни богатства на едно място принцът не беше виждал никога. Върху тялото на тази най-обикновена наглед жена беше струпан годишният доход на цяла държава.

Мургавата ѝ кожа не можеше да скрие бледостта на преклонната ѝ възраст, а жестовете ѝ бяха на жена поне с десет години по-стара от нейните седемдесет и пет. Но това, което внуши на Ерланд преклонение пред неустоимото ѝ величие, бяха очите ѝ, в които все още имаше плам.

Тъмните очи, в които тантуваше също толкова ярка светлина като в сапфирите и рубините на челото ѝ, изгледаха принца, крачещ между удостоените да споделят вечерния пир с императрицата. Около основата на подиума в полукръг бяха подредени десетина ниски масички и около всяка от тях на възглавнички лежах изтегнати онези, които императрицата бе преценила, че са достойни за тази чест.

Ерланд пристъпи пред императрицата и сведе глава в поклон не по-ниско, отколкото щеше да го направи пред своя чичо, краля. Джеймс, Гамина и Локлир коленичиха, както им беше указал служителят по протокола, и зачакаха знак, че могат да станат.

— Как сте, принце на Островното кралство?

Гласът на жената прокънтя като мълния в ленив летен следобед и Ерланд едва не подскочи от тона му. Този най-обикновен въпрос съдържаше нюанси и значения, неизразими за младежа. Преодолял неочаквания пристъп на паника, Ерланд отговори колкото може спокойно:

— Добре, ваше величество. Моят чичо, кралят ви изпраща най-сърдечните си благопожелания за дълголетно здраве и благополучие.

Тя се изкикоти и отвърна:

— И с право, принце. Аз съм най-добрият му приятел в този двор, не се съмнявай. — Старата жена въздъхна и добави: — Когато цялата тази история с юбилея приключи, върнете в Риланон най-обичните ми пожелания за непрестанно благополучие на Кралството. Между нас има много общо. Кажете сега, кои са тези с вас?

Ерланд представи спътниците си и щом свърши, императрицата изненада всички, като каза:

— Графиньо, ще бъдете ли така любезна да се приближите?

Гамина хвърли бърз поглед към Джеймс, след което изкачи десетте стъпала, отделящи я от императрицата.

— Вие от Севера сте толкова светли, но такава като вас не бях виждала — каза старицата. — Не сте родена край Звезден пристан, нали?

— Не, ваше величество — отвърна Гамина. — Родена съм в планините северно от Ромней.

Императрицата кимна, сякаш това обясняваше всичко.

— Върни се при съпруга си, скъпа. Много си хубава, макар и с доста странна хубост.

След като Гамина слезе от подиума, императрицата каза:

— Ваше височество, за вас и свитата ви е заделена маса. Ще ми доставите удоволствие, ако вечеряте с нас.

Принцът се поклони отново и отвърна:

— За нас е чест, ваше величество.

След като ги разположиха на посочената маса, най-близо до императрицата освен една, се появи друг служител и обяви:

— Принц Авари, син на Тази, която е Кеш!

Принцът, който беше посрещнал Ерланд, влезе в залата от една странична врата, за която Ерланд прецени, че води от друго крило на двореца, различно от онова, в което беше настанена групата му.

— Ако негово височество благоволи, ще остана при вас за съветник — чу се глас вдясно от Ерланд и той се обърна и видя, че Кафи Абу Харез се е наместил между него и граф Джеймс. — Нейно величество, дано да благоденства, прецени, че е възможно да изпитате

неудобства от толкова многото новости, и ми нареди да бъда до вас и да отговарям на всички въпроси, които може да имате.

„И да разбере за кои неща проявяваме повече любопитство“ — дойде до ума му мисълта на Гамина.

Ерланд кимна и Кафи прие това като знак на съгласие, но Гамина разбра, че е съгласен с нея. После дворцовият служител извика:

— Принцеса Шарана!

След Авари влезе млада жена, почти на възрастта на Ерланд, и дъхът на принца секна в гърлото му при вида на внучката на императрицата. Сред това място, пълно с красиви жени, тя беше зашеметяваща. Както можеше да се очаква, беше облечена като всички останали, но също като императрицата и тя носеше на гърдите си тънка ленена дреха — и с това, че бяха по-прикрити, съблазнителните ѝ форми изпъкваха още повече. Ръцете и лицето ѝ имаха блед бадемов цвят, позлатен от топлото слънце на Кеш. Косата ѝ беше подрязана на челото и до раменете, за да открива лицето ѝ, но с дълга плитка на гърба, сплетена със скъпоценни камъни и злато. След това придворният служител изрева:

— Принцеса Соджиана.

Локлир едва се сдържа да не скочи. Ако принцеса Шарана беше хубост в началото на своя разцвет, то майка ѝ, Соджиана, бе самата красота в пълната си зрялост. Висока жена с атлетична фигура, тя пристъпваше като танцьорка и всяка стъпка бе предназначена да изтъкне най-добре пищните форми на тялото ѝ. А то беше изключително — дълги крака и ръце, плосък корем и пълни гърди. Изглеждаше съвършено закръглена, но без намек за пълнота, гладка и мека над здравите мускули. Беше покрита само с бялата препаска, с тънък златен гирлянд вместо белия колан. Около ръцете ѝ се виеха две златни змии, а на шията си носеше златна торква с огнени опали, изпъкващи върху шоколадовомургавата ѝ кожа. Косата ѝ бе кафява като просмукано с вино дърво, с червени жилки сред кестенявите кичури. А от лицето ѝ, не по-малко изумително от тялото, две смайващо зелени очи изгледаха майка ѝ.

— Богове! — ахна Локлир. — Тя е зашеметяваща!

— Принцесата е всепризната за една от най-красивите сред истинската кръв, милорд — каза Кафи. — В забележката му се долавяше нотка на съдържана предпазливост.

Джеймс го погледна озадачено, но мъжът от пустинята, изглежда, не изпитваше охота да говори повече и след като издържа продължителния поглед на Джеймс, се обърна към Локлир, чиито очи не можеха да се откъснат от застаналата пред майка си принцеса, и най-сетне промълви:

— Лорд Локлир, длъжен съм да добавя, че... — Озърна се отново към принцеса Соджиана, която тъкмо се изкачваше по стъпалата на имперския подиум, и прошепна: — Че принцесата е най-опасната жена в двора след императрицата. Което я прави втората най-опасна жена на този свят.

Локлир се ухили предизвикателно и отвърна:

— Склонен съм да го повярвам. Тази жена направо ти секва дъха. Но смятам, че бих могъл да приема предизвикателството.

Гамина го изгледа мрачно, а Кафи се усмихна малко насила.

— Може и да ви даде възможност. Казват, че имала вкус към... новото.

Джеймс не пропусна намека на Кафи, въпреки че Локлир беше твърде омаян от чара на жената, за да го усети. Графът кимна леко на Кафи, благодарен за предупреждението.

За разлика от Авари и Шарана, Соджиана не се ограничи само с поклон пред императрицата и след това да се оттегли на масата, отделена за императорското семейство, а заговори:

— Добре ли сте, госпожо майко?

— Добре съм, дъще. Ще мога да поуправлявам Кеш още някой и друг ден.

Принцесата отново се поклони и каза:

— Тогава молитвите ми са удовлетворени.

След което се оттегли и седна при брат си и дъщеря си и в залата влязоха слугите.

Започнаха да им поднасят едно след друго невероятно разнообразие от блюда и Ерланд взе да се затруднява кое по-напред да опита. Разнасяха се вина — сухи и сладки, червени и бели, последните охладени с лед, свален от върховете на планините.

Ерланд се обърна към кешиецата.

— Е добре, кажи ми защо членовете на императорската фамилия трябва да влизат последни?

— Нашите обичаи в Кеш може да ви изглеждат донякъде странни. Първо влизат най-маловажните: робите, слугите и низшите дворцови служители, които подготвят всичко за особите от знатен род. После влиза Тази, която е Кеш и заема мястото си на подиума, след това идват другите благородни особи или лицата, заели високи длъжности по заслуги, отново по реда от най-низшия до най-горния ранг. Вие сте единствените присъстващи тази вечер лица от благороден ранг освен императорското семейство, затова влязохте точно преди принц Авари.

Ерланд кимна, а после го порази една странна подробност.

— Но това означава, че неговата племенничка Шарана е...

— С по-висок ранг в двора от принца — довърши Кафи и се озърна. — Това е семеен въпрос, принце.

„И също така въпрос, за който не му се иска да говори — добави мислено Гамина. Ерланд я погледна и тя продължи: — Не му чета мислите, ваше височество. Не бих го направила, ако човек сам не ми позволи, но той... го съобщава. Не мога да го обясня по-добре, но той се напруга да премълчи много неща.“

Ерланд изостави темата и взе да разпитва за двора. Кафи му отговаряше досущ като отегчен учител по история, освен когато въпросите го насочваха към забавни, смущаващи или направо скандални анекдоти. Оказа се, че е голям клюкар.

Джеймс предпочете да остави другите да поддържат разговора, докато той самият следеше и пресяваше в ума си отговорите на Кафи. Блюдата се редяха едно от друго по-пикантни, а той събираше разнородните късчета намеци и смътни загатвания за това и онова и ги наместваше в канавата на това, което вече знаеше. Кеш приличаше на сложен мравуняк и единствено присъствието на тази царица-майка на мравуняка, императрицата, поддържаше някак реда. Фракции, стари междуплеменни съперничества и вековни кръвни вражди бяха най-обичайни неща в дворцовия живот на Кеш и императрицата поддържаше целостта на империята, като непрестанно подкрепяше една фракция срещу друга.

Джеймс отпи от чудесното сухо червено вино и се замисли каква ли роля им е предопределено да изиграят в тази тукашна драма, защото вече знаеше със сигурност, също както знаеше, че ботушите му го убиват, че някой ще се опита да се възползва от присъствието им, за

да укрепи собствените си политически цели. Въпросът беше кой точно щеше да се опита да се възползва и какви ще са мотивите.

Да, мотивите. Да не говорим как точно възнамеряваше въпросната особа да се възползва от присъствието на Ерланд в двора. Ясно беше, че поне една фракция в двора иска смъртта на Ерланд и война между Кралството и империята. Джеймс огледа залата и отново отпи от сухото червено вино. Наслади се за миг на вкуса му и се замисли, че е чужденец в тази толкова чужда страна и че ще трябва много бързо да се ориентира. Погледът му започна да обхожда разсеяно лицата наоколо. Поне половин дузина от присъстващите също го гледаха съсредоточено.

Джеймс въздъхна. Съмняваше се, че още през първата им нощ в двореца ще ги сполети някаква неприятност. Защото ако на него му бяха поръчали да убие Ерланд, щеше да го направи когато тук има повече гости, към които да се прехвърлят подозренията, а и убийството щеше да провали юбилея на императрицата. Освен, разбира се, ако самата тя не желаше смъртта на Ерланд.

Той си взе късче пъпеш и реши да остави държавните дела настрана за няколко часа. Но само след минута погледът му отново започна да блуждае из залата и да търси някакъв нищожен признак, намек за това откъде може да се очаква следващата атака.

ГЛАВА 10

СПЪТНИК

— Фарафра! — викна юнгата от мачтата.

Заобиколиха издадения нос и кешийското пристанище се разкри пред погледите им. Един моряк на такелажа се обърна към Боррик и подвигна:

— Ще се позабавляваме тази нощ, а, Шантав?

Боррик се усмихна мрачно. Капитанът зад него каза:

— Качвай се горе и готови да преплаваме рифа! — Моряците наскачаха. — Ляво на борд — изкомандва капитанът и Боррик завъртя руля. Откакто го включиха в екипажа на „Добрия пътник“, си беше спечелил макар и с неохота уважението на екипажа и на капитана. С някои от задачите се справяше добре, към други като че ли проявяваше неразбиране, но се учеше бързо. Усетът му към кораба и познанията му за промените в течението и вятъра, усвоени с плаванията още като момче, му бяха помогнали да си спечели работата на кормчия, като един от тримата моряци на борда, на които капитанът поверяваше тази отговорна задача.

Боррик погледна към Сули, който тичаше по една рея като майmunка. Сули бе започнал да привиква с морето, все едно че се беше родил в него. През месеца, откакто бяха в открито море, крехкото му детско тяло се беше наляло, станал беше по-як от непрекъснатото напругане и простата, но обилна храна, и във външността му вече се долавяха чертите на бъдещия мъж.

Принцът беше премълчал самоличността си, което може би беше все едно. След налудничавата сценка, която беше изиграл с рибарския нож, екипажът, както и капитанът, му извадиха прякор „Шантавия“. Сигурен беше, че ако се обяви за принц, едва ли ще си променят мнението за него. Виж, Сули беше просто „момчето“. Никой не искаше от тях да обяснят какво са правила в открито море на потъващата пинака, сякаш всички се бояха, че ако го научат, това може само да им донесе неприятности.

— Сега някой фарафрийски лоцман ще ни вкара в залива — каза капитанът. — Досадна глупост, но така му се харесва на пристанищния управител, така че нищо не ни остава, освен да ни лашка вълната и да чакаме. — Капитанът подвижна да свалят платната и да се приготвят да пуснат котвата. Вдигнаха двата флага, зеления и белия, като покана за лоцмана. — Тук ще ни оставиш, Шантав. Лоцманът ще довтаса след около час, но ще те пусна с лодката да слезеш на пясъчната ивица край града.

Боррик не отвърна нищо. Капитанът се взря в лицето на принца и продължи:

— Иначе си здрав момък, но когато се качи на борда, не ми приличаше на истински моряк. — Очите му се присвиха. — Кораба го познаваш като корабовладелец, но не и като моряк; не са ти ясни и най-простите моряшки задължения. — Докато говореше, капитанът непрекъснато се оглеждаше, за да се увери, че всички си изпълняват задачите както трябва. — Все едно че си прекарал времето си на кварталдека и никога не си слизал в трюма, нито си се катерил по такелажата. — После сниши глас. — Да не си син на богат корабовладелец? — Боррик леко помръдна кормилото, щом скоростта на кораба падна, и капитанът продължи: — Ръцете ти са с мазоли, но като на конник или на войник, не на моряк. — Огледа се отново да не би някой да се скатава от работа. — Е, не те питам каква ти е историята, Шантав. Но знам, че пинаката ти беше от Дърбин. Не сте първите, които гледат набързо да се измъкнат от Дърбин. И колкото повече си го мисля, толкова по-малко ми се ще да знам. Не мога да кажа, че беше добър моряк, Шантав, но даде всичко от себе си и без да хленчиш и кръшкаш, а повече човек не може и да иска. — Погледна нагоре, увери се, че всички платна са прибрани, извика да пуснат котвата и каза на Боррик: — Нормално не бих признал, че си си платил превоза, преди да ти изкарам джигера от мъкнене на товар до залез-слънце заедно с другите от екипажа, но нещо в тебе ми подсказва, че неприятностите те следват по петите, така че ще те пусна да се разкараш по живо по здраво и все едно че не сме се срещали. Хайде, слизай долу да си събереш нещата. Знам, че обра хората ми до шушка с номерата си с картите. Добре че още не съм им платил, щеше без петак да ги оставиш.

— Благодаря, капитане — само каза Боррик.

Тръгна по стълбата към трюма и подвижна на Сули:

— Момче! Слизай да си прибереш нещата!

Дърбинският просяк чевръсто скочи на палубата и слезе с Боррик в трюма да събере оскъдните си вещи. Освен камата с канията и един колан Боррик беше спечелил няколко монети, две моряшки ризи, два чифта панталони и няколко дрипи за Сули.

Когато се качиха на палубата, екипажът беше налягал лениво — чакаха да дойде лоцманът. Неколцина им магнаха за сбогом, докато отиваха към въжената стълба, пусната от кърмата. Долу ги чакаше малка лодка с двама моряци, които трябваше да ги закарат до брега.

— Шантав! Момче! — извика капитанът и двамата спряха. Мъжът им подаде малка кесия.

— Това е по четвърт заплата. Не бих пуснал човек без пари в кешийски град. Макар че щеше да е по-добре да ви оставя да се удавите.

Сули грабна кесията и каза:

— Много сте милостив и щедър, капитане.

Лодката пое към вълнолома. Боррик претегли кесията в ръка и я пхна в пазвата си до онази, която беше прибрал от Салая. Пое си дъх и се замисли какво да предприеме. Очевидно трябваше да се добере до град Кеш, но как — това беше въпросът. Реши да не се занимава с това преди да са стъпили на сушата и попита Сули:

— Какво искаше да каже капитанът с това, че не би оставил човек без пари в кешийски град?

Отговори му един от моряците.

— Да си безпаричен в Кеш значи да си труп, Шантав. — Мъжът поклати глава, удивен от невежеството на Боррик. — Животът в Кеш не струва нищо. Може да си проклетият крал на Квег, но ако в кесията ти не дрънкат монети, те оставят да пукнеш на улицата, ей така на, ще те стъпчат, без да спрат, и ще ти прокълнат душицата в Седмия кръг на пъкъла да падне само за това, че трупът ти им се пречка на пътя.

— Вярно е — каза Сули. — Тия в Кеш са абсолютни животни.

— Че нали и ти си от Кеш! — засмя се Боррик.

Момчето се изплю през борда.

— Ние от Дърбин не сме истински кешийци, както не са и жителите на пустинята. Те са ни покорили и им плащаме данъци, но не сме кешийци. — Посочи към града. — И онези там не са кешийци.

Това ни го натрапват непрекъснато. Истинските кешийци са в град Кеш. Ще видиш!

— Момчето е право, Шантав — рече морякът. — Истинските кешийци са странна сган. Бръснат си главите и ходят голи-голенички, и хич не ги е еня, ако се държиш по-свободно с жените им. Така е! — Другият моряк изпръхтя недоверчиво, сякаш последното още не го беше пробвал лично. Първият продължи: — Возят се в колесници и се мислят за по-важни от нас. С един поглед могат да те убият. — Двамата мъже напънаха яко веслата и Боррик усети как лодката се надигна на гребена на вълната. Първият продължи разказа си: — И дори някой от тях да те убие, веднага го пуцат. Понеже бил от истинската кръв.

— Така си е — обади се вторият моряк. — Ти внимавай с тия от истинската кръв. Те се мислят за нещо по-различно от останалите. Честта им е по-различна. Ако предизвикаш някой от тях, може да се сбие с теб, а може и не, хич няма да му пука за честта. Но реши ли, че си го оскърбил, ще те гони до дупка, както се гони животно.

Първият моряк добави:

— Да, ако трябва, ще те гони до края на света. Тъй си е.

Прибоят подхвана лодката и я тласна към брега. Боррик и Сули скочиха в дълбоката до кръста вода и помогнаха на моряците да обърнат лодката към морето, след което я бутнаха, за да дадат на гребците начален тласък да преодолеят прибоя. После излязоха на брега и принцът се обърна към просячето:

— Не точно така си представях, че ще ме посрещнат в Кеш, но нали поне сме живи... — опипа кесиите под ризата си — имаме си малко пари и не ни преследват. — Погледна към кораба, чакащ кешийския лоцман. Знаеше, че рано или късно някой от моряците ще спомене за младежа и момчето, взети на борда край Дърбин, и че хората в тази част на империята, които се ослушват да чуят нещо за него, ще свържат този факт с бягството му. И преследването щеше да започне отново. Боррик вдиша дълбоко и каза: — Поне засега не ни гонят. — Плесна закачливо момчето по гърба и добави: — Хайде да видим какво вкусно може да ни предложи този кешийски град!

Сули се съгласи охотно.

Ако Дърбин изглеждаше претъпкан с народ, мръсен и окаян, то Фарафра беше още по-зле. Докато изминат половината разстояние до центъра, Боррик вече бе разбрал какво бе искал да каже капитанът. Защото само на двадесетина разкрача от морската порта, близо до кейовете, откъдето влязоха в града, се натъкнаха на труп, гниещ на слънцето. Над трупа кръжеше ято тлъсти мухи и ако се съдеше по разкъсания торс, уличните псета бяха закусали с него преди изгрев-слънце. Хората го подминаваха с пълно пренебрежение и единствената им реакция беше да извързват очи от неприятната гледка.

— Няма ли градската стража или някой друг да направи нещо? — попита Боррик.

Сули, който заничаше във всички посоки, готов да се сдобие с някоя и друга монета, му отвърна разсеяно:

— Ако някой търговец реши, че вонята пречи на търговията му, ще плати на уличните хлапета да го завлекат до залива и да го хвърлят във водата. Инак ще си лежи тук, докато изгние.

Няколко стъпки по-нататък един мъж в роба беше клекнал на сред улицата, без да се притеснява от минувачите. Пред очите на Боррик човекът се изправи и преспокойно се вля в потока от минувачи, оставяйки след себе си недвусмислено доказателство, че е клекнал не за да изрази почитта си към боговете, а за да откликне на зова на природата.

— Богове небесни! — възкликна Боррик. — Няма ли градски нужници тук?

Сули го изгледа с любопитство.

— Градски нужници ли? Не съм чувал за такова нещо. Кой ще ги строи и ще ги чисти? И защо?

— Няма значение — отвърна Боррик. — Просто ми е трудно да свикна с някои неща.

Боррик наистина бе смаян. Около него се чуваше всевъзможна реч и се виждаха какви ли не облекла. Имаше жени, облечени в пустинни дрехи — покрити от глава до пети с бледосини или кафяви роби, които скриваха всичко освен очите, а само на няколко стъпки от тях се виждаха ловци от степите, застанали край сергиите да оглеждат стоката, с голи и лъснали тела, само по дълги препаски около слабините: но суетността им се изразяваше в многобройните медни гривни, накити и обеци, които носеха, и от оръжията им. На едно

място лица на мъже бяха белязани с кланови татуировки, на друго страни по форма и цвят храмови дрехи бележеха една или друга вяра. Преминаваха жени с кожа като сутрешно кафе, увити с цветни тъкани от мишниците до коленете, с високи конични шапки от същия плат. Бебенца с мрачни лица сякаш пазеха майките си, провиснали на гърбовете им. Рояк босоноги деца тичаше по улицата — гонеха бездомно псе, което се провираше през гората от човешки крака.

— Това куче бяга, сякаш животът му зависи от това — засмя се Боррик.

Сули сви рамене.

— Естествено. Тези хлапета са прегладнели.

На Боррик му беше трудно да възприеме всичко това. Новостите просто бяха прекалено много. Накъдето и да обърнеш очи, се движеха стотици хора в една или друга посока, някои се влачеха мудно, други бързаха, без никой да обръща внимание на множеството. А по-силни от натиска на човешките тела и от уличния шум бяха миризмите. Некъпани човешки тела, скъпи парфюми, екскременти, гозби, екзотични подправки, животински миризми — всичко това изпълваше ноздрите му с невъобразимата воня на тази чужда земя. Улиците бяха претъпкани и беше толкова тясно, че човек не можеше да се промуши, без да се сблъска с някого. Боррик непрекъснато опипваше кесийките под туниката си — всеки уличен крадец трябваше да бръкне дълбоко в пазвата му, за да се докопа до тях, което едва ли щеше да стане лесно.

Стигнаха някаква пивница и принцът махна на момчето да влязат. Вътре бе сравнително тъмно, само двама мъже си говореха тихо на една от масите в ъгъла. Боррик си поръча тъмен ейл, а за момчето — светъл, като плати от по-малката кесия, дадена им от капитана. Питието се оказа средно на качество, но беше добре дошло след дългото време, откакто беше пил за последен път.

— Варда! — чу се отвън.

Последва женски писък, тропот на копита и нови викове, насечени от плющенето на камшик. Боррик и Сули моментално се обърнаха да видят какво е предизвикало цялата тази врява. Пред отворената врата на пивницата се разиграваше странна сцена. Два великолепни дорести коня, теглещи богато украсена колесница, се бяха изправили на задните си крака и цвилеха нервно, задържани от кочияша.

Виновникът за внезапното им спиране бе едър мъж, застанал с широко разтворени крака на сред улицата. Мъжът зад кочияша изрева:

— Тъпак! Идиот! Разкарай се веднага от пътя!

Мъжът на улицата пристъпи към конете, хвана поводите им, изцъка на животните и ги подбутна така, че те отстъпиха назад. Мъжът изплю с камшика и извика силно. Но конете се подчиниха не на викането му, а на непрестанния натиск отпред. Колесницата се затъркала назад въпреки ругатните и проклятията на кочияша, а мъжът зад него гледаше зяпнал и опулен. Кочияшът отново замахна с камшика и мъжът, който буташе конете, каза:

— Само да ме удариш, това ще е последната глупост в живота ти!

— Страхотно! — отбеляза Боррик. — Само дете не разбирам защо тоя як приятел прави всичко това.

„Якият приятел“, ако се съдеше по външността му, трябваше да е наемник. Беше с кожена ризница върху зелена туника и панталони и със стар метален шлем, доста поочукан и плачещ за телена четка и смазване. На гърба си носеше широка кожена ножница с тежък двустър меч, а от двете страни на колана му стърчаха кривите дръжки на дълги ками.

Мъжът зад кочияша изгледа гневно изпречилиия се на пътя му човек. Беше облечен само с къса бяла препаска, а снаряжението му беше още по-странно — два кожени ремъка, кръстосани на гърдите. Копията му бяха подръка, изправени от двете страни на колесницата като мачти. От едната страна имаше и лък.

— Направи път бе, идиот! — изрева кочияшът.

Сули прошепна на ухото на Боррик:

— Тоя в колесницата е от истинската кръв на Кеш. Освен това е член на Ордена на имперските колесничари. Значи е тръгнал по някаква имперска работа. Онзи, дето го спря, или е много храбър, или е кръгъл глупак.

Мъжът, който държеше конете, само поклати глава, изплю се на земята и избута животните още по-назад, докато колесницата не започна да завива надясно към дюкянчето на някакъв грънчар. Грънчарят завика уплашено и скочи да се измъкне от пътя й, но мъжът с големия меч спря да бута конете малко преди да изпотрошат стоката

на бедния занаятчия, пусна поводите и се наведе да вдигне нещо от улицата, след което се отмести встрани и каза:

— Можеш да продължиш.

Кочияшът вдигна бича, но воинът, който явно очакваше това, рязко се извъртя, хвана сръчно бича, дръпна здраво и за малко да смъкне кочияша от колесницата. След което светкавично извади една от дългите си ками и срязва бича. Кочияшът залитна назад и докато се мъчеше да се изправи, посинял от гняв, наемникът плесна единия кон по хълбока и ревна с цяло гърло „Дий!“ Изненадан, кочияшът едва успя да ги подкара по улицата, без да изпотъпче струпалата се тълпа търговци и купувачи.

Бурен смях отпрати препускащата по булеварда колесница. Колкото до якия наемник, той само погледна подир нея, след което влезе в пивницата и застана до Сули.

— Ейл — каза мъжът и плесна на тезгяха това, което беше вдигнал от улицата — дребна медна монета.

Боррик поклати глава.

— За малко щяха да ви прегазят заради някакъв си медник.

Мъжът свали металния шлем и отдолу се показа сплъстената му влажна коса. Доколкото имаше коса, защото беше поне четиридесет и няколко годишен и повечето му коса на темето беше окапала.

— Не можех да рискувам да изчакам, приятел — отвърна той бавно и басово, сякаш му бяха натъпкали бузите с памук. — Това са цели пет луни. Толкоз пари от месец не съм виждал.

Нещо в говора му се стори познато на Боррик и той каза:

— Вие да не сте от Кралството?

Мъжът поклати глава.

— От Лангост, едно градче в подножието на Планините на спокойствието. Но иначе родът ми е оттам. Прадядо ми е дошъл от Таунтън. Както разбирам, ти ще да си от Кралството, а?

Боррик сви рамене все едно че това е без значение.

— Идвам от Дърбин — отвърна той.

— Е, Фарафра не е рай, но пак е по-свастно място от Дърбин. — Мъжът протегна ръка. — Гуда Буле, пазач на кервани, напоследък от Хансуле, а преди това от Гвалин, а още по-преди — от Ишлана.

Боррик стисна ръката му, доста мазолеста от въртенето на меча и разправиите с добитъка.

— Приятелите ми викат Шантавия — представи се той и се ухили. — А това е Сули.

Сули се здрависа много тържествено с новодошлия, все едно че са равни.

— Шантавия, викаш? Кой знае каква история има зад това име. Или баща ти не те е обичал?

Боррик се засмя.

— Не, просто веднъж направих нещо безумно и ми лепнаха този прякор. — Принцът поклати глава. — Пазач на кервани, казваш? Това поне обяснява защо се справяш толкова добре с впрегнати в колесница коне.

Дебелите устни на мъжа се извиха в усмивка и сините му очи блеснаха весело.

— Като видя колесничари, пощръклявам. А това, което наистина знам за конете, е, че не обичат да ги буташ по муцуните и се дърпат назад. Това може да го пробваш с някой глупак, дето им стиска юздите и ги пердаши с камшика, но не бих го опитал с ездач на гърба им със здрави колене и с шпори. — Мъжът се изкиска. — Голяма глупост беше, а?

Боррик се засмя.

— Прав си.

Гуда Буле гаврътна остатъка от ейла си и каза:

— Е, аз да тръгвам за кервансарая. Последната ми жена ме изхвърли от колибата си тая заран, когато най-сетне ѝ светна, че няма да се ожения за нея и няма да си намеря сваятна работа в града. Тъй че пари нямам, а това значи, че трябва да си намеря някаква работа. Освен това взе да ми писва от Фарафра и нямам нищо против да сменя малко гледката. Хайде, на добър час и на двама ви.

След кратко колебание Боррик каза:

— Дай да ти поръчам още едно.

Гуда остави шлема, който току-що беше вдигнал от тезгяха и се засмя:

— С една приказка ме уговори, Шантав.

Боррик поръча по още едно за тримата и щом кръчмарят тресна халбите на тезгяха, се извърна към наемника.

— Трябва да стигна до град Кеш, Гуда.

Гуда се озърна сякаш искаше да види къде точно се намират.

— Ами първо ще тръгнеш ей натам — посочи той улицата, — докато стигнеш до Кулите на светлината — това е една планинска верига, много лесно ще я забележиш. После завиваш наляво, да я заобиколиш, после пак надясно, където река Сарне минава покрай северните склонове на Стражите. Вървиш все по реката до едно място край Овернската глъбина, дето живеят много хора, и това ти е градът Кеш. Не можеш да го сбъркаш. Ако тръгнеш веднага, за месец и половина си там.

— Благодаря — сухо отвърна Боррик. — Исках да кажа, че трябва да стигна в Кеш и бих искал да се хвана на работа в някой керван, който отива натам.

— Аха — кимна равнодушно Гуда.

— И само ще ми е от полза, ако с мен има някой познат, който да ме препоръча.

— Аха — повтори Гуда. — Искаш значи да те заведе в кервансарая и да кажа на някой нищо неподозиращ керванджия, че си ми приятелче, че страшно въртиш меча и че съвсем между другото ти викат Шантавия, така ли?

Боррик затвори очи, сякаш го заболя главата.

— Не съвсем.

— Виж какво, приятел, благодаря за почерпката, но това още не ти дава право да ме молиш да рискувам доброто си име, като направя препоръки, които рано или късно ще ми се отразят лошо на репутацията.

— Чакай малко! — каза Боррик. — Кой е казал, че ще ти се отрази лошо? Аз наистина умея да боравя с меча.

— Без меч?

Боррик сви рамене.

— Това е дълга история.

— Тя историята винаги е дълга. — Гуда вдигна шлема и го нахлузи на главата си малко накриво. — Съжалявам.

— Ще ти платя.

Гуда свали шлема си, постави го на тезгяха и махна с ръка на кръчмаря за още по едно.

— Е добре, дай да цепим направо тогава. Репутацията си има цена, нали? Какво предлагаш?

— Ти колко ще спечелиш от едно пътуване до Кеш?

Гуда помисли.

— Тоя маршрут е доста спокоен, армията го пази добре, така че заплащането е малко, поради което винаги има нужда от пазачи. Ако керванът е голям, може би десет екю. При по-малък — пет. И храна, разбира се. Може и някоя награда, ако по пътя ни нападнат разбойници.

Боррик пресметна бързо наум — можеше да смята само в кралски пари — и сравни резултата с парите, които бе взел от Салая плюс печалбата си от покер на кораба.

— Предлагам ти следното. Уреди да ни наемат и тримата да пазим някой керван дотам и ще ти удвоя заплатата.

— Чакай да видим дали съм те разбрал добре. Значи те взимаме с някой керван до Кеш и ти ми плащаш като стигнем дотам, така ли?

— Точно така.

— Не — отвърна мъжът и допи ейла си. — Какво ми гарантира, че няма да щипнеш с парите, преди да си ми ги дал?

Боррик го изгледа отегчено.

— Съмняваш се в честната ми дума?

— Честната ти дума? Синко, та ние току-що се запознахме. Ти какво би си помислил на мое място, ако ти го предложи някой с прякор Шантавия? — Гуда погледна многозначително празната си халба.

Боррик щракна с пръсти за още по едно.

— Добре де, ще ти платя половината преди да тръгнем и останалото — когато стигнем.

Гуда все още не изглеждаше убеден.

— А момчето? Никой няма да го вземе за пазач.

Боррик погледна Сули, който вече се клатушкаше под влиянието на трите халби.

— Него ще го наемем в кервана като помощник-готвач.

Сули кимна с гуреливи очи.

— Да, г-готвач.

— А можеш ли наистина да въртиш оръжие, Шантав? — попита вече сериозно Гуда.

Боррик отвърна равнодушно.

— По-добре от всеки, когото съм срещал.

— Е, това му се вика хвалба! — удиви се Гуда.

— Но все още съм жив, нали? — ухили се Боррик.

Гуда го зяпна за миг, след което отметна глава и се разсмя с цяло гърло.

— О, това беше добро. — Довърши остатъка от ейла, извади двете си дълги ками и подаде едната с дръжката напред на Боррик. — Я ми покажи какво можеш, Шантав.

Боррик изведнъж се извъртя, отби коварното замахване на наемника и без да се колебае, го удари с все сила по темето с лявата си ръка. Гуда разтърси глава, а Боррик се хвърли напред и го затисна по гръб на масата.

— Ей-ей, вие двамата! — изрева кръчмарят. — Я спрете, че ще ми съсипете пивницата!

— Можем да спрем, когато кажеш, че съм те убедил — каза принцът спокойно. Острието на камата му бе опряно в гърлото на Гуда.

Наемникът се ухили.

— Добре, убеди ме.

Боррик подхвърли камата, хвана я с палеца и показалеца си и я връчи на Гуда. Наемникът я взе и каза:

— Добре. Давай тогава да намерим някой търговец на оръжие и да се снаряжим. Може и да се оправяш с оръжието, но каква полза, като го нямаш.

Боррик бръкна в пазвата си, измъкна едната кесия, извади два медника и ги подхвърли на ядосания кръчмар.

— Сули, хайде да тръгваме... — И изведнъж видя, че момчето се е смъкнало на пода до тезгяха и хърка.

Гуда поклати глава.

— Не знам дали ще мога да разчитам на човек, който не носи на пиене.

Боррик се засмя и задърпа пияното момче да стане.

— Сули, трябва да тръгваме!

Момчето го изгледа с гуреливите си очи.

— Господарю, тази стая що се върти така?

Гуда взе шлема си и каза:

— Шантав, аз ще ви изчакам отвън. Ти се справи с момчето.

Наемникът излезе от пивницата и се спря пред съседния дюкян да разглежда медните накити, а от кръчмата се разнесе ужасно къркорене. На някой здравата му беше прилошало.

След три часа през източните порти излязоха двама мъже и едно позеленяло момче и влязоха в кервансарая. Широкото поле, обкръжено от трите страни от шатри и заслони, се намираще източно от града, на по-малко от четвърт миля от портите на Фарафра. По голямата ливада стояха пръснати безразборно поне триста големи фургона. Конете, волове и камили се движеха насам-натам и изпълваха въздуха с прахоляк.

Сули влачеше един голям чувал, пълен с всевъзможни неща, които Гуда беше настоял да закупят. В това отношение Боррик се беше вслушал в съветите на наемника, освен когато стана дума за собственото му снаряжение, и сега беше навлякъл стара, но удобна кожена куртка, имаше и кожени наколенници и предпазители над китките. Лек шлем не можа да си намери, но вместо това си беше избрал кожена превръзка с памучна кърпа, да държи дългата му коса назад и да пази очите му от пот, както и да предпазва врата му от горещото кешийско слънце. На лявото му бедро висеше широка сабя, а на левия хълбок — кама. Би предпочел рапира, но това оръжие се оказа по-рядко във Фарафра, отколкото в Крондор, и всички, които бе намерил, бяха прекалено скъпи. Пазаруването беше изяло по-голямата част от скромните му запаси от монети, а той си даваше сметка, че все още го чака дълъг път до Кеш.

Подминаха коневръзите и стигнаха до дългия, застлан с чакъл път, покрай който от двете страни се точеха безкрайни редици фургонали. Покрай тях крачеха тълпи въоръжени мъже и търговци, търсещи превоз за стоката си.

Докато тримата се движеха по пътеката, от един фургон им подвикнаха:

— За Кимри! Трябват ми охранници за Кимри!

Друг човек им извика от съседната кола:

— Гуда! Трябват ми стражи за Телеман!

Трети изрева:

— Плащам горница. Утре тръгваме за Хансуле!

Най-после намериха керван, тръгващ за Кеш.

— Знам те, Гуда Буле! Мога да взема и приятеля ти, но момчето не го ща.

Боррик отвори уста, но Гуда го изпревари.

— Никъде не тръгвам без моя готвач. Той ми е късметът!
Дебелият керванджия огледа Сули, отри потта от лисото си теме и рече:

— Готвач? Че и да ти е късметът?

Гуда кимна, сякаш това беше нещо толкова очевидно, че не си заслужаваше да се обсъжда.

— Да.

— И какво, о, Господарю на Десетте хиляди въшки, ще рече това, че ти бил късметът?

— Ще рече, че когато пазех кервана на Таймуз Риоден от Куерел до Ашунта, преди седем години, ни нападнаха разбойници. Удариха ни като мълния. Не ми остана време даже да се помоля на Богинята на късмета. — Направи знак с ръката си за добър късмет и керванджията го повтори механично. — Но оцелях, както и това момче. Никой друг. И оттогава момчето винаги е с мен.

— И понеже това момченце не може да е на повече от дванадесет лета, о, баща на наглите измамници, трябва наистина да е преждевременно развито, за да е било готвач на керван преди седем години.

— О, не беше той — каза Гуда и поклати глава, сякаш това беше повече от очевидно. — Друг беше готвач. Значи клекнал съм аз в дерето със смъкнати гащи и ме е подгонила една диария, а разбойниците нападат. Не мога даже да се вдигна да се включа в битката. Ония просто не ме видяха.

— А момчето как оживя?

— Ми и то беше клекнало на няколко крачки от мен.

— И после? — попита керванджията и присви с любопитство очи.

— Пребих го кучия му син за това, че за малко не ме отрови, като ми сготви първия път.

Керванджията едва не се задави от смях, а Гуда му каза:

— Момчето няма да ти създава неприятности. Може да помага на готвача около огъня и няма да му плащаш. Само да се храни всеки ден с останалите, докато стигнем Кеш.

— Готово — рече керванджията, плювна в ръката си и я протегна. Гуда също си плювна в ръката и двамата плеснаха длани. — Все ще имам полза от един добър лъжец вечер край огъня. Така пътят

минава по-бързо. — После се обърна към Сули. — Момче, бягай да намериш готвача. Кажи му, че ще си новата готварска маймунка.

Сули погледна Боррик и той му кимна да върви. След като момчето се махна, керванджията каза:

— Аз съм Янос Сабер, търговец от Кеш. Тръгваме призори.

Гуда свали вързопа, който носеше на рамо и каза:

— Тази нощ ще спим под фургоните ти.

— Добре. Сега ви оставям, че до среднощ трябва да намеря още четирима охранници.

Боррик и Гуда седнаха на сянка под едно голямо дърво. Гуда свали шлема си и прокара ръка по потното си чело.

— Да вземем малко да отдъхнем, а, Шантав? Утре наистина ще ни налегне теглото.

— Теглото ли?

— Да, Шантав. Днес само се поизпотихме и отегчихме. Утре ще сме жадни, мръсни, уморени, изпотени и съвсем отегчени.

Боррик легна и затвори очи. От дете му беше втълпявано, че добрият войник отдъхва, щом му падне сгода. Но умът му работеше трескаво. Какво ли ставаше с Ерланд и какво изобищо ставаше в Кеш? Според сметките му Ерланд и останалите вече трябваше да са стигнали в столицата. Дали Ерланд беше жив и здрав? Дали беше в безопасност? И дали него го смятаха за мъртъв, или просто за изчезнал?

Принцът въздъхна тежко и скоро заспа.

ГЛАВА 11

ЛОВ

Лъвът стоеше като вкаменен.

Ерланд наблюдаваше с интерес грамадния звяр, приковал очи в пасящото стадо антилопи. Седеше на коня си до Джеймс, Локлир и Кафи Абу Харез. Наблизо чакаха подредени няколко колесници. Командирът на имперските колесничари лорд Джака следеше как синът му Диигаи се готви да се впусне в лова на звяра. Лицето на стария пълководец се бе отпуснало в стоически покой, като издялано от грапав черен гранит, без да показва никакво чувство.

Кафи посочи лъва, снишил се сред високата трева, и се обърна към Ерланд.

— В този млад самец няма капка гордост. — Ерланд отново обърна очи към огромния звяр: беше много по-голям от лъвовете, които беше преследвал в планинските райони на Кралството. А и беше с пищна грива, почти черна на цвят, докато лъвовете, които Ерланд беше виждал, бяха изцяло жълто-кафяви. Това животно беше направо величествено. — Ловува само за себе си — продължи Кафи. — Ако оцелее днес, някой ден ще се превърне в затлъстял мързеливец и ще разчита лъвицата му да му носи плячка.

— А дали може да оцелее? — попита Локлир.

Кафи сви рамене.

— Най-вероятно не. Божа работа. Младежът не може да напусне ловното поле, освен ако не бъде осакатен, което за човек от неговия ранг е почти равносилно на смърт. Баща му е един от най-влиятелните владетели в империята, така че да бъде понижен до ранга на сах-дареен — не-ловец — би било позор, непосилен за фамилията му, и тя няма да може да опази положението си в обществото. Момчето най-вероятно ще направи нещо ужасно глупаво и безразсъдно и ще загине.

Лъвът бавно сниши глава, без да откъсва очи от плячката. Явно вече си беше набелязал животно от стадото. Вятърът обаче промени посоката си и антилопите вдигнаха глави. Лъвът скочи с невероятна

скорост и се хвърли напред, но една стара женска го изрита в муцуната и звярът за миг спря и се огледа объркано. Младият лъв изглеждаше сигурен, че от антилопите не може да се очаква подобно невъзпитано поведение. А след това улови друга миризма, донесена от вятъра, и изведнъж осъзна, че вместо хищник се е превърнал в плячка.

В този момент Диигаи извика, изплющя с камшика си и подкара конете в галоп. Ловът започна. Ерланд и спътниците му смушиха конете си и препуснаха, за да не изостанат.

Колесниците се развърнаха като при бойна маневра, за да прихванат звяра, ако реши да побегне надясно или наляво. Ловни викове изпълниха въздуха и младите кешийци запяха древни химни в чест на своя бог на лова. Смятан в Кралството за един от боговете на мрака, Червенозъбия бе едно от главните божества на Кеш и покровител на всички кешийски ловци.

Лъвът се затича в бесен бяг през степта. Не можеше да продължи така дълго, а на мили околоръст сред равния терен не се мяркаше подходящо за скривалище място.

Изведнъж Джеймс дръпна юздите и извика на Ерланд да спре. Конниците от Кралството заковаха на място и с тях — Кафи Абу Харез.

— Какво има? — попита Ерланд.

— Просто дай възможност тази добре организирана суматоха да ни изпревари, нищо повече. Не бих искал да се озовеш случайно отпред.

Ерланд понечи да възрази, но веднага съобрази какво иска да му внуши Джеймс. Сцената пред тях наистина можеше лесно да доведе до „нещастен случай“. Кимна, след което подкара кобилата си в лек тръс, достатъчно бързо, за да вижда какво става напред, но без да рискува да се увлече в лова.

Изведнъж колесниците спряха и отвориха достатъчно пространство за Диигаи да остане сам срещу звяра. Докато групата на Ерланд се изравни с тях, Диигаи вече беше слязъл от колесницата си и крачеше към лъва с дълго копие в едната ръка и кожен щит в другата.

— Оръжията му са доста първобитни за лов на толкова голям звяр — каза Ерланд. — Защо не използва лък?

— Това е неговото изпитание за мъжество — поясни Кафи. — Момчето е много важна личност, защото е най-големият син на лорд

Джака. Мъж от истинската кръв може да използва лък, за да убие животно, нападащо стадото му, но за да станеш голям ловец — симбани, — да получиш правото да носиш лъвската глава с гривата при официални случаи, трябва да използваш оръжието на предците си.

Ерланд кимна и подкара коня си до колесницата на Диигаи. Водачът ѝ, младеж приблизително на неговата възраст, гледаше напред с безпокойство, явно загрижен за сигурността на младия благородник. Неопитният ловец вече се намираше на петдесетина крачки пред колесницата и на още толкова от звяра.

Лъвът се бе присвил, изплезил език, и дишаше тежко. Път за бягство вече нямаше, защото колесниците го бяха обградили от всички страни. След това забеляза приближаващата се към него фигура и изрева, давайки воля на гнева и на страха си.

Няколко коне изцвилиха и се размърдаха, но водачите им ги задържаха на място. Ерланд се извърна към Кафи.

— Какво ще стане, ако хвърли и не го улучи?

— Той няма да хвърли — отвърна Кафи. — Твърде опасно е. Ще се опита да примами лъва да го нападне и ще насочи копието така, че той да се наниже на него, или ще се опита да му влезе достатъчно близо, за да го промуши.

На Ерланд това му се стори точно толкова глупаво, колкото изглеждаше и целият този варварски ритуал. Да ловуваш лъвовете, мечки и вълци, нападащи стадата ти, беше смислено. Но да рискуваш срещу нещо, което не става за ядене, само за да носиш главата му като трофей — едва ли.

В този миг лъвът нападна. Тих вик на изненада се изтръгна от устните на повечето колесничари и за Ерланд и спътниците му стана очевидно, че това поведение е необичайно за тази порода лъвовете. Диигаи се поколеба и в този кратък миг пропусна възможността да се подготви. Копието му се оказа не добре насочено и се заби в хълбока на звяра. Изведнъж настъпи ужасна бъркотия: младежът падна по гръб и само щитът му го спаси от ужасните нокти, когато звярът замахна, заслепен от болката. След това лъвът завъртя глава и се захапа по хълбока, от който стърчеше копието.

Лъвът разбираше от две неща — от болка и от кръв. Разяреното животно изрева и младежът понечи да отстъпи назад, прикривайки се с щита. Лъвът се завъртя в кръг, мъчейки се да прехапе копието, и успя

да го измъкне. Диигаи обаче се озова от едната страна на побеснелия от болка звяр, а копието му — от другата.

— Но той ще загине! — извика Ерланд.

— Никой няма да се намеси — каза Кафи. — Негово право е да убие или да бъде убит. — Той сви рамене. — И аз не виждам особена логика, но такъв е обичаят на истинската кръв.

Изведнъж Ерланд се дръпна назад на седлото си, изхлузи крака от стремената, наведе се и бързо откопча ремъка на дясното стреме. Издърпа и лявото стреме, за да не удря коня, хвърли го на земята, после уви ремъка на дясното около дясната си ръка и разлюля железото да пробва тежестта му и да види колко дълъг ще е замахът.

— Ама ти... — почна Джеймс, но докато изрече въпроса си, Ерланд вече препускаше към младия ловец.

Лъвът се присви, озъби се и започна да се придвижва с бързо пълзене напред, снишен за смъртния скок, но докато приближаваше младежа, вдигнал щита пред себе си да го посрещне, се появи нов нападател.

Ерланд се понесе в галоп към лъва и замахна с тежкото желязо на стремето. Лъвът ревна от болка и конят на Ерланд инстинктивно отскочи настрани. Лъвът се завъртя и замахна с огромната си лапа, но конят вече се бе отдръпнал. Огромният звяр понечи да се хвърли след него, но изглежда, се сети, че има да се справя и с друг враг.

Отвлечането на Ерланд се оказа достатъчно. Диигаи се затича към падналото си в тревата копие, грабна го и щом Ерланд се озова до спътниците си, младият кешийски благородник нададе ловния си вик и лъвът се обърна. Подивял от болка и объркан от атаките от всички страни, звярът скочи към Диигаи. Този път копието се оказа добре насочено и улучи лъва право в гърдите. Звярът не можа да се спре и оръжието го прониза в сърцето.

Младежът се изправи над гърчещата се огромна котка и мъжете завикаха възбудено. Ерланд успокои кобилата, разцвилила се от мириса на кръвта — трябваше му известно усилие, за да я удържи без стремена, но беше великолепен ездач и бързо се справи. Една от колесниците го приближи и Ерланд видя в нея подминаващия лорд Джака. Изведнъж осъзна значимостта на импулсивния си акт. Дали не бе нарушил някакъв техен основен закон, отвлечайки лъва? Опита се да долови нещо в погледа на възрастния мъж, било одобрение или

осъждане, но Господарят на колесничарите отмина, без да покаже нищо, нито с поглед, нито с жест, на принца. Джеймс се приближи до Ерланд, докато нагласяваше железните стремена, и викна:

— Ти луд ли си? Какво те прихвана, та да направиш такава глупост?

— Щеше да загине — отвърна Ерланд. — След това другите щяха да убият лъва. А сега само лъвът е мъртъв. Стори ми се логично.

— А ако конят ти се бе уплашил, ти щеше да си първата жертва на лъва! — Джеймс сграбчи Ерланд за туниката и като едва не го свали от седлото, го придърпа към себе си. — Слушай! Ти не си някой си тъп син на безименен благородник. Нито кретенясалото дете на някой заможен търговец. Милост небесна, ти си следващият крал. Ако още веднъж се опиташ да направиш нещо толкова глупаво, лично ще те смажа от бой.

Ерланд отблъсна ръката му.

— Не съм го забравил. — Подкара коня си в кръг, със сгърчено от яд лице. — Не съм го забравил нито за миг, милорд графе. Нито за миг, откакто загина брат ми! — После срита коня си и препусна в галоп към града. Джеймс даде знак на почетната стража на Крондор да го последва. Нямаше да се опитат да го спрат, но нямаше и да го оставят да продължи без охрана.

Локлир се приближи до Джеймс и каза:

— Опърничаво ни е момчето, а?

Джеймс тръсна глава.

— На неговите години и ние с теб щяхме да направим същото.

— Наистина ли сме били толкова глупави?

— Боя се, че да, Локи. — Джеймс се огледа. — Режат главата на лъва, значи скоро ще се връщаме в двореца. И сигурно пак ще ни поканят на тържество.

Локлир отвърна с гримаса.

— Никой ли не е казвал на тези хора, че човек може да се нахрани прилично и без да събере петдесет души около себе си!

— Явно не — отговори Джеймс и смуши коня си.

— Я да вървим да уталожим ранената гордост на нашия принц — каза Локлир.

Джеймс, загледан към отдалечаващата се фигура на Ерланд, следван плътно от стражата, отвърна:

— Не гордостта му е ранена, Локи. — Обърна очи към церемониалното разчленяване на лъва и поклати глава. — Диигай е на същите години като Ерланд... и Боррик. На Ерланд му липсва брат му. — Джеймс издиша продължително — почти като шумна въздишка. — Както и на всички нас. Хайде, все пак трябва да поговорим с него.

Двамата съветници на принца се приближиха до чакащия ги Кафи Абу Харез, който извърна коня си и пое с тях към градските порти. След като оставиха зад гърба си ликуващите кешийци, Локлир се обърна към него и попита:

— Кафи, добре или зле постъпи Ерланд, като помогна?

— Не зная, милорд — отвърна Абу Харез. — Ако вашият принц беше убил лъва, тогава щеше не само да посрами Диигай, показвайки пред света, че момчето не го бива в лова, но и принцът щеше да си спечели могъщ враг в лицето на лорд Джака. Но сега той само отвлече звяра и позволи на момчето да си върне оръжието и да го убие. — Кафи присви рамене, усмихна се и подкара коня си в лек тръс до Джеймс и Локлир. — Може би нищо няма да произтече от тази случка. Но при тия от истинската кръв знае ли човек?

— Сигурен съм, че скоро ще го разберем — каза Джеймс.

Останалата част от пътя до града изминаха мълчаливо.

Мия седеше зад Ерланд в басейна и разтриваше напрегнатите мускули на врата и раменете му. Бяха сами, защото Ерланд беше освободил всички останали. Макар да се бе възползвал от щедростта на кешийските слугини, които му бяха подръка, беше установил, че все повече му допада компанията на Мия. Не че изпитваше някакво подобие на любов към младата кешийска слугиня, но с нея можеше да се порадва на удобството да се отпусне и да си говори каквото му е на душата. Тя, изглежда, притежаваше усет и знаеше кога да запази мълчание и кога да задава въпроси, които да го измъкнат от собствения му смут. А и любовните им забавления бяха преминали от възбудата при всяка новост и слепия сблъсък на страстта в малко по-уталожена близост между двама души, които вече се познават и разбират нуждите си. Друга слугиня влезе и обяви:

— Ваше височество, лорд Джеймс иска разрешение да влезе.

Ерланд изпита желание да откаже, но си даде сметка, че днес рано или късно трябва да поговори с Джеймс, затова кимна. Миг след това Джеймс влезе в къпалнята.

Джеймс погледна към голата двойка във водата, но дори да се изненада, че заварва Ерланд с момичето, не го показа. Не поиска нищо от слугинчето, останало в стаята, само свали наметалото си и ѝ го подаде, а тя го пое. После взе едно столче, сложи го на ръба на басейна, седна и рече:

— Е, по-добре ли сме вече?

— Не. Още съм ядосан — отвърна Ерланд.

— И на кого, Ерланд?

За кратък миг безсилието се изписа ясно на лицето на младежа. После сякаш се отми под вещите пръсти на Мия, изтръгващи възлите на напрежение от врата и раменете му.

— На вселената, предполагам. На боговете на съдбата. На теб. На баща ми. На всички. — Гласът на принца зазвуча посърнало. — И най-вече съм бесен на Боррик за това, че се остави да го убият.

Джеймс кимна.

— Знам. И аз изпитвам същото.

Ерланд въздъхна и каза:

— Сигурно точно затова го направих. Просто не можех да гледам безучастно как лъвът ще убие онова момче. Може би то си има брат... — Думите му секнаха и сълзите дойдоха неканени. Ерланд плачеше за пръв път след разбойническата атака. Джеймс изчака, докато младият принц изплаче мъката по мъртвия си брат, без да покаже или да изпита притеснение от гледката. Самият той бе направил същото преди седмица в обятията на жена си.

След малко Ерланд погледна учителя си със зачервени очи.

— Защо, по дяволите?

Джеймс само поклати глава.

— Защо? Само боговете знаят, а те не казват. Във всеки случай не и на мен. — Протегна се, потопи ръка във водата, извади я и изтри челото си. — Някои неща имат смисъл, други не. Не знам.

Джеймс помълча замислено, после продължи:

— Виж, това не съм ти го казвал. Твоят баща ми спаси живота. На два пъти. Значи аз не съм по-вещ по въпроса защо един принц би трябвало да спасява живота на един малък уличен крадец, отколкото

относно това защо друг принц трябва да загине при засада на път за един рожден ден. Мога само да ти кажа, че никой не ми е казал, ама никой, че животът има смисъл. Просто е така.

Ерланд отпусна глава върху меките гърди на Мия и се остави топлината да се просмуче в него. Въздъхна дълбоко и усети, че нещо отвътре го напуца заедно с въздишката, нещо, което беше присъствало неизменно от мига на засадата досега.

— Толкова е странно... — промълви той. — Чак сега си давам сметка, че Боррик трябва да е мъртъв. И въпреки това...

— Какво? — попита го кротко Джеймс.

— Не знам. — Ерланд вдигна очи към Джеймс. В очите му се четеше въпрос. — Какво би трябвало да изпитвам? Искам да кажа, двамата с Боррик едва ли сме изкарали повече от няколко дни през целия си живот разделени един от друг. Все едно че бяхме... едно цяло. Мислех си, че ако аз го изгубя или той мен, щяхме да... да го почувстваме. Разбираш ли ме?

Джеймс стана.

— Мисля, че да. Поне си мисля, че разбирам не по-зле от всеки, който никога не е имал в живота си толкова близко същество, колкото бяхте вие двамата един за друг. Но съм ви наблюдавал още от бебета и съм виждал и как се биете, и как си играете. Мисля, че те разбирам.

Ерланд отново въздъхна.

— Просто си мислех, че ще го почувствам по-различно. Това е всичко. Не е като да е мъртъв, разбираш ли? Просто все едно че е някъде много далече.

Клепачите му натезаха и той притвори очи. Миг след това дишането му стана по-равномерно и той заспа.

Джеймс махна на слугинята, държаща наметалото му, и тя му го подаде. После графът каза на Мия:

— Довечера ще вечеряме с императрицата. Събудете го, като стане време.

Тя кимна мълчаливо, за да не събуди спящия принц. Джеймс преметна наметалото през ръката си и излезе.

Ерланд тъкмо привършваше обличането си, когато Мия извести за пристигането на лорд Джака. Принцът не се изненада, защото

чувстваше, че ще последва реакция от страна на бащата на Диигаи след онова, което се бе случило следобед. Махна с ръка на двете слугини до вратата да поканят кешийския благородник и след малко високият воин влезе. Мия се отдръпна на дискретно разстояние, за да не слуша разговора, но достатъчно близо в случай, че потрябваше за нещо на Ерланд.

Джака се поклони на принца и каза:

— Милорд, надявам се, че не съм дошъл в неподходящ момент?

— Не, лорд Джака. Тъкмо се приготвих за вечерния пир с императрицата.

Джака направи прословутия жест с две протегнати напред успоредно длани, после надолу и навън, чието значение според обясненията на Кафи беше: „Дано получи закрилата на небесата“, или „Небесата да я засипят с щедростта си“, общовалидна в подобни случаи благословия.

Старият воин заговори:

— Дойдох да поговорим за това, което направихте днес следобед.

— Да?

Джака като че ли се забори с думите, които искаше да изрече.

— Като ловец, радваш се на голяма слава, за мен би трябвало да е позорно, че синът ми днес се провали в прехода си към мъжеството. Трудно е човек да приеме такова нещо. Защото ще се намерят хора, които ще кажат, че сте лишили сина ми от храбра смърт или че убиването му на звяра е опетнено от вашата намеса.

Ето, почваше се. Ерланд беше очаквал нещо подобно.

— И все пак — продължи Джака — вие само смутихте животното, отвлякохте вниманието му достатъчно, за да може синът ми да си вземе копието.

Ерланд кимна.

— Убиването си беше негово.

— Вярно е. Така че, макар да изпитвам малко смесени чувства от елегантността на удара му, като баща на едно момче, което обичам дълбоко, искам да ви благодаря за това, че му позволихте да постигне мъжеството си. — След което добави тихо: — И за това, че му спасихте живота.

Ерланд остана вкочанен за миг. Чудеше се какво да отвърне. После реши да поеме курс, който би дал възможност на бащата да

запази в най-голяма степен гордостта си.

— Навярно щеше да си върне копието и без моя помощ. Кой знае?

— Кой, наистина? — отвърна възрастният мъж. — Животното беше младо, още неопитно и пощуряло от болка. Някой по-опитен ловец щеше да го удари с плоското на щита в муцуната и да го стресне и да го спре. Ако звярът замахне към щита, опитният ловец го оставя и се опитва да си вземе копието. Това нещо се учи, но в разгара на мига се забравя лесно. Лесно се забравя, ваше височество... Сега трябва да тръгвам, милорд, но преди това бих искал да знаете, че ако имате нужда от нещо, аз съм ви задължен.

Ерланд не можа да измисли нищо по-подходящо за отговор пред този толкова откровен израз на благодарност, затова каза само:

— Благодаря ви за проявената вежливост и за високата чест, която ми оказвате, лорд Джака.

Командирът на имперските колесничари се поклони на принц Ерланд и излезе, а Ерланд се обърна към Мия и каза:

— Надявам се, че ще се видим по-късно тази вечер.

Мия се приближи до него и почна да му оправя гънките на туниката, не толкова от необходимост, колкото да използва повода за още малко интимност и отвърна:

— Мисля, че ще се видим по-скоро, принце. Наредено ми е да се явя при императрицата.

— Нещо не е наред ли?

Мия сви рамене.

— Не, защо. Всички, които служим в двореца на Тази, която е Кеш, понякога сме удостоявани с правото да вкусим от величието на нейната близост.

— Добре. Значи ще те видя там.

Ерланд махна с ръка да отворят вратите на покоите му и две млади жени притичаха и дръпнаха широко крилата. Отвън чакаха в готовност кралските гвардейци, облечени в парадни униформи. Те обкръжиха Ерланд и тръгнаха със стегната маршова стъпка по широкия коридор.

По пътя към тях се присъединиха Джеймс и Гамина, после Локлир и накрая лорд Кафи. Когато стигнаха имперското крило на двореца, крондорските гвардейци спряха, тъй като не беше позволено

войници от друга държава да пристъпват прага на имперската светая светих.

Ерланд влезе с фанфарен зов и тръбен ек. Повел като най-старши малката си група, от него се очакваше пръв да се обърне към императрицата. Кешийският церемониалмайстор зареди дълъг списък от възхвали към приближаващия се принц и от това, което го бяха учили, Ерланд съобрази, че този път приемът ще бъде официален. Едва съдържа усмивката си при мисълта, че разликата между официална вечеря и неофициална такава е само въпрос на именуване от страна на императрицата. Страшно му се дощя в този момент да си е в Крондор и да се хранят двамата с Боррик на някоя най-обикновена маса в ъгъла на кухнята — нещо, което бяха правили често, вместо да търпят официалните трапези на родителите си.

Щом стигна подножието на подиума, Ерланд се поклони, а церемониалмайсторът обяви гръмко:

— О, Тази която е Кеш, имам честта да ви представя Негово височество принц Ерланд, наследник на трона на Островното кралство, рицар-капитан на Западните владения.

Ерланд се изправи и каза:

— Ваше величество, благодаря ви най-сърдечно за проявената от вас доброта, за това, че решихте да споделите щедростта си с мен и с моите спътници. Позволете ми да ви представя... — И премина през всички формалности с представянето на спътниците си, както го беше правил всеки път от първото си явяване пред императрицата. Зачуди се наум дали тази глупост се повтаря при всяко ежедневно ядене при Нейно величество.

— Ваше височество е имал напрегнат ден, според това, което ми докладваха — рече императрицата. Ерланд изчака да чуе нещо повече, но тя добави само: — За нас е удоволствие отново да сте сред нас, ваше височество. Моля, насладете се от щедростта на трапезата ни.

В залата влезе принц Авари със свита от няколко души. Единият, оказал се най-близо до Ерланд, докато минаваха край него, се изплю на пода пред принца.

Очите на Ерланд се разшириха и лицето му почервения. Младежът, който се беше изплюл в краката му, вече подминаваше, но Ерланд се извърна и извика:

— Ей, ти!

Очите на всички присъстващи се обърнаха към двамата млади мъже. Непознатият младеж се обърна и изгледа Ерланд с присвити очи. Беше от истинската кръв, навярно син на важен благородник, ако се съдеше по близостта му до принц Авари, а тялото му беше мускулесто и силно. На Ерланд веднага му замириса на предстоящ бой, но не беше в настроение да го избегне.

— Ерланд! — изсъска Джеймс в ухото на принца. — Не!

„Императрицата гледа“ — дойде до ума му предупреждението на Гамина.

Ерланд се озърна към трона, а младият благородник пристъпи и спря пред него. Вниманието на императрицата беше приковано в двамата младежи. Някакъв благородник понечи да се намеси, но тя му заповяда да остане до нея. Изглежда, не беше склонна да допусне намеса. По-скоро в погледа ѝ се долавяше алчен блясък. Ерланд се зачуди дали това не е някакво изпитание — да видят с какъв владетел на Кралството ще си има работа Кеш след време. Е, ако беше така, щяха да видят в негово лице твърд противник.

— Какво бе, сах-дареен? — високо попита младежът.

Няколко души измърмориха глухо. В този двор да си не-ловец означаваше да си по-долен и от най-низшия благородник, а да те нарекат публично така се смяташе за смъртна обида.

Ерланд погледна принц Авари да види дали той ще се намеси. Принцът продължаваше да ги гледа с интерес и с лека усмивка. И изведнъж Ерланд осъзна, че младежът го е оскърбил по нареждане на принц Авари. Пое си дъх и след това почти мълниеносно извъртя десницата си пред гърдите и нанесе съкрушителен удар в лицето на оскърбителя.

Младежът се олюля и коленете му се подгънаха. Смъкна се на пода, но преди да падне съвсем, Ерланд се пресегна, сграбчи златния нагръдник и го надигна.

— Този, който обижда мен в двора на Кеш, обижда Кралството. Това не мога да го оставя безнаказано. — Пусна нагръдника на младока, бутна го назад и каза: — Имаш право да избереш оръжието.

Джеймс стисна Ерланд под мишницата и му прошепна:

— Недопустимо е да приемаш този дуел. Те само това чакат.

Но младежът отвърна само:

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Аз те ударих — каза Ерланд. — За теб остава правото да избереш оръжието, което ще използваме в дуела.

Младият му оскърбител зяпна объркано.

— Дуел ли? Че защо да се бия с теб? Явно е, че ще ме убиеш.

Ерланд не знаеше какво да отвърне. Неудобството му го спести самата императрица.

— Лорд Килава.

Един мъж на средна възраст стана от една от масите в дъното на залата.

— Какво ще заповяда моята императрица?

— Твоят син е жалък палячо, Килава. Той обижда гост на моя дом. Какво наказание заслужава?

Лицето на мъжа пребледня, но той отвърна твърдо:

— Каквото заповядате, ваше величество?

Императрицата се поколеба, след което каза:

— Бих поискала главата му да се поднесе на принц Ерланд в стъкленица с мед и вино като трофей, но тъй като нашите нрави не са нравите на Кралството, боя се, че това ще му причини неудобство. — Старицата помълча и каза: — Младият Расаджани.

Младежът, оскърбил Ерланд, моментално сведе глава пред императрицата.

— Ваше величество?

— Видът ви ми причинява неудобство. Прогонен сте от Горния град. Кракът ви да не стъпва на платото, докато светлината свети от очите ми. Когато си отида в Залата на Вечната красота, тогава онзи, който ще властва след мен, ако пожелае, може да прояви милост и да ви позволи да се върнете. Това е най-голямата прошка, която можете да получите от мен, и то само защото баща ви ми е скъп — не е останала много милост в старите ми кости. Махайте се!

Когато стигна при масата, заделена за неговата свита, Ерланд се обърна към Кафи и го попита:

— Какво беше това преди малко?

Въпросът изглежда затрудни кешиецата.

— Принце?

— Защо онзи ме оскърби, след като не иска да се бие? — попита Ерланд, докато седнаше.

Кафи седна до него и каза:

— Това е нещо присъщо на истинската кръв, ваше височество. Трябва да разберете: те не са народ на воители. Те са ловци. За тях воините са нещо като псета, които пускат срещу противника си. О, те се бият, щом се наложи, и то много яростно, но не го смятат за висока чест. За тях чест носи способността да проследиш плячката си, да я притиснеш и да я убиеш с един удар. Това е чест за истинската кръв. За младия Расаджани би било безсмислено да се бие. Вие сте безспорно даровит воин. Щяхте бързо да го убиете. Той го знаеше и затова да се бие с вас би било пълно безумие.

Ерланд поклати глава и отвърна:

— Трудно ми е да го разбере.

Кафи сви рамене.

— За тях е също така трудно за разбиране как човек може да допусне обстоятелствата да го принудят да се бие с човек, за когото знае, че е по-добър воин, и това да е въпрос на чест. От тяхна гледна точка това не е никаква чест, а глупаво самоубийство.

Влезе свитата на принцеса Шарана. На стъпка след принцесата крачеше Мия. Ерланд се наслади за миг на златокожата принцеса и после каза на Кафи:

— Защо моята главна слугиня е с принцесата тази нощ?

Кафи се усмихна.

— Защото вашата „главна слугиня“ е лейди Мия, братовчедка на Шарана.

Ерланд се ококори.

— Братовчедка ли? На принцесата? Вие се шегувате!

— Разбира се, че не, ваше височество — отвърна Кафи. — Императрицата не би допуснала роби или „низши“ като мен да обслужват личните ви нужди в покоите ви. — Думата „низши“ бе изречена с едва прикрита горчивина. — Само млади мъже и жени с благородно потекло — по-малки синове и дъщери — могат да обслужват императрицата и нейните гости.

Очите на Ерланд съвсем се окръглиха.

— Значи всички те...

— Да, всяка слугиня в покоите ви е щерка на знатна особа. — Кафи махна с ръка към останалите около масата, които забелязаха неудобството на принца. — И разбира се, всички в покоите ви, ваше височество, са роднини на императрицата и имат императорска кръв.

— Богове и демони! — изпъшка Ерланд. — Значи съм спал поне с половината племеннички и внучки на императрицата.

Кафи се разсмяха.

— Няма и с една десета, ваше височество. Да, много от тях са роднини на Нейно величество, но далечни. А и да сте го направили, какво от това? Истинската кръв гледат на телесните наслади по начин твърде различен от вас и мен. Жените им са толкова свободни да си имат любовници, колкото и мъжете им. Този обичай им е останал от многото императрици и императори. — В последната реплика отново се долови нотка на горчивина.

Съгласно протокола последна със своето обкръжение се появи принцеса Соджиана и пак се поинтересува официално за здравето на майка си. Любезностите се посрещнаха по подобаващ начин, след което пирът започна.

Около масата на принца и неговите приятели зацъкаха слуги и заподнасяха блюда и напитки. Всички се умълчаха, а принцът и Локлир заряха погледи през залата: Ерланд към принцеса Шарана и лейди Мия, а Локлир — към майката на младата принцеса.

По-късно същата вечер Джеймс покани Ерланд да придружи Гамина и него на малка разходка в една от многобройните дворцови градини. Принцът допусна, че зад тази необичайна покана се крие сериозен мотив и се съгласи.

Докато влизаха в градината, гласът на Гамина влезе в ума на Ерланд. „Джеймс моли да ти говори през мен, понеже е сигурен, че дори в тази градина вероятно ще ни подслушват.“ А на глас каза:

— Не е съвсем като вкъщи, но е приятно, не мислите ли?

— Напълно съм съгласен с вас, графиньо — отвърна Ерланд.

Гласът на Джеймс достигна до ума на Ерланд с помощта на Гамина. „Най-после се свързах с нашия агент в двореца.“

„Най-после? Проблем ли имаше?“

„Проблем? — В отговора на Джеймс се долавяше насмешка. — Не. Само дете сме под постоянно наблюдение. Половината «слуги» в покоите ни най-вероятно са кешийски шпиони — което едва ли е от особено значение, защото всичко, което правим, се докладва най-

добросъвестно от всички, които не са шпиони. Мисля, че става нещо много важно.“

Ерланд попита Гамина как е прекарала деня и си заговориха за разни несъществени неща, докато не се озоваха пред един великолепен мраморен шадраван: три демона бягаха от три красиви голи жени на колесници. Водата се изливаше от задниците на трите колесници. По някакъв непонятен за Ерланд начин някъде отдолу струеше светлина и ефектът наистина беше удивителен.

Той каза на глас:

— Трябва да попитам как става тази работа със светлината. Ще трябва да си направя нещо такова в Крондор. — А умствено попита: „Какво става според теб?“

„Още не съм сигурен — отвърна Джеймс. — Но засега успях да сглобя следното: здравето на императрицата е разклатено. Тя е поболна, отколкото й личи. Това се шепне из целия дворец, както и в града. Това, което не е толкова известно, е, че се очаква да посочи за свой наследник принц Авари, но всички признаци сочат, че ще посочи по-скоро Соджиана или дори Шарана вместо сина си. Между императрицата и сина ѝ има дразги от години и понякога двамата почти не си говорят.“

„Значи наследството на трона е под въпрос?“

„Очевидно — отговори Джеймс. — Тронът обикновено се предава на най-голямото дете.“

— Каква чудесна нощ — каза на глас Ерланд. „Но това е Соджиана!“

„Така е, но най-влиятелната фракция в двора би предпочела да види на трона Авари. Първо, защото последните двама владетели са били жени, а много от подчинените на Кеш народи са яростно патриархални и се боят, че три последователни женски управления могат да превърнат Кеш в матриархия. В древни времена народът на Кеш е преживявал такъв период. Но главната причина да искат Авари да бъде посочен за наследник е, че просто го смятат за по-способен. Соджиана... мнозина я смятат за твърде мекушава. Покойният ѝ съпруг е бил могъща фигура в Галерията на владетелите и господарите, техния еквивалент на нашия Съвет на лордовете. Но пък други се боят, че тя е... опасна. Способна е да манипулира Авари и други владетели... дотолкова, че дори Авари да бъде провъзгласен за

следващия император, тя все пак може да създаде трудности за Галерията.“

„Това дали има нещо общо с опита за... с убийството на брат ми?“

— Я да видим какви други чудеса ще ни предложи тази градина.

— Да — каза Гамина. — Тук наистина е чудесно.

— Но за малко — каза Джеймс. — Боя се, че утре денят ни ще е ужасно претрупан. Утре е официалното посрещане и началото на юбилея. Ще присъстват всички владетели на империята. Ще трябва да се погрижим да изглеждаме възможно най-добре.

След което мислите на Джеймс отново достигнаха до Ерланд:

„Вероятно има нещо общо с нападението в пустинята. Фракцията на Авари е особено силна в ядрото на империята, докато силата на Соджиана е съсредоточена главно на това плато. Ако избухне война на север и обичайните отряди на воините-псета бъдат изпратени срещу нас, това отслабва присъствието на Авари тук. Освен това той ще е вероятният предводител на армиите срещу нас. Абер Букар, Властелинът на армиите, вече е твърде стар. Лорд Джака би бил подходящ избор, но Братята на Коня и още няколко фракции вече смятат имперските колесничари за прекалено влиятелни, така че императрицата едва ли ще рискува срещу един открит раздор, ако му повери командването. Не, принцът ще бъде единствената обединителна фигура, която всички биха последвали безпрекословно. А и още един владетел се стреми към върховенство в Галерията.“

„Кой?“ — попита Ерланд.

„Лорд Рави, Повелителят на Конното братство. Но той не е от истинската кръв и макар неговите конни части да са съществени за успеха на всеки поход, който империята би могла да предприеме срещу нас, им липсва престижът на Колесничарите.“

„Описваш ми картина на един разпадащ се двор.“

„Може би. Но не забравяй, че докато властва императрицата, всички ѝ се подчиняват. Възможно е когато тя умре да настъпи хаос и дори гражданска война. Но този, който се опитва да предизвика война с нас, явно не чака тя да умре. Някои части от тази главоблъсканица все още не са ясни.“

На глас Ерланд каза:

— Е, щом трябва да ставаме утре рано свежи, май трябва да се връщаме.

Той се обърна към коридора, водещ към покоите им и привидно потъна в мълчание. „Повечето от тази главоблъсканица изглежда е неясна. Да се надяваме, че ще я решим преди да се е стигнало до конфликт.“

Последва мълчаливото им съгласие.

ГЛАВА 12

ИЗМЪКВАНЕ

Боррик посочи напред и попита Гуда:

— Какво е онова там, по дяволите?

Керванът се точеше по широкия, добре отъпкан Имперски път от Фарафра за Кеш. До този момент пътуването им беше минало без произшествия.

Северно от пътя, съвсем близо до тях, трима конници се опитваха да уловят един пешеходец — някакъв странен тип, облечен в проста, дълга едва до коленете жълта роба. Главата му беше бръсната като на жрец, но облеклото му не напомняше за никой от ордените в Кралството, известни на Боррик. А и на чудака като че ли му беше доста забавно. Конниците се мъчеха да го хванат за робата, а той непрекъснато им се измъкваше, шмугваше се под шиите на конете, подвикваше и се смееше.

И това ставаше въпреки че бръснатият държеше дебела тояга и носеше голяма торба. Тичаше, смееше се с цяло гърло и подвикваше какви ли не щуротии, само за да дразни онези, които искаха да го хванат. Безумната му лудория предизвика смеха на Гуда и Боррик. Един от ездачите се обърна към тях и изглежда, се разяри още повече.

Ездачът вдигна някакъв кривак със странна форма, препусна към подскачащия човек и се опита да го удари, но мъжът приклепна, претърколи се на земята и след миг отново се беше изправил и подскачаше. Извърна си задника към тримата, надупи се и издаде звук като при пръдня, за да покаже презрението си.

— Какви са тия? — попита през смях Боррик.

— Подскачащият трябва да е исаланец, поне според облеклото — каза Гуда. — Исаланците са един народ от Шинг Лаи, южно от Огърлицата на Кеш. Странна пасмина са. Другите са от равнините на Ашунта. Можеш да ги познаеш по прическата и по криваците — като оня, с който се опитват да му счупят черепа. — Чак сега Боррик забеляза, че тримата носят косите си по сходен начин въпреки

разнообразното си облекло: единият беше с бричове от козя кожа, гологръд и с кожен елек, другият с кожена ризница, а третият бе с дълги кавалерийски ботуши, везана риза и шапка с пискюл. Косите и на тримата обаче бяха прибрани назад, стегнати на темето с кожен пръстен с перо, и падаха на дълги опашки до средата на гърбовете им така, че да се виждат двете големи халки на ушите им.

— И защо го гонят?

Гуда сви рамене.

— Знае ли човек? Исаланците са мистици — пророци, шамани, гадатели и прорицатели; но освен това са най-големите крадци и мошеници в Кеш. Сигурно ги е изиграл нещо.

Единият от тримата изрева, извади сабята си и замахна към исаланеца. Боррик скочи от фургона, който се тътрюзеше съвсем бавно, защото пътят се виеше нагоре и Янос Сабер не гонеше много конете, а ги щадеше. Сабер извика:

— Шантав! Качвай се във фургона! Остави ги тия.

Боррик му махна, забърза към странната игра на гоненица и подвикна:

— Ей, какво става тук?

Мъжът със странната външност не спря нито за миг прибежките си, но един от конниците — онзи с шапката с пискюла — се обърна и ревна:

— Стой настрана, странниче.

— Разбирам, че търпението ти е на изчерпване, приятелю, но да размахваш меч срещу невъоръжен човек ми се струва прекалено.

Без да му обръща внимание, ездачът пришпори коня си право срещу исаланеца. Друг от приятелите му тъкмо беше предприел подобна атака от другата страна и исаланецът се озова между двамата. Изненадващо обаче се измъкна с танцова стъпка и двата коня се сблъскаха и вторият ездач падна на земята. Първият изруга люто и махна на третия да се дръпне — и в същия момент исаланецът го удари по главата с тоягата си. Той рухна от седлото.

Третият ездач — онзи с кожения елек — подкара в галоп към тях и в последния момент свърна настрана и се сви на седлото, за да избегне опита на исаланеца, оказал се вляво от коня му, да свали и него с тоягата, но изведнъж усети, че две ръце отдясно са го сграбчили за

елека и го дърпат надолу. Боррик го смъкна от седлото и го блъсна с все сила в другите двама, които се мъчеха да се изправят.

— Тук вече сбърка — изръмжа първият ездач и вдигна дългата си сабя, готов за бой. И не само беше готов за бой, ами ако се съдеше по изражението му, беше готов да се бие до смърт.

— Е — отвърна Боррик, готов да го посрещне, докато другите двама още се окопитваха, — тази битка няма да ми е първата в живота. — А добави шепнешком: — Дано само не ми е и последната.

Първият воин се понесе срещу него. Боррик ловко отстъпи настрана, перна го с острието на сабята си по задната част на бедрото — една от малкото незащитени от кожената броня части на тялото му — и го прати отново в прахоляка на пътя с болезнена рана, която щеше да го обездвижи, но не беше фатална.

Вторият и третият бързо си дадоха сметка, че си имат работа с опитен противник, и се разделиха, като мъжа с пискюлестата шапка мина вдясно, а онзи с кожения елек — вляво, така че Боррик трябваше да се пази от двете страни. Боррик почна да си говори: навик заради който Ерланд често му се присмиваше още откакто бяха момчета.

— Ако имат капка ум в главите, тоя отдясно ще ми имитира атака, а главорезът отляво ще се опита да ме довърши.

И Боррик изведнъж измъкна камата от колана си, скочи наляво и изтласка левия нападател назад. Завъртя се моментално, докато мъжът вдясно от него се канеше да се възползва от възможността да го удари в гръб, парира удара с камата и нанесе контраудар — сериозна рана в корема на мъжа с везаната риза и кавалерийските ботуши.

Докато мъжът падаше с болезнено хъхрене, Боррик се извърна рязко и видя, че последният останал нападател го приближава много предпазливо.

— По дяволите! Този знае какво прави — изруга Боррик. Беше се надявал, че мъжът с кожения елек ще направи същата грешка като другите двама, опитвайки се да му налети отзад.

Непознатият предпазливо запристъпва към принца. Всичко, което бе видял досега, му подсказваше, че си има работа с опитен боец. Двамата закръжиха, дебнейки се, без да обръщат внимание на нищо друго. След малко принцът забеляза, че в стъпката на противника му има шаблон, и заговори тихо:

— Стъпка, още една, кръстоска. Хайде, котенце, повтори го. Стъпка, още една, кръстоска. — Боррик се ухили и когато мъжът отново кръстоса крака, скочи в атака. Противникът откриваше защитата си при лекото извъръщане на тялото, а Боррик чакаше точно това. Нападна и го помете назад с яростна комбинация от сечащи удари и забивания с камата в лявата ръка.

Противникът му обаче контрира и беше ред на Боррик да отстъпва. Той изруга съдбата, че му е пъхнала в ръцете сабя вместо рапира, и се опита да парира и да си върне позицията. И измърмори:

— Добър си, копеле с копеле!

В следващите не повече от две-три минути, които обаче му сториха часове, плувнаха в пот под горещото слънце. Боррик опитваше всички комбинации, които беше учил, но всеки път се оказваше, че противникът му не му отстъпва в нищо.

И изведнъж Боррик с вледеняваща яснота разбра, че се е изправил срещу най-опитния противник, когото е срещал в живота си, човек може би в по-малка степен надарен от природата от самия него, но с многократно повече опит зад гърба си.

За миг и двамата се спряха, лице в лице, и двамата присвити задъхани, изтощените им тела трепереха от умора и напрежение. Но и двамата разбираха вече съвсем ясно, че първият, който допусне грешка, ще умре. Боррик задиша на пресекулки, мъчейки се да събере последните си резерви от енергия. Взря се в противника си и разбра, че и той прави същото. Никой от двамата не пожела да хаби дъх за празни приказки — двамата изчакаха мига, в който ще си върнат достатъчно сила, за да нападнат отново. След това воинът от равнините вдиша шумно, нададе яростен вик и скочи напред. Боррик бързо отскочи встрани, вдигна нагоре сабята и камата да отбие удара му и го ритна с кояно в корема. Мъжът се срина на земята. Боррик скочи и замахна със сабята си, но тя се заби в пръстта, защото противникът му успя да се превърти. След това нещо го закачи за петата и Боррик залитна.

Беше се озовал твърде близо и противникът му го бе спянал. Боррик се превъртя, изправи се на колене и видя острието на сабята, връхлитащо към лицето му. В същия миг обаче блесна още едно острие и направо помете сабята.

Боррик вдигна изненадано очи към яркото небе и видя Гуда — стискаше тежкия си двуостър меч точно между двамата с противника

му.

— Е, момчета, ако сте свършили...

Мъжът с кожения елек също вдигна очи и цялото му желание да се бие сякаш се изпари. Явно беше, че пред него е застанал свеж противник, готов да действа в случай, че той прояви войнственост, и ако се съдеше по външността на Гуда и оръжието в ръцете му — човек, готов да сече здраво. Самият Боррик се предаде, като вдигна ръка и махна вяло. Мъжът с елека отстъпи крачка назад, поклати глава и изхъхри с пресъхнало от прахта гърло:

— Стига ми.

Сули пристъпи иззад гърба на Гуда и подаде на Боррик мях с вода, а наемникът каза на мъжа с кожения елек:

— Приятелите ти имат нужда от помощ. Единият е ранен лошо. Няма да е зле да го заведете на лекар. А пък ти — обърна се той към Боррик — по-добре погледни нагоре по пътя да видиш къде трябва да си, а не да се бъркаш, където не ти е работа.

Боррик погледна доскорошния си противник, който вече отиваше при ранените си спътници и попита:

— Оня подскачащ луд къде се дяна?

— Де да го знам — отвърна Гуда. — Изтървах го от очите си, докато се опитвах да ви разтърва, идиоти с идиоти.

— Добре де, не може просто да е изчезнал, нали? — каза Боррик.

— Боговете са ми свидетели, Шантав, не знам. И не ме интересува. На Янос Сабер никак не му стана весело като те видя как хукна като изтърван. Ами ако тая пасмина се беше оказала тук само за да ни отвлече вниманието от някоя засада зад хълмовете? Какво щеше да стане, а?

Гуда прибра спокойно меча си в ножницата, кимна на Боррик и му подаде ръка и щом му помогна да се изправи, огромният му юмрук се стовари в слепоочието на принца и го събори на земята.

Боррик разтърси глава и попита учудено:

— Това пък защо?

Гуда размаха юмрук пред лицето му:

— Щото си тъп нещастник! По дяволите, момченце, време е да почнеш да се държиш като отговорен охранник и да си вършиш работата! Можеше наистина да е засада, нали?

Боррик кимна.

— Да, наистина можеше.

Изправи се отново, този път без помощ и щом тръгнаха по пътя, каза:

— Няма ли най-после хората да престанат да мислят, че най-добрият начин да ме научат на нещо е като ми набият урока в главата?

Гуда не обърна внимание на забележката и каза:

— Твърде дълго си въртял рапирата, Шантав.

— Моля? — отвърна изтощеният принц. — Какво искаш да кажеш?

— Ами все се опитваше да набучиш на шиш оня глупак, само че със сабя като твоята това е доста трудно. Няма връх проклетницата, освен ако наистина не му я намущкаш здраво. Иначе като му пъхаш тъпото острие под носа, само го дразниш. Мене ако питаш, изтърва половин дузина сгодни случая да му клъцнеш главата. Ако искаш да поживееш по-дълго, няма да е зле да се понаучиш да въртиш сабята като крондорците.

Боррик се усмихна уморено. Рапирата беше станала популярна след като баща му, един от най-добрите майстори на рапирата, беше станал принц на Крондор, но тази мода явно не бе стигнала на юг от Долината на сънищата.

— Прав си. Ще трябва да се поупражнявам.

— Само следващия път не си избирай противник, който на всяка цена е решил да те убие. — Гуда погледна напред по пътя към прахоляка, вдиган от фургоните на Янос Сабер, и добави: — Скоро ще ги настигнем. Искаш ли да се поупражняваш малко?

— О, не сега — отвърна Боррик окаяно.

Когато настигнаха кервана, видяха, че на последния фургон седи не кой да е, а исаланецът — клатеше крака и ядеше сочен портокал.

— Тоя май излезе най-умният от всички ни, а? — каза Гуда.

Качиха се на фургона, въздъхна тежко и огледа човека, когото беше спасил от тримата степни воители. Не че имаше какво толкова да му се гледа: кривокрак и нисък, с лице като на лешояд. Главата му беше ръбеста, почти квадратна, около ушите и по темето му стърчаха жалки кичурчета: трябваше само малко да се пооскубе, за да стане съвсем плешив. Исаланецът му се ухили и го изгледа с двете си тесни цепки вместо очи. Цветът на кожата му беше жълтеникав, като на

някои от гражданите на Ламът, които Боррик беше виждал — онези с цуранско потекло. После го попита:

— Искаш ли портокалче?

Боррик кимна и странният човек извади един портокал от торбата, която беше държал упорито на гърба си по време на свадата с тримата ездачи. Боррик обели портокала и жадно засмука сладкия сок, а странният тип подаде още един на Гуда. Старият охранник го попита:

— За какво беше всичко това преди малко?

Човечецът сви рамене, без да престава да се хили.

— Ами смятаха, че съм ги измамил на карти. Много се ядосаха.

— А ти измами ли ги? — попита Боррик.

— Може би. Но това беше дреболия. Виж, те ме мамеха. Бяха се наговорили.

Боррик кимна, сякаш всичко това му се стори съвсем логично.

— На мен ми викат Шантавия.

Исаланецът се ухили още по-широко.

— И на мен. Понякога. А друг път ми викат Накор Синия ездач.

— Синия ездач ли? — вдигна вежди Гуда.

— Знаят ме понякога да яздя на хубав черен жребец от най-добрата порода, облечен в най-фино тъкани роби, боядисани в яркосин цвят. Много съм известен по някои места.

— Е, това място не ще да е от тях — рече Гуда.

— Уви, не е. Тук съм сравнително непознат. Но пък има времена, когато се натъкмявам с ония ми ти сини одежди и като яхна оня ми ти хубав жребец, бързо се разчува за мене, където и да мина, щото по хубост като мен втори няма.

Боррик изгледа захабения му жълтеникав халат и каза:

— Тия времена май не са сегашните.

— Жалко, но отново ще трябва да кажа „уви“, защото и това е вярно. Конят ми взе, че умря, поради което ми беше много трудно да продължа да го яздя, а пък синия си халат го загубих от един който мамеше на карти по-добре и от мен.

— Добре че поне си по-откровен измамник от всички, които съм срещал — засмя се Боррик.

Накор също се засмя и после каза сериозно:

— Лъжа само тези, които се опитват да лъжат мен. Но съм честен с онези, които са честни с мен. Най-трудното е да намериш

честни хора.

Боррик кимна, развеселен от странния дребосък.

— И колко честни хора си срещал напоследък?

Накор сви рамене и закима малко театрално.

— А бе напоследък май не съм срещал. Но все още храня надежда, че някой ден може и да срещна.

Боррик отново се засмя, повече на собствената си глупост, че се е забъркал с този луд, отколкото на самия него.

Вечерта фургоните се подредиха в кръг около лагерния огън — традиция стара, колкото са стари керваните. Янос Сабер беше обяснил съвсем недвусмислено на Боррик какво мисли за всеки страж, който си търси белята, когато нещо не го засяга, и попита Гуда има ли ум в главата, че да тръгне след него. Колкото до момчето, на него прости — нали все пак беше момче, а за момчетата е нормално да вършат неразумни неща.

Странно защо изобщо не го притесни това, че самият исаланец се беше присъединил към кервана, без някой да го е канил. Боррик беше сигурен, че странният дребосък по някакъв начин развеселява обикновено сериозния търговец, но това предполагаше, че има някаква магическа сила. Освен ако не беше толкова ловък мошеник, че да мами простодушната си жертва, седнал съвсем небрежно доста надалече. Дори чичо Джими едва ли би твърдял, че е толкова добър.

При мисълта за Джеймс отново го обзе отчаянието от положението, в което беше изпаднал. Как сега да се добере безопасно до двореца на императрицата и да извести Джеймс, че е жив? Фактите, научени в дома на губернатора на Дърбин, показваха, че много важни особи са въввлечени в заговора за покушение срещу него. И той разбираше, че колкото повече се приближава към двореца, толкова по-трудно ще е да се добере до него.

Излегнат край огъня, Боррик реши, че ще има достатъчно време да обмисли този въпрос по пътя. Все още имаше много дни, докато стигнат до Кеш. След топлото ядене и в не по-малко топлата вечер той скоро задряма и се събуди чак когато Гуда дойде и го срита.

— Твой ред е да пазиш, Шантав.

— Джийлоджи! — извика Гуда.

Боррик се надигна на лакът и погледна напред. В момента не беше на смяна и се бе изтегнал върху балите с коприна, внос от Свободните градове. Пред тях се виждаше някакво селище. В Кралството можеше да мине направо за град, макар и не от най-големите, но Боррик отдавна вече беше разбрал, че в сравнение с Кеш Кралството си е слабо населено. Легна и реши да подремне още малко, но чу как Гуда добави:

— И за какво ли е този пост?

Боррик се надигна пак, видя отряда конници, завардил пътя пред градчето, наведе се към ухото на Гуда, за да не го чуе коларят, и му прошепна:

— Може би търсят мен.

Гуда погледна младия си приятел и очите му блеснаха от гняв.

— Виж ти, колко интересно! Колко още удивителни неща трябва да науча за теб преди да ме завлекат пред някой имперски съдия? — Гневният му тон премина в шепот. — Какво си направил?

— Обвиняват ме, че съм убил жената на губернатора на Дърбин — отвърна шепнешком Боррик.

Единствената реакция на Гуда беше да затвори очи и да потърка носа си.

— Защо все на мен? Какво съм направил, че толкова да разгневя боговете? — Погледна Боррик право в очите и попита: — А ти убил ли си я, Шантав?

— Разбира се, че не съм.

Гуда го изгледа с присвити очи и каза:

— Виждам, че не си. — Въздъхна дълбоко и продължи: — Ако беше някоя дрипава банда разбойници, щяхме да ги оправим, но на тия не можем да се опрем. Знаеш ли какво: ако вземат да те разпитват, ти си ми братовчед от Одоскони.

— Къде е Одоскони? — попита Боррик. Фургоните вече се приближаваха към конниците.

— Едно селце сред Върховете на спокойствието. Най-близкият град е Кампари. Сто мили трябва да минеш през Зелените предели, докато стигнеш до него, така че малцина стигат дотам. Едва ли някое от тия момченца е минавало на по-близо от година път от това място.

Първият фургон спря, спряха и следващите. Боррик, Гуда и останалите охранници слязоха от фургоните и застанаха зад Янос Сабер, стиснали оръжията си, в случай че постът се окаже лъжлив.

Но по държането на командира, който закрачи към тях, личеше, че това наистина е имперски отряд — офицерът очакваше да му се подчинят безпрекословно. А и всеки от отряда беше облечен в червена копринена туника и с метален шлем с кожа, покриваща врата му. Всички бяха с пики, с мечове на бедрата и лъкове и имаха вид на опитни ветерани. Боррик прошепна на ухото на Гуда:

— В Кеш нямат ли новобранци?

Гуда му отвърна шепнешком:

— Много, Шантав. Гробищата са пълни с тях.

— Търсим двама избягали роби от Дърбин — каза офицерът. — Млад мъж, около двадесетгодишен, и едно момче, на единайсет или дванайсет.

— Ваша милост, всички мои хора са пазачи на кервана и колари, или лични мои познати, или са ми препоръчани от хора, които познавам — отвърна Янос. — Единственото момче при нас е слугата на готвача.

Офицерът кимна, все едно че приказките на керванджията изобщо не го интересуват. Гуда поглади брадичка, уж че се е замислил, но прошепна на Боррик.

— Интересно защо изобщо претърсват фургоните тук? Защо един роб, избягал от Дърбин, ще се пъха в самия център на империята, вместо да бяга колкото се може по-надалече?

Дори Янос да свърза Боррик и Сули с двойката, която търсеха стражите, не каза нищо. Един от войниците обаче огледа набързо Гуда и спря пред Боррик.

— Ти откъде си?

— От Одоскони — отвърна Боррик.

Нещо в говора му, както и във външността му, изглежда, събуди интереса на войника и той каза:

— Говорът ти е като на чужденец.

Боррик изобщо не се притесни, а отвърна:

— И твоят говор ми звучи странно, войниче. Просто сме от различни краища.

— И имаш зелени очи!

Стражът изведнъж дръпна кърпата от главата на Боррик и се взря в почернената му коса.

— Ей! — извика сърдито Боррик. Дватама със Сули бяха използвали остатъците от боята преди няколко дни и Боррик се надяваше, че червените коренчета не са израснали толкова, че да го издадат.

— Капитане! — викна войникът. — Този тук отговаря на описанието.

И чак сега Боррик съобрази, че макар онези, които искаха да го убият, да знаеха, че косата му е червена, описанието за избягалия роб трябваше да се е променило според онова на моряците, които го бяха преследвали. „Какъв глупак излязох! — помисли си той. — Трябваше да сменя боята.“

Началникът бавно пристъпи към него, огледа го и попита:

— Как ти викат?

— Шантавия — отвърна Боррик.

Капитанът вдигна вежда.

— И защо?

— Малцина напускат селото ми и преди да тръгна по света бях известен с това, че правя...

— Глупости — довърши Гуда. — Той ми е братовчед.

— Имаш зелени очи — рече капитанът.

— Също като майка му — обади се Гуда.

Капитанът се обърна към наемника.

— Винаги ли ти отговаряш вместо него?

— Винаги когато мога, ваше благородие. Както казах вече, той прави само глупости. Хората от Одоскони не го нарекоха Шантавия току-така. — И им изигра с мимика побъркан човек, като се опули и изплези език.

Приближи се друг страж, водеше Сули.

— Я да видим какво имаме тук? — рече капитанът.

— Това е маймунката на готвача — отвърна Янос.

— Как се казваш, момче? — попита капитанът.

— Сули от Одоскони — отвърна Гуда.

— Млък! — кресна капитанът.

— Той ми е брат — рече Боррик.

Капитанът го перна с опакото на ръката си през лицето. Очите на Боррик се насълзиха, но той се сдържа, макар че много му се искаше да набучи капитана като пиле на шиш.

Капитанът сграбчи Сули за брадичката и го огледа.

— Твоите очи са тъмни.

— М... майка ми имаше тъмни очи — взе да заеква Сули.

Капитанът изгледа Гуда кръвнишки.

— Нали каза, че майка му имала зелени очи?

Гуда отвърна, без да му мигне окото:

— Не, неговата майка имаше зелени очи. — И посочи Боррик. След което вдигна пръст към Сули. — А неговата беше с тъмни очи. Различни майки, един баща.

Приближи се друг страж и каза:

— Никой друг не отговаря на описанието, сър.

Войникът, който държеше Сули, го попита рязко:

— Кой е баща ти бе? — Сули погледна Боррик, но войникът кресна: — На мен отговаряй!

— Сули от Одоскони — изписука момчето. — Нарекли са ме на него.

Капитанът удари боеца.

— Идиот! — И посочи Боррик. — Тоя чу името.

— Капитане, отведете момчето настрана и го попитайте за другия ни брат — предложи Боррик.

Капитанът махна с ръка да го направят, а Боррик прошепна на Гуда:

— Ще ни задържат.

— Тогава защо беше тази глупост? — попита приглушено Гуда.

— Защото в момента, в който се увери, че е хванал точно търсената двойка, сме мъртви.

— Убийство? — изсъска Гуда.

Боррик кимна, а капитанът отново застана пред двамата.

— Я да чуем сега кой е този митичен брат на двамата лъжци?

— Имаме брат на име Раста, който е голям пияница — отвърна Боррик и се замоли наум дано момчето да се сети за онзи импровизиран диалог, който бяха водили малко преди да се натъкнат на Салая в Дърбин.

Войникът се върна и докладва:

— Момчето твърди, че имал друг брат на име Раста, който бил голям пияница.

Боррик беше готов да разцелува момчето, но се сдържа да не се усмихне. Капитанът каза:

— В тия двамата има нещо, което не ми харесва. — Хвърли поглед към чакация отстрани Янос Сабер. — Ти с другите си хора можеш да продължиш, но тия двамата ще ги задържа. — После погледна отново Гуда и добави: — И този също.

— Страхотно — каза Гуда, докато стражите му прибираха оръжието и връзваха китките му. Боррик и Сули също ги овързаха и скоро тримата закрачиха по пътя, вързани зад конете.

Градчето Джийлоджи си имаше стражарски участък, който на свой ред разполагаше с жалко подобие на килия — паянтова пристройка, използвана предимно за сприхави селяци и овчарчета, когато вдигнат някоя свада. Сега участъкът беше на разположение на капитана на Имперската гвардия и неговия отряд, за голямо неудоволствие на местния пристав. Оттеглил се от войнишка служба ветеран със сиво по брадата и огромен корем, той изглеждаше съвсем подходящ да строява местните грубиянчета, но едва ли щеше да свърши работа, ако се стигнеше до по-сериозен бой. Затова се съгласи набързо с настояването на капитана да се разкара от помещението.

Боррик чу как капитанът нареди на сержанта си да прати вестоносец до Кеш, за да пита какво да правят с тримата задържани. Хвана само част от разговора им, но беше явно, че заповедите идат от някое много високо място и че са взети предпазни мерки да не би прекаленото внимание към неговата особа да прерасне в масово издирване. Една важна за Кеш подробност беше, прецени Боррик, че в тази толкова голяма държава толкова много хора вършеха разни неща по такъв начин, че цялата тази операция да може да продължи доста дълго, без повече от един на всеки сто изобщо да е чул за нея. Денят бавно изтече и нощта се заточи още по-бавно. Сули беше заспал, след като всякаква надежда, че ще получат вечеря, се изпари заедно с пристава. Имперската гвардия, изглежда, не се интересуваше от такива досадни подробности, че и затворниците трябва да хапнат нещо.

— Здравсти! — чу се весел глас откъм прозореца и Сули моментално се събуди и скочи.

Всички вдигнаха очи нагоре и видяха на прозорчето, което бе почти под тавана, едно ухилено лице.

— Накор! — прошепна Боррик. После махна на Гуда да му помогне и се изкатери до решетките на прозореца, като стъпи на раменете на едрия наемник.

— Какво правиш тук?

— Помислих, че може да ви се ядат портокали — отвърна ухиленият дребосък. — Затворническата храна не е много добра.

Боррик успя само да кимне тъпо и Накор му подаде портокал през решетките. Боррик го хвърли на Сули, който го захапа алчно и изплю парчето кора на пода.

— Ще трябва да приемем думите ти на вяра — каза принцът. — Изобщо не си направиха труда да ни нахранят. После изведнъж попита: — Ами ти как стигна там горе?

Прозорецът беше на цели осем стъпки високо, а дребосъкът като че ли не се държеше за решетките.

— Не е важно. Искате ли да излезете?

Гуда, който бе почнал да се олюлява под тежестта на Боррик, изпръхтя:

— Това е един от най-тъпите въпроси, които смъртен човек е задавал през последните хиляда години. Разбира се, че искаме!

Исаланецът се ухили още по-широко и каза:

— Тогава се дръпнете ей в оня ъгъл и си покрийте очите.

Боррик скочи от раменете на Гуда. Свряха се в ъгъла и си покриха очите. Последва миг тишина, след което нещо удари силно Боррик, сякаш някаква огромна ръка го лашна в стената, и го оглуши силен гръм. Той отвори очи. В стената зееше дупка. Килията се бе изпълнила с прах и миризма на сярата. Измъкнаха се през дупката и видяха Накор. Беше на кон и държеше юздите на още три.

— Хайде — каза той и подаде юздите на Боррик. — Докато стражите са зашеметени.

— Господарю, ама аз не мога да яздя — изплашено каза Сули.

Гуда вдигна момчето и го постави на седлото на най-близкото животно.

— Като не можеш, гледай да се научиш много бързо. Ако почнеш да падаш, хвани се с две ръце за гривата и дръж здраво!

— По-бързо! — викна Боррик. — Те са опитни ездаци и ще ни настигнат...

— Няма — каза Накор. — Срязях им ремъците на седлата. — Измъкна неясно откъде един крив нож, за да ги увери. — Но все пак ще е по-умно да тръгваме, преди да са се освестили.

Препуснаха — Сули едва успяваше да се задържи на седлото — и след като излязоха от разбудилия се вече Джийлоджи, Боррик се обърна към Накор и попита:

— Какво всъщност направи?

— А, най-обикновена магия — отвърна дребосъкът и се ухили.

Гуда си плю в пазвата и рече:

— Ти магьосник ли си?

Накор се разсмя.

— Разбира се. Ти не знаеш ли, че всички исаланци сме магьосници?

— Така ли успя да се качиш до прозореца — попита Боррик. — Полетял си с някоя магия?

Накор се разсмя още по-силно.

— Не бе, Шантав. Стъпих на гърба на коня!

Пришпориха конете в галоп. Миг след това отчаян вик и силно тупване на земята им подсказа, че Сули е изхвърчал от седлото.

— Това май ще е най-бавното бягство в историята — изпъшка Боррик.

ГЛАВА 13

ЮБИЛЕЙ

Ерланд стоеше и гледаше безмълвно.

Колкото и да се мъчеше, просто не можеше да възприеме мащабите на това, което се разкриваше пред очите му: мястото на церемониите в първия ден на седемдесет и петия рожден ден на императрицата, явно градено от най-талантливите инженери на Кеш цели столетия. Представляваше гигантски амфитеатър, вкопан в единия край на платото, на което се простираше Горният град — точно Имперският дворец. Построен бе с умението на творци, с потта на строители и с кръвта на безчет роби, толкова огромен, че да може спокойно да побере петдесет хиляди души, повече от жителите на Риланон и Крондор, събрани наедно.

Ерланд махна на спътниците си да тръгнат на обиколка с него, защото все още имаше цял час преди да дойде ред за неговата роля в официалната церемония. Кафи Абу Харез, неизменният им водач, бе до него, за да отговаря на въпросите му.

— Кафи, колко време е било нужно, за да се построи това? — попита Ерланд.

— Векове, ваше височество — отвърна мъжът от пустинята. Посочи едно място при основата на гигантския клин, всечен в платото. — Там, недалече от границата на Долния град, преди няколко века императорът Канафи Суджинрански, наречен Благодетелния, решил, че забраната за лица, които не са от истинската кръв, да остават нощем на платото пречи на гражданите да наблюдават някои важни имперски церемонии, най-вече онези, които били израз на благодетелността му, както и публичните екзекуции на изменниците. Решил, че мнозина, за които би било само полезно да са техни свидетели, излишно са лишени от този нагледен урок. Така че постановил щото всичко, което е на това плато, в това число и най-долната му част, е всъщност част от Горния град. Разпоредил се ето там долу да се направи малък амфитеатър и в скалата бил изсечен сектор, така че да може там да се провежда

Имперският съд пред очите на онези, на които не е позволено да се качват в Горния град.

— И оттогава е бил разширяван доста пъти — подхвърли Локлир.

— Да — кимна Кафи. — Само входът е разширяван петкратно. Имперската лежа е премествана три пъти. — Той посочи просторния сектор, заслонен с гигантски балдахин от фина коприна, в центъра на големия каменен полумесец, по който обикаляха в момента. После спря принца с леко докосване по рамото и посочи личната тераса на императрицата. — Тази, която е Кеш, дано да е вечно благословена от боговете, ще наблюдава празненствата. Тронът ѝ от злато е поставен на малък подиум, около който нейното семейство и слугите, както и лицата, носещи императорска кръв, ще отдъхват в удобства. В тази зона се допускат само най-знатните особи. Да влезеш там без изричната покана на императрицата означава сигурна смърт, защото измалийската лична гвардия на Нейно величество стои на стража пред всеки вход.

Той посочи реда ложи, отдалечаващи се в полукръг от имперската лежа, всяка малко по-ниска от предходната, и каза:

— Най-близките на Нейно величество са хората с най-висше потекло в империята, онези, които съставят Галерията на владетелите и господарите. — Ставаше дума за цялото ниво, по което обикаляха в момента.

— Но само на това ниво могат да се съберат пет до шест хиляди души, Кафи! — възкликна Ерланд.

— Навярно и повече. Това ниво се спуска надолу и обгръща партера, като ръце, обгърнали едно тяло. В най-далечния му край ще бъдем на цели сто стъпки под трона на императрицата. Елате.

Кафи, който се беше пременил със задължителната за официални церемонии тъмносиня роба със снежнобели ивици, ги поведе към едно от перилата, откъдето се откриваше гледка към по-долното ниво. Докато вървяха, ги подминаваха забързани благородници, които щяха да бъдат представени на императрицата преди свитата на Ерланд. Някои се спираха за миг, за да удостоят със сдържан поклон наследника на Островното кралство. Ерланд посочи няколкото тунела, отварящи се към широкия проход зад ложите, и възкликна:

— И всичките тези тунели започват от двореца, нали?

Кафи кимна.

— Точно така.

— Но... но сигурността на императрицата би трябвало да е над удобството на благородниците, които идват тук не повече от един-два пъти в годината. Тези тунели само биха подканили някой нашественик да нахлуе в двореца!

Кафи сви рамене.

— Не е точно така, ваше височество. Разберете: за да заплашва някой нашественик тези тунели, то той трябва вече да е завладял Долния град, а това значи, че империята вече е пропаднала. Кеш е самото сърце на империята и ще загинат сто хиляди кешийски воители, преди врагът да е видял града. Разбирате ли?

— Да, прав сте — каза Ерланд. — Като държава, възникнала на остров, сред море, из което плават много народи... нашите представи за тези неща са по-други.

— Разбирам — каза Кафи и посочи зоната между спускащите се надолу ложи и пода на амфитеатъра. Камъкът беше изсечен на все пониски концентрични полумесеци, все едно че в скалата на платото беше изваяно огромно стълбище. Дюзина от тези просторни стъпала от пода нагоре до нивото малко под ложите вече се запълваха с пищно облечени граждани. — Там ще седят по-дребните благородници, майстори на гилдии и влиятелни търговци, на възглавнички или върху голия камък. Центърът е запазен за тези, които ще бъдат представени на императрицата.

— Вие и свитата ви ще влезете оттук, ваше височество, след благородниците на Кеш и преди обикновените граждани, както е отредено за посланиците на всички държави — продължи Кафи. — Императрицата ви е почела, като вашата делегация е поставена преди всички останали, признание, че Островното кралство стои на второ място след империята на Велики Кеш по величие на Мидкемия.

При този груб комплимент Ерланд хвърли кисел поглед към Джеймс, но отвърна:

— Благодарни сме на Нейно величество за жеста.

Дори Кафи да усети сарказма му, не се издаде, а продължи напред, все едно че не беше казано нищо неучтиво, и обясни:

— На обикновените хора на Кеш е позволено да наблюдават празненствата от другата страна на входа, от покривите и други удобни

за гледане места.

Ерланд се загледа към Долния град, където кордон войници задържаше хилядната тълпа от простолюдието. От другата страна на улицата, минаваща пред просторния вход на амфитеатъра, хората се бяха стълпили по покривите на сградите и по всеки прозорец, предлагащ удобна гледка.

Гамина, която до този момент вървеше мълчаливо до съпруга си, каза:

— Съмнявам се, че ще могат да виждат от толкова далече.

Кафи поклати глава.

— Може би. Но пък преди управлението на Канафи Суджинрански не са можели да видят съвсем нищо от дворецовите церемонии.

— Милорд Абу Харез — намеси се Локлир, — преди да продължим, бихме ли могли двамата с вас да обсъдим словото, което моят принц е подготвил за този ден, за да избегнем всеки евентуален непреднамерен повод за оскърбление?

Кафи долови съвсем прозрачната покана да ги остави насаме, но тъй като не можеше да измисли основание да не приеме, се съгласи Локлир да го отведе настрани и Джеймс, Гамина и Ерланд останаха относително сами. Наоколо шетаха кешийски слуги да изпият последните детайли по приготвянето. Някои от тях несъмнено бяха агенти на двора, помисли си Ерланд и изгледа Джеймс.

Джеймс се обърна, облегна се на мраморния парапет, все едно че оглежда огромния амфитеатър и промълви:

— Гамина?

Гамина притвори очи и гласът ѝ достигна до ума на Ерланд. „Наблюдават ни.“

„Очаквахме го“ — отвърна Ерланд.

„Не. Наблюдават ни с магьосничество.“

Ерланд насмалко да изругае. „Могат ли да ни слушат като си говорим така?“

„Не знам — отвърна тя. — Баща ми може, но малцина могат да се мерят със силата му. Не мисля.“

Джеймс каза на глас:

— Забележително, нали?

А наум каза: „Според мен не могат, иначе би трябвало да го усетиш. И не смятам, че вниманието им към нас ще намалее скоро, така че да се надяваме, че съм прав.“

„Да — съгласи се Гамина. — Магьосничеството не го усещах преди да започна да го търся. Много е тънко и едва доловимо. И е добро. Смятам, че този, който го прилага, може да чува какво си говорим, дори може би да вижда какво правим. Но ако можеха да подслушват мислите ни, смятам, че щях да го усетя.“

Притвори за миг очи все едно че е замаяна от жегата и Джеймс я прегърна. „Не мисля, че е нечий ум, иначе щях да усетя целта зад него.“

„Какво искаш да кажеш?“ — попита Ерланд.

„Мисля, че сме във фокуса на някакво устройство. Навярно е някакъв кристал или вълшебна огледало. Баща ми използва такива в изследванията си. Ако е така, със сигурност ни виждат и или някой добре обучен за това разчита думите ни по движението на устните, или направо ги чуват. Но съм сигурна, че мислите ни са недосегаеми.“

„Това е добре — каза Джеймс. — Защото най-сетне получих вест от тукашните ни агенти.“

— Колко дълго ще трябва да останем на тази церемония? — небрежно подхвърли Гамина.

— Няколко часа поне, без съмнение — отвърна Джеймс. А на Ерланд каза: „Забъркали сме се в голяма каша. Има заговор за сваляне на императрицата от власт, такова е заключението на агентите ни.“

Принцът имитира отегчена прозявка и каза:

— Дано само не заспим през това време. — А наум попита: „Какво общо може да има това с тласкането на Кеш и Кралството към война?“

„Ако разберем това, ще добием по-добра представа кой се опитва да предизвика този бунт. Имам лоши предчувствия, Ерланд.“

„Защо?“

„Освен всички други явни опасности, в този град следобед ще е пълно с войници. Всеки местен владетел ще доведе със себе си отряд почетна стража. Тук, отсам стените на Кеш, през следващите два месеца ще гъмжи от хиляди войници, които не са на пряко подчинение на императрицата.“

„Чудничко!“

— Може би все пак вече трябва да заемем местата си.

— Да, това ще е разумно — отзова се Джеймс.

Гамина проговори в умовете и на двамата: „Какво ще правим, Джеймс?“

„Ще чакаме. Нищо друго не можем да направим. И ще си отваряме очите.“

„Кафи се връща“ — предупреди Гамина.

— Ваше височество — каза Кафи, — словото ви ще бъде два пъти по-високо оценено заради неговата искреност и краткост. След днешната церемония, боя се, ще стигнете до извода, че пестеливостта на речта не е сред имперските добродетели.

Ерланд понечи да му отговори, но Кафи каза:

— Вижте! Започва се.

Висок мъж, на преклонна възраст, но мускулест, влезе в Имперската ложа и пристъпи до самия ѝ край. Беше облечен като всички представители на истинската кръв, с препаска и по сандали, и носеше златен нагръдник, който приличаше повече на ризница. Държеше жезъл, покрит със златен варак, със странен орнамент на върха — сокол, кацнал върху златен диск.

Кафи зашепна, въпреки че на Ерланд му се струваше, че е невъзможно някой наоколо да може да ги чуе.

— Соколът на Кеш, символът на властта. Показва се публично само на най-върховни празненства. Соколът, стиснал в ноктите си слънчевото кълбо, е свещен символ за истинската кръв.

Старецът вдигна жезъла, удари го в камъните и Ерланд се смая от силния звук. След това изрече:

— О, Кеш, най-великата от всички държави, чуй ме!

Акустиката на амфитеатъра се оказа съвършена. Дори хората от татък булеварда и онези по покривите на сградите можеха да чуват идеално думите му. Шумът на тълпата затихна до тихо мърморене.

— Тя иде! Тя иде! Тя, която е Кеш е дошла и осветява живота ви със своята поява! — При тези думи в Имперската ложа бавно започна да навлиза процесия от стотици представители на истинската кръв. — Тя стъпва и звездите се покоряват на нейното сияние, защото от нея струи славата! Тя проговаря и птиците спират песента си, защото словата ѝ са познанието! Тя премисля и учените плачат, защото мъдростта ѝ е необорима. Тя отсъжда и виновните посърват, защото

погледът ѝ прониква в сърцата човешки! — Изброяването на чудодейните качества на императрицата продължи в същия дух, докато нови и нови особи от истинската кръв, от всякаква възраст и ранг, продължаваха да запълват Имперската ложа.

Ерланд си беше въобразил, че вече познава повечето най-важни личности в империята, но само свитата на императрицата включваше десетки непознати за него лица. И единственият сред тях, с когото беше разговарял не просто мимоходом, беше лорд Нироме, дебеличкият и предизвикващ неволен смях благородник, който ги бе поздравил на границата на Горния град като придружител на принц Авари. Ерланд се изненада, като разбра, че Нироме също е в родствена връзка с имперската фамилия. След което прецени, че това обяснява напълно защо човек с такава неугледна външност заема толкова висок пост. Мъжете и жените с императорска кръв продължаваха да пълнят ложата и да заемат местата си, докато церемониалмайсторът продължаваше с напевен глас да изброява добродетелите на императрицата. „Впечатляващо“ — помисли Ерланд, опитвайки се да възстанови връзката с Гамина.

Жената на Джеймс леко го докосна по рамото и отвърна: „Да, и Джеймс смята така.“

— Кафи — каза Ерланд.

— Да, ваше височество?

— Дали ще ни е позволено да останем тук още малко?

— Стига да се явите навреме за представянето, не виждам причини за отказ, ваше височество.

— Добре — отвърна Ерланд с усмивка. — Би ли ми отговорил на няколко въпроса?

— Стига да ми е по силите.

„Подхвърли и ти това, за което се сетиш, Джеймс“ — добави Ерланд наум.

Гамина очевидно предаде съобщението, защото Джеймс кимна леко.

— Защо в Имперската ложа има толкова много хора, а още не сме видели великите владетели и господари?

— Само кръвно свързаните с императрицата могат да влязат в ложата ѝ, без да се смятат слугите и стражите, разбира се.

— Естествено — кимна Ерланд.

„Което означава, че има поне сто души с признато, легитимно право да претендират за трона“ — обади се Джеймс.

„Стига преди това достатъчно хора да измрат по съответния ред“ — добави сухо Ерланд.

„Това е положението“ — отвърна Джеймс.

Когато родствениците на владетелката заеха местата си, започнаха да излизат воители в черно. Тюрбаните покриваха лицата им така, че само очите оставаха открити. Дългите им широки халати бяха скроени за лесно и бързо движение и всеки имаше на колана си черен ятаган. Ерланд беше чувал за тези мъже: измалиите, легендарните Воители на сянката на Кеш. Смятаха ги за хора с почти свръхестествени качества. Само най-високопоставените особи в империята можеха да си позволят такава лична охрана. Измалиите бяха велики воители и превъзходни шпиони — както и наемни убийци, ако се наложеше, така поне твърдеше мълвата.

Джеймс проговори с привидна небрежност:

— Милорд Кафи, нямаше ли да е по-обичайно императрицата да е обкръжена от собствената си имперска гвардия?

Очите на Кафи леко се присвиха, но той отвърна невъзмутимо:

— Смята се за по-благоразумно да се използват измалии. Те са ненадминати.

„Което означава — помисли си Джеймс към Ерланд през Гамина, — че императрицата повече не може да разчита дори на собствените си гвардейци.“

След като измалиите заеха местата си, дузина мускулести роби с лъскави тела внесоха носилка, на която седеше самата императрица. През цялото време, докато имперската свита влизаше, старецът със златния жезъл не беше спрял да изрежда безбройните славни дела, осъществени от императрица Лакейша. Сега обаче Ерланд изведнъж долови някакво усиливане на напрежението и се заслуша.

— Тя съкруши въстанието в Долен Кеш — викна старецът. Ерланд си спомни от ученото по кешийска история, че някъде по време на неговото раждане всички народи южно от двете планински вериги, пресичащи континента — Огърлицата на Кеш — бяха покорени след двадесетгодишно успешно въстание. Самопровъзгласилата се Кешийска конфедерация бе принудена да плати скъпо за своето отцепничество. Хиляди души бяха осъдени на смърт и според

оскъдните сведения, стигнали до Кралството, последвалите опустошения не можеха да се сравнят и с най-големите бедствия, сполетявали някога Кралството — цели градове бяха опожарени, а населението им — продадено в робство. Цели народи, раси, езици и култури бяха престанали да съществуват. И ако се съдеше по сърдития ропот, надигнал се не само сред простолюдието отсреща, но и сред мнозина от по-низшите благородници в долната част на амфитеатъра, кръвната омраза между покорените народи и тяхната владетелка все още съществуваше.

Гамина пребледня и Кафи забеляза това и каза:

— Ако милейди се чувства зле...

Гамина стисна ръката на Джеймс и краката ѝ за миг се подкосиха.

— От топлината е, милорд — каза тя. — Ако мога да ви помоля за малко вода...

Кафи махна с ръка и до тях моментално се озова един от слугите. Кафи му нареди нещо и само след секунда слугата донесе чаша студена вода. Гамина отпи и заговори безмълвно на Джеймс, на Локлир и на Ерланд. „Завари ме неподготвена. Внезапният приток на гняв и омраза. Мнозина от събралите се тук с радост биха убили императрицата. И много, много разгневени умове има и в Имперската ложа.“

Джеймс потупа нежно жена си по ръката, а Локлир каза:

— Ако смяташ, че трябва да се прибереш, Гамина...

— Не, Локи. Нищо ми няма. Просто трябва да пийна още вода.

— Да, това е разумно — каза Кафи.

Ерланд насочи вниманието си към следващата появила се група. Принцът и двете принцеси на Кеш бяха влезли след майка си и сега обявяваха имената и титлите на най-могъщите владетели и господари на империята.

Влезе лорд Джака, командирът на Имперските колесничари.

— Какво е значението на Колесничарите, Кафи? — попита Ерланд.

— Не ви разбрах, ваше височество.

— Искам да кажа, тяхното положение въпрос на традиция ли е, или те наистина са ядрото на армията? В случаите в миналото, когато

между нашите две държави е имало... спорове, на нас винаги ни се е налагало да се изправяме срещу страшните ви воители-псета.

Кафи сви рамене.

— Колесничарите бяха в авангарда на онези, които съкрушиха Конфедерацията, ваше височество. Но вашите граници се намират далече на север и за да бъдат изпратени Колесничарите толкова далече от столицата, би трябвало заплахата да е твърде сериозна.

„Джака е човекът, който може да предизвика или да осуети всеки опит да бъде свалена императрицата“ — подхвърли Джеймс.

Ерланд кимна, уж че мисли над думите на Кафи. И каза наум на Локлир и Джеймс: „Изглежда доста стабилен, поне външно.“

„Той е важна фигура, Ерланд — отвърна Джеймс. — Никой преврат не би могъл да успее без неговото участие или неутрализиране.“

Кафи докосна Ерланд по рамото.

— Понеже стана дума за воителите-псета, ето го и техния командир, Сула Джафи Бутар, принц-регентът на армиите и наследствен владетел на Кистан, Исан и Паджи, както и на останалите провинции, откъдето се набират армиите ни.

Току-що влезлият в имперската ложа мъж бе невзрачен на вид и чернокож. Беше облечен обаче като хората на истинската кръв — с бяла препаска и сандали, и бе с бръсната глава. Само дето кожата му блестеше под слънцето като абанос. Повечето от свитата му също бяха черни като него, въпреки че неколцина можеха да минат и за истинска кръв за неопитното око на Ерланд.

Ерланд погледна въпросително към Джеймс и той му отговори мислено: „Той е важен играч, Ерланд. Изглежда определено лоялен. Народите му са от първите, които са били завладени от своите съседи, затова имат най-знатно и древно родословие в държавата и са едва втори по положение след истинската кръв. Абер Букар, Властелинът на армиите, е същинският пълководец, но и този мъж има значително влияние в армията.“

— Може би трябва вече да се придвижим надолу, принц Ерланд, за да не рискуваме да нарушим етикета — каза Кафи.

— Води — отвърна Ерланд.

Веднага се оказаха обкръжени от група стражи и принцът за миг се стъписа: не ги беше забелязал да се приближават сред тълпата —

нито бяха викали, нито им се беше наложило, публиката, изглежда, инстинктивно бе усетила приближаването им и се бе отдръпнала.

— Хората ви, изглежда, са нащрек за приближаването на особи с по-висок ранг — отбеляза Джеймс.

— Ма'лиш — само каза Кафи.

Ерланд знаеше, че на бени — родния език на Кафи — това означава „съжалявам“, но първоначалното му значение беше „случват се и бедствия“. Същото като късмет, съдба, приумица на боговете.

Името на лорд Рави привлече вниманието на Ерланд и той погледна поредната влизаща пъстра група. Мъжете отпред бяха с бръснати глави, само с един кичур на темето, сресан високо и стърчащ нагоре благодарение на някаква помада или восък. Под кичурите висяха конски опашки, боядисани с цвета на кожата им. Мъжете имаха само препаски около слабините и телата им блестяха намазани. Кожата им беше със слънчев загар, но изглеждаше по-светла от тази на повечето кешийци, с червеникав оттенък. Повечето бяха тъмнокоси. Зад тях излязоха по-млади мъже, чиито коси също бяха дълги и прибрани назад, но с пуснати около ушите къдрици. Бяха облечени в яркоцветни кожени брони, разкроени така, че да им придават още по-широкоплещест вид. Те също бяха само по препаски и бяха обути в меки кожени ботуши, стегнати на прасците.

— Кафи, тези кои са? — попита Ерланд.

— Конниците на ашунта, принце. Лорд Рави е предводителят на Конното братство. Те са конен орден, потомци на най-добрите воители, които са осигурявали ашунта. Един от най-трудните народи... — Кафи се усети, че е казал каквото не трябва, и побърза да поясни: — Много трудно са били завладени. Останали са лоялни към империята само защото им е било позволено да се издигнат високо в дворцовата йерархия.

„И защото техният град-държава се намира оттатък Огърлицата на Кеш — добави без капка хумор Джеймс. — Абер Букар, генералът на Нейно величество, е трябвало да ги заплаши, за да включат конницата си във войната с въстаналата Конфедерация.“

Групата продължи да слиза към партера на амфитеатъра и Ерланд каза:

— Не виждам жени сред тях. Има ли някаква причина за това, или е случайно?

— Ашунтаите са странен народ — отвърна Кафи. — Техните жени... — Погледна извинително Гамина, давайки да се разбере, че не иска да я обиди — Смятат ги за собственост. Разменят си ги, продават ги и ги купуват. За ашунтаите жените не са човешки същества. — Дори Кафи да смяташе този обичай за отвратителен, прикри го добре.

Ерланд не успя да устои и го подкачи:

— Вярно ли е, че и вашият народ доста ограничава свободата на жените?

Тъмнокожото лице на Кафи се наля с кръв.

— Така изглежда, ваше височество, но какво да се прави, на това сме се научили от предците си. Все пак нашият народ се е поучил доста от своите съседи и отдавна не продаваме жените си. — Кафи хвърли поглед към ложата, където се настаняваха ашунтаите, и продължи: — Но тези там ги продават още като момичета и ако някоя жена ядоса мъж, той може да постъпи с нея както пожелае, дори да я убие. От малки ги учат на презрение към нежните чувства и да се влюбиш в жена при тях се смята за проява на слабост. Желанието и страстта се смятат за необходими за раждането на синове, но любовта е... — Кафи сви рамене. — Ние имаме една поговорка: „Дори най-знатният мъж е роб в спалнята си.“ Много от най-добрите ни владетели взимат решения в прегръдките на жените си за благо на своите народи. Но ашунтаите... Няма нищо... — Кафи сведе очи. — Простете, не исках да ви държа лекция.

— Няма нищо — отвърна Гамина. — Не се притеснявайте, за мен беше много интересно. — А на другите каза: „Той изпитва лична неприязън към ашунтаите, надхвърляща неодобрението му към техните обществени нрави. Направо ги мрази.“

— Преди много време, когато бях още момче, баща ми служеше на Тази, която е Кеш, преди мен — каза Кафи. — Когато дойдох тук, се запознах с един от синовете на лорд Рави. Двамата знаехме само, че сме дворцови момчета. Синът на Рави, Ранави, беше чудесно момче и често излизахме да яздим. Все още се спори кои са най-добрите конници в империята, ашунтаите или ние, народът на Джал-Пур. Препускахме из степта извън града, той на ашунтайския си кон, аз на моя... Бяхме приятели.

— Имаше едно момиче. Ашунтайско момиче. — Лицето на Кафи беше безизразно, но си личеше, че полага усилие да запази маската на

равнодушие. — Опитвах се да го получа срещу замяна според техния обичай, но Рави я обяви като награда за някакъв техен празник. Спечели я един от техните воители и я отведе, сигурно беше третата или четвъртата му жена. — Той махна с ръка все едно, че тази история е стара и отдавна забравена. — Жените се връзват с нашийници и ги влачат, вързани на вериги. Не им позволяват да обличат дрехи, само една препаска дори при студено време. Фактът, че ходят без дрехи, е без значение за народа на истинската кръв, но лично императрицата, както и майка ѝ преди нея, намира начина, по който се отнасят с тях мъжете, синовете и бащите им, за отвратителен. Лорд Рави и неговите хора проявяват достатъчно политически такт, за да не си навличат укорите на императрицата, затова не водят жените си в двореца. Но не винаги е било така. Разказват, че дядото на императрицата хранил силно влечение към ашунтайски момиченца. Казват, че именно благодарение на охотата, с която ашунтайците осигурявали колкото може повече от тях за негово... забавление, Конното братство успяло да си извоюва толкова високо положение в двора.

— М-да, често мощта на народите се основава на такива неща — вметна сухо Локи.

— Така е — отвърна Кафи.

Стигнаха до личната гвардия на Ерланд — бойците го очакваха, облечени в парадната униформа на Кралството. Ерланд го досмеша донякъде, като видя стоящия зад хората му делегат на Квег, кипнал от яд, че на Кралството е дадено предимство пред неговата държава.

— Ранави се опита да открадне момичето за мен, като подарък — продължи Кафи. — Според тяхната традиция, ако успееш да откраднеш момиче от свой съперник — като я отнесеш у дома си — можеш да я задържиш. Не беше навършил още седемнадесет години, когато се опита да открадне собствената си сестра от мъжа, който я бе спечелил на празника. И загина.

И довърши тихо, без капка горчивина или чувство:

— Ето защо, както забелязахте, ми е трудно да оценя добрите качества на ашунтаите.

Гамина го погледна със съчувствие, но не каза нищо.

Чакаха реда си да се придвижат към входа на амфитеатъра. Никой не бе проговорил след разказа на Кафи и Локлир реши, че е време да се смени темата и попита:

— Милорд Кафи, а къде са делегатите на Свободните градове?

— Няма ги, милорд — отвърна Кафи. — Те няма да изпратят свои представители. Тези хора, макар някога да се водеха имперска Босания, все още нямат официални отношения с империята.

— Старата неприязън умира трудно — подхвърли Джеймс.

— Не разбирам — каза Ерланд. — Между Квег и империята съвсем наскоро имаше три войни, дори аз ги помня, а между Кралството и Кеш имаше няколко погранични стълкновения. Защо за Свободните градове да е по-различно?

Придвижиха се малко по-напред и Кафи каза:

— Жителите на така наречените от вас Свободни градове някога бяха наши лоялни поданици. Когато преди няколко столетия избухнало първото въстание на Конфедерацията, Кеш оголил гарнизоните северно от Джал-Пур, оставяйки колонистите да се пазят сами. Квег, от друга страна, успял да вдигне успешно въстание и да се отцепи десет години преди това. Така че Квег е държава, създадена от успешна революция. Вашето Кралство винаги е било чуждо на Империята, но Свободните градове са народ, предаден от собствените си владетели. Били са селяни и кръчмари, оставени да се пазят сами.

Ерланд се замисли над думите му и погледна към горната галерия, която бързо се запълваше от прииждащите владетели, управители на провинции и военачалници. Някогашна Босания, част от която сега бе херцогството на Крудий, завладяно от прапрадядото на самия Ерланд, беше сурова земя, обитавана от таласъми, троли и Братството на Тъмната пътека. Без своя войска, която да брани страната, борбата за оцеляване беше била жестока. Не беше трудно да се разбере защо народът на Свободните градове все още изпитва неприязън към империята.

После чу, че огласиха името му, и Кафи го подкани:

— Ваше височество, време е.

Свитата на принца закри през амфитеатъра. Трябваша им цели пет минути, докато го прекосят, но най-сетне под изпепеляващото кешийско слънце принцът на Островното кралство беше представен пред императрицата на Велики Кеш. И чак сега Ерланд осъзна с пълна

сила онова, което бе станало факт след изчезването на Боррик. Той, а не брат му стоеше сега пред най-могъщата владетелка на този свят и той един ден сигурно щеше да види в лицето на нейния наследник или наследница своя смъртен враг, защото той, а не Боррик някой ден щеше да стане крал. И за пръв път Ерланд се уплаши не на шега.

Всичко мина като в мъгла. Ерланд едва си спомняше как го изведоха пред официалния съвет и почти не помнеше как изрече словото си, което бе принуден преди това да наизусти. След като никой не му направи забележка и никой не се засмя, младежът реши, че го е произнесъл добре, а какво казаха делегациите след него изобщо не помнеше. Сега седеше на най-ниската каменна скамейка на амфитеатъра, заделена за чуждестранните пратеници, дошли да изразят пожеланията си за здраве и благоденствие на императрицата по случай нейния седемдесет и пети рожден ден.

— Кафи, а защо празникът е толкова много след Банапис? — попита Ерланд.

— За разлика от народа ви — отвърна Кафи, — ние не приемаме Празника на средилетието за свой рожден ден. Тук всеки, стига да го знае, чества самия ден, в които се е родил. Ето защо, след като Тази, която е Кеш е пратена от боговете на този свят на петнадесетия ден на Дзанин, то рожденият ѝ ден се празнува на тази дата. Това ще бъде и последният ден на празненството.

— Странно — каза Ерланд. — Да празнуваш рождения си ден на датата на раждането си. Че то тогава всеки ден трябва да има по няколко празника. Аз бих се чувствал оцетен, ако ми липсваше голямото празненство на Банапис.

— Различни обичаи — сви рамене Локлир.

Някакъв слуга от истинската кръв застана пред принца, поклони се и му подаде свитък, стегнат със златна лентичка. Кафи, като негов официален водач и служител от протокола, взе свитъка, погледна восьмичния пречат и каза:

— Лично е.

— Моля? — попита Ерланд.

— Носи печата на принцеса Шарана.

Подаде го на Ерланд, а той дръпна лентичката и счупи печата. Зачете бавно безупречно изписаните ситни букви, тъй като високият стил на имперския кешийски не му се удаваше особено. Докато принцът четеше, Гамина почна да се смее.

Джеймс я изгледа притеснено — помисли си, че жена му неволно е разкрила способността си да чете хорските мисли, но тя каза:

— Виж го само Ерланд! Честна дума, изчервява се.

Ерланд се усмихна и напъха свитъка под колана си.

— А-а... от слънцето е. — Но не можа да прикрие смутената си усмивка.

— Какво пише? — подкачи го Локлир.

— Покана — отвърна Ерланд.

— За какво? — повдигна вежди Локлир. — Нали тази вечер сме на официалното пиршество с императрицата.

— Поканата е за... след вечеря — отвърна Ерланд и се ухили глупаво.

Джеймс и Локлир се спогледаха, кимнаха си разбиращо и Локлир попита:

— Кафи, така ли истинската кръв си... уговарят нещата? Като се... канят един друг, искам да кажа.

Кафи сви рамене.

— Не е новост, въпреки че принцесата, като особа от знатно потекло, може да си позволи да... поразтегли границите на благоприличието, ако ме разбирате.

— А принцеса Соджиана? — подпита заинтригувано Локлир.

Джеймс се ухили.

— Тъкмо се чудех кога най-сетне ще почнеш да се усукваш около оная.

Гамина присви очи.

— Оная...

— Образно казано, скъпа. Локи е прочут в двора със старанието си да... хм, да опознава всяка красива жена, която се мерне пред очите му.

— Ако пратите писмена покана за среща на принцесата, бъдете готов да сте просто един от многото — каза Кафи. — Освен това се говори, че напоследък тя... си прекарва времето с лорд Рави, така че очаквам да ви отговорят с... учтив отказ.

Локлир и се опита да си намери по-удобно положение върху каменната седалка, която изведнъж му се стори груба и ръбеста въпреки възглавничката.

— Е, просто ще трябва да намеря някакъв начин да поостана насаме с нея. Само две думички да ѝ кажа...

Кафи само отново тихо промърмори: „Ма'лиш“.

Джеймс погледна Ерланд, който се беше унесъл в собствените си блянове, и безмълвно каза на Гамина: „Кафи премълча нещо за принцеса Соджиана. Можеш ли да кажеш какво е?“

„Не — отвърна тя. — Но имам впечатление от споменаването на името ѝ.“

„Какво по-точно?“

„За изключителна опасност.“

ГЛАВА 14

СДЕЛКА

Боррик потърка челюстта си и изръмжа:

— Няма ли хората най-после да престанат да ми налагат мненията си с бой?

— Това беше, защото ме накара аз да плащам — поясни Гуда. — Не мога да тръгна да търся Сабер, след като половината имперска армия е по петите ми. А дори и да го намеря, съмнявам се, че ще ми плати. И за това си виновен ти, Шантав.

Боррик не можеше да не се съгласи, въпреки че както бе седнал на гнилата слама в някакъв изоставен яхър наред съвсем чужда държава, чието население като че ли целокупно си беше наумило на всяка цена да го убие, имаше чувството, че заслужава поне малко съчувствие.

— Виж какво, Гуда, обещавам ти, че ще те възмездя.

— О, нима? И как смяташ да го направиш, би ли ми обяснил? Да не би да се каниш да пратиш учтиво писмо до щаба на Абер Букар, командващия армиите, и да му кажеш: „Моля ви, уважаеми, престанете да се сърдите на моя приятел и го оставете на мира. Той не знаеше, че трябва да бъде убит веднага след залавянето ми.“ Страхотно!

Боррик се изправи и пак опипа челюстта си, за да се увери, че още е цяла, и огледа конюшната. Селската къща до нея беше опожарена, било от разбойници или от стражи по някакви си техни имперски причини, но тя им бе предложила приют. Като при всяка добра конница, в дисагите на откраднатите от войниците имаше достатъчно овес и Боррик отиде да нахрани коня си. Сули седеше окаян в ъгъла, а Накор вече бе разседлал коня си, разтриваше го с най-чистата стиска слама, която бе успял да намери, и си тананикаше безгрижно. Широката усмивка не слизаше от физиономията му нито за миг.

— Шантав, двамата с тебе слагаме точка — заяви Гуда. — Аз лично смятам да се върна някак във Фарафра и оттам да взема кораб за

Малък Кеш. Работите там не са чак толкоз имперски, нали ме разбираш. Може и да преживея някак.

— Гуда, почакай — рече Боррик.

— Какво?

Боррик му кимна да се отдалечат малко от другите двама и тихо каза:

— Съжалявам, че те въвлякох във всичко това, но имам нужда от тебе.

— Имаш нужда от мен ли, Шантав? И за какво съм ти притрябвал? За да не пукнеш сам? Много благодаря, но предпочитам да издъхна в ръцете на някое курве, и по възможност не много скоро.

— Не, исках да кажа, че не мога да стигна до Кеш без теб.

Гуда извърна очи към небето:

— Защо все на мен!

— Виж момчето — каза Боррик. — Изплашено е и толкова е уморено, че не може да мисли. Може да познава всички задни улички на Дърбин, но не знае нищо друго. А исаланецът... не бих казал, че мога да разчитам на него. Той си е луд.

Гуда погледна двамата им спътници и не му остана нищо, освен да се съгласи. Но все пак попита:

— И защо трябва да ми пука?

Боррик се замисли, но не можа да му хрумне разумно обяснение. Обстоятелствата ги бяха събрали, но истинско приятелство не съществуваше. Старият наемник изглеждаше съвсем приемлив спътник, но Боррик не можеше да го нарече приятел.

— Виж, аз наистина ще ти се отплатя.

— Как?

— Заведи ме в Кеш, помогни ми да се видя с хората, до които трябва да се добера, за да оправим тази бъркотия, и ще ти платя повече злато, отколкото ще видиш през целия си живот като пазач на кервани.

Гуда присви очи.

— Не го казваш просто ей така, нали?

— Давам ти думата си.

— И откъде ще вземеш толкова много злато?

Боррик помисли дали да не му разкаже цялата история, но все още не можеше да се довери чак толкова на Гуда. Едно беше да те смятат за безименен човек, обвинен в престъпление, което не си

извършил. Съвсем друго — да разберат, че си принц, когото искат да убият. Макар Боррик да знаеше, че всеки, който се е досетил за самоличността му, е все едно мъртъв, ако стражите го хванат с него, Гуда можеше да се изкуши от мисълта за възнаграждение и да рискува. Предишният опит на Боррик с наемници не говореше много в полза на лоялността.

Накрая Боррик каза:

— Обвиниха ме в убийството на жената на губернатора на Дърбин по политически причини. — Гуда дори не примигна и Боррик усети, че е хванал вярната пътека: политическите убийства в Кеш, изглежда, не бяха нещо нечувано. — В Кеш има хора, които могат да ме очистят от това обвинение и нещо повече — те разполагат с ресурси. Сериозни ресурси. И могат да ти предложат... — пресметна набързо една достатъчно впечатляваща сума според стандартите на Кралството в кешийски пари — ... две хиляди златни екю.

За миг Гуда се ококори, но после поклати глава.

— Не звучи лошо, Шантав, но...

— Е добре, нека да са три хиляди — каза Боррик.

За да го види дали не блъфира, мъжът отсече:

— Пет!

— Готово! — отвърна принцът. Плю в ръката си и я подаде.

Гуда погледна протегнатата му по обичая на търговците ръка и разбра, че трябва или да я стисне, или да му излезе име на клетвопрестъпник. Плю неохотно в дланта си и двамата си стиснаха десниците.

— Ей, Шантав! Ако се окаже лъжа, заклевам се, че ще те изкормя! Ако ще трябва да умра от глупост, поне ще имам удоволствието да те видя мъртъв миг преди сам да срещна Богинята на смъртта!

— Ако успеем, ще умреш като богаташ, Гуда Буле! — отвърна Боррик.

Гуда седна на влажната слама, а Боррик отиде до Сули.

— Как си?

— Това седло реже като сабя — отвърна хлапакът. — Разцепен съм на две.

Боррик се засмя.

— Винаги е трудно отначало. Ще те пообучим малко преди да тръгнем довечера.

— Не че това ще му помогне много, Шантав — намеси се Гуда. — Тези седла ще ги хвърлим. Момчето ще трябва да язди на гол гръб.

Накор закима енергично.

— Да, вярно е. Щом ще ги продаваме тези коне, не бива да допускаме някой да разбере, че са имперска собственост.

— Ще ни е по-лесно да влезем в града по реката, нагоре по Сарне с някой кораб — каза Гуда. — Така ще бъдем само четирима непознати сред тълпата. Но ще трябва да платим. Така че ще ни трябват средства.

Боррик пресметна оскъдната сума, която му беше останала, след като бе купил дрехи и оръжие във Фарафра, и разбра, че Гуда е прав. Нямаха достатъчно средства да си купят дори свята храна в някоя по-прилична гостилница.

— Че кой ще ги купи? — попита Гуда. — Те са дамгосани.

— Вярно — отвърна исаланецът, — но това може да се оправи. Виж, седлата, уви, не могат да се променят, без да ги окепазим толкова, че никой да не ще да ги купи.

Гуда се надигна на лакът.

— Как ще промениш дамгата? Да не носиш и клеймо в тази твоя торба?

— Нося нещо още по-добро — отвърна дребният мъж, бръкна в торбата и измъкна малко затапено шишенце и една четчица. — Само гледай. — Дребосъкът измъкна тапата от стъкленницата и натопи четката в разтвора. — Желязото променя дамгата много грубо и лесно се познава. Но това тук е за художник. — Накор се приближи до първия кон. — Армията жигосва всичките си животни с имперската армейска дамга. — Мацна с четката и почна да нанася от течността по хълбока на коня. Чу се леко съскане и козината, докосната от четката, почна да почернява все едно, че я пърлеха с огън. — Подръж коня, ако обичаш — подкани той Боррик. — Не го боли, но топлината го плаши.

Боррик хвана юздите, а животното взе да мърда уши, чудейки се дали се ядоса от процедурата или не.

— Готово — каза след малко Накор. — Сега дамгата означава „Юнг Сут, търговец на коне от Шинг Лаи“.

Боррик се обърна и погледна. Дамгата беше променена и изобщо не личеше, че е преправяна.

— Възможно ли е някой в Кеш да го познава този Юнг Сут?

— Едва ли, приятелю, защото такъв няма. Но пък в Шинг Лаи има поне хиляда търговци на коне и никой не може да твърди, че ги познава всичките.

— Добре тогава — каза Гуда. — Като приключите с това и сме готови да тръгваме, ще ме събудите, нали? — След което се изтегна върху сламата и се повъртя малко, за да се намести по-удобно.

Боррик погледна Накор и каза:

— Като стигнем до реката, може би ще е по-добре да ни оставиш.

— Не мисля — ухили се шарлатанът. — Все едно смятах да ида до Кеш, понеже покрай юбилея човек може да поспечели пари. Ще има много игри на съдбата и много възможности да приложи дребните си номера. Освен това, ако се движим двамата заедно, с Гуда и момчето на няколко часа след или пред нас, няма да сме същите, които търсят стражите.

— Сигурно — отвърна Боррик. — Но те вече разполагат с доста добро описание на трима ни.

— Но не и на мен — ухили се исаланецът. — Никой от стражите не ме видя, когато спряха фургона.

Боррик си спомни, че когато имперските стражи ги оглеждаха един по един, Накор неясно как беше изчезнал.

— Да бе, я кажи как го направи?

— А, тайна е — отвърна мошеникът, ухилен широко. — Няма значение. Важното е, че трябва да направим нещо с твоята външност. Тъмната коса подозрително е почервеняла при коренчетата. Така че трябва да ти нагласим нова външност, приятел.

Боррик поклати глава.

— Още някоя изненада от тази твоя торба ли?

Накор се ухили още по-широко.

— Естествено, приятел.

Боррик се събуди от настоятелното ръгане на Сули, видя, че Гуда пази до вратата с изваден меч и скочи до него, също с готово оръжие.

— Какво става?

Гуда му махна с ръка да мълчи и се вслуша. Вече се мръкваше.

— Конници — прошепна наемникът, изчака още малко и прибра мечата си. — Тръгнаха си на запад. Този яхър е достатъчно далече от пътя и сигурно ще го подминат, но стигнат ли до онази пасмина, която оставихме при Джийлоджи, ще се върнат тук като мухи на тор. Трябва да тръгваме.

Боррик вече бе решил кой от четирите коня ще е най-подходящ за Сули, помогна му да се качи, връчи му юздите и каза:

— Ако се наложи да яздим бързо, хвани се за гривата с лявата ръка. И дръж краката си колкото може повече настрани, за равновесие. Няма да стискаш с коленете, разбра ли?

Момчето кимна, но от изражението му беше повече от ясно, че идеята да бърза за където и да е на конски гръб е почти толкова ужасяваща, колкото да налети на още стражи. Боррик се обърна и видя, че Накор е помъкнал седлата да ги изнася.

— Къде ги носиш?

Ухиленият исаланец отвърна:

— Отзад има едно старо торище. Предполагам, че няма да търсят под него.

Боррик се засмя. След минутка вечно ухиленият дребосък се върна и скочи пъргаво на гърба на коня си въпреки неизменната си торба и тоягата. Боррик усети вонята на тор и рече:

— Уф. Ако се съди по тебе за онова торище, май си прав. Едва ли някой ще се хване да рови из него.

— Хайде — подкани ги Гуда. — Докато съмне, трябва да се отдалечим колкото може повече.

Боррик махна с ръка и наемникът отвори вратата на яхъра след което и той скочи на гърба на коня си и препусна напред следван от Боррик, Сули и Накор. Боррик се постара да потисне ужасното чувство, че на всеки завой ги дебне засада, и се съсредоточи само върху едно: че с всяка изминала минута все повече се доближава до Кеш, до Ерланд и останалите.

Пахес бе оживено градче край река Сарне, там където пътят от Фарафра за Кахатара завиваше на североизток. На южния бряг имаше

безброй складове — там керванджиите спираха тежките си фургони, за да претоварят на баржи и лодки стоката, разносяна във вътрешността на империята. Мяркаха се и няколко платноходки. Ветровете духаха предимно на запад, така че през по-голямата част от годината беше възможно да се плава нагоре срещу течението на реката, освен при наводнения, от Кеш до Джамила и други селища, осяяли брега. А плаването по голямото езеро, така наречената Овернска глъбина, беше толкова оживено, колкото по всяко море на Мидкемия.

Боррик спря и се огледа. Чувстваше се много глупаво в сегашното си облекло. Носеше даха, традиционната носия на бендрифите, племе от Дъждовните планини. Облеклото се състоеше от ярко боядисано парче плат, овързано на кръста и заметнато през рамо като тога. Дясната му ръка беше гола, както и краката му. Вместо ботушите беше обул сандали с кръстосани по прасците връзки. Без снаряжението си Боррик се чувстваше тъпо и в същото време — уязвим. Но изборът беше подходящ, тъй като бендрифите бяха едно от малкото светлокожи племена в Кеш. Косата му беше подстригана почти до черепа и боядисана с някакъв разтвор с отвратителна миризма, който Накор бе измъкнал предната нощ, и сега беше смайващо руса, почти бяла на цвят. Стърчеше права, намазана с някаква сладникава помада и съвсем обръсната покрай ушите. Освен всичко друго бендрифите бяха известни като странен, отчужден народ, така че едва ли някой щеше да се учуди на мълчанието му. Боррик можеше само да се надява, че няма да се натъкне на някой „съплеменник“ толкова далече от родината им — езикът им не приличаше на никой друг от говорените в Кеш и той, разбира се, не знаеше нито дума от него. Въпреки че докато претърпяваше новото си превъплъщение, Сули беше подхвърлил, че може да му предаде кратък курс по гендрифи, езика им, тъй че Боррик беше накарал момчето да го научи на няколко фрази.

Как и откъде Накор бе измъкнал този чуждоземен костюм, Боррик си нямаше представа, но като всяко нещо, което исаланецът пипнеше, резултатът бе поразителен. Дребосъкът беше успял да получи поне двойна цена за конете от това, което Боррик мислеше, че струват, и при това бе успял да намери за принца истинска рапира в това скромно градче, след като Боррик не бе успял в един от най-големите градове на Кеш. И напук на всички разумни очаквания, бе

намерил точно това, което беше нужно, за да промени външността на Боррик до неузнаваемост.

Сули се беше преоблякъл като момче от Бени-Шерин, голямо пустинно племе от Джал-Пур, с къса сабя на хълбока. Беше с халат и було, под което се показваха само очите му и стига да не забравяше да ходи по-изправен, можеше да мине за нисичък мъж. Момчето се бе възпротивило да захвърли старите си дрипи, докато Гуда не го заплаши, че ще му ги среже с меч. Наемникът беше изгубил всякакво търпение след задържането им и Боррик никак не беше сигурен, че думите му са само шега.

Самият Гуда си беше продал бронята и си беше купил по-фино и леко снаряжение — кожена ризница. Беше захвърлил стария си очукан шлем и го бе заменил с нещо подобно на онова, което носеха на главите си воините-псета — метално гърне с остър шип отгоре, с периферия от черна кожа и метална мрежа до раменете. Забралото можеше да се спуска пред лицето, откривайки само очите му, и в момента Гуда го носеше точно така.

Накор беше успял по някакъв начин да се отърве от ухабената си жълта роба и сега носеше друга, не по-малко дрипава, но с цвят на презряла праскова. И изглеждаше не по-малко глупаво според Боррик. Но исаланецът смяташе, че смяната на облеклото му е достатъчна, и при тази негова изобретателност Боррик не изпитваше желание да спори.

Накор им беше осигурил превоза на една баржа, тръгваща за Кеш. Щяха да са четирима сред стотина пътници.

Както можеше да се очаква, стражи имаше навсякъде. Стараеха се да не се натрапват, но бяха твърде много и твърде подозрително се вглеждаха във всеки, за да са тук случайно.

Боррик и Сули вървяха на няколко крачки пред Накор и Гуда. Завиха на ъгъла и се насочиха към една кръчма. Баржата щеше да потегли след два часа и трябваше да минат за пътници, принудени да убият времето си в компанията на непознати.

Подминаха една отворена врата и Сули забави крачка и изсъска:

— Господарю, този глас ми е познат!

Боррик забута момчето към следващия вход и махна мълчаливо на Накор и Гуда да ги подминат.

— Какво искаш да кажеш?

Сули посочи през рамо към открянатата врата.

— Чух само няколко думи, но гласът ми е познат.

— Кой е?

— Не знам. Ще се върна и може би ще си спомня. — Момчето закри обратно, мина покрай вратата, спря се за миг, след което зави на ъгъла и надникна, сякаш очакваше да види нещо. Направи се, че чака някого, след което бързо се върна при Боррик и рече: — Този глас го чух в къщата на губернатора онази нощ, когато подслушах за заговора да ви убият.

Боррик се поколеба. Ако се върнеха да надникнат през прага можеха да привлекат нежелано внимание, но много искаше да разбере кой е надушил дирите му.

— Изчакай тук и виж кой ще излезе — каза Боррик. — После идваш в кръчмата да ни кажеш.

Боррик остави момчето на улицата и отиде при Гуда и Накор, които го чакаха и вече си пийваха ейл. Седна и им каза:

— Изглежда, че някой, който ме познава, е в града.

Скоро след това дойде и Сули и седна до него.

— Беше мъжът с черния плащ. Все още е с него, господарю. Гласът беше неговият — прошепна момчето.

— Ти видя ли го добре?

— Достатъчно, за да го позная — отвърна момчето.

— Добре — прошепна Боррик. — Ако го видиш пак, кажи ни.

— Има и още нещо, господарю.

— Какво?

— Видях го достатъчно добре, за да съм сигурен, че е от истинската кръв.

Боррик кимна.

— Не е изненадващо.

— Но и това не е всичко. По едно време придърпа плаща пред гърдите си и когато се отмести, видях, че около шията му блесна злато.

— Какво означава това? — попита Боррик.

— Означава, безмозъчен идиот такъв, че онзи с истинската кръв не е просто истинска кръв, но освен това е член на императорския дом на Кеш! — ядосано изсъска Гуда. — Само те имат право да носят златен нагръдник. Може да е някой далечен братовчед на

императрицата, но тя все пак му праща подарък за рождения му ден! Божове, в каква ли каша си ни забъркал?

Кръчмарката дойде и Боррик поръча две халби ейл. Когато жената ги остави, се обърна към Гуда и въздъхна:

— Кашата наистина е страшна, приятелю. Казах ти, че е политика.

След като кръчмарката донесе халбите и ги остави, Гуда отвърна:

— Скъпата ми покойна майчица добре ми казваше да се захвана с някой почтен занаят, с мародерство например. Защо ли не я послушах? Стани убиец, като чичо си Густав, така ми викаше. Ама кой да я слуша? Чирак на някой некромант стани...

Боррик се усмихна криво на черния му хумор и усети, че предъвка неизбежните изводи. Кой се опитваше да убие него и Ерланд? И защо? Ясно беше, че заговорът произлиза от най-високите равнища на властта, но чак до императорската фамилия? Въздъхна, отпи от горчивия ейл и зачака сигнала за тръгването.

Сигналът за качване на борда изкънтя на пристанището и Боррик, спътниците му и още няколко души в гостилницата се надигнаха, събраха си вързопите и торбите и излязоха. Отряд имперски стражи бе строен край рампата за качване — оглеждаха един по един всеки пътник. Всички бяха с метални шлемове и с боядисани с черен емайл метални нагръдници. Командирът им носеше на шлема си червена конска опашка, още една падаше на гърба му. Боррик промълви:

— Сега спокойно, и се дръжте все едно, че нищо не криете.

Бутна леко момчето да го подсети, че трябва да върви само, след което махна с ръка на Гуда и Накор да тръгват. Самият той изостана да види какво ще стане.

От време на време стражите поглеждаха някакъв пергамент, който сигурно съдържаеше подробно описание на тримата. Сули го пуснаха да се качи на борда, без да му обръщат много внимание. Гуда го спряха и го попитаха нещо. Отговорът му, изглежда, ги задоволи, защото му махнаха да се качва.

А после сърцето на Боррик изстина, като видя как Накор се обърна и заговори на един от стражите, сочейки към него в тълпата.

Стражът му отвърна нещо и кимна, след което заговори на войника до себе си. Боррик усети, че устата му пресъхва, когато трима от стражите тръгнаха право към него. За миг Боррик замръзна, после тръгна към рампата все едно, че всичко е наред.

Единият от стражите сложи ръка на рамото му и каза:

— Я почакай малко, бендрифи.

Боррик положи голямо усилие да се направи на много ядосан и раздражен. Погледна застаналия на рампата офицер, който ги наблюдаваше с интерес, и изръмжа колкото може по-грубо:

— Какво искаш?

— Чухме че си се сбил по пътя от Катара. Охранниците на кервана може и да не са ти набили ума в главата, но да знаеш, че на баржата ще има шестима легионери. Само да ни създадеш някоя неприятност, ще те изхвърлим в реката като куче.

Боррик го погледна кръвнишки, изръмжа и изрече една от фразите, на които го беше научил Сули. Дръпна се да се освободи от хватката на легионера, но след като тримата стражи посегнаха към мечовете си, вдигна ръка с длан навън да им покаже, че ще се държи кротко.

Обърна им гръб и се постара да изглежда като обидчив грубоват планинец. Надяваше се, че коленете му не изглеждат отстрани толкова омекнали, колкото ги чувстваше. Качи се на борда почти последен и седна от другата страна на тримата си спътници. Шестимата стражи се качиха последни и останаха на група при кърмата. Боррик се закле наум, че само да стигнат Кеш, с най-голяма радост ще удуши дребния исаланец.

След ден и половина, след като спираха на три места, най-сетне видяха в далечината град Кеш. Боррик бе изпаднал в мрачен унес — нещо, което не му струваше почти никакво усилие. Положението изглеждаше безнадеждно, но въпреки това трябваше някак да продължи. Баща им ги беше учил с Ерланд още като малки, че единственото, което им е в кърпа вързано в живота, е провалът; виж, за да успееш, трябва да поемаш рискове. Тогава не беше разбрал съвсем думите на баща си — двамата с Ерланд бяха принцове от кралската кръв и можеха да си позволят буквално всичко.

Сега обаче Боррик осъзнаваше напълно онова, което баща им се бе опитал да им обясни, и разбираше, че е заложен собственият му живот, този на брат му, а също така може би и животът на цялото Кралство.

Когато баржата се приближи към пристанището на Кеш, Боррик забеляза на пристана тълпа войници. Може би чакаха превоз през Овернската глъбина или пък нагоре по реката, или да са обичайната стража за този град, но възможно бе и да оглеждат всеки новодошъл — поредната преграда между него и брат му.

Щом носът на баржата опря в кея, Боррик започна да се провира през навалицата от пътници към легионерите на кърмата. Стражниците се приготвиха за слизание. Боррик отиде до мъжа, с когото бе говорил преди да се качи на борда. Войникът само го погледна и му обърна гръб.

Докато първите пътници слизаха, Боррик не предприе нищо, но като видя, че ги спират и ги оглеждат един по един, разбра, че не може да рискува отново да го заделят от множеството. Затова, когато им дойде ред за слизание, се извърна към стражника и му каза с дрезгавия си глас:

— Стражник, ще прощаваш, рекох ти нещо грубо в Пахес.

Легионерът само присви очи и отвърна:

— Така и предположих, макар че не ви разбирам брътвежа.

Боррик стъпи на рампата заедно с войника и рече:

— Дойдох да отпразнувам юбилея и да поднеса дарове в храма на Тит-Онака. — Беше забелязал, че войникът носи талисмана за добър късмет, обичаен за войниците, почитащи Двуликия бог на войната. — А в такова свято време не искам да съм във вражда с никого. Онзи исаланец ме измами на карти. Затова бях толкова ядосан. Искаш ли да стиснем ръце и да ме извиниш за обидата?

— Човек не може да пристъпи прага на Храма на битките, ако се е скарал с воин — отвърна стражникът. — И тъкмо пред стражите, които разпитваха останалите пътници, легионерът и Боррик си стиснаха ръцете над лактите. — Дано врагът ти никога да не види гърба ти.

— Дано да пееш химна на победата много години, войниче — каза Боррик.

Стиснаха си ръцете още веднъж като стари приятели, след което Боррик се обърна и се промуши между двама войници на кея. Единият бе видял сбогуването им и понечи да му каже нещо, но премисли и насочи вниманието си към друг човек, мъчещ се да се промъкне покрай охраната — някакъв странен дребен исаланец.

Боррик прекоси улицата и спря да види какво ще стане. Накор и стражът, изглежда, завързаха някакъв спор и още няколко души от охраната се обърнаха да видят какъв е проблемът. Гуда се материализира до Боррик все едно, че се е озовал тук съвсем случайно. След още няколко мига от другата му страна цъфна и Сули. Около Накор вече се бе образувал кръг от стражи и един му посочи торбата, която си носеше неизменно.

Накрая исаланецът примирено му я подаде и той бръкна вътре, опипа, после я обърна наопаки. Беше празна.

Гуда подсвирна тихо.

— Това пък как го направи, проклетникът му проклети?

— Май магията му не е толкова дребна — каза Боррик.

Гуда кимна.

— Е, Шантав? Вече сме в Кеш. Сега накъде?

Боррик се огледа и каза:

— Свийте надясно и тръгнете по пристанището. На третата улица завий отново надясно и продължи, докато намериш хан. Ще се срещнем в първия хан, на който се натъкнем. — Гуда кимна и тръгна. — Сули — прошепна Боррик, — изчакай Накор и му кажи.

— Да, господарю — отвърна момчето и Боррик го остави и тръгна с небрежна походка след Гуда.

Ханът се оказа западнало заведение, носещо гръмкото име „Имперският щандарт и Рубинената корона“. Боррик нямаше представа що за събитие в кешийската история е довело до това тъпо име, но в облика на заведението нямаше нищо имперско или рубиноподобно. По нищо не се отличаваше от стотиците подобни задимени заведения в стотиците градове на Мидкемия. Езиците и нравите можеше да се различават, но клиентите бяха едни и същи — разбойници, крадци и главорези от всякакъв десен, комарджии, курви

и пияници. За пръв път, откакто бе попаднал в Кеш, Боррик се почувства като у дома си.

Огледа се и забеляза, че и тук вкусът към усамотение преобладава, като в многобройните гостилници, които бе посещавал в Кралството. Сведе безгрижно поглед към халбата си и промълви:

— Може да се приеме, че поне един от тези клиенти е или имперски агент или доносник.

Гуда свали шлема си, почеса се по темето, засърбяло го от потта, и отвърна:

— Ха! Че кой е луд да се обзалага за това.

— Няма да оставаме тук — рече Боррик.

— Радвам се да го чуя — отвърна Гуда, — макар че бих пийнал преди да си потърсим подслон.

Боррик се съгласи и едрият наемник привика едно от прислужващите хлапета, което скоро донесе четири ейла. Боррик отпи и възкликна:

— Ха, че те са студени!

Гуда се протегна уморено.

— Ако си направиш труда да погледнеш на север, щом излезеш навън, Шантав, ще забележиш една планинска верига. Казва се Стълповете на светлината. Нарекли са ги така, защото най-високите им върхове винаги са покрити с лед, който при подходящи условия отразява светлината и гледката е страхотна. В този град процъфтява търговията с лед. Гилдията на ледосекачите е една от най-богатите гилдии в Кеш.

— Човек всеки ден научава по нещо ново — рече Боррик.

— На мен не ми харесва — заяви Накор. — Ейлът трябва да е топъл. От студен ме боли главата.

Боррик се засмя, а Гуда каза:

— Е, значи най-после сме в Кеш. Казвай сега как да стигнем при тези твои приятели?

Боррик сниши глас.

— Аз...

Гуда присви очи.

— Сега пък какво?

— Знам къде са. Само дето не съм сигурен как точно да се добера до тях.

Очите на Гуда се свиха в две свирепи цепки.

— Къде са?

— В двореца.

— Гръм и мълнии! — избухна Гуда и неколцина от посетителите на хана се обърнаха да видят какво е предизвикало гнева му. Той сниши глас, но все така свирепо прошепна: — Шегуваш се, нали? Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

Боррик поклати глава. Гуда стана и вдигна шлема си.

— Къде отиваш? — попита го Боррик.

— Навсякъде другаде, но не и където си ти, Шантав.

— Но ти ми даде дума!

Гуда го изгледа и отвърна:

— Казах, че ще те доведе в Кеш. Сега си в Кеш. За двореца не си ми казал нищо. — Насочи обвиняващо пръст към Боррик и добави: — Ти ми дължиш пет хиляди златни екю, а няма и една десета от петака да видя.

— Ще ги получиш — каза Боррик. — Имаш думата ми. Но трябва да намеря приятелите си.

— В двореца? — изсъска Гуда.

— Седни де, гледат ни.

Гуда седна.

— Да гледат. Ще взема да се кача на първата лодка за Кимри, която намеря, ще ида до Хансуле и ще взема някой кораб за Източните кралства. Ще пазя керваните в някоя чужда земя през остатъка от живота си, но ще съм жив, което не мога да кажа за теб, ако се опиташ да влезеш в двореца.

Боррик се усмихна.

— Знам аз една-две хитрини. Какво ще ми струва, за да те задържа с нас?

Гуда не можеше да повярва, че Боррик му говори сериозно. Помисли малко и отвърна:

— Удвой обещаното. Десет хиляди.

— Готово — каза Боррик.

— Ха! — сопна се Гуда. — Много ти е лесно да обещаеш, след като след ден-два всички ще сме мъртви.

Боррик се обърна към Сули.

— Трябва да се свържем с определени хора тук.

Сули примигна неразбиращо.

— Господарю?

Боррик зашепна:

— Гилдията на крадците. Шегаджиите. Пършивото братство или както ги наричат в този град.

Сули кимна все едно, че е разбрал, но по лицето му си личеше, че не е схванал и дума.

— Господарю?

— А бе що за просяк си ти?

Сули сви рамене.

— Просяк съм, ама в нашия град няма такива групи.

Боррик поклати глава.

— Виж какво. Излизаш и намираш най-близкия пазар. Намери някой просяк — това поне ще можеш да направиш, нали? — Сули кимна. — Просто му пусни някоя пара в ръката и му подшушни, че тук има един пътник, който иска да си поговори с някого по много спешен въпрос, и че случаят си заслужава някои хора тук, които могат да оправят едно друго из града, да отделят от времето си за него. Разбра ли?

— Да, господарю.

— Ако просякът почне да ти задава повече въпроси, само му кажи следното... — Боррик се помъчи да си спомни някоя от историите, които Джеймс му беше разказвал за детството си сред крадците на Крондор, и след дълга пауза добави: — Има един в града, който не иска да създава никакви трудности с това, че е тук, но иска да уреди нещата така, че всички да останат доволни. Ще се справиш ли?

Сули повтори указанията и след като Боррик се убеди, че ги е запомнил добре, го отпрати. Продължиха да пият и по едно време Накор бръкна в торбата си и извади от нея комат хляб и голямо парче сирене. Боррик го изгледа втренчено.

— Ей, я чакай малко! Когато стражът прегледа торбата ти, беше празна.

— Така е — отвърна Накор и зъбите му блеснаха с неестествена за лицето му белота.

— Как го направи? — изпръхтя Гуда.

— Номер — отвърна смеещият се дребосък, сякаш това обясняваше всичко.

По залез-слънце Сули се върна, седна до Боррик и каза:

— Господарю, отне ми доста време, но най-накрая намерих човек, какъвто искахте. Дадох му една монета и му казах каквото ми наредихте. Той ми зададе много въпроси, но аз повтарях само каквото ми казахте и нищо повече. Той ми нареди да го изчакам и офейка. Чаках с голям страх, но щом се върна, всичко се оказа наред. Той каза, че ония, с които искате да говорите, ще се срещнат с нас, и назова времето и мястото.

— Къде и кога? — попита Гуда.

— На втория звън на стражевата камбана след залез-слънце. Мястото не е далече оттук. Знам, защото той ме накара няколко пъти да повтора посоките. Но трябва да отидем на пазара да го намерим и оттам, щото не исках да му кажа къде сме отседнали.

— Добре — каза Боррик. — Бездруго доста се задържахме тук. Да тръгваме.

Излязоха и тръгнаха към най-близкия пазар. Боррик отново се смая от тукашното многолюдие. Никой не обръщаше внимание на това, че е бендрифи. Разнообразието на носии и облекла, както и липсата им, което бе забелязал още във Фарафра, в столицата се оказа още по-главозамайващо. Най-черната кожа, която Боррик бе виждал, блестеше под жаркото слънце по мощните тела на полуголите ловци на лъвовете, крачещи покрай тях, но в същото време твърде често се мяркаха и светлокожи хора, явно преселили се в Кеш поданици на Кралството. Мнозина имаха тесните очи и жълтеникавата кожа на Накор, но дрехите им не бяха като на исаланеца — някои носеха копринени елеци и дълги до коленете бричове, други бяха с брони, а трети — в прости монашески халати. Минаваха жени с всевъзможни облекла, от изцяло увити в дрехи до почти голи, и малцина им обръщаха внимание, освен ако жената не беше необикновено красива.

Минаха с ленива походка и двама ашунтайци, повели по две жени, вързани на вериги — жените бяха съвсем голи и забили очи в земята. Подмина ги и банда мъже с кафяв тен на лицата, с ризи и руси коси, навлечени в кожа и с ризници въпреки жегата.

Боррик се обърна към Гуда.

— Тия пък какви са?

— Бриджанци — моряци от Бриджане и градчетата по крайбрежието под планините на Мрачния камък. Пирати и търговци. Порят Великото море от Кеш до Източните кралства с дългите си кораби — разправят, че прекосявали даже и Безкрайното море. Горди мъже са и много свирепи, почитат духовете на мъртвите си майки. Всички бриджански жени са гадателки и жрици и мъжете вярват, че духовете им насочват и пазят корабите им, затова ги почитат като святи. Виж, ашунтайците се отнасят с жените си по-зле, отколкото с кучета. Ако не беше печатът на мира на императрицата над града, щяха да се избият само като се видят.

— Страхотно! И много ли подобни вражди има в Кеш? — попита Боррик.

— Е, чак много... — отвърна Гуда. — Около стотина на всеки празник. Затова Дворцовата гвардия и Вътрешният легион са в пълна готовност. Вътрешният легион господства над Вътрешната империя, всичко което лежи около Оверн, в планинския кръг, който се образува от Майката на водите, Стълповете на светлината, Стражите и Мрачните камъни. Извън този кръг управляват местните велможи. Мирът се налага само по имперските пътища и при подобни празници. Иначе... иначе... едната или другата страна отива за храна на псетата.

Кеш беше истинско чудо за Боррик. Тълпата по улиците му изглеждаше едновременно позната и чужда. Колкото и позната да му беше обстановката в един голям град, този град му се стори натежал от древност и непозната култура.

Когато излязоха на пазара, Боррик възкликна:

— Невероятно!

Гуда изсумтя.

— Това е най-обикновено пазарче, Шантав. Големият пазар е отгатак амфитеатъра. Там отиват повечето гости на града.

Боррик поклати глава и попита Сули:

— Кога трябва да тръгваме?

— Има време, господарю. — В същия момент из града закънтяха многобройни камбани и гонгове — слънцето вече потъваше зад хоризонта. — Втората камбана ще е след час.

— Добре. Хайде тогава да намерим нещо за хапване.

Когато удари втората вечерна камбана, влязоха в уличката и Сули шепнешком каза:

— Насам, господарю.

Въпреки ранния вечерен час уличката беше пуста. Беше затрупана с боклуци и вонята беше непоносима. Като се мъчеше да задържи мазните мръвки и клисавата питка в корема си, Боррик каза:

— Един приятел преди време ми обясни, че крадците слагали боклуци и... — настъпи някакво умряло куче и продължи: — и други неща по пътищата си за бягство, за да се предпазят от разни любопитни.

В дъното на уличката имаше дървена врата с метална ключалка. Боррик натисна дръжката. Беше заключена. В същия момент зад гърбовете им се чу глас:

— Добър вечер.

Двамата с Гуда се обърнаха и избутаха Сули и Накор зад себе си. Към тях се приближаваха шестима въоръжени мъже.

— Имам много лошо предчувствие, Шантав — изсъска Гуда.

— Добър вечер — подвикна Боррик. — Вие ли сте тези, с които си уредих среща?

— Зависи — отвърна водачът им, висок мъж с прекалено широка усмивка. Бузите му бяха толкова пъпчиви, че чак го обезобразяваха, което си личеше въпреки сумрака. Другите зад него бяха само сенчести силуети. — Какво искаш?

— Трябва да вляза в двореца.

Мъжете се разсмяха.

— Това е лесно — отвърна пъпчивият. — Само се постарай да те задържат и да те изправят пред Върховния трибунал. Нарушаваш имперския закон и готово. Убий някой страж, това ще ти свърши работа.

— Трябва да вляза незабелязано.

— Невъзможно. Освен това защо да ти помагаме? Откъде да знаем, че не сте имперски агенти? Не говориш като бендрифи, въпреки носията ти. Градът напоследък гъмжи от агенти, които търсят някого — кой точно, не знаем, така че може и да си ти. Във всеки случай — рече той и извади дългата си сабя — имаш десет секунди да обясниш защо просто да не ви убием и да не ви приберем златото още тук.

Боррик и Гуда също извадиха оръжията си, а принцът рече:

— Първо, защото мога да ви предложа хиляда златни екю, ако ни кажете как да влезем, и второ, защото ще го удвоя, ако успеете и да ни вкарате.

Главатарят махна със сабята си и приятелите му отстъпиха, без да отпускат сабите си.

— И?

— И ви нося поздрави от Праведника в Крондор.

Главатарят помълча малко и отвърна:

— Впечатляващо.

Боррик въздъхна напрегнато, а главатарят продължи:

— Много впечатляващо. Защото Праведника умря преди седем години и сега Шегаджиите ги командва Добродетелния. Представянето ти нещо не пасва, шпионин. — И подвижна на хората си: — Убийте ги.

Уличката бе твърде тясна, за да може Гуда да развърти големия си меч, затова той измъкна двете си ками, Боррик извади рапирата си, а Сули — късата си сабя. Тримата застанаха един до друг и Боррик се извърна към Накор.

— Можеш ли да отвориш тая ключалка?

— Естествено — кимна исаланецът.

И в този момент нападателите ги връхлетяха.

Рапирата на Боррик прониза гърлото на първия, докато Гуда отбиваше мушканията на дългата сабя на втория с камите си. Сули никога не беше използвал сабя, но я размахваше с такава увереност, че мъжът срещу него отстъпи.

След смъртта на първия си съратник нападателите се отдръпнаха. Никой не искаше да се наниже на рапирата на Боррик. Тясната уличка не предлагаше предимство на никоя от двете страни, но нападателите можеха да не се престарават, а да изчакат хората на Боррик да се уморят и тогава да ги очистят, защото те нямаха къде да отидат.

Накор порови в торбата си и намери каквото му трябваше — шишенце.

— Какво... — почна Боррик и бе принуден да плати за краткото си разсейване, защото острието на една широка сабя за малко да му отсеке ръката. Сви се настрани да отбегне удара, след което замахна и вторият нападател излезе от играта с посечена десница.

Накор сипа в шепата си малко бял пращец и затвори шишенцето. После коленичи пред вратата, духна и вместо да се пръсне, пращецът се понесе на тънка нишка право в ключалката. Чуха се няколко силни изщраквания и Накор се изправи с доволна усмивка и каза:

— Заповядайте.

Гуда го бутна вътре, после влезе и той, а Боррик развъртя бясно рапирата и принуди нападателите да отстъпят, за да може и Сули да се шмугне след наемника. Накрая влезе и той и Гуда затръшна вратата, а Накор избута някакво тежко кресло, за да я подпре.

Принцът моментално установи две неща: първо, че едно почти голо момиче го гледа невероятно старчески. Седеше пред някаква врата, явно очаквайки волята на онзи, който беше от другата ѝ страна. Вторият факт, който установи, беше сладникавият дим, увиснал във въздуха, който не можеше да се сбърка с нищо друго, щом го помиришеш. Беше миризма на опиум, смесена с други миризми — семена от джуле, хашиш и някакви сладникави благовония. Бяха нахлули през задния вход на дом за наслаждения.

Както можеше да се очаква, само миг след нахлуването им се появиха трима едри мъжаги — биячите на заведението, — въоръжени с дебели тояги и с ками и саби в коланите.

— Какво става тука бе? — изрева първият, опулил очи от радост, че му пада случай да пролее малко кръвчица.

— Градската стража! — викна Боррик. — Ще строшат вратата!

В този момент отвън заблъскаха вратата и креслото се отмести навътре.

— Тия долни копелета! — рече първият бияч. — Платихме им за тоя месец.

Боррик го бутна приятелски към вратата и каза:

— Алчна паплач! Опитват се да ви изръсят за още. — Вторият бияч посегна да го хване, но принцът го стисна за лакътя и го бутна след първия. — Ония там са поне десет, с оръжие! Викат, че трябвало да им платите допълнителното за юбилея.

Междувременно клиентите на заведението заотваряха вратите и занадничаха да разберат какво става. Като видя въоръжени мъже, едно момиче изпищя и паниката се развихри.

Третият бияч рече:

— Ей, я чакай малко! — И замахна с тоягата.

Боррик едва успя да избегне удара и като не можа да измисли нищо друго, викна с цяло гърло:

— Нападение! Бягайте!

Биячът замахна отново към него, но Гуда го перна зад ухото с дръжката на камата си и го зашемети.

Боррик го бутна силно към някакъв дебел търговец, който се опитваше да се измъкне с дрехите си в ръце и извика:

— Бащата на момичето е! Дошъл е да те убие!

Търговецът се опули от ужас и се понесе към предната врата съвсем гол. Някаква сънена жена, поне на четиридесет години, измънка:

— Баща ми ли?

В същия момент Сули ревна с цяло гърло:

— Градската стража!

Вратата падна и крадците нахлуха вътре и се сблъскаха с голи момичета и момчета, със замаяни от дрога мъже и с двама много ядосани биячи. На стълбището към втория етаж пък се появиха още двама яки мъже и се развикаха някой да им обясни какво става. Боррик изрева:

— Религиозни фанатици! Опитват се да освободят робите ви, момичетата и момчетата. Помогнете на хората си!

Гуда, Сули и Накор успяха някак де се измъкнат от суматохата и драснаха към предната врата. Голият търговец, хукнал по улицата, беше привлякъл любопитството на градската стража и когато и Боррик понечи да излезе, се сблъска с двама въоръжени мъже. Той им викна, без да се колебае:

— Ужасно! Робите в къщата са се разбунтували и избиват клиентите. Побъркали са се от дрогата и силата им е нечовешка. Трябва да повикате помощ!

Единият страж извади сабята си и се втурна вътре, а другият измъкна от колана си свирка и я наду. От съседните улици се затичаха други стражници.

Боррик настигна приятелите си и две улици по-нататък се вмъкнаха в една мрачна гостилница. Гуда свали шлема си и така го тресна на масата, че той подскочи. После наемникът посочи с пръст Боррик и изръмжа:

— Единствената причина да не ти отрежа главата беше, че със сигурност щяха да ни арестуват.

— Защо винаги искаш да ме биеш? — попита Боррик.

— Защото непрекъснато правиш глупости, заради които може да пукна бе, Шантав!

— Беше забавно — отбеляза Накор.

Боррик и Гуда го зяпнаха слисани.

— Забавно ли? — попита Гуда.

— От доста години не съм се забавлявал толкова — отвърна ухилено исаланецът.

Сули изглеждаше готов да рухне на масата.

— Господарю, сега какво ще правим?

Боррик се замисли, поклати глава и каза:

— Не знам.

ГЛАВА 15

ПРИМКИ

Ерланд се приближи до вратата.

Отвън пазеха стражи, но никой не си позволи да го попита по каква причина идва в покоите на принцеса Шарана. Там беше и лорд Нироме — благородникът, който бе влязъл в ролята на церемониалмайстор, когато принц Авари ги поздрави при влизането им в Горния град.

Дебелият мъж се поклони, усмихна се топло и рече:

— Добър вечер, ваше височество. Задоволява ли ви всичко тук?

Ерланд му отвърна с още по-топла усмивка, поклони му се още по-почтително и отвърна:

— Вашата щедрост понякога е направо съкрушителна, милорд.

Шишкото хвана Ерланд под ръка и каза:

— Бих ли могъл да ви отнема един кратък миг, ваше височество?

Ерланд се остави да го придърпат в един алков извън полезрението на стражите и отвърна:

— Но само за момент. Не бих искал да принуждавам нейно височество да ме чака.

— Разбирам, ваше височество, разбирам. — Нещо подсказа на Ерланд да внимава: никой тук не можеше да е толкова високопоставен и да му се подмазва така, без да таи коварство. — Това, което исках да ви кажа, ваше височество, е, че би било добър и щедър жест от ваша страна, много щедър жест, ако благоволите да изразите пред нейно императорско величество желанието си младият Расаджани, синът на лорд Килава, да бъде опростен за оскърблението, което ви нанесе. — Ерланд не каза нищо и Нироме продължи: — Момчето е глупаво; с това сме съгласни. Но вината не е у него, а в определени кръгове в лагера на принц Авари. — Озърна се сякаш притеснен да не го подслуша някой и зашепна: — Ако позволите да й отнема още миг. — Ерланд кимна и Нироме продължи да шепне: — Авари е второто й дете след Соджиана и по право наследницата е принцесата. Но

известно е, че мнозина се боят от три последователни управления на императрици — патриаршалните порядки съществуват сред повечето народи и племена, съставлящи империята. Поради това някои заблудени души се стремят да изострят различията между Авари и неговата сестра. Младият Расаджани си е помислил — или по-скоро го направи без умисъл, — че само се опитва да покаже на своята императрица, че Авари не е някакво си слабохарактерно същество, което се бои от Кралството, просто защото е най-големият радетел за поддържането на мира между нашите две държави. Действието му беше прибързано и глупаво, и наистина непростимо, но съм сигурен, че са го тласнали други, смятайки, че Авари ще одобри това. Ако бихте могли да намерите в сърцето си воля да му простите...

— Ще помисля по въпроса — каза Ерланд. — Ще го обсъдя със съветниците си и ако се убедим, че това няма да доведе до загуба на престиж за моята страна, ще говоря с императрицата.

Нироме сграбчи ръката му и целуна пръстена му с кралския печат.

— Ваше височество е изключително щедър. Навярно някой ден ще мога да посетя Риланон. Стане ли това, ще кажа на всички хора там, че им е дадено от съдбата да ги управлява един милостив и мъдър владетел.

На Ерланд му бе дошло вече до гуша от ласкателства, затова кимна съдържано, остави дебелия благородник и закрачи решително към вратите на покоите на принцеса Шарана. Представи се на чакащия отвън слуга и го въведоха в приемната — зала, неотстъпваща по размери на бащината му зала за аудиенции в Крондор.

Някаква млада жена с яркочервена коса — необичаен цвят за истинската кръв — посрещна Ерланд с нисък поклон и каза:

— Нейно височество ви кани да я посетите в личната ѝ градина, милорд.

Ерланд ѝ даде знак да го поведе и когато тя тръгна напред, изпита неволна възхита от изящно поклащащите ѝ се бедра, едва покрити от късата препаска. Усети тръпка на възбуда от предстоящата вечер и бързо се постара да съсредоточи мисълта си върху думите, които Джеймс му беше казал след вечерята: „Помни, че също като на теб на нея ѝ е предопределено да властва над своята страна, така че не приемай нищо даром и на доверие. Тя може да изглежда като двадесет

и две годишно девойче и дори да се държи като такава, но сигурно ще стане императрица на Кеш по времето, когато ти ще станеш крал, и подозирам, че образованието ѝ е също толкова добро като твоето, ако не и по-добро.“ Джеймс бе проявил изключителна загриженост дори за толкова предпазлив по природа човек като него. И беше използвал сгодния случай, за да каже на Ерланд: „Внимавай. Не се оставяй да бъдеш подведен от мили обещания в нежни прегръдки. В душите на тези хора се таи смърт, не по-малко, отколкото в душите на главорезите в Бедняшкия квартал на Крондор.“

Щом видя Шарана обаче, Ерланд разбра, че ще трябва да положи голямо усилие, за да не забрави думите на Джеймс. Принцесата се бе изтегнала върху куп възглавнички под копринен балдахин, а около нея стояха четири слугини, готови да се отзоват на всяка нейна прищявка. Вместо късата поличка и елеченцето, с които се беше явявала по публични поводи, сега тя носеше проста роба, пристегната над гърдите със златен сокол със същата форма като онзи, който Ерланд бе видял на имперския щандарт на Кеш. Робата беше почти прозрачна и когато тя се надигна да го поздрави, се отвори отпред и разкри възбуждащата мъжкото око прелестна гледка на младо женско тяло. Ефектът бе много по-силен от обичайната голота, царяща из двореца. Ерланд избра съдържания поклон, изразяващ почитителност на гост към домакин, наместо раболепния поклон на поданик пред господар. Шарана протегна ръка, той я пое и тя му каза простичко:

— Елате да се поразходим.

Ерланд усети, че в гърдите му се връща чувството, което бе изпитал, когато видя принцесата за пръв път. Сред градината с красиви екзотични цветя тя беше най-красивото и най-екзотичното. За разлика от повечето жени от истинската кръв, които бе срещал досега, тя не изглеждаше толкова гъвкава и дългонога, а по-скоро — сластолюбива. Бедрата ѝ бяха по-закръглени от тези на Мия, но не неприятно и беше може би най-едрогърдата жена, която бе срещал. Сочните ѝ устни ѝ придаваха малко нацупено изражение. Големите ѝ тъмни очи му се струваха малко непривични, почти като у жълтокожите хора от Шинг Лаи, които бе виждал в двора. Раменете и бедрата ѝ бяха широки, кръстът — тънък, а коремът — приятно закръглен. Ерланд разбра, че е безнадеждно покорен от чара ѝ.

Мълчанието взе да става потискащо за нервите на принца и той каза:

— Ваше височество, има ли... непривлекателни жени в двора?

Шарана се засмя.

— Разбира се. — Гласът ѝ бе сладък и женствен, а усмивката така оживи лицето ѝ, че сърцето на Ерланд заподскача лудо. — Но бабинка изпитва такъв ужас от старостта и смъртта, че по нейна заповед всички, които не са млади и красиви, са преместени на по-долните нива на двореца. Но са тук, разбира се. — Шарана въздъхна. — Ако се наложи да управлявам аз, ще отменя тази глупава заповед. Много чудесни хора са принудени да работят в сянка, докато по-малко способни, но с по-приятна външност, получават високите постове.

Ерланд не разбра съвсем думите ѝ. Умът му се беше замаял от съблазнителния ѝ мирис, смесен с ароматите на цветята в градината.

— Тъ... забелязах, че лорд Нироме успява все пак някак да се задържи на повърхността.

Тя отново се засмя.

— Той е чудесен. Просто все някак винаги успява да печели обичта на всички. Толкова е мил! От всичките ми вуйчовци...

— Той ви е вуйчо?

— Всъщност е братовчед на маминка. Той единствен успяваше да ме накара да спра да плача, когато ме оставяха сама като малка. Бабинка непрекъснато го гълчи, че е крайно време да направи нещо с лошия си навик да се тъпче и да се постарее да заприлича на ловец от истинската кръв, но все едно, примирява се с него. Често съм си мислила, че той е единственият, който пази и удържа целостта на империята — той наистина дава всичко от себе си, за да потуши възможните конфликти. Опитвал се е дори да повлияе за добро на вуйчо Авари... — И остави недоизказана мисълта си, че подобно начинание явно е обречено на провал.

Ерланд кимна.

— Защо вуйчо ви и баба ви са така отчуждени?

— Всъщност и аз не знам — отвърна момичето и със съвсем естествен и несъзнателен жест взе ръката на Ерланд в своята. Продължиха да вървят със сплетени пръсти и момичето заговори с безгрижен тон: — Мисля, че е затова, защото Авари смята, че той трябва да управлява вместо майка ми, което е глупаво. Той е твърде

млад — само с три години по-голям от мен. Мисля, че е син на петия или шестия съпруг на баба. Мама е най-голямата и тя би трябвало да наследи неоспоримо властта, но някои се боят, че така в империята ще се наложи матриархат.

Ерланд усети, че кръвта нахлува в главата му, но се насили да се съсредоточи върху въпросите на политиката, което беше доста трудно при положение, че оскъдно облечената принцеса непрекъснато се докосваше до него.

— Значи... някои от хората ви искат да имат мъж за владетел?

— Глупаво, нали? — Шарана спря и каза: — Какво мислите за градината ми?

— Впечатляваща е — призна Ерланд без никаква преструвка. — Такова нещо не може да се види в Кралството.

— Много от тези цветя са култивирани тук, за Имперските градини, и не съществуват никъде другаде на Мидкемия. Не знам как точно е постигнато, но така са ми казвали. — Тя се пресегна с лявата си ръка и го хвана над лакътя, задържайки дланта му в дясната си ръка в почти любовен жест, и Ерланд се почувства едновременно възбуден и смутен.

Продължиха разходката си из градината и Шарана каза:

— Ерланд, разкажи ми за своя роден край, за това ваше приказно Островно кралство.

— Приказно ли? — засмя се Ерланд. — За мен си е най-обикновено. Виж, Кеш наистина е приказна земя.

Шарана се изкикоти.

— Но при вас има толкова много чудеса. Казаха ми, че сте разказвали за елфи и как сте се сражавали с Тъмното братство. Истина ли е?

Самият Ерланд никога не беше говорил за елфи, нито че се е бил с Братството на Тъмната пътека, както повечето хора наричаха расата на моредел — тъмните елфи, — но реши, че няма да навреди, ако поукраси малко истината. Все пак във Висок замък се беше сражавал с таласъми, което също си беше интересно за разказване.

Шарана остана очарована от разказите му или поне много сполучливо си придаде вид на очарована. След известно време обиколиха цялата градина и се върнаха при павилиона на Шарана. Принцесата посочи голямото легло извън спалнята ѝ.

— Повечето нощи през лятото предпочитам да спя под звездите. Дворецът задържа топлината.

Ерланд се съгласи.

— Трудно е, докато свикне човек. Но когато наблизко имаш басейн, помага. Свикнал съм да си правя дълга баня преди лягане.

Шарана се изкикоти, докато една от слугините откряваше тънката като паяжина завеса, предпазваща ложето под балдахина от досадни насекоми.

— Мия ми каза. — Ерланд се изчерви, а Шарана продължи: — Каза ми също, че си доста... надарен в някои неща. И че си много забавен. — Покани с нежен жест Ерланд да полегне до нея и го погали с пръстче около яката на туниката. — Вие, мъжете на Севера, носите твърде много дрехи. Почти като онези коравосърдечни корсари, бриджаните. Те изобщо не свалят кожените си дрехи, дори да се сварят от жегата. И смятат, че животът им се направлява от призраците на мъртвите им майки, и си вземат само по една жена за цял живот. Много са странни. Не мислиш ли, че ще ти е по-удобно, ако си свалиш част от дрехите?

Този път Ерланд се изчерви не на шега. Беше допуснал, заради часа на срещата, както и от досегашния си опит с кешийските момичета от истинската кръв, че принцесата може би има предвид нещо по-интимно от една неформална визита на учтивост, когато го покани да посети покоите ѝ, но сега изведнъж се почувства неловко.

Усетила притеснението му, Шарана разкопча токата, придържаща робата по тялото ѝ, и тя се разтвори и се смъкна от раменете ѝ.

— Виждаш ли, толкова е лесно.

Ерланд се наведе за целувка, готов да се отдръпне, ако се окаже, че не е схванал добре намеренията ѝ. В отговор тя го целуна със страст и започна да смъква дрехите му. Щом Ерланд свали и последната част от облеклото си, Шарана се изтегна по гръб. Докато се наместваше върху изкусителното ѝ тяло, той осъзна, че четирите слугини все още стоят около павилиона и че ефирните завеси създават само илюзия за интимност. За миг се поколеба, като видя, че една от тях стои само на педя от ложето, но щом принцесата го притегли към себе си, престана да мисли за това. „Трябва вече да свикна с тези хора“ — помисли си той преди да потъне в топлата и чувствена нега на страстта. Любиха се

силно и нетърпеливо, сякаш и двамата не можеха да чакат да стигнат до върха на удоволствието.

След като и двамата се изтощиха, Ерланд се притисна до Шарана и момичето го погали закачливо по гърдите и корема.

— Мия ми каза, че си много бърз в началото.

Ерланд усети, че отново се е изчервил, и рече:

— Вие... вие с Мия подробно ли сте ме... обсъждали?

Шарана се засмя и едрите ѝ гърди се разлюляха.

— Разбира се. Заповядах ѝ да ми разкаже всичко, всичко, след като я взе още първата нощ.

Без да е сигурен, че държи да чуе отговора, Ерланд все пак попита:

— А-а... и тя какво каза?

Шарана почна да го гали с лявата си ръка, както бе прилегнала до него.

— О, тя ми каза, че си много... напорист и... малко нетърпелив... първия път... но че втория път си е струвало усилието.

Ерланд се засмя, пресегна се и придърпа Шарана към себе си.

— Я да видим дали е била права.

Херолдите задухаха в дългите си рогове и барабаните забиха. Ерланд и малката му свита седяха в една от ложите, предназначени за кешийската знат предната вечер, като гости на принц Авари и на лорд Нироме. Вторият ден от Юбилея на императрицата бе посветен на показни игри и състезания. Без значение дали самата императрица се появяваше в ложата си, игрите си продължаваха все едно, че е тук. На арената бяха излезли ниски мускулести мъже, облечени в носиите на древните си войнствени предци. Всички бяха с бели платнени препаски около слабините и задниците им оставаха голи. Някои носеха на лицата си издялани от дърво и нашарени демонски маски, а други си бяха изрисували лицата в сини краски. Главите на повечето бяха бръснати или косите им бяха вързани на опашки. Засвириха енергично древни инструменти, забиха тъпани, затракаха кречетала от животински черепи и воините подхванаха древната си надпревара.

В самия център на амфитеатъра дузина мъже издърпаха висок седем стъпки камък и запяха странен монотонен химн. Други ги

окуражаваха с викове, ръмжене и изразителни жестове.

Ерланд се извърна към домакина си и каза:

— Благодарен съм за възможността да прекарам известно време с ваше височество.

Авари отвърна с широка усмивка:

— Удоволствието е мое, ваше височество.

Лорд Нироме, седнал зад Ерланд до Джеймс и Гамина, каза:

— Правим всичко, за да укрепим мостовете между нашите две държави, ваши височества.

Авари го погледна за миг, след което заговори на Ерланд:

— Милорд Нироме говори самата истина, Ерланд. Мощта на Кралството нараства стабилно от времето на дядо ви и след като сега онези квегански пирати са наказани...

— Квегански пирати ли? — прекъсна го Ерланд.

— Разбирам, че вестите не ви достигат бързо. Флота квегански галери е нападнала Свободните градове и дори са се одързостили дотам, че да налетят срещу няколко ваши крайбрежни селища недалече от Квесторско око. Баща ви е наредил флотата на адмирал Брукал да ги намери и потопи. Той се е справил.

Нироме се намеси.

— Една тяхна щурмова ескадра била отнесена от шквал надалече от острова им, прихваната е от ескадра имперски кораби от Дърбин и също е унищожена.

Тук Джеймс и Ерланд се спогледаха и Ерланд чу гласа на Гамина в главата си. „Джеймс е озадачен от това.“

„Защо?“ А на глас Ерланд каза:

— Значи отсега нататък плаването из Горчиво море ще е безопасно за известно време. Като изключим по някой и друг дърбински пират...

Авари се усмихна снизходително.

— Трудно ни е да държим под контрол някои от по-далечните ни градове. Ако някой капитан на кораб реши да извърши налет извън имперските води... — „Какво да се прави?“, казаха свитите му рамене. — Разбирате ли, по-лесно е да пратим Вътрешния легион или армия воини-псета да сринат Дърбин и да обесят губернатора, отколкото да сменим някой тамошен корумпиран съдия.

До Ерланд стигна гласът на Джеймс. „Доста интригуващо. Какво ли е търсила цяла «имперска ескадра» в Дърбин? Онези пирати не могат да се спогодят за нищо, камо ли да съберат повече от десет кораба за цяла ескадра.“

— Милорд, какво правят тези мъже долу? — попита Гамина Нироме.

— Тези мъже са от Шинг Лаи, Донг Таи и Тао Дзъ, както и от много други селца и градчета от областта, която в древни времена е била известна под името По-Тао. Те са престанали да бъдат воители, но все още продължават да упражняват древните си изкуства и воинско умение. Сега демонстрират прескачане на стена.

Докато си говореха, първият мъж в редицата се засили към големия камък и когато стигна на разкрач от него, скочи високо, удари със стъпала камъка, превъртя се на задно кълбо и стъпи на краката си. Тълпата зарева одобрително.

— Впечатляващо — каза Джеймс.

— Целта е да се прескочи камъкът — поясни Авари. — Той само се загръвяше за същинската задача.

— Колко е висок този камък? Седем стъпки? — попита Джеймс.

— Да — отвърна Авари. — Един добре обучен воин ще скочи до върха, ще докосне камъка със стъпала и ще се приземи от другата страна. Истинският воин ще го прескочи, без да го докосне. В древни времена това е било бойно упражнение, за да могат да преодоляват защитните стени на вражески селища.

— Е, това наистина е впечатляващо — възкликна Ерланд.

Авари се усмихна.

— Забивали са копия от двете страни на каменната стена, за да затруднят още повече преодоляването ѝ. Все едно, та както казвах, сега, след като пиратското гнездо в Квег е унищожено, надявам се, че нещата по северните ни граници ще останат спокойни. Не бих желал да ви досаждам с домашните ни проблеми, но при възрастта на майка ми... — Принцът за миг замълча, загледан в един плещест воин с дървена демонска маска и с копие в лявата си ръка, който скочи високо над стената под оглушителните възгласи на тълпата. — Ами, положението във вътрешността на Кеш е такова, че никой тук не би имал изгода, ако между нашите два народа възникне конфликт. Сега

вие очевидно сте най-силният ни съсед и оттук насетне, надявам се — наш добър приятел.

— Докато съм жив, надявам се, че ще е така — каза Ерланд.

— Добре — отвърна Авари. — Моля се в такъв случай да живеете дълго и до дълбоки старини.

Зов на тропети възвести пристигането на нов член на императорската фамилия и Ерланд се обърна с надеждата, че е Шарана. Но вместо нея влезе принцеса Соджиана със своя антураж и Ерланд едва успя да не се ококори от удивление. Този, който придружи красивата жена в съседната лежа, се оказа не друг, а барон Локлир.

Насмешката на Джеймс също не беше трудно да се долови зад мисълта му. „Е, изглежда, че за нашия приятел няма непреодолими прегради, нали?“

„Изглежда е така“ — отвърна Ерланд.

Принцесата влезе в ложата първа, а след нея пристъпи Локлир, който не можа да се сдържи да не се ухили на Ерланд. Гамина само вдигна вежда и го изгледа неодобрително. Но след това очите ѝ леко се разшириха и тя „заговори“ на Ерланд и Джеймс. „Локи ми създава загадки.“

„Защо?“ — попита Ерланд.

„Старае се да не го издава външно, но е дълбоко обезпокоен от нещо.“

„От какво?“ — попита Джеймс.

„Каза, че ще поговори с нас по-късно и че в момента му е много трудно да се съсредоточи. Но в момента ми казва следното. Смята, че може би Соджиана стои зад опита за покушение над Боррик в Крондор.“

Ерланд кимна в отговор на някакво обяснение от страна на лорд Нироме и каза на Гамина и чрез нея — на Джеймс и Локлир: „Ако е така, това я прави първа кандидатка за подстрекател на нападението, при което загина Боррик.“

Сякаш го бе подслушала по някакъв начин, принцесата се извърна и го изгледа с неприкрито любопитство, като че ли се мъчеше да го съпостави с донесенията на шпионите си в градината на дъщеря си или все едно че обмисляше доколко би могъл да достави удоволствие и на самата нея. Но когато му се усмихна, принцът прочете в изражението на това красиво лице само насмешка.

Празненствата продължаваха и макар кешийските благородници да влизаха и да се оттегляха на отдих, Ерланд си остана на мястото. Умът му бе натежал от мисли за неща, за които само допреди няколко месеца не бе и сънувал, и много съжаляваше, че не може да поговори с баща си.

Игрите продължаваха все на бойна тематика и народите от различните краища на империята представяха на своята императрица и двора й най-младите си и отбрани воители. Последното представление се оказа не толкова демонстрация на бойни изкуства, колкото ритуал. Два отряда воители се състезаваха в двубой, чийто произход се губеше в дълбините на времето. Губернаторът на Яндовой бе избрал две села да представят „Битката на драконите“. Два големи дракона, великолепно изработени от въжета, стегнати на снопове и възли до истинските размери на приказните същества, се носеха на гърбовете на стотици воители. Съперничещите си села носеха ризници от плетена тръстика и костени плочки, с много древна направа, съвсем неподходящи за съвременните оръжия от желязо. Шлемовете на всички мъже бяха украсени с цветни ленти, червени за едната страна и сини за другата, и всеки от двата възени „дракона“ имаше ярко оцветена маска отпред, със същия цвят. Ездачи в ярко оцветена в същите цветове броня седяха на гърбовете на двата бутафорни дракона и насочваха отрядите си. Двата състезаващи се отбора трябваше да надигнат огромните чучела, с туловища широки поне десет стъпки, и да се затичат. Тичаха, докато наберат необходимата скорост, и връхлитаха така, че двата дракона да се сблъскат. Тогава двете възени „чудовища“ се изправяха нагоре, като напрежението от натиска ги издигаше все по-високо и по-високо, докато ездачите им не се окажеха най-малко на петдесет стъпки във въздуха. След което огромните фигури рухваха на земята. В един момент, бяха обяснили на Ерланд, един от двамата ездачи щеше да набере повече височина от противника си, да сграбчи гребена на шлема му и да приключи двубоя.

Странно защо Ерланд усети, че зрелището прикова вниманието му. Двете сили настъпваха една срещу друга, като едната се извъръщаше в последния момент настрана и отбягваше сблъсъка. Вече на три пъти се бяха сблъскали, но нито един от двамата ездачи не бе успял да хване

гребена на другия, така че бяха принудени да скочат и да опитат отново. Ерланд се удиви как успяват да скочат от поне двадесет и пет стъпки височина, при това в броня, без да пострадат.

Накрая състезанието приключи с победа на червената страна и дойде краят на празненствата за този следобед. След дълга дрямка и освежителни напитки и плодове щяха да започнат вечерните празненства. Ерланд си помисли дали да не прати вестonosец до принцесата и да я покани да повторят снощната си авантюра, но гласът на Гамина го застигна. „Джеймс би предпочел да останеш с нас тази вечер.“

Ерланд дотолкова бе привикнал вече с тези мисловни разговори, че за малко да отговори на глас. Прикри го с дискретно окашляне и каза:

— Може би ще е добре тази вечер да хапнем скромно насаме, милорд графе?

Джеймс сви рамене все едно че това е несъществено.

— Всъщност чакат ни още петдесет и осем дни празненства, така че трябва да пестим силите си. Може би наистина така ще е най-добре.

Кафи, който беше заел обичайния си пост, заяви:

— В такъв случай, ваше височество, аз ще ви пожелаая приятна вечер и ще се оттегля в жилището си в Долния град. Ще се върна призори и ще бъда на ваше разположение.

— Благодаря ви, лорд Абу Харез — отвърна му Ерланд с лек поклон.

На връщане към покоите не си казаха нищо съществено — нито на глас, нито наум. Щом стигнаха до крилото, в което ги бяха настанили, Ерланд каза високо:

— Императрицата явно е предпочела да прекара времето си някъде другаде.

Джеймс само сви рамене, а Гамина отвърна:

— Този празник е дълъг, а тя е възрастна жена, Ерланд. Може би наистина е разумно да присъства само на най-важните церемонии. Всички тези неща днес не се различаваха много от празника на жътвата, наистина.

— Така е...

Беседата им бе прекъсната от появата на един войник, облечен като истинската кръв, но без цветното покривало на главата — вместо

него носеше доста подходящ за истински бой шлем, а сандалите бе заменил с къси ботуши и наколенници. Гърдите му бяха покрити с дебела кожена ризница, а на колана му висеше сабя.

— Господа — каза той, без да чака разрешението им. — Тази, която е Кеш заповяда да се явите при нея веднага.

Ерланд почервения от изненада и раздразнение.

— Заповяда ли?

Джеймс го докосна по рамото, за да го предпази от някоя необуздана реплика, и заяви:

— Ще тръгнем с вас веднага.

„Според Джеймс трябва да е станало нещо важно. Той настоява да запазиш спокойствие, докато разберем какво става.“ — каза в ума му Гамина.

Ерланд запази пълно мълчание, докато вървяха към централната част на двореца. След няколко минути към тях по коридорите се присъединиха множество въоръжени благородници: повечето изглеждаха мрачни и угрижени.

Щом влязоха в залата за аудиенции на императрицата — огромния централен салон на двореца — се оказа, че на горната галерия, обкръжаваща тронния подиум, са се събрали стотици владетели и господари. Партерът беше претъпкан от дворцови служебни лица, оставили отворен само един тесен проход към подиума, и Ерланд и спътниците му закрачиха по него.

Когато се озоваха пред подиума, Ерланд и Джеймс се поклониха, а Гамина приклепна в изискан реверанс. Императрицата започна без предисловия:

— Ще благоволи ли ваше височество да ни обясни защо току-що получихме вест, че баща ви струпва армиите на Запада в Долината на сънищата?

Ерланд усети, че е зяпнал, и затвори уста. Озърна се към Джеймс, който изглеждаше не по-малко слиян от него. Накрая принцът промълви:

— Ваше величество, нямам представа за какво говорите.

Жената, която държеше в ръцете си най-могъщата империя на света, хвърли в нозете си някакъв смачкан свитък и почти запищя от гняв и безсилие:

— По причини непонятни за моя разум вашият уважаван баща обвинява лично този двор за смъртта на вашия брат. Вместо като разумен монарх да поиска някакво обезщетение, той е решил да възприеме ролята на ощетен баща и заповядва на своите васали да се съберат на полето на битката. Вашият чичо Мартин и гарнизоните му от Крудий, Тулан и Карс току-що са слезли на бреговете югоизточно от Шамата. Към тях се присъединяват пет хиляди кралски крондорски пиконосци и според сведенията ни с тях в поход на юг са тръгнали още десет хиляди пехотинци от гарнизоните на Сарт, Квесторско око, Илит и Ябон, както и всичките три хиляди цурани на Ламът. Части от гарнизоните на Даркмур и Малаково средище също са в поход. Ще благоволите ли да ми обясните какво търси тази маса от тридесет хиляди войници на нашите граници и не е ли това прелюдия към нашествие!

Ерланд не можеше да повярва на ушите си. Джеймс пристъпи напред и каза:

— Ако ваше императорско величество позволи...

— Няма да позволя нищо! — извика гневно старицата. — Този глупак скърби за сина си, но очевидно забравя, че държа тук другия му син като гаранция за доброто му поведение!

После, надвила най-сетне гнева си, императрицата продължи:

— Сега се приберете в покоите си. Премислете добре какви послания следва да напишете тази нощ. Пратете ги възможно най-бързо към границата и се молете дано вашият баща, принцът, да е успял да се овладее. Иначе боговете са ми свидетели, че ще оплаква и другия си син, ако само един островитянин наруши границата на Кеш и убие дори един човек от моя народ. Ясно ли е?

— Съвсем ясно, ваше величество — отвърна Джеймс и почти задърпа Ерланд извън залата. По целия път от подиума до вратите гневът в погледите на околните бе почти осезаем и в тези погледи нямаше и помен от доскорошната доброта. Изведнъж се оказаха невъобразимо изолирани и сами.

При входа на дворцовата зала ги чакаше гвардейски ескорт, които да ги придружи до покоите им. Докато крачеха по коридорите на гигантския дворец, Ерланд отпрати въпроса си към Джеймс през Гамина. „Е, какво сме сега? Пленници или гости.“

„И двете — отговори Джеймс. — Заложници сме.“

В крилото за гости към тях се присъединиха Кафи Абу Харез и лорд Нироме и Кафи каза:

— Ваше височество, получих апартамент тази вечер в подножието на Горния град, само на няколко крачки от един от входовете. Ще бъда в готовност да ме извикате, когато имате нужда от мен.

Ерланд кимна. Мъчеше се да си представи какво би могло да тласне баща му към подобно невероятно решение. Арута не познаваше Кеш от личен опит като него, но четеше лично разузнавателните донесения, вместо да разчита само на съветите на Гардан и Джеймс. Знаеше добре какви са мащабите на мощта на Кеш, ако императрицата реши да я насочи срещу Кралството. Независимостта на Кралството от Кеш винаги беше зависила от едно обстоятелство: Кеш не можеше да си позволи щетите, които щеше да претърпи в резултат от едно нашествие срещу държава с големина, равняваща се на една трета от нейната. И ударът, който Кралството щеше да нанесе на Кеш заради някаква краткотрайна победа, можеше да направи империята на свой ред уязвима срещу едно ново въстание от страна на Конфедерацията или на атака от страна на Източните кралства.

Но нито за миг Кеш не бе живял в страх от нападение от страна на Кралството. Периодичните гранични сблъсъци заради земите по протежение на плодородната Долина на сънищата естествено се бяха превърнали в обичайна баналност в историята на отношенията между двете държави, но само веднъж Кеш бе понечил да анексира територия на Кралството: когато имперските сили бяха опитали да окупираат тясната ивица суша северно от Върховете на спокойствието. Тогава армията под водачеството на Ги дьо Батира бе съкрушила силите на империята при Таунтън, слагайки край на посегателствата на Кеш над пристаните в Кралското море.

Оттогава не беше имало нито един сериозен военен сблъсък. Но идеята Кралството да предприеме нашествие срещу империята никога не беше не само обсъждана, но дори помисляна, защото ако последствията от едно нашествие в Кралството щяха да са ужасни за Кеш, то последствията от едно нахлуване на Кралството в империята щяха да са гибелни за него.

Ерланд се събуди от унеса си, осъзнал, че е пропуснал думите на лорд Нироме.

— Простете милорд, но се бях замислил за нещо друго. Какво казахте?

— Казах, ваше височество, че сигурно ще пожелаете да изпратите веднага писма до баща си. Ще ви осигуря вестonosци, които ще тръгнат веднага щом пожелаете.

— Благодаря ви — отвърна Ерланд.

— Милорд — каза Джеймс, — ако можете да ми осигурите копие от последните ви донесения за тези опасения за предстоящо нашествие, ще ви бъда безкрайно благодарен.

— Ще проверя дали мога да го направя, милорд. Но Абер Букар може да прецени, че проблемът е болезнен. В края на краищата в момента вие сте представители на една враждебна страна.

Джеймс устоя на подтика да каже нещо грубо и само се усмихна.

— Благодаря.

Ерланд чу мисълта на Гамина. „Джеймс смята, че в цялата тази история има нещо ужасно сбъркано.“

„Разбира се, че има“ — отвърна Ерланд.

Стигнаха до покоите си и видяха, че вратите не се охраняват от стражи.

— Поне ще можем да си ходим на гости — отбеляза Ерланд.

— Да — отвърна Джеймс. — Въпросът сега е къде е Локлир.

— Едва ли бих загубил, ако се обзаложа, че отново забавлява принцесата Соджиана — с горчив хумор каза Ерланд.

Джеймс не пожела да рискува с говор, затова отвърна мислено: „Тревожа се за него. Никога не е реагирал спрямо някоя жена както днес. Нещо в тази връзка го е притеснило много, а той не е от хората, които се притесняват лесно. Смятам, че трябва да го изчакаме да дойде, преди да решим какво да предприемем.“

Ерланд кимна и мислено каза на Гамина: „Следят ли ни пак?“

Гамина отвърна по същия начин: „Магическото устройство отново е насочено към нас.“

Седнаха в приемната на Джеймс и той даде знак на слугите да им поднесат напитки на близката масичка и да ги оставят сами.

„Виж дали можеш да разбереш кой го контролира“ — каза Джеймс и Ерланд веднага разбра, че Гамина отново е установила тристранната връзка между умовете им. Правеше го само когато

можеше да седне и да не говори, защото иначе напрежението бе твърде силно. Повечето пъти сред хора тя само препредаваше съобщения.

Гамина притвори очи все едно, че я беше заболяла главата, заразтрива челото си и след малко заговори. „Не е от тези, които познавам по формата на мислите им. Трудно е да се каже без риск да ме усетят. Мога само да подслушам за няколко мига, преди да са ме усетили.“

„Къде са те?“

„Наблизо — отвърна тя. — Най-вероятно в стаите от другата страна на градината пред твоите покои, Ерланд.“

— Мисля да се оттегля след малко — каза принцът. — Този ден беше много тежък.

— Да — съгласи се Джеймс. „И какво мислиш за това нашествие?“

Ерланд нарочно заговори на глас, та да го чуят всички подслушвачи:

— Това „нашествие“ е пълна глупост.

Джеймс повдигна вежда, но бързо схвана намека.

— И аз мисля така, но все пак какво е твоето обяснение?

— Баща ми никога не би позволил личната му мъка или гневът му да го подведат към подобно прибързано и гибелно решение.

„И аз мисля същото“ — отвърна Джеймс. А на глас рече:

— Тогава какво?

— Възможностите са две. Или разузнаването на императрицата е лъжливо и някой изпраща нарочно фабрикувани донесения за масивно струпване на войска по границата само за да предизвика тази бъркотия, или пък баща ми наистина трупа войска, но не за да предприеме нашествие, а за да се противопостави на такова от страна на Кеш.

Джеймс го погледна, горд от съобразителността на младежа.

— Това са двете очевидни възможности. — А наум добави: „Ти естествено разбираш значението на втората възможност, ако се окаже вярна.“

„Какво?“ — попита Ерланд.

„Това означава, че нашата куриерска система и още повече, разузнаването ни тук, в Кеш, се е издънила.“

„Разбира се — отвърна Ерланд и с все сила стисна облегалката на креслото. — Ако системата се е издънила, значи нито едно

получено сведение не е вярно. Нищо, което ни е било съобщено, откакто тръгнахме на това пътуване, не е било вярно.“

Джеймс въздъхна шумно и за да заблуди подслушвачите, каза на глас:

— Простете, ваше височество. Уморен съм.

— Няма нищо — махна с ръка Ерланд.

„Но това означава, че сега можем да разчитаме единствено на себе си — каза Джеймс. — Не можем дори да сме сигурни дали твърдението за струпването на войски е вярно, или лъжливо.“

Гамина се протегна и рече:

— Може би ще сме по-умни на заранта, ако си отдъхнем.

„Време е да свършим малко работа сами“ — каза Джеймс.

Ерланд се озадачи. „Какво имаш предвид?“

„Години минаха, откакто обикалях по покривите на двореца да търся убийци, но още не съм забравил да се катеря.“

Ерланд се ухили, за пръв път искрено развеселен от доста дни. „Джими Ръчицата се връща от отпуска, а?“

„Нещо такова. Искам да видя кой все пак ни подслушва. И най-добре ще го направя сам.“

Ерланд стана и заяви:

— Мисля да изпратя бележка на Шарана. Тя навярно може да застъпи за нас пред баба си. Би трябвало да е разбрала, че не таим лоши чувства към страната ѝ.

Джеймс кимна.

— Добре. Аз пък ще пратя депеша до Шамата да разберем какво все пак става там.

Ерланд се поклонил на Гамина.

— Милейди, вярвам, че главоболието ви ще мине до заранта.

— Надявам се, ваше височество.

Ерланд бързо стигна до покоите си и разбра, че не се налага да праща бележка на Шарана — принцесата го чакаше в леглото му. Дрехите ѝ — по-точно късата бяла поличка и елечето, — както и накитите ѝ, бяха подредени грижливо до ложето. Тя се усмихна на принца, потупа възглавничката до себе си и каза:

— Помислих си, че ще се съветваш с хората си цяла нощ.

Ерланд се опита да се усмихне, но не се получи.

— Желанието ти да прекараш нощта с мен ме прави много щастлив, Шарана, но бихме ли могли да поговорим за цялата тази бъркотия?

— Ще може ли после? — отвърна тя и се нацупи.

Ерланд махна на слугините да излязат, съблече се, дръпна завеските на балдахина и легна до принцесата.

— Надявах се, че ще посветим тази нощ на себе си — каза тя.

— Разбира се, но...

Тя опря пръсти на устните му и после го целуна, дълго и страстно.

— Ще поговорим по-късно. Не искам да съм лишена от теб нито миг повече.

Ерланд знаеше, че има да обсъждат много важни неща, но бързо се съгласи с нея... Наистина можеха да ги обсъдят по-късно на спокойствие.

ГЛАВА 16

ДЕБНЕНЕ

Боррик гледаше фойерверките.

От разтворените врати на гостилницата, където седяха с Гуда и Накор, се виждаше много добре, защото тълпата се беше сбутала най-вече от другата страна на големия площад, гледащ към амфитеатъра. Многоцветната огнена феерия изпълваше нощното небе над възхитеното човешко множество. Гуда беше потънал в мрачен размисъл, докато Накор наблюдаваше зрелището с радостната и напрегната възбуда на дете. Боррик трябваше да признае, че то далеч надминава и най-старателно подготвеното представление от церемониалмайстора на Крондор.

Появи се Сули, шмугна се на пейката до Боррик и надигна чакащата го халба с ейл. Това, в което хлапакът се беше оказал подобър от всички останали, бе събирането на информация; Сули можеше и да е лош крадец, но беше превъзходен просяк, което означаваше, че е почти професионален уличен клюкар.

— Става нещо много странно, господарю — прошепна той.

А това привлече вниманието на Гуда. Наемникът се беше вкиснал след нещастния опит да се възползват от помощта на местните крадци. Сега беше убеден, че ги търсят най-активно две различни групи — имперските стражи и крадците — и че остатъкът от живота им се измерва с минути, най-много с часове. Примирил се беше с факта, че ще умре, без да види и една жълтица от златото, което Боррик му бе обещал, да не говорим за възможността да се наслади от харченето му.

— Какво става? — попита той мрачно.

— Ами, много важни особи непрекъснато влизаха и излизаха от двореца, доста повече от обичайното дори по време на празненства. Из града също така щъкат конници със значки на пощенски разносвачи. Много стражи търчат насам-натам, докато други си стоят на едно място и не правят нищо. Все едно че става нещо голямо, като война,

бунт или епидемия. Но по местата, където можеш да чуеш клюки за подобни неща, при керванджиите и лодкарите, не се говори нищо, никой не споменава за някаква беда из хановете и складовете. А пък в двореца влизат и излизат и тълпи от слуги. Странна работа.

На Боррик изведнъж му хрумна нещо.

— Как така „тълпи от слуги“?

Сули сви рамене.

— Доколкото успях да схвана, господарю, слугите, които не са от истинската кръв, напускат двореца обикновено преди полунощ. Но не знам защо сега много от тях отново се връщат в него от Долния град. И в готварските пристройки се виждат огньове, сякаш готвят много храна за стотици хора. Не е обичайно сутрешната храна да почват да я готвят седем часа по-рано.

Боррик прецени това в светлината на всичко, което го бяха учили за политиката на Кеш.

— Значи в града има неколкостотин членове на Галерията на владетелите и господарите. Онези, които не са от истинската кръв, са извикани на спешен съвет. Храната е, за да не огладнеят по време на дебатите. С придружителите им се събират няколко хиляди души, които обикновено няма да са по това време горе на платото. — Замисли се какво ли може да означава всичко това. — А как влизат в Горния град. По онази дълга улица ли?

Сули сви рамене.

— Мога да проуча.

Момчето стана и отново се запъти към площада. Обикновено повечето дюкяни щяха да са затворени по това време, но присъствието на тълпата бе накарало повечето търговци край пивниците и гостилниците да оставят вратите на дюкяните си широко отворени. На Боррик това му се стори малко необичайно. Тълпата беше не по-малка от онова, което можеше да се види в Крондор по пладне, а от залез-слънце бяха минали повече от четири часа.

— Що за безумие си намислил сега, Шантав? — каза Гуда.

— Зависи какво ще разбере Сули — отвърна Боррик. — Ще ти кажа, като се върне. Ти само си отваряй очите за ония, дето им избягахме снощи от уличката.

— Като ги знам имперските стражи, всички оцелели след онзи набег вече са в килиите и командирът на градската стража се чуди в

какво да ги обвини, за да може да ги прати на робското тържище. Имперското правосъдие е строго, но справедливо: наказва всички еднакво, все едно дали са виновни, или невинни.

Когато най-последно се върна, Сули изглеждаше озадачен.

— Странно, господарю. Но изглежда, всички входове за Горния град са отворени, за да могат всички, които трябва да се връщат там, да го правят по най-прекия път.

Боррик присви очи.

— Толкова много входове? А стражи?

Сули сви рамене.

— При четирите или пет входа, които видях, нямаше стражи господарю.

Боррик стана и си надяна черните кожени ръкавици, част от поредното му превъплъщение. Предната нощ бе преживял третата си метаморфоза за последната седмица, благодарение на торбата на Накор и остатъка от парите, взети от продажбата на имперските коне. Сега късата му бяла коса отново беше станала тъмна или по-точно кафява с червени оттенъци и освен това беше облякъл черна кожена ризница и черно наметало. Ако го погледнеше човек нехайно, приличаше на имперски гвардеец от Вътрешния легион. Огледаше ли го отблизо, щеше да мине за един от многото безименни наемници, дошли в столицата за празненствата. Сули носеше същото облекло на пустинник, а Накор си беше облякъл нов син халат, но почти толкова протрит и омърлян, колкото и двата предишни.

Гуда се бе възпротивил на всякакви опити да го накарат да си смени бронята и дрехите, защото смяташе това за напълно безполезно пред лицето на сигурната гибел. Беше склонил да си купи една червена туника по-скоро за да се отърве от досадните натяквания на Боррик, отколкото от убеденост, че това ще им помогне да избегнат било крадците, било императорските стражи, търсеци Боррик.

Всички станаха и излязоха навън. Дълго се промушваха през тълпата и най-сетне стигнаха до булеварда, който все още беше заграден с въжета и го пазеха, за да не би жителите на Долния град да нахлуят на улицата, по която на заранта щеше да мине процесията. Боррик се загледа към отсрещната страна на булеварда и видя, че светлините в повечето сгради са запалени. Много от тях бяха с разтворени врати. Някакъв мъж притича през улицата и един пазач

побърза да го пресрещне. Казаха си няколко думи и пазачът му махна с ръка да продължи. Мъжът продължи към една врата и влезе.

— Тези жилища, дето са построени в челната стена на платото всъщност са част от самия дворец — каза Сули. — В тях обитават най-низшите от истинската кръв, но все пак с истинска кръв. И много от тези жилища са с тунели, които водят към по-горните етажи.

Боррик се огледа и забеляза още няколко стражи, които спираха опитващите се да прекосят улицата.

— На тази улица е доста оживено. Дайте да намерим друг път.

— Какъв друг път? — попита Гуда.

— Ще видиш — отвърна Боррик.

— Точно това се страхувах, че ще кажеш — изсумтя наемникът.

Боррик продължи покрай булеварда, който минаваше по ръба на основата на гигантското плато, засенчващо този квартал на града още в ранния следобед, и на пресечката с друга голяма улица видя каквото търсеше.

— Ето там! — каза той.

— Какво? — попита Гуда.

— Ей там, на другия ъгъл — отвърна Накор. — Нима не виждаш?

На другия ъгъл се виждаше голям тунел към платото и около него не се мяркаха стражи, но се виждаха преминаващи слуги. Боррик погледна наляво и надясно, след което се пхна под въжето. Забърза се през улицата с очакването, че някой ще му извика, но черното му снаряжение, изглежда, бе убедило войниците на половин каре понататък, че е един от тях. Спътниците му го последваха по петите и отстрани изглеждаше, че ги съпровожда.

Като влязоха през голямата порта, видяха рампа, водеща нагоре в тъмното. На всеки стотина стъпки по стените имаше запалени факли.

— Сега какво? — попита Гуда.

— Влизаме в двореца — отвърна принцът.

— И как?

— Чувствам се пълен идиот, че не се сетих по-рано. Само ме следвайте и се правете, че си знаете работата. От друго ако не разбирам, поне от дворци и от слуги разбирам. Слугите не искат да знаят нищо. Това включва и стоящата по коридорите на пост стража.

Той се спря да надникне в съседния коридор и не видя нищо обезпокоително.

— Когато човек се озове някъде, където не му е мястото, той обикновено се суети, озърта се и се присвива, така че всеки, който го види, ще разбере, че не си е на мястото. Но ако вървиш с поглед напред, изправено и целенасочено, слугите и стражите решават, че знаеш къде отиваш. И не те спират и разпитват, за да не бъдат наказани за това, че са досаждали на някой, който наистина е там, където трябва да бъде.

— Тези, от които трябва да се пазим, са офицерите и низшите служители — продължи Боррик. — Офицерите имат навика да спират всеки, когото не познават — макар че при този приток на няколко хиляди непознати това едва ли ще е възможно. Това, което може да ни задържи, е някой дребен надут служител, който изгаря от желание да докаже, че е важна особа.

— Звучи много добре, Шантав — каза Гуда. — Но така звучеше и идеята ти да се свържем с крадците.

— Виж какво — ядоса се Боррик. — Вече съм вътре и ако толкова се боиш за живота си сега, след всичко, което ни сполетя, защо не се върнеш?

Гуда като че ли се замисли над предложението, макар и само за миг.

— Вече допуснах Имперският вътрешен легион и крадците на Кеш да почнат да ме търсят, благодарение на теб, Шантав. Аз вече съм ходещ труп. Така че мога да се върна и да чакам някой да ме познае или да ме хванат тук. Но винаги има шанс да се случи нещо невъзможно и ти най-после да направиш нещо разумно, в който случай може да оцелея и да си получа парите. Е, затова съм тук.

Боррик се обърна към входа на тунела, откъдето се чува далечни приближаващи се стъпки.

— Сули? Ти искаш ли да ни оставиш сега?

Момчето изглеждаше уплашено, но поклати глава.

— Вие сте моят господар и аз съм вашият слуга. Ще продължа с вас.

Боррик опря за миг ръка на рамото на момчето, след което погледна Накор.

— А ти, вълшебнико?

Накор се ухили широко.

— Забавно.

— Забавно! — изсумтя Гуда, но не възрази, когато Боррик им махна с ръка да продължат напред.

Боррик не беше виждал в живота си нещо, което да може да се сравни с двореца на императрицата. Беше голям колкото цял град, а движението по коридорите беше като по централен столичен булевард в пазарен ден. Забързаният човешки поток, който ги подминаваше, им помогна да не ги засекат. Дотук твърдението на Боррик, че ако се държат като тукашни хора, няма да ги спре никой, се оказваше вярно.

Проблемът беше само в това, че никой от четиримата нямаше и най-малка представа накъде вървят. Да питат за посоки щеше да е рисковано, тъй като всеки, който беше тук по право, трябваше да знае накъде е тръгнал.

Обикаляха из огромния палат вече цял час. Наближаваше полунощ и макар кешийският работен ден да бе приключил едва преди два-три часа, отдавна бе дошло времето повечето граждани да са си в леглата.

Боррик ги поведе през някаква зона, която изглеждаше по-малко оживена, и след това по един проход, водещ като че ли към нечии частни покои. Вече очакваше някой да ги спре и въздъхна облекчено, когато се озоваха в неголяма градина, в момента пуста. Гуда коленичи до малкия фонтан, гребна с шепи и отпи. Въздъхна, вдигна очи и рече:

— Е, а сега какво?

Боррик седна на ръба на фонтана и отвърна:

— Мисля да поогледам наоколо, но едва след като нещата позатихнат малко. — Свали наметалото и кожената си ризница и добави: — И щом ще трябва да пообикалям, както искам, това ще трябва да го оставя тук някъде. — Огледа градината и забележа гъстите храсталаци и папрат покрай стената. — Ако се скриете ей там, ще ви забележат само ако някой дойде да ви търси специално.

Гуда понечи да възрази и в същия момент отекна гонг.

— Това какво беше?

Само след няколко секунди отекна втори гонг, после трети. Изведнъж гонговете закънтяха все по-близо и се чу тропот от

разтичали се по коридорите хора. Боррик грабна снаряжението си, затича се към живия плет и се шумгуна вътре. Сви се между храстите със спътниците си и прошепна:

— По дяволите! Дали пък не търсят нас?

Гуда надникна иззад тъмните клони и отвърна:

— Не знам, но ако решат да проверяват тази градина, ще ни спипат. Единственият изход е чак ей там.

— Ще чакаме — каза Боррик. — Нищо друго не можем да направим.

При звука на гонговете Ерланд и Шарана се събудиха моментално. Всъщност те не бяха заспали, а само се бяха унесли в нежната дрямка, която ги беше налегнала след като се любиха. Въпреки привидната си мекота момичето беше младо и здраво и докато свършат, го беше изтощило доста. Но това изтощение беше чудесно и той не можеше да си пожелае нещо повече освен страстната игра в леглото да продължи по-дълго.

Но нейната реакция при звука на гонговете моментално помете това желание.

— Какво става? — попита той.

Шарана скочи от леглото и слугините дръпнаха завеските на балдахина.

— Облечи се за дворцовия съвет!

Ерланд затърси пипнешком дрехите си, а слугините бързо подадоха на принцесата поличката и елечето. Щом пристегна токата на кръстчето си, тя рече:

— Това е тревога. Заповед за блокада на Горния град. Означава, че е станало нещо много лошо.

Ерланд бързо се облече и двамата влязоха в приемната на покоите му. Смесен отряд от дворцовата стража на мъже от истинската кръв и мъже в черни униформи на Вътрешния легион чакаха Шарана. Поклониха се и командващият офицер каза:

— Ваше височество, слугите ви ни уведомиха, че сте тук, когато ви потърсихме в покоите ви. Императрицата заповяда да ви заведем при нея.

Шарана кимна. Ерланд пристъпи да тръгне с нея, но един от легионерите в черно каза:

— Нищо не ни е наредено за този, ваше височество.

Шарана се обърна рязко и кресна:

— Този!? — Посочи Ерланд и заяви: — Той е наследникът на трона на Островното кралство! Той е кралска особа! — Гласът ѝ беше властен, а лицето — зачервено от ярост. — Ще се обръщате към него като към вуйчо ми, защото той е равен по ранг на Авари! Това е заповед!

Ерланд се изуми от реакцията ѝ и от несдържаността, с която я изрази. Почти очакваше да заповяда на войника да се просне на пода и да иска прошка, но тя само кимна на ескорта да тръгнат.

Принцът забеляза, че офицерът е преbledнял и че на лицето му е избила студена пот, и хич не му завидя. Но след като завиха на първия ъгъл, гласът на Шарана отново стана меден:

— Предполагам, че пак е нещо свързано с тази неприятна история с армиите на баща ти. Съмнявам се да се е случило нещо чак толкова опасно. Не и в Горния град.

Ерланд се помъчи да съгласува в ума си милото и усмихнато момиче, което сега крачеше до него, с онази, която се бе развикала побесняла и нахока така сурово офицера, но не можа.

Влязоха в крилото на двореца, в което се намираще Дворът на Светлината, официалната зала, където се взимаха най-важните решения в управлението на империята. Досега Ерланд не беше влизал вътре, дори когато трябваше да се яви за представянето си пред императрицата — винаги го бе приемала в имперската зала за аудиенции.

Но сега влезаше в седалището на управлението на Кеш — мястото, където винаги бе светло, защото огромният салон беше съоръжен с хиляди светилници, отрупани с безброй големи свещи. Залата просто се къпеше в светлина. Беше ярко като в слънчев ден и нямаше и сенчица по ъглите, защото ако слънчевата светлина проникваше от една посока, то тук тя струеше от десетки хиляди източници. И докато имперският съвет заседаваше, многобройни слуги обикаляха, смъкваша светилници и подменяха догарящите свещи с нови, защото в Двора на Светлината не биваше нито за миг да проникне тъмнина.

Бързо ги поведоха през тълпата благородници и офицери на Имперския легион. В челото на това множество стояха пълководците на легионите на воините-псета на Абер Букар. На трон от злато и елмази върху златотъкани възглавнички седеше самата императрица.

Около нея в полукръг от стъпала в няколко реда седяха на високи столове събраните владетели на Кеш — Галерията на владетелите и господарите. И прииждаха още и още, и заемаха местата си.

Залата бръмчеше от приглушения шепот на събралите се и не беше нужно човек да е ясновидец, за да усети, че наоколо цари тревога и страх. Нещо ужасно се беше случило и множеството тръпнеше в опасения и догадки.

Когато Шарана и Ерланд стигнаха до подножието на високия подиум, церемониалмайсторът на императрицата удари по пода с обкования с желязо край на гигантския си жезъл. Соколът, кацнал на върха на жезъла, изглеждаше готов да плесне с криле и да полети от диска на слънцето, който стискаше в ноктите си.

— Чуйте всички! Тя дойде! Тя дойде! Тази, която е Кеш седи пред вас, за да въздаде правосъдие!

Залата моментално утихна. Императрицата махна с ръка на Шарана да изкачи дванадесетте стъпала до върха на подиума и момичето го стори с изписана на лицето несигурност. Актът беше безпрецедентен, тъй като според имперската традиция никой не се качваше на имперския подиум освен церемониалмайстора, но и той оставаше на едно стъпало по-долу, готов да подаде на Тази, която е Кеш документите, които можеха да й потрябват. Така че Шарана се поколеба на последното стъпало, но баба й отново я подкани да се качи при нея. Момичето стигна до нея и падна на колене, а Лакейша, императрицата на Велики Кеш, прегърна внучка си и заплака. Залата потъна в мъртва тишина, защото никой от присъстващите не беше виждал подобно нещо.

Накрая старицата пусна обърканата си и уплашена внучка, стана, вдиша дълбоко, за да се овладее, и извика:

— Да се чуе и разбере от всички тук, че в моя дом е извършено убийство! — По набръчканото й лице отново затекоха сълзи, но гласът й остана силен и властен. — Дъщеря ми е мъртва.

Всички ахнаха. Мнозина от Галерията на владетелите и господарите се спогледаха с надеждата, че не са чули добре.

— Да — извика императрицата. — Отнеха ми Соджиана. Тази, която трябваше да поеме след мен бремето на властта. — Гласът на Лакейша се изпълни с ярост. — Измамни сме! Приехме като скъп гост в дома си един, който ни измами, в услуга на ония, що се стремят да ни унижат!

Като видя, че погледът на императрицата се прикова в него, Ерланд се огледа за приятелите си. Джеймс и Гамина стояха чак в дъното на огромната зала, очевидно под стража. Гласът на Гамина стигна до ума му. „Джеймс казва да запазиш мълчание, независимо от всичко. Смята, че ние сме...“

Преди да успее да довърши, императрицата изкрещя:

— Ерланд! Принце на дома Кондуин, нима за нищо друго не си дошъл в тази държава, освен да носиш зло?

Ерланд си пое дълбоко дъх и произнесе с ясен и спокоен глас:

— Благоволете да се изясните, Лакейша.

Фамилиарното обръщение по име не остана незабелязано от кешийската знат. С това Ерланд подчертаваше ранга си на наследник на трона на Островното кралство. Знаеше, че каквото и да стане, му е осигурена известна защита от високия сан и от традицията на дипломатическия имунитет.

Императрицата ги изгледа с гняв и отвърна:

— Много добре разбираш за какво говоря, чедо на злочестината. Дъщеря ми Соджиана, онази, която щеше да управлява Кеш след мен, лежи мъртва в своята спалня, както знаеш много добре. Издъхнала е от ръцете на твой сънародник.

Ерланд отново огледа залата, но още докато осъзнаваше, че лицето, което търси погледът му, го няма, чу гласа на императрицата:

— Дъщеря ми е убита от човека, когото ти доведе в дома ми, и ако се докаже, че го е направил по твоя заповед, то твоят ранг и положение няма да означават нищо.

Ерланд промълви почти шепнешком:

— Локлир?

— Да — извика императрицата. — Барон Локлир е побягнал в нощта, след като е извършил кървавото си деяние. Дворецът е запечатан и сега го търсят. И когато бъде изправен пред нас, ще разберем истината. Сега се махай от очите ми. Нагледах се вече на хора от Кралството за този си живот.

Ерланд се обърна и вдървено закричи към изхода. Когато мина през двукрилата врата, Джеймс и Гамина го настигнаха, обкръжени от охраната. Никой не каза нито дума, докато не стигнаха покоите, предоставени на Джеймс и Гамина. Ерланд се обърна и заповяда на капитана на стражата:

— Оставете ни. — След като мъжа се поколеба, Ерланд пристъпи срещу него и изкреця: — Оставете ни веднага!

— Милорд — отвърна със сдържан поклон командирът и заповяда на хората си да го последват навън.

Ерланд се обърна към Гамина и каза безмълвно: „Можеш ли да намериш Локи?“

„Мога да се опитам“ — отвърна Гамина. Притвори очи и известно време остана вкочанена, след това очите ѝ изведнъж се разтвориха широко и тя възкликна:

— Боррик!

— Какво!? — възкликна Ерланд.

Гамина стисна устни и заговори наум: „За миг... само за миг ми се стори, че... Не знам какво беше. За миг засякох поток на мисълта, който ми се стори познат, но щом го разпознах и... когато си помислих, че съм го познала... изчезна.“

„Изчезна?“ — попита Джеймс.

„Сигурно е бил някой магьосник. Само магьосник би могъл да заслони мислите си от мен така бързо и безусловно. — Гамина добави с нотка на тъга: — Не е възможно да е бил Боррик, не и тук, в двореца. Уморена съм и съм разтревожена. Сигурно просто съм доловила нещо познато във формата на мисълта и съм прибягнала към грешното решение преди да съм се уверила. Ще продължа да търся Локлир.“

Двамата мъже отидоха до един диван и седнаха, загледани в Гамина, която вкочанена, със затворени очи, отпращаше умствения си взор из глъбините на огромния палат, търсейки познатата ѝ умствена шарка на Локлир. Ерланд се премести до Джеймс, за да могат да си поговорят тихо, без да ѝ пречат.

— Ти откри ли нещо?

— Нищо. Тук има твърде много за обикаляне — отвърна шепнешком Джеймс. — В бащиния ти палат ми трябваше цял месец, докато открива най-тайните проходи, а той е десет пъти по-малък от този тук.

Ерланд въздъхна.

— Мислех, че ще можеш... да намериш нещо.

— И аз така мислех.

Двамата се умълчаха и зачакаха Гамина да приключи с търсенето си. След около половин час тя отвори очи и каза тихо:

— Нищо.

— Няма и следа от него — рече гласно Ерланд.

„Не — отвърна тя. — Той просто не е в двореца.“

Ерланд се отпусна на тежките възглавници и въздъхна.

— Мисля, че нищо повече не можем да направим, освен да чакаме. — Стана и без повече думи напусна покоите на Джеймс и Гамина.

Боррик едва не подскочи зад храстите.

— Какво... — почна принцът, но Гуда го дръпна рязко долу преди стражите при входа да го забележат. Около пет минути след като изкънтят камбаната за тревога, от входа бяха започнали да се изсипват стражи, всички забързани в една посока. Имаше както от дворцовата гвардия на истинската кръв с белите препаски, така и от черноризите бойци на Вътрешния легион. Боррик си помисли дали най-последната им група, обикаляща из двореца, не е привлякла нечие подозрение.

— Какво правиш? — изсъска му Гуда.

Боррик му отвърна шепнешком:

— За миг ми се стори, че някой ме повика.

Накор се ухили.

— Имаше някаква магия.

— Какво? — попитаха в хор Гуда и Боррик.

— Някаква магия. Някой претърсваше района. И докоснаха ума ти.

Боррик примигна объркан.

— Ти как го разбра?

Накор не обърна внимание на въпроса му.

— Оправих го. Сега вече не могат да те намерят.

Боррик тъкмо се наклони да го разпита по-настоятелно, когато в градината се изсипа група стражи от Вътрешния гарнизон и започнаха

методично да търсят сред храстите. Гуда бавно и много внимателно измъкна дългия си меч от ножницата на рамото, готов да скочи, но в момента, когато те се приближиха, Накор изскочи навън и нададе дивашки крясък.

Най-близкият страж за малко да падне по гръб, сачисан от скочилият срещу него непознат мършав безумец. А Накор заподскача по алеята и дузината пазачи се завтекоха към него.

Очите на Боррик се опулиха невярващо пред повтарящата се сцена от първата му среща с дребния фокусник. Колкото и близо да се окажеше някой от войниците до Накор, пъргавият дребосък успяваше да се измъкне. Първо един от стражите, после друг тъкмо да хване исаланеца за халата, но той отскачаше и не преставаше да се смее като луд. На два пъти се шумugna под ръцете на скочилите върху него войници, спъна трети и профуча покрай четвърти, преди те да успеят да разберат какво става. Протегнеха ли се нечий ръце да го спипат, той се изтърколваше на земята и щом стражите се наведяха да го сграбчат, скачаше високо във въздуха. Стиснеше ли се нечий длан само на косъмче от него, хващаше въздух. А кресливите му подвижвания и насмешливи подсвирвания само ги караха да влагат още повече старание и да действат още по-прибързано и слепешком.

Накрая сержантът на охраната изрева някаква заповед и легионерите се пръснаха да обкръжат Накор. Дребният мъж бръкна в пътната си торба и извади някакъв предмет с големина на орех. И щом стражите се затичаха от всички страни към него, го хвърли на земята.

Лумна ослепително бяла светлина, последвана от облак бял дим, придружен от същата гадна миризма на сяра, която Боррик бе изтърпял в затвора в Джийлоджи. Объркани, стражите запримигнаха и се заозъртаха — Накор вече го нямаше. Нечий налудничав смях ги накара да се обърнат като един: и там, на входа към градината стоеше Накор. Дребосъкът изсвири пронизително с пръсти, махна на стражите да го последват и побягна.

— Как го направи това? — възкликна Гуда.

— Той наистина трябва да е магьосник — прошепна Сули.

Боррик стана.

— Ще се върнат, щом сержантът си спомни, че не са привършили с претърсването на градината. Трябва да си намерим друго скривалище, и то по-бързо. Хайде.

Гуда изсумтя презрително.

— Дали ще умрем тук или на друго място е все едно, Шантав.

Боррик изгледа наемника и му отвърна хладно:

— Целта на упражнението е да не умрем, Гуда.

Гуда сви рамене.

— С това няма да споря. Сега накъде?

Боррик надникна през вратата на коридора и рече:

— В противоположната посока, откъдето дойдоха стражите. Ако успеем да заобиколим зад зоната, където вече са претърсили, ще можем да спечелим поне малко време.

Не изчака за отговор, а просто закрачи преспокойно по коридора, все едно че знаеше точно накъде отива. „Де да беше така“ — помисли си принцът.

Ерланд седеше потънал в размисъл. Събитията от последните два дни бяха толкова невероятни, че той нито за миг не можеше да повярва, че императрицата наистина допуска, че е дошъл в палата ѝ само за да предизвика целия този хаос. Не съществуваше никакъв мотив, нито логика, нито някакво обяснение, освен едно, очевидното. Този, който се бе опитал да предизвика война между Кралството и империята, отново беше подхванал начинанието си и изглежда, беше склонен да ускори нещата. Единственото предположение — налагаше се само — бе, че неизвестният, замислил този заговор, иска да провокира военния сблъсък, докато всички особи в империята, които можеха да се заподозрат, са в града за празниците.

Ерланд съжали, че не познава по-отблизо онези, които можеха да са пожелали да се развихри това безумие между двете държави, защото щеше с радост да предаде него — или нея; жените в двора изглеждаха не по-малко опасни от мъжете — като вързана плячка на императрицата. Замисли се дали да не изпрати писмо до Шарана, в което да я увери, че той самият няма нищо общо с това жестоко насилие над майка ѝ.

Но скоро размисли. Дори той самият да беше забил ножа или изсипал отровата в чашата, щеше да твърди, че е невинен. После го порази друга мисъл: как всъщност беше убита принцеса Соджиана? И щом Локлир беше под подозрение, къде беше той? Все пак той не беше

някакъв престъпник; беше благородник, барон в двора на принца на Крондор. Дори да беше възникнал някакъв конфликт, някакъв спор — дори най-разгорещен, — Локлир не би могъл да навреди на жена.

Ерланд разбираше, че Локлир просто е превърнат в изкупителна жертва, но как да го докаже?

В покоите му влезе лейди Мия и леко му се поклони.

— Ерланд — рече тя тихо. — Императрицата е заповядала да не напускаш тези стаи.

Ерланд скочи, обзет от гняв.

— Как смее! Дори тя не може да подлага на изпитание традицията на дипломатическия имунитет.

Мия се приближи и седна до принца.

— Тя е загубила дъщеря си. Съветниците я предупреждават, че ако навреди на теб или на когото и да било от твоята свита, рискува да си навлече ненавистта на всички съседи и повече нито един посланик няма да прекоси границите на Кеш. — Жената въздъхна и прегърна Ерланд през рамото. — Ще си промени решението, сигурна съм. Дотогава си свободен да посещаваш своите приятели в другата част на това крило, но не можеш да напускаш тази зона без охрана, и то само за да се явиш на дворцовия съвет в случай, че императрицата реши да те повика.

— Как е била убита принцесата? — попита Ерланд.

Очите на Мия се премрежиха, но тя сдържа сълзите си и отвърна:

— Вратът ѝ е счупен.

Ерланд присви очи.

— Счупен? Паднала ли е?

Мия поклати глава.

— Не. Имала синини по гърлото. Някой ѝ е скършил врата.

— Мия, това е важно — каза Ерланд. — Локлир не би могъл да я убие по този начин.

Мия изгледа за миг принца и каза:

— Откъде си сигурен?

— Просто не е човек, който би могъл да посегне на жена, дори да е имал повод, освен при самоотбрана. Но виж, дори нещо да... — Ерланд затърси подходящите думи. — Дори нещо да го е принудило да... да я убие... той нямаше да я души. Щеше да използва сабята или

камата си. Опитен е с оръжието, но му липсва бруталната сила, нужна за да скърши нечий врат. А принцесата съвсем не беше дребна жена. И ако е като дъщеря си, то под меката ѝ плът сигурно се е криела доста сила.

Мия кимна.

— Соджиана беше по-силна, отколкото изглеждаше. Всички... всички мои роднини по линия на императрицата са такива. Изглеждат меки, но не са. — Тя помълча за миг. — Но ако не я е убил Локлир, тогава кой? И защо Локлир не е тук?

— Боя се, че отговорите на тези два въпроса се свеждат до един — отвърна Ерланд. — И ако правилно схващам това, което се е случило, то Локлир е в опасност... ако вече не е мъртъв.

— Мисля, че познавам един, който може да помогне — рече Мия.

— Кой?

— Лорд Нироме. Той винаги е готов да се вслуша в здравия разум. А след смъртта на Соджиана напрежението сред властелините и господарите ще се усили още повече, защото макар повечето да приемаха Соджиана за бъдещата императрица, мнозина от тях няма да приемат Шарана заради това, че е твърде млада. Нироме ще гори от желание да потуши това напрежение в двора и ако намери убиеца на принцесата, това би подействало по-бързо от всичко друго.

— Чудя се... — каза Ерланд, сякаш притеснен от нещо. — Кой е на страната на Авари?

— Лорд Рави и другите, които се боят от матриархия. Но много от поддръжниците на Соджиана заради това, че тя просто беше по-голямата, сега ще се стекат на страната на Авари. Не мога да измисля причина той да не наследи трона.

— Виж дали можеш да накараш Нироме да ми се обади. Трябва да обсъдим това безумие преди да се пролее много кръв.

Момичето излезе бежешком и Ерланд отпусна гръб на дивана. Притвори очи и се опита да си представи лицето на Гамина, в усилието си да насочи мислите си към нея. След малко гласът ѝ дойде до него. „Да, Ерланд, какво има?“

„Бихте ли дошли за малко с Джеймс в стаите ми? Смятам, че е твърде рано за лягане. Трябва да обсъдим някои неща.“

ГЛАВА 17

КАПАНИ

Боррик надникна иззад ъгъла.

Не забеляза никого и махна на спътниците си да го последват. Близо час се бяха крили от всевъзможните отряди стражи. От Накор нямаше и помен, откакто бе отвел след себе си първия отряд на Вътрешните легионери. На няколко пъти едва бяха успели да избегнат издирващите групи.

Гуда сложи ръка на рамото му.

— Ако бързаме така, доникъде няма да стигнем — прошепна наемникът. — Мисля, че трябва да спипаме някой от слугите и да разберем най-после къде са тези твои приятели. Можем да го вържем — ще му създадем неудобства само за малко — и после, щом се оправи тази проклетата бъркотия, в която се забъркахме, ще пратим някой да го освободи. Какво смяташ?

— По-добра идея не ми хрумва, така че защо не — отвърна Боррик и се огледа. — Можем и да поотдъхнем малко.

— Виж, с това съм съвсем съгласен — рече Гуда.

— Всички тия стаи наоколо ми изглеждат празни. — Принцът посочи най-близката. — Дай да опитаме тази.

Боррик откряна вратата — красиво изделие от плетена тръстика и слонова кост — и тя изскърца силно.

— Дали да не опитаме другите, дето са само от завеси? — прошепна принцът.

Гуда обаче изведнъж бутна рязко вратата и тя изскърца само веднъж, при това удивително тихо. Наемникът блъсна другите двама вътре и затръшна вратата зад гърба си.

Стаята беше празна.

Уморени, и тримата насядаха на пода.

— Знаеш ли, Шантав, това безкрайно промъкване из двореца му отваря апетита на човек — каза Гуда. — Жалко, че го няма Накор да ми даде някой от неговите портокали.

Боррик понечи да му отговори, но някакъв приглушен звук отвън привлече вниманието му. Нечии гласове, все още неразличими но приближаващи се, го накараха да скочи и да се приближи тихо до вратата. Сули се присви до него. Боррик тъкмо се направи да го разкара, но приближаващите се стъпки го принудиха да замълчи.

По коридора крачеха двама мъже. Единият беше дебел и стискаше в ръка някакъв жезъл. Другият беше с черно наметало, което го прикриваше, но когато минаха покрай вратата, Боррик зърна за миг лицето му. Двамата си говореха съсредоточено и Боррик чу как дебелият каза:

— Тази нощ. Повече не можем да чакаме. Ако гневът на императрицата се усмири, тя може да потърси по-разумно решение. Убедих я да изпрати Авари на север, за да се подготви за неприятностите там, но тази хитрина няма да продължи дълго. А на всичко отгоре и тази история с някакъв луд, който се е разтичал из двореца и стражите не могат да го хванат... Не знам какво означава това, но сме длъжни да приемем, че е неприятност... — Двамата се отдалечиха и гласът заглъхна.

Сули дръпна Боррик за ръкава.

— Господарю!

— Какво? — отвърна разсеяно Боррик, мъчейки се да намести в главата си поток от образи.

— Онзи мъж, тънкият с черното наметало. Той е същият, дето го видях в Дърбин в дома на губернатора — същият, който носеше златния нагръдник. Онзи, който работи за лорд Огньо.

— Става нещо ужасно! — въздъхна Боррик.

Гуда отпусна мечата си и прошепна:

— И какво по-точно?

— Вече разбирам защо бедата се е лепнала по петите ни още от Дърбин.

— Защо?

— Ще ти обясня по-късно. Хайде да хванем някой слуга.

Боррик дръпна рязко вратата — този път пантата почти не изскърца — и изтича в коридора. Поколеба се за миг, после махна с ръка на Гуда и Сули да се прилепят до стената.

Тръгнаха предпазливо по коридора и по едно време Боррик се обърна и прошепна:

— Идва някой!

Показа се някаква млада жена и Гуда изскочи пред нея и я спря.

— Какво... — почна тя, но Боррик я сграбчи отзад. Жената се оказа силна, но принцът успя да я задържи лесно и я блъсна в най-близката стая.

Светлината от прозореца смътно освети сцената. Жената напразно се мъчеше да се отскубне. Боррик ѝ прошепна в ухото:

— Само да извикаш, и ще пострадаш. Мълчи и нищо лошо няма да ти се случи. Ясно?

Жената кимна и той я пусна. Тя се извърна рязко и каза:

— Как смееете да... — След което видя кой я е хванал. — Ерланд? Какво те е прихва... — Очите ѝ се разшириха, щом забеляза облеклото му и късо подстриганата тъмна коса. — Боррик! Как дойде тук!

Откакто Боррик се помнеше, Джеймс му беше разправял какви ли не истории за живота си като крадец в Крондор и в тези свои пищно украсени разкази често му беше споменавал, как „предусещал белята“. Когато нещо не беше наред, Джеймс по някакъв начин, изглежда, наистина го усещаше. И сега за пръв път през живота си Боррик разбра какво бе имал предвид наставникът му. Нещо в главата му направо изпищя, че точно пред него стои една голяма беля.

Той извади рапирата си и я насочи към жената, а Гуда рече:

— Шантав, не е нужно. Тя...

— Млък, Гуда! Жено, как ти е името?

— Мия. Приятелка съм на брат ти. Той толкова ще се развълнува като разбере, че си жив! Но какво правиш... — Тя се разсмя и Боррик веднага усети, че смехът ѝ е насила, защото беше много изкусен — прозвуча съвсем искрено и спонтанно. — Разбърбих се. Сигурно от изненада, че...

— Че ме виждаш в двореца — довърши Боррик.

— „Жив“, тъкмо се канех да кажа — рече Мия.

— Не мисля — прекъсна я Боррик. — Когато ме видя, първо ме помисли за брат ми. А после разбра, че не съм. Всеки, който ме смята за мъртъв, не би направил това предположение толкова бързо. И освен това не каза: „Ти си жив“ а каза: „Как дойде тук?“ Защото си знаела, че съм жив и съм в града долу.

Жената мълчеше. Боррик каза на Гуда и Сули:

— Тази е една от съучастниците в опитите да ме убият на всяка стъпка по пътя ми от Крондор до Кеш. Тя работи за лорд Огньо.

Очите на Мия се разшириха при споменаването на това име, но иначе не се издаде. Каза само:

— Ако изпищя, само след миг ще дотичат стражи.

Боррик поклати глава.

— Това крило вече е претърсено. Промъкнахме се зад редиците на ония, които търсеха от стая в стая. Освен това те търсят друг човек.

Очите на жената светнаха и тя пристъпи крадешком настрани и измери с поглед разстоянието до вратата.

— Не си го и помисляй — каза Боррик. — Шансът ти е нищожен. По-бърз съм, отколкото изглеждам, пък и рапирата ми е доста дълга.

— Няма да излезеш жив оттук — почти викна тя. — Нещата вече са отишли далеч отвъд твоите бързи и лесни обяснения. Вече е проляна кръв и войниците са тръгнали на поход. Баща ти е повел армиите на Запада в Долината на сънищата и те са готови да нахлуят.

— Баща ти? — удиви се Гуда. — И кой впрочем е той, ако мога да попитам?

— Принц Арута Крондорски — каза Боррик.

Гуда замига като бухал на светло.

— Принцът на Крондор?

— А аз съм неговият слуга и ще бъда неговият слуга, когато стане крал на Островното кралство.

— Шантав... Боррик... Принце, или както там трябва да те нарека, когато всичко това свърши, напомни ми да те цапардосам още веднъж — изръмжа Гуда.

— Излезем ли от тази каша, с най-голямо удоволствие ще ти се оставя да го направиш — каза Боррик и пак се обърна към Мия. — Баща ми може да е всичко, но не е глупак. Той ще влезе с армия в Кеш тогава, когато аз вляза в тресавище, понесъл наковалня в ръце.

— Е, според това, което видях дотук, би го направил като нищо — обади се Гуда.

— Тя лъже — рече Боррик. — И освен това трябва да намерим брат ми. — Обърна се към Мия: — Ти ще ни заведеш там.

— Няма.

Боррик пристъпи напред и опря острието на рапирата в гърлото ѝ. След като Мия дори не примигна, той каза:

— Значи не се боиш от смъртта, така ли?

— Ти не си убиец — изсъска Мия.

Две груби ръце дръпнаха Боррик настрана и Гуда рече:

— Той може и да не е, кучко. — Две огромни ръце стиснаха раменете на жената и той я притегли към себе си и по сгърченото лице на Мия в сумрака Боррик разбра, че ръцете хич не са нежни. Придърпа лицето ѝ само на няколко пръста от своето и прошепна: — Но аз съм от друга порода котараци. Не съм привикнал аз с вас, от истинската кръв, нито с височайшите ви нрави. По-скоро змия ще кътам в леглото си, отколкото да ти докосна кожата. В огън може да гориш, но няма да прекося улицата дори да се изпикая отгоре ти. Ще те убивам бавно и болезнено, момиченце, ако не ни кажеш това, което трябва да узнаем. И ще го направя така, че да не можеш да изпициш дори.

Заплахата на наемника, изглежда, се оказа убедителна, защото Мия изпъшка:

— Ще ви заведа.

Гуда я пусна и Боррик видя, че по бузите на момичето текат сълзи на ужас. Той прибра рапирата си, измъкна камата от колана си, показа ѝ я и я бутна към вратата, като изръмжа:

— И помни — не можеш да се измъкнеш. Хвърлям камата си побързо, отколкото можеш да бягаш.

Мия отвори вратата и излязоха. Докато крачеха по коридора, Гуда попита:

— Как се сети, че лъже?

— Просто усетих беля.

— Вече почти бях сигурен, че не усещаш нищо — каза наемникът. — Радвам се, че най-сетне почваш.

— И аз.

— И все пак какво те подсети?

— Беше тръгнала в същата посока като онези двамата — а пък единият от тях...

— Какво?

— Преследвал ме е, откакто напуснахме Крондор. И е един от малцината в Кеш, който може да ме познае от пръв поглед.

— И кой е той?

— Торен Сие, посланикът на Кеш в двора на баща ми.

Наемникът поклати глава.

— Той е от императорския род. Някои много важни хора тук искат да те видят мъртъв, Шантав.

— А други много важни хора искат да разберат истината — отвърна Боррик. — Това ще ни запази живота поне за още малко.

— Богове, дано да си прав.

Мия ги водеше през двореца покрай двойките стражи, пазещи пред вратите. Дори да си мислеха, че е странно дама от императорската прислуга да придружава трима странно облечени мъже, войниците го прикриваха добре. Завиха по един широк коридор и подминаха още половин дузина неохранявани врати.

После Мия спря пред една голяма затворена врата и каза:

— Брат ти е тук.

Боррик я бутна леко напред.

— Отвори и влез първа.

Тя хвана дръжката на бравата, натисна я и отвори вратата. Влезе и я разтвори по-широко за Боррик. Той я последва, след него се вмъкнаха Гуда и Сули.

Мия ги преведе през малкото преддверие към друга врата, където процедурата с отварянето се повтори, но този път, след като влезе и Сули, тя затръшна вратата зад него и изрева:

— Това е Боррик от Крондор! Убийте го!

И срещу тях скочиха поне десетина въоръжени мъже.

Слугата обяви, че е пристигнал лорд Нироме и Ерланд го покани да влезе. Дебелият благородник нахълта бързо и удостои Ерланд с поклон.

— Ваше височество, лейди Мия ми предаде, че имате нещо, което желаете спешно да обсъдите с мен. — И чак сега забеляза Джеймс и Гамина. — Милорд, милейди. Не ви видях. Извинете.

„Иска да говори с теб насаме — каза мислено Гамина на Ерланд. — Всъщност е много ядосан, че сме тук.“

— Имате ли някаква вест за барон Локлир?

Нироме сви рамене.

— Ако имаше, щяхме да ви уведомим веднага. Длъжен съм да ви уверя, че повечето от нас, които се съвещаваме с Нейно величество, не сме чак толкова разгневени лично. В най-лошия случай ние сме загубили своя братовчедка, докато Тази, която е Кеш загуби дъщеря. Макар като майка и дъщеря между тях често да имаше разногласия по дворцови въпроси, все пак чувствата помежду им бяха силни. И както вие сам несъмнено сте си повтарял поне сто пъти досега, във всичко това, което става, няма капка логика.

— Точно това се надявах да чуя от вас — каза Ерланд.

— Аз съм прагматичен човек, ваше височество. Ролята ми открай време е на умиротворител, защото, както несъмнено сте забелязали, в нашата империя обитават доста различни народности. Кеш е многолика държава, с история много по-различна от тази на вашето кралство. Вие от древни времена сте били една раса. В своите граници имате само два по-големи народа, които са ви подчинени, тези от Ябон и някогашните ни сънародници във вашия Крудий, докато Кеш е държава на хиляди езици и обичаи.

„Опитва се да печели време“ — предаде Джеймс през Гамина.

„Защо?“

Гамина отговори: „Иска да говори насаме с теб... не, иска само да те хване насаме... умът му препуска бързо... не се съсредоточава като теб, когато ми говориш... мисли си за...“ Изведнъж лицето ѝ преbledня, а секунда след това Джеймс скочи, със сабя в ръката. Дебелият благородник долови нещо в изражението на Ерланд, както и в звука, издаден от Джеймс, и вдигна жезъла си да се защити.

— Какво става? — каза Ерланд.

— Боррик е жив — отвърна Гамина. — И е някъде тук, в този град. Нироме иска да те отведе някъде в двореца, където неговите приятели да те убият.

— Какво?! — възкликна Ерланд невярващо.

Лицето на Нироме бе посивяло.

— Какво... говори тази жена?

— Моята жена притежава известни дарби, милорд — отвърна Джеймс. — И сред тях е способността да усеща лъжата. Я сега ни кажете какво е вашето участие в снощното убийство?

Нироме понечи да се отдръпне към вратата, но Джеймс му прегради пътя, а Ерланд попита:

— Къде е брат ми?

— Милост, ваше височество, милост. Ще си призная, но трябва да ми обещаете, че ще се застъпите за мен пред императрицата. Съчастието ми е съвсем нищожно, само за да се укрепят амбициите на Авари. Той замисли смъртта на сестра си и се кани да ви убие и да се ожени за Шарана.

— За собствената си племенница? — възкликна Ерланд.

Джеймс махна леко с върха на сабята си.

— Случвало се е и в по-ранни династии на империята. Ако наследството е несигурно, претендентите са се женели за братовчед или дори за сестра или брат, за да укрепят правата си върху трона. А при толкова много роднински връзки на императрицата повечето от мъжете и жените от истинската кръв са братовчеди.

— Точно така е — каза Нироме. — Но ако искате да спасите принца, трябва да побързате. Той е пленен в едно от по-долните нива на двореца и е ранен.

Джеймс погледна Гамина и тя отвърна: „Не мога да преценя.“

„Какво?“ — попита Ерланд.

„Много е умен и умът му е много гъвкав. Може и да не разбира, че разчитам повърхностните му мисли, но подозира, че тук действа някаква магия, и съзнателно кара ума си да повтаря онова, което ни говори. Има обаче някакви тънки намеци за образи и други... чувства... той лъже за ролята си в заговора, но не мога да кажа в каква степен е замесен. Трябва много да внимаваш.“

— Боррик наистина ли е жив? — попита го Ерланд.

— Смята се, че да — отвърна Нироме. — Един роб е избягал от Дърбин няколко дни, след като е бил отведен там от пустинни разбойници. Смята се, че той е убил жената на губернатора на Дърбин, за да прикрие бягството си. Описанието му съвпада с това на брат ви.

„Той... крие още нещо. Но това, което казва, в някаква степен е вярно.“

На прага се появи една слугиня и вниманието на Ерланд за миг се отвлече. Нироме замахна с жезъла, отбягна удара на Джеймс с невероятна пъргавина, развъртя бясно жезъла пред себе си и извика:

— Викни стражите!

Момичето се поколеба само за миг, след което се втурна по коридора с писъци. Джеймс посегна към Нироме и той го удари с

жезъла по рамото. Ерланд скочи към тях с извадена рапира — и в същия момент нахлуха стражите.

Върхове на мечове и копия се насочиха към Джеймс и Ерланд и началникът на стражата изрева:

— Пуснете оръжията или ще умрете!

Ерланд помисли за съпротива само за миг, но бързо се вразуми и даде рапирата си на един от стражите.

— Искам императрицата веднага да бъде уведомена. Тук е извършено гнусно предателство.

Настръхналите стражи изгледаха Джеймс и Ерланд, без да отпускат оръжията, а началникът попита:

— Да ги убием ли?

— Засега не — отвърна Нироме. — Отведете ги в празното крило и ако ви е мил животът, постарайте се никой да не ви види! Трябва да намеря Мия и Торен Сие и ще дойдем при вас.

Ерланд изведнъж осъзна, че раболепният доскоро дебелак е разставил в това крило на двореца хора, верни на Авари, и по този начин е успял да убие принцеса Соджиана и да стовари вината върху Локлир.

— Ти си убил Соджиана — каза Ерланд. — И Локлир.

Поведението на Нироме ненадейно се бе променило и доскорошният умилквац се ласкател се бе превърнал в изпълнен с мрачна решимост мъж. Той взе един корав орех от масата, стисна го в шепи и го строши пред лицето на Ерланд.

— Глупаво хлапе. Забърка се в неща, които изобщо не разбираш... — Нироме се взря в очите на принца. — Ако брат ти беше благоволил да умре още в Крондор и баща ти да изпрати заплашителна нота на императрицата, всичко това нямаше да е необходимо. Ако ми сътрудничиш и не създаваш главоболия, ще те върна на баща ти цял-целеничък. Не желая да си имам разправии с Кралството и отстъпи ли императрицата пред нашия план, няма да имам повече нужда от теб.

А на началника на гвардията каза:

— Сега ги отведете. И внимавайте с тази вещица. Тя е от Звезден пристан и притежава някаква сила да чете мислите, ако не внимавате. — Погледна я и добави: — Може да се наложи да я задържим. Този неин талант може да се окаже полезен за нас. Но ако някой от тях ви създаде каквато и да било трудност, убийте ги.

Въоръжените мъже за миг се поколебаха, стреснати от неочаквано вдигнатата от Мия тревога. Боррик нямаше време да мисли — той се задейства. Метна камата в ръката си към първия изправил се мъж и го прониза право в гърдите. Втори скочи напред, преодолявайки цели пет стъпки, но и той падна, а други трима отстъпиха и бързо извадиха оръжията си.

Задавеният писък и ужасното изпукване на кост подсказа на Боррик, че Гуда е усмирил завинаги момчето, което ги бе натикало в капана.

— Отвори ми място, Шантав — изрева наемникът.

Боррик разбра, че Гуда вади чудовищния си меч и че му трябва доста повече пространство, отколкото за неговата рапира или късата сабя на Сули. Притесни се за момчето, но сега не можеше да му отдели нито миг внимание — пред него имаше трима побеснели стражи, които се опитваха да го убият.

Боррик парира с втората си кама замахналия отгоре меч на първия, прониза в гърлото втория и се сниши под удара на третия. Здравият трясък зад гърба му веднага бе последван от болезнен вик и Боррик разбра, че Гуда е приключил с още един. Четирима довършени набързо, а все още не можеха да се окопитят. Боррик усили атаката. Замахна яростно срещу мъжа пред себе си и му отрязва ухото. Мъжът изрева от болка и залитна, а Боррик го доуби и веднага след това замахна срещу останалия сам пред него трети.

Чу до себе си силния трясък на стомана, цепеща кокал, и прецени, че Гуда е свалил и шестия. Парира удара на последния си нападател и го прониза.

Извърна се бързо и видя как Гуда изрита един от противниците си в слабините, докато се опитваше да извади тежкия си меч от тялото на оня, когото току-що бе пронизал. Сули беше притиснат в единия ъгъл и размахваше отчаяно късата си сабя, задържайки двамата си нападатели. Но трети се придвижваше към него отляво и Боррик скочи върху някаква маса, засили се и успя да го прободне навреме в гърба. После замахна и рани единия от двамата срещу Сули. Но докато той падаше, другият замахна с дългия си меч и момчето изкрещя.

Боррик промуши мъжа, който бе ранил Сули, във врата. Мъжът изцвърча като настъпен плъх и се срина на пода. И настъпи тишина.

Боррик издърпа мъртвия, паднал върху Сули, и коленичи до момчето. Бе цялото оплискано с кръв от зейналата в корема му рана. Боррик бе виждал такива рани на бойното поле и разбра, че на Сули му остават само още няколко минути живот.

Сърцето му се смрази и той взе в шепи ръката на момчето. Сули дишаше накъсано и очите му започнаха да се изцъклят. Лицето му бе станало восъчно бледо и устните му помръдваха в усилие да проговорят. Накрая момчето промълви:

— Господарю?

Стиснал ръката му, Боррик отвърна:

— Тук съм, Сули.

— Аз бях вашият слуга, нали? — прошепна момчето.

Боррик стисна ръката му още по-силно и каза през сълзи:

— Да. Отличен слуга.

— Тогава ще се запише в Книгата на живота, че Сули Абул е бил слугата на велик мъж. Слугата на един принц.

Студените му пръсти се изплъзнаха от ръката на принца.

— Да, малки ми приятелю. Ти умря като слуга на един принц.

Боррик бе виждал досега смъртта неведнъж, но не и у толкова младо същество. Собственото му безсилие да защити момчето го прекърши. Остана коленичил така повече от минута, сигурен, че само да бе могъл да измисли нещо, само да бе успял да стори или да каже нещо на място, сега Сули нямаше да е мъртъв.

После чу гласа на Гуда.

— Не можем да се бавим. На пода се търкалят дванадесет трупа. Само някой да влезе, ще ни накарат да платим прескъпо. Да се махаме!

Боррик стана и тръгна. Знаеше, че на всяка цена трябва да намери брат си или императрицата, и то бързо. Зли сили се бяха раздвижили из двореца на Кеш и не можеха да се доверят на никого.

Тръгнаха бързо по обратния път и скоро стигнаха коридора с часовите. Боррик кимна, спокойно мина покрай първата двойка стражи, после влязоха в друг тъмен коридор. След десетина крачки чу приглушени, приближаващи се към тях гласове и двамата с Гуда моментално се прилепиха в нишата на една от вратите. Покрай тях минаха двама мъже.

— По дяволите! — възкликна единият. — Планът ни започва да се разплита. Авари не трябваше да научи толкова скоро за смъртта на сестра си. Веднага разбери кой го е уведомил и убий виновника или виновницата. Той трябваше да го научи чак по средата на пътя си към митичната нашественическа армия на Арута. — Очите на Боррик се разшириха. Принцеса Соджиана беше мъртва! Изглежда, заради това се бе развихрило цялото това безумие из двореца: търсеха не някакви нахлули тук безименни скитници, а убийците на принцесата. Боррик даде мълчаливо знак на Гуда да проследят мъжете и двамата безшумно тръгнаха след тях. Мъжът продължаваше да сипе проклетия. — Авари е твърдоглав идиот! Той със сигурност ще се върне в града още днес и ако нахлуе в покоите на императрицата и почне да настоява да му се признаят правата на наследник, докато тя все още е толкова ядосана заради смъртта на Соджиана, ще се изправим пред открит бунт. Той трябва да бъде принуден да отведе войската на север. Трябва да се направи така, че виновен да изглежда онзи от Кралството. Къде го държите?

Другият — гласът му бе много познат на Боррик — отвърна:

— В едно зърнохранилище близо до слугинските помещения на по-долните етажи.

— Преместете го в някое от празните жилища на слугите и оставете стражите да го намерят. Началникът да докладва, че са го намерили и е убит при опит за съпротива, а ти пусни слуха, че е убит, за да не проговори. След което нагласете нещата така, че началникът на гвардията да умре загадъчно. Аз ще порицая заговора пред Галерията. Като първи, повдигнали подозренията, поне засега ще ги отклоним от себе си. Докато започнат да се задават неприятни въпроси, ще стане твърде късно.

— Но няма ли това да оправдае Кралството?

— Не — отвърна първият кешиец, — но ще накара всички отново да започнат да се питат кой е знаел, кой е бил съучастник и колко нависоко стига заговорът. Всеки съперник в Галерията ще е убеден, че неговият противник се е съюзил с Кралството. Единственото, което ни е нужно през следващите два дни, е объркване и несигурност. Трябва ми време, докато гласовете на поддръжниците на Шарана и Авари се изравнят.

Двамата мъже завиха в един осветен коридор, спряха пред една врата и първият попита:

— А къде е Мия? — Обърна се и изглежда, забеляза Боррик на ъгъла, защото извика: — Кой е там?

Боррик излезе от мрака и двамата мъже го видяха. По-слабият ахна:

— Ти!?

Боррик се усмихна мрачно, посочи с рапирата си и каза:

— Гуда, имам честта да ти представя лорд Торен Сие, посланик на Нейно величество императрицата на Кеш в двора на Крондор.

Вторият мъж понечи да побегне, но Гуда го изпревари и му отрязва пътя.

— А този дебелак — допълни Боррик — ми е непознат, но по облеклото му си личи, че е член на Имперския дом на Кеш.

— Ако извикам, десетки стражи ще се притекат тук след секунди — каза Торен Сие.

— Извикай и докато дойдат, ще си мъртъв — отвърна Боррик.

Торен Сие го изгледа с гняв.

— Какво очакваш да спечелиш?

Боррик пристъпи така, че върхът на рапирата му да опре в гърлото на посланика и каза:

— Аудиенция с императрицата.

— Невъзможно.

Боррик завъртя рязко китката си и върхът на рапирата зловецко изсъска под брадичката на Торен Сие.

— Не разбирам всичко, което става тук — рече той, — но вече знам достатъчно, за да съм сигурен, че ако успеем да се доберем живи до императрицата, ти си мъртъв. Ако изобщо храниш някаква надежда да запазиш живота си, най-добре ще е да ми кажеш всичко, което все още не знам.

Дебелакът се намеси:

— Ще ти кажем всичко, което искаш да разбереш. Но ще е по-добре да го направим зад тази врата. Ще можем да седнем и да си поговорим като разумни хора.

И без да дочака отговор, дебелият отвори вратата и само бързата реакция на Гуда му попречи да я затръшне пред лицата им. Плешестият наемник блъсна здраво вратата и влетя след дебелака.

Боррик пък сграбчи златния нагръдник на Торен Сие, повлече кешиеца след Гуда и видя как дебелакът със смайваща пъргавина отваря друга врата. После чу крясъка му:

— Убийте ги!

Без да се колебае, Боррик цапардоса посланика с дръжката на рапирата си. Торен Сие рухна на пода в несвяст и принцът се втурна през другата врата рамо до рамо с Гуда.

Но щом прекрачиха прага, зяпнаха от изумление: дебелакът висеше във въздуха на една стъпка от пода, а по пода се бяха натъркаляли в безсъзнание половин дузина стражи от Вътрешния легион и още толкова — с белите препаски на истинската кръв. Също така в безсъзнание на пода лежаха Джеймс, лейди Гамина и Ерланд.

Върху голямата маса наред стаята седеше Накор, правеше някакви странни гримаси, издаваше още по-странни звуци и сочеше с два пръста реещия се като надут мехур във въздуха дебелак. Щом видя Гуда и Боррик, той спря да пръхти и каза:

— А, здрасти!

Дебелият кешиец падна с трясък на пода и Гуда моментално го сграбчи за врата.

— Накор, какво си направил? — попита Боррик.

— Ами... нали се забавлявах със стражите, играехме си на „ти гониш“, но те се загубиха. Така че тръгнах да ги търся. После те видях, или поне така си помислих, как стражите те отвеждат, и се каних да те питам откъде си намерил такова хубаво облекло и къде си оставил приятелите ми Гуда и Сули. Къде е Сули?

— Сули загина.

— Това е тъжно — отвърна дребосъкът. — Момчето имаше добро сърце и от него щеше да излезе добър човек. Сигурно ще е добър, когато отново тръгне по Колелото. Това брат ти ли е? — попита исаланецът и посочи Ерланд.

— Да — рече Боррик. — Какво си им направил?

— А, просто влязох в тази стая и всички, кой знае защо, се възбудиха. Някои не останаха много доволни, че ме виждат, а на мен играта вече ми беше омръзнала, затова ги зашеметих. Предположих, че рано или късно ще дойдете. Видя ли? Не съм сбъркал.

Изведнъж цялото натрупало се у Боррик и Гуда напрежение избухна и те се разсмяха през сълзи.

— Да, не си сбъркал. — Усетиха, че не могат да се спрат, а на ухиления дребосък като че ли му беше не по-малко весело. Най-сетне, със сълзи по лицето, Боррик каза: — Заше метил си ги всички? Как го направи?

Накор сви рамене.

— Номер.

Боррик отново се засмя.

— А сега какво?

Накор бръкна в торбата си и попита:

— Искаш ли портокал?

— Изобщо не допусках, че ще мога да ти го кажа — въздъхна Ерланд, — но ми липсваше.

Боррик кимна.

— И ти на мен. Е, как да се оправим сега с тази бъркотия?

Джеймс вече се отърсваше от магията на Накор, но Гамина продължаваше да лежи в несвяст. Гуда пазеше зорко съземащите се стражи, давайки им да разберат, че ще ги накълца само ако някой помръдне, затова те си седяха кротко и не създаваха неприятности.

Ерланд се беше съвзел пръв, което според Накор било защото бил най-млад. Братята си бяха разказали всеки каквото знаеше и бяха стигнали до извода, че заговорът е доста заплетен.

— Може би ако съобщим направо на самата императрица... — предложи Джеймс.

— Как? — попита Боррик.

— Може би чрез Гамина — отвърна Ерланд.

Боррик го погледна неразбиращо и Ерланд каза:

— Забрави ли, че тя може да говори с ума си?

Боррик кимна и се изчерви.

— Вярно бе! Ами и аз можех да ѝ „извикам“ за помощ още когато влязох в двореца.

— Защо не го направи? — попита Джеймс. Гамина вече се свестяваше.

Боррик се ухили гузно.

— Забравих.

— А как се измъкна от умственото ѝ докосване, когато тя се натъкна на теб преди няколко часа?

Боррик посочи към Накор.

— Той я усети и успя някак да я блокира.

— Ти магьосник ли си? — попита Джеймс.

Накор отвърна с гримаса.

— Ами. Исаланец съм. Магьосниците са мрачни хора. Живеят в пещери и вършат разни страшни и сериозни неща. Те вършат голяма магия. Хората не обичат магьосниците. Аз правя само няколко номерца, с които размивам хората. Това е всичко.

Гамина се съвзе напълно, а Джеймс се огледа и каза:

— Като ги гледам стражите и шишкавия ни приятел, „номерцата“ ти си ги бива, и не винаги са забавни.

Накор се ухили още повече и отвърна:

— Благодаря. Това, което правя, го правя добре, а за мен беше забавно.

Гамина видя Боррик и възкликна:

— Ти си жив!

— Явно — отвърна със смях Боррик.

Гамина го прегърна и рече:

— Добре, но тогава защо не можах да те намеря в пустинята?

Боррик я погледна неразбиращо, след това се сети.

— Разбира се. Онзи проклет халат, който бях навлякъл преди да тръгнем. Търговците на роби ме взеха за магьосник и ми сложиха на ръцете някакви метални пранги, които пречат на магьосниците да използват силата си.

— Ба! — рече Накор. — Ако магьосниците си разбират от работата, това не може да стане.

— Сигурно си прав — каза Джеймс. — Във всеки случай сега въпросът е как да стигнем при императрицата.

— Не би трябвало да е трудно — отвърна Накор. — Просто ме следвайте. И вземете тези двамата с вас.

Гуда беше обезоръжил и вързал стражите и беше довякъл зашеметения Торен Сие в стаята.

— Веднага щом срещнем друг отряд стражи, пленниците ще сте вие. Хората, верни на Авари, контролират целия сектор на двореца.

— Може би — ухили се Накор.

И когато стигнаха първите стражи по коридора, Накор бръкна в торбата си и измъкна нещо от нея. На Боррик и Гуда тези номера бяха омръзнали, но всички останали зяпнаха. Защото щом дребният исаланец извади ръката си, на нея беше кацнал сокол с червени пера и златисти шарки — имперската птица на Кеш, най-почитаният свещен символ на властта. Смяташе се, че птицата е на изчезване — в имперските кафези се пазеха само три женски. Соколът изпищя пронизително и разпери криле, но остана кацнал на китката на дребния мъж.

Стражите, покрай които минаваха, също зяпваха пред великолепната птица, а Накор казваше на всички:

— Моля, елате с нас. Отиваме да видим императрицата.

Каквото и да им говореха Нироме и Торен Сие, стражите изглеждаха хипнотизирани от сокола и тръгваха след групата и когато Накор и спътниците му влязоха в залата на императрицата, вече ги следваше процесия от неколкостотин гвардейци.

— Що за нахалство? — извика церемониалмайсторът.

Боррик и Ерланд пристъпиха напред рамо до рамо и Ерланд заяви:

— Принцовете на Островното кралство Техни величества Боррик и Ерланд желаят незабавна аудиенция с Нейно величество. Става въпрос за държавна измяна.

Цялата Галерия на владетелите и господарите се беше събрала на извънредна сесия и всички знатни кешийци гледаха изумено странната процесия. Накор вървеше начело, със сокола, кацнал гордо на ръката му. Когато най-сетне стигнаха до подиума, Лакейша се надигна от трона си:

— Що за безумие? — И изведнъж осъзна, че принцовете са двама. — Вие... — обърна се тя към Боррик, — освен ако не съм трагично заблудена... трябваше да сте мъртъв.

— Ваше величество, тези престъпници... — почна Нироме, но Гуда сложи тежкия си меч върху рамото на дебелака и рече:

— Не е учтиво да говориш преди да са ти разрешили. — После се обърна към императрицата: — Простете, ваше величество. Можете да продължите.

Лакейша, изглежда, усети, че предстои да се разплетат някои загадки, и предпочете да не се обижда.

— Благодаря — отвърна сухо тя. И се обърна към Накор: — Да започнем с теб, дребосъко. Знаеш, че притежаването на императорски сокол се наказва със смърт, нали?

Накор се ухили.

— Да, императрице. Но аз не го притежавам. Аз само му осигурявам транспорт до вашата величайша особа. Нося ви го като подарък за рождения ден. — И без да чака разрешение, дръзкият дребен исаланец се качи на подиума и закрачи към трона. Двама облечени в черно измалийски стражи понечиха да го спрат, но той ловко им се изплъзна и се озова зад трона, над който стърчеше самотен символът на слънчевия диск. Накор постави птицата на него и тя плесна с криле.

— Само мъжкар може да кацне над имперското слънце, исаланецо — каза императрицата.

— Разбирам, императрице. Този тук е още момче, но ще стане баща на много имперски пиленца. Хванах го в планините западно от Тао Дзъ. Там горе има още няколко. Ако пратите имперския соколар, ще ги прибере в кафезите и родът ще се възстанови.

След смъртта на дъщеря си императрицата не се беше усмихвала. Сега се усмихна. Нещо в думите на дребния мъж я трогна: разбираше, че говори не само за редките птици, но и за царствения ѝ дом.

— Това е великолепен дар.

Стъпил до трона, преди да слезе обратно по стъпалата, Накор се наведе до ухото ѝ и промълви:

— Ще е разумно да повярвате на тези двама близнаци, защото онези двамата там — той кимна към Нироме и Торен Сие — са много лоши хора.

Императрицата огледа групата пред подиума, помисли и каза:

— Принц Ерланд, защо не започнете и да оправим най-сетне тази каша.

Ерланд и Боррик приковаха вниманието на всички в залата, докато разказваха за преめждията си от нападението в пустинята

насам. Говориха дълго, без никой да ги прекъсне. Накрая Ерланд описа събитията, довели до появата им в залата, и каза:

— И най-последното нещо, което ме убеди, че Нироме е виновен за смъртта на Соджиана, беше, когато той счупи пред очите ми орех в шепата си. Вратът на Соджиана е бил прекършен — само човек с яки ръце като неговите би могъл да извърши това деяние. Локлир беше майстор със сабята, но не притежаваше такава сила. — Посочи Нироме и заяви: — Ето го убиеца. Това е загадъчният лорд Огньо!

Императрицата стана.

— Милорд Нироме...

Но откъм вратата отекна вик:

— Майко!

Принц Авари влезе с дузина офицери, сред които лордовете Рави и Джака, и щом се озова пред трона, се поклони, вдигна ръка към лицето си и рече:

— Каква е тази ужасна новина за Соджиана?

Императрицата изгледа продължително сина си и каза:

— Точно това се опитваме да разберем. Остани тук и замълчи. Това може би засяга и твоето бъдеще. — Извърна погледа си към Нироме и рече: — Тъкмо се канех да ви попитам, милорд Нироме, как ще отговорите на тези обвинения.

Дебелият придворен заговори:

— О, Майко на всички нас...

— Я, моля те — прекъсна го императрицата, — тази титла я мразя най-много от всички. Особено сега.

— О, най-велика владетелко, имайте милост. Направих само онова, което ми се стори най-добро за империята, а то е да доведе сина ви на трона. Но никога не съм искал някой да пострада. Покушенията срещу принц Боррик бяха само хитрина, за да попречим на принцовете да дойдат в града. Искането само да задържим вниманието на привържениците на Соджиана на север — поради което фалшифицирахме сведенията за подготовката на Островното кралство за нашествие. Но убийството на вашата дъщеря не беше мое дело! Авари реши да се отърве от съперницата си.

Пребледнял до смърт, принц Авари посегна към дръжката на меч си, но лорд Джака го хвана за ръката и го спря.

— Стига! — кресна императрицата. Огледа залата и каза: — Има ли как да разкрием истината? — Обърна се към близнаците: — Твърденията ви звучат убедително, но къде е доказателството?

След това погледна Гамина.

— Ти казваш, че можеш да четеш мисли, нали?

Гамина кимна, но Нироме изрева:

— Тя е жена на чужденец, ваше величество! Тя ще излъже в услуга на своя съпруг и за каузата на Островното кралство!

Гамина понечи да възрази, но императрицата я спря.

— Съмнявам се, че би ни излъгала, мила. — Владетелката посочи с широк жест пълната галерия над себе си. — Но също така се съмнявам, че ще се намерят и други тук, толкова благоразположени, че да ти повярват. Ако случайно не сте забелязали, положението тук е доста напрегнато.

В този момент в стаята влезе забързан капитан от стражата с униформата на Вътрешния легион и прошепна нещо на церемониалмайстора. Той на свой ред поиска с жест разрешение да се доближи до императрицата, тя му го даде и той бързо се изкачи на подиума.

След като го изслуша, императрицата въздъхна.

— Така, значи дотам се стигна. Донесят ни, че два отряда на Домашната гвардия са се барикадирали в едно от крилата на двореца и дръзко отхвърлят всякакви заповеди да сложат оръжие, а из целия град се движат въоръжени части.

— Сега вече — заяви тя и се надигна от трона — сме изправени пред въоръжен бунт в собствения си град! Имперският печат на мира е над Кеш и този, който пръв извади меч или чиито подчинени първи извадят меч, този мъж, все едно дали е от най-низко потекло, или от най-благородна кръв, е осъден на смърт. Ясно ли се изразих? — Последното беше насочено към лорд Рави, който я гледаше вцепенен.

Императрицата седна и продължи:

— Отново съм изправена пред измяна и предателство, но нямам с какво да стигна до истината.

Накор се окашля многозначително.

— Да? — обърна се към него Лакейша. — Какво има?

— Императрице, има едно древно исаланско средство за разкриване на истината.

— Ще се радвам да науча какво е то.

Ухилен, Накор се обърна към Гуда:

— Я доведи дебелията тук, пред подиума.

Наемникът го послуша, а Накор остави торбата си на пода и бръкна в нея. След като порови малко, каза: „А, ето те!“ и извади нещо.

Всички около него се отдръпнаха инстинктивно, защото исаланецът държеше кобра със смайваща красота и невъзможни размери. Беше дълга поне шест стъпки и дебела колкото ръката на здрав мъж. Люспите на гърба ѝ блестяха като златни, а цветът под качулката и по гърлото ѝ бе като тъмен и в същото време — сияещ смарагд. Очи като огнени опали, синкавочерни, с танцуващ в тях червен пламък изгледаха насъбралите се хора и те замърмориха удивено. Дълъг раздвоен синкавочервен език затрепка от устата ѝ. След това змията нададе зловец съсък и разкри два ужасни зъба с цвета на потъмняла слонова кост. Загърчи се и изсъска отново, а Накор я постави на пода пред Нироме и каза:

— Това е Змията на истината от Ша-шу. Да излъжеш пред нея означава да прегърнеш смъртта. — Усмихна се и добави: — Много боли.

Влечугото се плъзна в краката на Нироме, след което се надигна и като че ли се взря в очите на дебелия благородник. Широката качулка се изпъна назад, а по златния гръб пробягаха сребърни искри.

— Змията няма да клъвне, докато говориш истината — каза Накор. — Само една лъжовна дума обаче и умираш.

Нироме не можеше да помръдне, толкова беше хипнотизиран от изправеното пред него и леко поклацащо се чудовище. После, когато езикът на влечугото заигра само на стъпка от очите му, той извика:

— Стига! Ще кажа всичко! Аз замислих всичко това от самото начало.

Благородниците на Галерията зашепнаха приглушено.

— Авари съучастник ли е в това? — попита императрицата.

Обзет от безсилен гняв, Нироме се извърна към нея.

— Авари? Този глупав паун? Той само си въобразяваше, че се стремя да укрепя претенциите му за трона. Смятах да хвърля вината за смъртта на Соджиана върху него или поне да предизвикам достатъчно подозрения, за да не може никой да го приеме за наследник на трона.

— Значи — рече императрицата — си се канил да поставиш на моето място Шарана. Но защо?

— Защото Рави и съюзниците му никога нямаше да приемат друга императрица. Южните народи са готови да въстанат отново и след като Братята на коня държат проходите през Огърлицата на Кеш, Долен Кеш щеше да бъде загубен завинаги. А лорд Джака и другите от истинската кръв никога нямаше да приемат за съпруг на императрицата някой, който не е от тях. Така че оставаше само едно решение.

Лакейша кимна.

— Очевидно. Да оженят Шарана за някой, който може да наследи трона. Да направят съпруга ѝ император след моята смърт. — Тя въздъхна. — А кой е по-подходящ избор за тази цел от великия умиротворител лорд Нироме? Единственият член на Галерията без врагове? Единственият, който е способен да разговаря както с хората от истинската кръв, така и с тези от неистинската?

Императрицата покри лицето си с ръце и за миг на всички присъстващи им се стори, че плаче. Когато най-сетне свали ръцете си, очите ѝ наистина бяха зачервени, но следи от сълзи нямаше.

— Как се стигна дотам, че най-благородните плетат коварства, за да се издигнат, а не мислят за благото на империята? — Въздъхна дълбоко и попита: — Милорд Рави, щеше ли този план да успее?

Предводителят на Братята на коня се поклони и попита:

— Господарке, боя се, че изменникът е прав. До тази вечер бяхме убедени, че принцът, вашият син, е виновен за смъртта на Соджиана. Нямаше да приемем Шарана за наша господарка, но нямаше и да позволим да ни управлява човек, пролял височайша кръв. Нироме щеше да се окаже логичният компромис.

Императрицата изглеждаше останала без сили, така немощно се бе отпуснала в трона.

— Всичко рухва! — викна тя. — Всичко трепери на ръба на хаоса и добре, че милостивата съдба изпрати тези две момчета в двора ни!

— Ваше величество! — каза Ерланд. — Могат ли да ви помоля за една услуга?

— Вие, изглежда, бяхте един от най-онеправданите тук, принц Ерланд — каза Лакейша. — Какво е желанието ви?

— Един въпрос към Нироме. — Обърна се към разтреперания лорд. — Локлир бе заклеймен за убийството на Соджиана. Казах, че само мъж с яки ръце би могъл да ѝ прекърши врата по този начин. Ти ли я уби и след това прехвърли вината на моя приятел?

Нироме се взря ужасен в поклащащата се змия и едва успя да прошепне:

— Да.

— Къде е Локлир? — попита Джеймс.

Мъчейки се ако може да потъне в каменните стъпала, Нироме отвърна:

— Мъртъв е. Тялото му е скрито в едно зърнохранилище на долните нива.

Очите на Гамина се насълзиха. Джеймс и двамата близнаци бяха потресени от новината. Знаеха, че Локлир най-вероятно е убит, но досега не го бяха чули и още таяха надежда. Боррик проговори пръв:

— Ваше величество, разбирам, че Кеш няма участие в гибелта на един от нашите посланици. Кралството няма да поиска никакви репарации. — Каза го спокойно, но всички наоколо видяха сълзите, напирасци в очите му.

Императрицата бавно се изправи и огледа препълнената Галерия.

— Чуйте присъдата ми! — Посочи Нироме и каза: — Този човек се самоосъди със собствените си слова. — Изгледа предателя и рече: — Нироме, ти, който вече не си лорд, със собствените си слова призна своето зло и затова ще умреш.

Дебелият мъж извика:

— Настоявам за правото си да умра от собствените си ръце!

— Не можеш да настояваш за нищо! — изсъска императрицата. — От този момент ти вече не си от кръвта. Не ще има за теб сладка смърт, която да те понесе в омайната забрава на лека отрова, нито за теб са леко срязаните китки в гореща баня, за да те унесат във вечния ти сън.

— В древни времена е било постановено едно наказание за онези, които изменят на своите владетели — продължи императрицата. — То не е било произнасяно от столетия, но сега аз ще го провъзглася. Съдбата ти, Нироме, ще е такава: тази нощ ще останеш затворен в клетка, за да размисляш за своя грях и за чакащата те смърт, и на всеки четвърт час един страж ще ти повтаря на глас тази присъда, за да

нямаш миг покой. А призори ще бъдеш отведен в храма и там стражът ще прочете присъдата ти пред Върховния жрец на Гуис-ва, за да чуе добре Ловеца с червената челюст, че няма място за теб във Вечния лов. След това ще бъдеш отведен в подножието на платото и там ще те съблекат гол. След това дузина стражи от истинската кръв ще те бият с камшици и ще те гонят из целия град. Паднеш ли, ще слагат горещи въглени в задника ти, докато не станеш и не побегнеш отново. При портите на града ще те провесят в клетка и на всеки кръгъл час един страж ще прочита присъдата ти, за да могат всички минаващи да чуят за престъпленията ти. Дори на най-низшия ще му се предложат бамбукови пръчки, с които да те изтезава, за да изпиташ гнева на онези, които си предал, но няма да издъхнеш и никой няма да те дари с милостива смърт. Когато примреш, изложен под слънцето, ще те изваждат от клетката и ще те съживяват с вода, смесена с оцет и осолен хляб. С камшици и горещи въглени ще те отведат до брега на Овернската глъбина, до блатата, където са ловували първите крале на истинската кръв. Там ще те накарат да пиеш горчивото вино на измяната и да вкусиш гнилата плът на предателството. След това ще ти отрежат мъжеството от тялото. А после ще бъдеш вързан и хвърлен в тресавището и крокодилите на Оверн ще погълнат плътта ти... Името ти ще бъде заличено от всеки имперски декрет и запис от твоето време, така че никой повече да не може да го изрече. На негово място ще се напише: „един, който измени на държавата си“ и името Нироме ще бъде забранено за децата на истинската кръв от този ден нататък. След време дори боговете няма да знаят кой си бил. И в черната пустош на безименна забрава навеки ще остане да се мъчи затворена душата ти. Сама.

Императрицата огледа Галерията и отсече:

— Това, прочие, е моята присъда!

— Тази, която е Кеш, каза! Да бъде! — викна церемониалмайсторът.

Напред се забързаха стражи, но се поколебаха, щом стигнаха до кобрата. Накор им даде знак, че змията няма да ги докосне и стражите сграбчиха ужасения Нироме.

— Не! — запищя той, а те го повлякоха извън залата. Скоро виковете му заглъхнаха в коридора.

Императрицата се обърна към Торен Сие.

— А ти, мой някогашен приятелю, ще ми назовеш имената на всички съучастници и може би ще проявя милост към теб: бърза смърт или дори само изгнаничество. Иначе ще последваш своя приятел в унижението и болката.

Торен Сие се поклони и отвърна:

— Ваше величество е премилостива. Ще ви разкрия всичко.

Императрицата махна на Накор и заповяда:

— Прибери го това чудовище, ако обичаш.

Ухилен, дребният вещер притича и рече:

— Чудовище ли, императрице? — Пресегна се, стисна кобрата по средата и изведнъж на нейно място в ръцете му се оказа само едно дълго шест стъпки въже. — Та това е най-обикновена връвчица.

Исаланецът намота въжето и го прибра в торбата си. Ерланд го изгледа опулено, но Боррик каза:

— Просто номер.

ГЛАВА 18

ТРИУМФ

Слугата се поклони.

Боррик, Ерланд и спътниците им влязоха в малка градина и слугата ги подкани да седнат на меки възглавнички край една великолепна маса, отрупана с всевъзможни деликатеси и превъзходни вина. За Гуда и Накор съответно бяха осигурили изстудена кана тъмна бира и топла кана светъл ейл и гостите започнаха, без да чакат домакинята си.

Когато влезе носилката на императрицата, всички понечиха да се изправят, но тя им махна да си останат по местата и каза:

— Толкова рядко ми се случва напоследък да прекарам малко време без официалности. Обожавам тези мигове. Седнете, седнете. — Носачите поставиха носилката — по-скоро кресло — до ниската маса и излязоха.

Малко след това влезе Шарана и седна между баба си и Ерланд. Усмихна се на Боррик, който я огледа с открито и откровено одобрение. Боррик сега си беше облякъл своите дрехи, от вързопите, които не бяха откраднати от разбойниците в пустинята. Косата му беше с естествения си цвят, след като измиха боята с нещо гадно, осигурено естествено от Накор. Гуда и дребният факир бяха с нови фини халати.

— Доця ми се да си побъбрим малко по-неофициално, преди отново да започне тази жалка история с празненствата. Не мога да повярвам, че ще трябва да изтърпим още повече от месец „веселби“.

— Аз дори се изненадах донякъде, че се разпоредихте да продължат, ваше величество — каза Ерланд.

Старата жена се усмихна.

— Заговорът на Нироме нямаше да е нищо в сравнение с неприятностите, които щях да предизвикам, ако се бях опитала да прекратя празненствата, Ерланд. Владетелите и господарите може и да се стремят към повече власт и земя, но обикновените поданици се

интересуват само от забавленията си. Ако се бяхме опитали да им ги отнемем, щеше да се лее кръв по улиците... Вие ми приличате на съвсем обикновен човек, Гуда Буле. Права ли съм?

Гуда, който се чувстваше доста неловко сред толкова важни особи, отвърна:

— Самата истина, ваше величество. Повечето хора не биха създавали големи проблеми, ако имат добра храна, покрив над главите си, добра жена в леглото от време на време и повечко веселба. Инак — само главоболия.

Императрицата се засмя.

— Философ. И то сериозен. — И каза на другите: — Не мога да ви опиша колко ми е забавно с него. — Старицата въздъхна. — Май отдавна съм забравила да се забавлявам.

Обърна се отново към Гуда и каза:

— Е, каква ще ти е наградата за това, че помогна да спасим империята?

Гуда много се притесни и Боррик отвърна вместо него:

— Аз съм му обещал десет хиляди златни екю, ваше величество.

— Готово — рече тя. — И още толкова от нашата съкровищница. Не би ли пожелал да останеш да стегнем Вътрешния легион, Гуда? Имам много вакантни служби, а след признанията на Торен Сие сигурно ще станат още повече.

Гуда се усмихна плахо, притеснен, че трябва да откаже такова височайше предложение, но все пак отвърна:

— Съжалявам, ваше величество, но мисля да си взема парите и да отворя някой хан, в Яндовой да речем. Времето там е хубаво и е доста спокойно. Ще си взема две хубави слугинчета и може дори да се оженя за едното, да ми народи синове. Доста съм стар вече за приключения.

Императрицата се усмихна топло и каза:

— Завиждам ти за скромните амбиции, войнико. Ще си поживееш добре, разказвайки историите си в гостилницата вечер. Но аз съм ти задължена и ако някога ти потрябва нещо, просто се обади.

Гуда сведе глава.

— Благодаря, ваше величество.

— А ти, дребосъко — каза императрицата на Накор. — Как можем да се отблагодарим за твоето участие във всичко това?

Исаланецът отри пяната от устата си с опакото на ръкава и рече:

— Може ли да получа един кон? Една едра черна кобила, да речем? И един хубав син халат, който да си облека, като я яхна?

Императрицата се засмя.

— Хиляда коне ще получиш, стига да искаш.

Накор се ухили.

— Не-не, един ще свърши работа, благодаря. Трудно е да язди човек повече от един едновременно. Но един красив черен кон и един хубав син халат — и отново ще стана Накор Синия ездач. Това ще е чудесна работа.

— Нещо друго? Злато? Дворцова служба?

Накор бръкна в торбата и извади тесте карти. Размеси ги и рече:

— Докато си имам картите, злато не ми трябва. А ако приема служба в двора, няма да имам време да си яздя коня. Благодаря ви, но не.

Императрицата изгледа втренчено и двамата и каза:

— Двамата най-свестни образи, които са влизали в този дворец през целия ми живот, и аз да не мога да задържа дори единия... Ех — добави тя и се подсмихна. — Ако бях все още на годините на Шарана, щях да намеря начин да ви задържа.

Всички се засмяха, а императрицата каза:

— Лорд Джеймс, съжалявам, че се налага да обърна разговора към по-сериозни неща, но намерихме тялото на вашия приятел. Тленните останки на барон Локлир ще бъдат приготвени за връщане в Крондор и почетен ескорт ще го придружи до бащините му имения в Края на сушата. Империята е готова да заплати всякакви репарации, които вашият крал може да поиска. Барон Локлир беше благородник на Кралството и наш гост; безопасността му беше наше задължение, а ние не го изпълнихме.

Джеймс отвърна:

— Мисля, че принц Арута и кралят ще разберат. — Замисли се за миг. — Още като тръгнахме насам знаехме, че ще има рискове. Това е цената, която плащаме за привилегиите си.

Императрицата го изгледа проницателно.

— Вие от Кралството сте странни хора. Твърде на сериозно приемате този свой възглед за задълженията на знатното съсловие и за Великата свобода.

Джеймс сви рамене.

— Великата свобода дава дори на тези с най-ниско потекло права, които благородниците не могат да ограничат. Дори и кралят не е над закона.

— Бррр — потръпна насмешливо императрицата. — Тръпки ме полазват от това. Идеята, че не мога да заповядам каквото си пожелаю, ми е... чужда.

Боррик се усмихна.

— Ние сме различни. Ерланд и аз, всеки от нас по свой начин, научихме много неща с идването си тук, докато живяхме сред „чужди“. — Боррик погледна към принцесата, чиято прозрачна роба не можеше да скрие нищо от красотата ѝ, и сухо добави: — Макар по всичко да личи, че уроците на брат ми ще да са били доста по-приятни.

— А сега какво ще стане? — постара се да смени темата Ерланд. — Искам да кажа, с вас и с вашия син?

— Авари винаги е бил твърдоглаво момче — отвърна императрицата. — Тъкмо затова не е подходящ да управлява Кеш след като умра.

Джеймс погледна Шарана.

— Значи за ваша наследница ще бъде обявена принцесата?

— Не — отвърна императрицата. — Колкото и да си я обичам, Шарана не притежава необходимия характер за владетелка. Може би ако поживеех още двадесет години, щеше да се научи достатъчно, но се съмнявам, че ще преживее и половината. — Шарана понечи да възрази, че ще преживее, но императрицата ѝ махна да замълчи. — Стига. Вече съм на седемдесет и пет и съм много уморена. Няmate си представа колко много може да се умори човек, след като е носил на плещите си тежестта на пет милиона човешки съдби всеки ден, в продължение на цели четиридесет и седем години. Аз получих трона, когато бях по-млада от майка ти, дано боговете ѝ дадат покой. Бях едва на двадесет и осем, когато слабото сърце на майка ми спря да бие. — Императрицата замълча и във въздуха остана да виси нотка на горчивина. — Не, провъзгласяването за наследник не е никакъв дар. — Старицата погледна Боррик, Ерланд и Джеймс и каза: — Ако можех да разполагам с един от вас тук, нямаше да се боя толкова за бъдещето на своя народ. — Посочи Ерланд и рече: — Ако можех само да задържа теб тук, момче, да те обявя за наследник и да те оженя за Шарана.

Каква хубава бъркотия само щеше да се получи, нали? — Засмя се, но физиономията на Ерланд показа, че не вижда в повдигнатата тема нищо смешно.

Забелязала отчаянието му, тя каза на принцесата:

— Момиче, отведи го настрана и си поговори с него. Ще прекарате още няколко седмици заедно и трябва да се разберете. Хайде.

Шарана и Ерланд станаха и се отдалечиха, а императрицата продължи:

— Шарана не може да се омъжи за човек, който не е от истинската кръв, иначе тук на платото ще се вдигне революция и Авари ще стане следващият император. А и бездруго поддръжката ни е слаба.

Джеймс прецени всичко, което знаеше за двора, и каза:

— Значи ще я омъжите за Диигаи?

Очите на императрицата се разшириха от задоволство.

— Умник си ти. Колко бих искала поне теб да задържа тук, но съм сигурна, че вашият крал ще възрази. — Погледна Гамина и добави: — А и с тази дама до тебе, която може да чете мислите на тези, с които преговаряш... това е цяло съкровище, графе. Да не забравя само да ти забраня завинаги да стъпваш повече в империята. Твърде опасни сте двамата, за да ви позволя да дойдете отново тук.

Джеймс не разбра дали се шегува.

— Да — продължи тя. — Ще я омъжа за най-големия син на лорд Джака. Никой от истинската кръв, освен може би Авари и шепа негови най-ревностни поддръжници, няма да възрази Диигаи да е следващият, който ще седне на Трона на Светлината. А с мъдрите съвети на баща си той ще израсте и ще стане добър владетел.

Погледна за миг след отдалечаващите се Ерланд и Шарана и въздъхна:

— Струва ми се, че всичко свършва добре. — Обърна се към Боррик. — Знам, че когато ти станеш владетел на Островното кралство, ще имаш до себе си брат, който винаги ще си спомня за този двор с известна привързаност. А в лицето на Диигаи Кеш ще има владетел, който ще се чувства задължен към вашия дом. — Боррик сведе глава разбиращо — Джеймс му беше разказал за случката с Диигаи и лъва и за намесата на Ерланд — и отвърна:

— Надявам се, че докато аз управлявам Островното кралство, Кеш ще ни смята за свой приятелски съсед на север.

Пръстите на Лакейша забарабаниха по облегалката на креслото и тя промълви:

— Дано да е така. Боя се, че ще си имаме неприятности с непокорните си поданици отвъд Огърлицата. Долен Кеш вече трудно понася игото си.

— Ако позволите да вметна — каза Джеймс, — просто свалете игото, ваше величество. Там живеят много способни хора, които ще са готови кръвта си да пролеят във вярна служба към вас, ако се наложи, но тъй като не са от истинската кръв, са лишени от правото да се издигат до висок ранг в двора. Едва ли сте разполагали с по-ревностен служител и с по-проницателен ум от бившия ви посланик Хазара-Хан, а човекът, който беше наш съпровождач тук, лорд Абу Харез, твърде много ми напомня за него. Да лишите такъв човек от възможността да ви служи само заради произхода му ми се струва... загуба.

— Може и да сте прав — отвърна императрицата. — Но си има граници, графе. Старите нрави отмират трудно и тук, на служба при мен, има хора от истинската кръв, които са готови да умрат, но не и да приемат такива промени. А поне засега не бих могла да нарека положението ни най-добро. Нямам представа доколко синът ми е бил в съюз с Нироме, но ако наистина не е знаел какво върши Нироме уж в негова полза, то е било само защото е предпочел да остане сляп, глух и ням. Не, засега не може и да се мисли за революционни промени.

— Но в такъв случай запомнете предупреждението ми — каза Джеймс. — Боя се, че революцията ще се окаже единствената алтернатива.

Императрицата помълча дълго и накрая отвърна:

— Ще помисля над това. Животът ми все още не е свършил. Може би времето ще ми стигне.

Всички около масата се умълчаха с надеждата, че ще е така.

Ерланд стисна силно ръката на принцесата и каза:

— Какво имаше предвид баба ти с това, че трябвало да се разберем?

— Тя знае колко ми е приятно с теб в леглото — каза Шарана. — Но ще се наложи да се показвам все по-рядко с теб пред хората.

— Защо?

— Защото ще бъда венчана за сина на лорд Джака, Диигаи. Баба го е решила. Така бунтовните владетели ще си получат своя мъж владетел, а тези от истинската кръв ще си имат своя император с истинска кръв. Нали знаеш, той ми е братовчед, така че е от семейството.

Ерланд тъжно извърна поглед настрани.

— Знаех си, че е невъзможно да останем завинаги заедно... и все пак...

— Какво?

— Обичам те, Шарана. И винаги ще те обичам.

Момичето го прегърна и го целуна страстно.

— И на мен ти много ми допадаш, Ерланд. Хубаво е да знам, че ще си толкова близо до трона на Островното кралство, когато аз ще седя до императора.

Ерланд изпита разочарование, че признанието му не бе предизвикало по-ентусиазиран отклик.

— Казах, че те обичам.

— Да — отвърна Шарана и широко отворените ѝ очи се приковаха в неговите. — Чух те.

— Това нищо ли не означава за теб?

— Разбира се, че означава. Много е хубаво. Току-що го казах. Какво друго имаш предвид?

— Хубаво ли? — Ерланд извърна очи настрани и стомахът му се вледени. — Нищо нямам предвид.

Тя отново го притегли към себе си.

— Престани. Държиш се много странно. Каза ми, че ме обичаш. Аз ти казах, че ми допадаш. Всичко това е много хубаво. А ти се държиш все едно че нещо между нас не е наред.

Ерланд се засмя горчиво.

— А, всичко си е наред. Само дето жената, в която съм влюбен, ще се омъжи за друг.

— Казваш „жената, в която съм влюбен“, сякаш никога няма да се влюбиш в друга.

— Точно така го чувствам.

— Но това е глупаво чувство, Ерланд. — Шарана хвана ръката му и я сложи на гърдите си. — Усети сърцето ми. Усещаш ли как тупка?

Той кимна, усетил как кръвта кипва в тялото му от мекотата на гърдата ѝ под ръката му.

— В сърцето ми има място за много хора. Обичам баба си и обичах мама и татко, докато бяха живи. Дори вуйчо си обичам, въпреки че той понякога е странен. Обичала съм други момчета преди теб и със сигурност ще обичам още. Любовта към един не отнема нищо от другите. Нима не разбираш?

Ерланд поклати глава.

— Просто нравите ни са твърде различни. Ти ще се венчаваш за друг и въпреки това ми говориш за любов и с други.

— Но защо не? Аз ще съм императрица и ще мога да обичам всеки, за когото преценя, че заслужава любовта ми. Същото ще бъде и с Диигаи. Много жени на истинската кръв ще искат да спят с него. Да имаш дете от императора е голямо нещо.

Ерланд се засмя.

— Явно просто не те разбирам. Все едно, няма да създавам никакви трудности на теб и Диигаи.

Тя го изгледа озадачено.

— Трудности ли? Не разбирам за какво говориш. Аз ще трябва да изкарам няколко нощи с него, за да свикне с представата, че е съпруг на внучката на императрицата. И ако бъде обявен за наследник, ще трябва повечето време да се явявам публично с него. Но докато сте при нас, повечето си нощи ще прекарам с теб. Стига все още да желаяш да идваш при мен.

Ерланд се почувства по-объркан от всякога.

— Не знам. Но ми се струва, че няма да ми е лесно да се откажа.

Тя се размърда под ръката му, отърка се сладно в него и го прегърна силно.

— Така си и мислех. — Целуна го и рече: — Я ми кажи, двамата с брат ти много ли си приличате?

Той се дръпна и се засмя:

— В повечето неща. Но някои неща просто няма да делим!

Шарана се нацупи.

— Жалко. Иначе щяха да се отворят доста интересни възможности.

Конният ескорт пред градските порти на Кеш беше готов. Край крепостната порта все още висеше и се полюшваше от вятъра празната метална клетка, в която бяха държали Нироме — мрачно напомняне за съдбата на изменниците. Бившият благородник от истинската кръв бе висял тук два дни, изтърпявайки изтезанията и подигравките на всички минавачи, решили да спрат и да се погаврят с нещастника. А немалко бяха хората, на които допадна представата, че един от истинската кръв е така унижен.

Хилядна тълпа се беше стълпила по улиците, когато го свалиха от клетката, принудиха го да яде солен хляб и да пие оцет, смесен с вода, след което го подкараха с камшици като животно към блатата покрай Овернската глъбина. Там го посякоха и го хвърлиха на крокодилите под радостните възгласи на гражданите. Ерланд и Боррик бяха отклонили поканата да присъстват на това зрелище. Принц Авари го беше гледал и никой не беше сигурен дали го е направил, за да бъде свидетел на висшето правосъдие, или за да чуе дали Нироме няма да издаде още привърженици на Авари. Сред хората бе останало силното усещане, че дебелият благородник е отнесъл в смъртта си още много тайни.

При портата ги чакаше новопровъзгласеният принц Диигаи в колесницата си. Шарана бе до него, — стоеше гордо до лявото рамо на бъдещия си съпруг. Зад тях се бяха подредили множество кешийски благородници, дошли да се сбогуват с гостите си.

Ерланд спря коня си и каза:

— Лек ден, ваши височества, лек ден на всички ви, господа.

Шарана му се усмихна топло.

— Лек ден и на вас, ваше височество.

— Трогнати сме, че благоволихте да излезете да се видим на тръгване — каза Боррик.

— Ваше височество, дължим ви много — каза Диигаи. — Ако изобщо можем някога да ви се отплатим, само ни съобщете.

Боррик отвърна с поклон.

— Щедър сте, ваше височество. Надявам се, че приятелството, което започнахме тук, ще продължи.

— Ще ми липсваш, Ерланд — каза Шарана.

Той се изчерви малко и отвърна:

— Вие също ще ми липсвате, принцесо.

— И макар да се опознахме съвсем за кратко, ти също ще ми липсваш, Боррик — добави Шарана.

Ерланд присви очи и се обърна към брат си.

— Какво...

— Довиждане, скъпи приятели — каза Боррик и пришпори коня си напред. Дюзината дворцови гвардейци на Крондор поеха след него и Ерланд изведнъж се усети, че е останал сам.

— Чакай малко! — извика Ерланд и също пришпори коня си да догони Боррик. — Искам да те питам нещо!

Джеймс се обърна, видя, че Накор язди до него, и го попита:

— Ти с нас ли идваш?

Дребният мъж се ухили.

— За малко. Боя се, че след заминаването на Боррик и брат му в Кеш ще стане доста скучно. Гуда вече замина за Яндовой да си вдига хана. Скучно е да не познаваш никого.

— Какво ще кажеш за Звезден пристан? — попита Джеймс. — Не си ли мислил да отидеш там?

— Ба! Остров на магьосници! Че какво весело може да има там?

— Може би имат нужда някой да ги научи на весело.

— Може би. Но ми се струва, че този някой е някой друг, а не Накор Синия ездач.

Джеймс се засмя.

— Защо просто не дойдеш с нас до Звезден пристан, да изкараш там няколко дни и после да решиш?

— Може би. Но не мисля, че ще ми хареса.

Джеймс помисли малко и изведнъж попита:

— Чувал ли си за Пъг?

— О, Пъг е прочут! Той е много могъщ магьосник. Никой не е постигал неговите изкуства след Макрос Черния. Аз съм само едно нищожество, което знае няколко прости номерца. Виждаш ли, няма да ми хареса там.

Джеймс се засмя.

— Пъг веднъж ми каза нещо. Каза ми, че ако някога ми се наложи да говоря за него, в негова подкрепа, трябва да кажа едно нещо.

— Нещо, което според теб ще ме накара да ида в Звезден пристан ли? — ухили се дребосъкът. — Трябва да е нещо наистина удивително.

— Убеден съм, че той по някакъв начин е знаел, че ще се запозная с теб, или с човек като теб. Някой, който би могъл да предложи различна перспектива за магичното от всеки друг в Звезден пристан. И усещаше, че то е важно. Мисля, че тъкмо затова ме накара да запомня следните думи: „Магия няма.“

Накор се засмя. Изглеждаше искрено развеселен.

— И това ти го е казал Пъг?

— Да.

— В такъв случай — каза Накор — той наистина е твърде умен за магьосник.

— Е, ще дойдеш ли в Звезден пристан?

Накор кимна.

— Да. Мисля, че си прав. Пъг е искал да отида там и е знаел, че ще трябва да ми кажеш това, за да ме накараш да отида.

Гамина, която до този момент яздеше мълчаливо до съпруга си, каза:

— Татко често знаеше някои неща преди да ги научат другите. Мисля, че е разбирал, че ако бъде оставена да продължи по своите си правила, Академията ще се затвори в себе си и ще се изолира от света.

— Да, магьосниците обичат пещерите — съгласи се Накор.

— Тогава направи ми една услуга — каза Джеймс.

— Каква?

— Обясни ми какво означава това „магия няма“?

Накор присви очи съсредоточено, после каза:

— Спри.

Тримата спряха и Накор бръкна в торбата си и извади три портокала.

— Можеш ли да жонглираш?

— Слабо — отвърна Джеймс.

Накор му подхвърли трите портокала.

— Давай.

Джеймс, който винаги бе притежавал ловкост, граничеща със свръхестественото, улови трите портокала, подхвърли ги нагоре и бързо започна да жонглира с тях, придържайки в същото време коня неподвижно — само по себе си сериозно постижение.

— А можеш ли да го направиш със затворени очи? — каза Накор.

Джеймс се постара да придаде на трите премятащи се във въздуха плода колкото може по-равен ритъм и затвори очи. Трябваше да се насилва, за да не ги отвори, защото непрекъснато имаше чувството, че следващият портокал няма да падне в лявата му длан.

— А сега го направи с едната ръка.

Очите на Джеймс се отвориха и портокалите нападаха на земята.

— Какво?

— Казах, че трябва да жонглираш с едната ръка.

— Защо?

— Това е номер. Разбираш ли?

— Не съм сигурен — отвърна Джеймс.

— Жонглирането е номер. Не е магия. Но ако не знаеш как се прави, ти прилича на магия. Затова хората подхвърлят монети на жонгльорите по панаирите. Когато започнеш да го правиш с едната ръка, ще си научил нещо. — После пришпори коня си и добави: — А когато започнеш да го правиш, без да си използваш ръцете, ще разбереш какво е имал предвид Пъг.

Арута и Анита стояха пред тронове си и гледаха как двамата им синове вървят с маршова стъпка към тях през залата. За четирите месеца, откакто момчетата бяха напуснали двора, принцът и принцесата на Крондор бяха изпитали и болката, и радостта при новините за загубата на Боррик и след това — за неговото завръщане. И изпитваха празнота в сърцата си — от празното място в залата, където трябваше да е сега барон Локлир.

Близнаците застанаха пред родителите си и се поклониха официално. Арута не знаеше как точно да го определи, но нещо в двамата се беше променило. Той бе изпратил на юг момчета, за да се оправят в Кеш, а ето че се връщаха двама млади мъже. Сега те изглеждаха уверени, а не надути, решителни, но не и поривисти, а и в очите им се долавяше ехото на нещо изгубено — може би поради това,

че бяха станали свидетели на зли и омразни деяния. Арута бе изчел докладите на вестоносците, но чак сега можа да разбере смисъла им.

— Щастливи сме, че синовете ни се завърнаха — високо заяви той. — Двамата с принцесата ги приветстваме в своя двор.

После слезе от подиума и прегърна Боррик, а след него и Ерланд. След него пристъпи Анита и притисна силно и двамата до гърдите си, като задържа Боррик малко повече. След това дойдоха и Елена и Николас и Боррик прегърна с обич сестра си и ѝ каза:

— След всички онези кешийски благороднички ти си просто рядко съкровище.

— Просто ли! — отвърна тя и го избута назад. — Това ми хареса! — Ухили се на Ерланд и каза: — Трябва да ми разкажете за тези дами в двора на Кеш. Всичко. Как се обличат?

Боррик и Ерланд се спогледаха и се разсмяха.

— Не мисля, че ще можеш да въведеш модата им тук, сестричке — каза Боррик. — Кешийските дами ходят почти без дрехи. Макар на двама ни с Ерланд това да ни се стори доста привлекателно, смятам, че ако татко само те зърне в кешийски дрехи, ще те заключи в стаята ти завинаги.

Елена се изчерви.

— Добре де, все едно ще ми разкажете всичко. Скоро ще е венчавката на барон Джеймс и искам да се облека малко по-различно.

Николас чакаше мълчаливо ред до баща си и Боррик и Ерланд изведнъж го забелязаха.

— Здравей, братче — каза Боррик и приклезна с ръце на колене, та да може да погледне Ники в очите. — Как я караш?

Николас го прегърна с ръчички през врата и заплака.

— Казаха, че си умрял... Знаех, че е невъзможно, но те казваха, че си умрял... Толкова се уплаших...

Ерланд усети как сълзите рукнаха неканени от очите му и — нещо неприсъщо за него — притисна Елена до гърдите си. Анита захлипа от радост, както и Елена, и дори Арута не успя да запази очите си сухи.

Боррик вдигна момчето и каза:

— Хайде стига, Ники. И двамата сме живи и здрави.

— Да, така е — рече Ерланд. — И ти ни липсваше.

Николас избърса очите си и попита:

— Наистина ли?

— Да, липсваше ни — кимна Боррик. — В Кеш срещнах едно момче, само мъничко по-голямо от теб. То ме накара да разбера колко много ми липсва малкото ми братче.

— Как се казва? — попита Николас.

— Казваше се Сули Абул — отвърна Боррик и една сълза се стече по бузата му.

— Странно име — каза Николас. — Какво стана с него?

— Ще ти разкажа.

— Кога? — попита Ники с нетърпението на седемгодишно дете.

Боррик го пусна на пода.

— След ден-два. Ще вземем някоя лодка и ще излезем на риболов. Искаш ли?

Николас закима енергично и Ерланд разроши косата му.

Арута махна с ръка на Джеймс да си поговорят малко настрани. Към тях се присъедини и херцог Гардан.

— Първо — каза Арута, — искам утре да си поговорим по-подробно. Но ако съдя по докладите ти, смятам, че ти дължим благодарности.

— Всъщност най-много похвала заслужават момчетата — каза Джеймс. — Ако Боррик се беше върнал в Крондор, вместо да рискува живота си, опитвайки се да се свърже с нас, или ако Ерланд не бе успял толкова бързо да разкрие хитро скроените измами... кой знае какви щети щяхме да претърпим.

Арута сложи ръка на рамото му.

— Между двама ни вече се е превърнало почти в шега това, че един ден ще бъдеш назначен за херцог на Крондор, нали?

— Да, но все още искам поста — отвърна Джеймс с усмивка.

Гардан, на чието нашарено с белези лице се изписа неверие, възкликна:

— След всичко, което преживя, все още държиш да седиш от дясната страна на властта?

Джеймс огледа щастливите лица на множеството в залата и отвърна:

— Ами къде другаде да бъда?

— Добре — каза Арута. — Защото имам да ти кажа нещо. Гардан най-после се оттегля.

Очите на Джеймс светнаха.

— Значи...

— О, не — отвърна Арута. — Постът херцог на Крондор го предлагам на графа на Гарвановия лес Джефри, който служи при първия съветник на Луам в Риланон.

Очите на Джеймс се присвиха.

— Какво каза, Арута?

Принцът се усмихна с кривата си усмивка и Джеймс усети, че стомахът му се смразява.

— Когато приключат празненствата по случай твоята сватба, скъпи ми Джеймс — каза Арута, — ти и съпругата ти ще отидете в Риланон. Ти ще заемеш мястото на Джефри като първи заместник на херцог Ги Риланонски. — Джеймс рядко го беше виждал толкова злобно ухилен. — И кой знае, когато Боррик един ден стане крал, току-виж те назначил за херцог на Риланон.

Джеймс кимна на жена си да дойде до него, прегърна я през кръста и отбеляза сухо:

— Знаеш ли, Амос Траск е прав за теб. Ти наистина му отнемаш най-веселото на живота.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.